

ДЖОЕЛ РОЗЕНБЕРГ ПУРПУРНО НЕБЕ

Част 3 от „Пазители на скритите проходи“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2003

chitanka.info

ХАРДУД, СЕВЕРНА ДАКОТА, САЩ

Голям взрив, Голямо Свиване, Голяма
Главоблъсканица.

От Елиз Матисън

Специален пратеник на в. „Дъ Глийнър“

09 март 1998

Краят на вселената ще настъпи. Няма да е скоро — може би ще минат още два милиарда години, дори повече — но краят на вселената *ще* настъпи.

Разкритията на астрономите, направени наскоро, убедиха останалите учени в това твърде неприятно заключение. Пет независими екипа учени от Принстън, Йейл, Националната лаборатория „Лорънс“ към Баркли, и Харвард обявиха проучванията си, които доказват, че вселената, започнала съществуването си с космическа експлозия, наречена „големия взрив“, преди приблизително петнайсет милиарда години, ще продължи да се разраства безкрайно, докато в космоса не остане нищо друго, освен разпръснати въглеродни атоми и студени скалисти отломки.

Учените проучвали възможността за бъдещо „голямо свиване“ — при което материята във вселената ще се спои така, че ще се образува едно изключително плътно цяло, което след това ще избухне като повторение на „големия взрив“ — откриват, че вселената съдържа само дваисет процента от необходимата за тази цел плътна маса. Същата тази вселена е „отворена“ и няма да се „затвори“, твърдят те.

Резултатите от дългогодишните им проучвания предизвикаха бурно недоволство сред тези техни колеги, които са привърженици на хипотезата за устойчивото състояние, а именно че вселената е „затворена“. Но ето че изниква един въпрос без отговор: ако хипотезата за устойчивото състояние е вярна, поне осемдесет процента

от материята във вселената не са открити и не могат да бъдат открити. Къде са, питат те, липсващите осемдесет процента от плътността на вселената, необходими за предизвикването на следващия цикъл на голямо свиване/голям взрив?

Доктор Труин Райс, декан на факултета по астрономия към университета на Северна Дакота в Гранд Форкс, не е особено учуден от това откритие — нито пък от предизвикания фурор. В колежа Макалистър, в Минеаполис, миналата седмица бе проведен дебат за последиците от това проучване. Райс отбеляза: *„Привържениците на устойчивото състояние вярват в една вселена, която подскача нагоре-надолу като топка на ластик. Не е кой знае колко сложно — също като във видеоигра: натискаш съответното копче и започваш пак отново.“*

Райс нарича теориите за устойчивото състояние *„доброжелателен начин на мислене и мърлява наука — все едно че започваш ново проучване, ако резултатите от първото не са ти по вкуса“*. Според Райс петте проучвания, *„както заедно, така и поотделно, са достатъчно красноречиви“* и добавя: *„Това доказва, че вече сме наясно“*.

Доцент Ким Коулмън от факултета по астрономия към университета на Минесота, изказал се по време на дебатите, твърди, че проучванията по-скоро повдигат въпроси, отколкото да дават отговори. *„А къде отива материята? Защо уредите ни не я засичат? Ако е изчезнала, кога и как се е превърнала в енергия? И защо ние не сме открили следи от този процес? Ако теорията за устойчивото състояние е правилна, как тогава става повторното събиране в едно цяло на необходимата маса? — пита Коулмън. — Ако пък не е истина, какво се е случило преди големия взрив?“*

„От гледна точка на науката, въпросът е безсмислен — намесва се Райс. — Само че, ако доказателствата сочат, че големият взрив е бил единично явление, което няма да се повтори, разходите по колко още проучвания трябва да искаме да покрие нещастният данъкоплатец?“

Коулмън признава, че някои от хипотезите, предложени единствено за да оборят модела за устойчивото състояние, са *„доста нереални“* — като се започне от нови видове взаимодействие, които

блокират ефекта на гравитацията, до джобни вселени, които с повече успех ще срещнете в научнофантастичните романи.

„Или пък котката е бутнала вселената и тя е паднала под канاپето — шегува се Райс. — Тук говорим за огромно количество загубена материя — поне четири пъти повече от измеримата във вселената материя! Не нещо дребно и незначително, което можеш да подхвърлиш някъде и да забравиш къде си го сложил!“

Преподобният Джордж Фридман, защитил докторат по астрономия в Калифорнийския технически университет, също и магистър по богослов към Тихоокеанската лютеранска теологическа семинария, като всеки семестър поема поне по две групи по астрономия в Макалистър, освен задълженията си на пастор в християнската евангелистко лютеранска църква в Минеаполис, смята, че противоречията са изумителни, но ги намира и за забавни. *„Ако вселената е с открита структура и има начало, от религиозна гледна точка всичко е съвсем ясно — казва той и се усмихва хитро. — Ако смятате, че се подсмиввам хитро, значи сте разбрали намека ми.“*

„Може би трябва да накарате вашия Йехова да провери в джобовите си — отвърща Коулмън. — Истината, е, че няма как да разберем какво се е случило, докато не проверим по-обстойно. А при положение че нямаме необходимата база данни...“

Дебатите може и да завършат, след като са събудили гняв и яд сред участниците, но въпросът си остава: ако привържениците на хипотезата на устойчивото състояние са прави и вселената все пак се окаже, че представлява саморегулираща се серия от големи взривове и големи свивания, тогава къде се е стопила липсващата маса?

Който и да се е възползвал от тази материя, би трябвало да я върне за доброто на всички, твърди Райс, в противен случай привържениците на хипотезата за устойчивото състояние на вселената ще бъдат *„изключително нещастни“*. Райс вдига назидателно пръст. *„И изключително засрамени, след като всичките им проучвания са довели до един и същ резултат: вселената представлява открита структура.“*

Фридмън е по-умерен. *„Един от най-проблематичните крайпътни камъни в науката е, че съществуването на всемогъщ Създател е доста несигурна работа; аз като учен смея да твърдя, че е точно така. Но като човек, вярващ в Бог, мога да призная, че не ми*

е никак приятно, че точно този крайпътен камък е започнал да се напуква, макар и малко.“ Професор Коулмън отказа коментар.

ПРОЛОГ

МАГИЧЕСКИ ПРЪСТЕНИ

Зимата настъпваше.

Тя долови мириса на студ във въздуха, примесен, с привкус на озон. Режещият влажен вятър разлюля оскъдно пръснатите кафяви листа, закачили се с истинско отчаяние към стария дъб. Светкавица прорязва небето, вятърът довя трясъка на гръм откъм източния склон, където пътят към Владенията се виеше подобен на сребърна нишка и прорязваше сивия пейзаж, изпъстрен на места със зелено.

Студът не я притесняваше, въпреки че единствената ѝ дреха бе дългата до коленете туника, пристегната така, че да подчертава тънката талия, налетите гърди и приятно заоблените бедра, които невинаги бяха на мода, но през вековете не бе имало мъж, който да не ги хареса и да им устои.

На тази височина скоро щеше да завали сняг, въпреки че бяха доста на юг, но това бе просто едно незначително неудобство — поне за нея, разбира се — и то, ако решише да се качи горе в планината, за да осигури някакви провизии.

Проблесна нова светкавица, изтрещя гръм.

Нито светкавиците, нито гръмотевиците я притесняваха, напротив, дори я развеселяваха.

Момчетата си оставаха момчета и нищо не можеше да промени този факт.

Обикновеното човешко око не би забелязало тази малка подробност, но светкавиците не идваха от скупчените тъмни облаци някъде там горе над планината: напротив, те сякаш избликваша навън и нагоре от едно определено място в планината, а нажежени до бяло искри струяха както при всеки удар на ковач върху наковалнята му.

Жената, която местните наричаха Фрида, жената на фериботаджията, се усмихна широко, когато се наведе, за да отмести встрани плътния мъх, избуял в основата на стар дъб, и протегна ръка през влажния хумус в сбитата скалиста почва, а пръстите ѝ опипваха

внимателно, предпазливо, напредваха леко, почти нежно. Когато ги дръпна навън, пръстта се бе набила в кожата ѝ, дори под късо изрязаните нокти, но тя бе успяла да откъсне още един трюфел с размерите на детски юмрук: бе кафяв като старо дърво, прорязан от черни и бели жилки, покрит с многогълни брадавици, всяка с лека вдлъбнатинка в центъра.

Толкова рядко ги имаше тук, на юг, но във Владенията вирееше един местен вид кафяви гъби, които се срещаха често, винаги израснали в кръг, подобен на пръстен. Някоя случайно довяна от вятъра спора, прекалено незабележима за човешкото око, пада на земята и си намира свършеното съчетание от влага и тъмнина, за да пусне коренчета и издънки, а от тези нейни издънки избуяваха кафявите гъби, винаги в кръг на две, три, дори на четири крачки околоръст.

Сигурно само за една нощ на някоя поляна, дори по зелените тревни площи из Градищата, се появяваше по някой свършено описан гъбен кръг, пренесен необяснимо как на това място, сякаш с вълшебна пръчица.

Магически кръгове, така им казваха децата и се дръпваха плашливо настрана. Наистина имаше нещо стряскащо във внезапната им поява, в неестествено симетричното им разположение.

Някои от гъбите на магическия пръстен бяха доста вкусни; други, често твърде подобни по цвят и форма, се оказваха смъртоносни. Понякога викаха аптекар, за да удостовери дали са читави, и той винаги ги опитваше, като за това му се плащаше една доста примамлива сума. А в някои случаи просто не се налагаше да му се плаща.

Но както и с много други неща, центърът на кръга умираше. Въпреки това издънките продължаваха да живеят и всяка една продължаваше да създава свои издънки, докато най-сетне кръгът се превръщаше в прекалено широк и сложен, за да бъде проследен от простите смъртни, които не бяха в състояние да определят началото на този древен магически кръг, също както не бяха в състояние да забележат кога високите назъбени върхари на планините са започнали да се ронят и свиват с възрастта, също като змия с пречупен гръбнак.

Но всичко опираше до уменията да гледаш в бъдещето и да проявяваш търпение. Това бяха изключително ценни качества за

смъртните, а за другите бе изключително трудно да преживеят дори и първия от многобройните векове, които се простираха до безкрая, ширнал се пред тях, ако не бяха съумели да изградят за себе си тези две наистина необходими качества.

Тя прибра трюфела в кошницата, остана замислена за момент, изпълнена с колебание дали да проследи кръга или не. Следващият трюфел би трябвало да се намира... ето там.

Нека си остане там. Ако ги нарежеше на съвсем тънки парченца, както тя ги обичаше, щяха да са й напълно достатъчни, за да покрие с тях цялата кожа на гъската, все още виснала на куката за месо в къщата, която споделяше с Гръмоносеца, дори щяха да й останат няколко, за да ги топне в чашката, където бе отделила мазнина, след което можеше да ги изпържи на силен огън, докато зацвърчат, и чак след това щеше да ги изяде с наслада.

Отново се разнесе гръм. Обяснението на Арни бе, че през последните седмици забелязал три вандестийски патрула по този път — бе почти сигурно, че ги е видял: значително по-острият ѝ поглед бе забелязал цели седем — а това си бе напълно разумна причина да демонстрира малко сила, да накара небето да тътне, а земята да се разтърси, макар и съвсем леко, при това не за друго, а за да им напомни кой е господарят тук, а това бе нещо, което не биваше да им се позволява да забравят.

Така, беше казала истината, цялата неподправена истина, е, може би не съвсем цялата.

Усмихна се широко.

Жените винаги постъпваха така, а също и богините на плодородието, когато се опитваха да разберат мъжете независимо дали ставаше въпрос за смъртен, или за бог, защото мъжете така и не се отърсваха от момчешкото в себе си. За пръв път се сблъска с този феномен, когато светът беше още млад, а след това бе престанала да брои случаите, но въпреки това подобни инциденти все я забавляваха.

Едно момче с новата си играчка винаги постъпва по един и същи начин независимо дали става въпрос за прощъпалник, стиснал два кръгли камъка, разбрал, че те тракат така прекрасно, когато ги удариш един в друг, или пък подрастващ младеж, едва навлязъл в пубертета, току-що усетил първия си истински оргазъм, или пък дори мъж на

шейсет, който е открил, че сам, без чужда помощ, отлично върти Мьолнир, Убиеца на Изчадия.

Ах, тези момчета, те просто трябва да се забавляват с играчките си.

Вятърът се усили. Зимата настъпваше!

Тя вдигна нощницата и забърза по пътя към къщата.

Зимата настъпваше.

Дали не беше самата Фатална Зима?

Все още не, помисли си тя. Все още не.

Фрея потръпна, но не от студ.

Моля те. Все още не.

ЧАСТ ПЪРВА
ХАРДУД, СЕВЕРНА ДАКОТА, И
МИНЕАПОЛИС, МИНЕСОТА

ГЛАВА 1

НЕЩО ВИТАЕ ВЪВ ВЪЗДУХА

Тори Торсен за пръв път усети миризмата на изток от Линсдейл, на Езерната улица.

Тъкмо бе слязъл от автобус номер четири — колата му бе на паркинга под пряспа сняг, засипана още преди две нощи, а той така и не намери достатъчно време, за да я почисти — поне все още — за да поеме по „Езерна“ и „Лин“ праметнал раницата през едното рамо, а сака с екипировката по фехтовка — през другото.

Зачуди се дали да не вземе нещо от гръцкия ресторант на ъгъла — Маги обичаше дюнерите им, на Тори също му допадаше вкусът им, макар че името му бе странно, „Чийзбургерополис“ — но пък беше толкова студено, а и той бе облечен по градски, не както обикновено се обличаше, когато си беше в провинцията, но поне Маги и съквартирантката ѝ поддържаха апартамента топъл, а тя сигурно вече го чакаше с прясно сварена каничка кафе. Честно казано, Тори Торсен се старееше винаги да е честен пред себе си — колкото по-бързо стигнеше в апартамента ѝ и си свалеше палтото, толкова по-бързо щеше да успее да убеди Маги да си свали дрешките и да я вкара в леглото, а ако това се окажеше неудобно и нетактично — всъщност бе много вероятно да стане тъкмо така — той нямаше много-много да роптае.

Дори и да имаше право.

Храната щеше да почака.

Падналият сняг бе струпан на огромни мръсни купчини и покриваше почти целия тротоар, подаваше се само червеното знаменце на противопожарния кран. През лятото приличаше на антена, сякаш градските противопожарни кранове бяха радиостанции под доста неумело прикритие, може би замислени в този им вид от „Борис и Наташа“ (Филм от времето на Студената война, в който двамата главни герои шпиони са достойни за присмех), за да предават тайни съобщения на потсилванианците.

Само че през зимата това си бе просто парче червен найлон.

Във въздуха се носеше мирисът на зимата: изпаренията от дизеловите двигатели на автобусите се смесваха с мириса на студ и печено месо от гръцката скара, сякаш нарочно поставена на отворения прозорец на заведението... а също и с онази далечна гадна миризма, която му се стори смътно позната, въпреки че колкото и да се насилваше, така и не успяваше да определи откъде.

Поклати глава и отново подуши.

Смрадта изчезна изведнъж, изместена от наситения аромат на скара, смесена с пресни чушки и по всяка вероятност с парченца лимон.

В този квартал миризмите бяха така примамливи, нищо че всички пет или шест ресторантчета наоколо бяха евтини — поне бяха хубави — във всеки се чуваха различни диалекти, можеше да се насладиш на вкусове от различни части на света, без това да се отрази пагубно на портфейла ти.

Половин пресечка по-надолу се намираше виетнамският ресторант, където приготвяха онези невероятно вкусни яйчени рула, пълнени с прозрачно фиде, хрупкаво зеле и изкиснати в ароматна марината скариди; недалеч бе и дупката, наричана етиопски ресторант, където сервираха потресаващ на вид буламач, който в действителност бе изключително вкусен и се ядеше с топли плоски питки, а пък шишетата в арабското заведение, нещо средно между кафене и закусвалня, винаги бяха страхотни.

Но просто днес не бе подходящ ден за шашлик.

Той отново подуши въздуха и ускори крачка. Този път не усети нищо.

Сви рамене. Сигурно бе нещо случайно.

Намръщи се. „Глураво е от моя страна.“ Причината бе, че не му се вървеше пеша целия този път. Маги се изнесе от територията на колежа и си нае апартамент в Брайънт, близо до езерото. Тори така и не успя да разбере защо го направи, но бе напълно сигурен, че решението ѝ не му е никак по вкуса, че изведнъж след преместването свободното ѝ време драстично намаля.

Наистина се налагаше да отделиш достатъчно свободно време, за да почистиш апартамента, да напазаруваш и какво ли още не, все неща, които просто си бяха естествена част от живота в колежа, но сега се налагаше да съкращава времето за учене, срещите с приятели,

времето за тренировки — не, не и времето за тренировки — защото нито един от тях двамата не бе склонен да отдели време от тренировките, а пък тя бе категорична, че не желае да пропуска лекции и упражнения, по каквато и да е причина.

Не биваше да забравя и вечерите, когато работеше напълно доброволно на Горещата линия за малтретирани жени, както и дните, в които той не можеше да я види, защото двете със съквартирантката си ходеха на пазар, а пък... което като цяло означаваше, че Тори все по-малко имаше възможност да вижда Маги, в сравнение с времето, преди да прекъснат ученето — да не говорим пък за месеците, докато пътуваха заедно — всичко това никак не му харесваше.

Не че това, което му беше приятно, имаше някакво значение, но въпреки това изобщо не му беше приятно, защото си бе въобразил, че след като бяха прекарвали толкова време в Европа — и в Тир На Ног — е напълно естествено да се съберат да живеят заедно, след като завършат колежа, а отношенията им да не бъдат толкова официални.

Когато обаче тя си нае апартамента, взе, че се сдоби и със съквартирантка, без дори да му спомене какво смята да прави. За пръв път разбра, че се е изнесла, когато я потърси в стаята ѝ в общежитието и му дадоха новия ѝ адрес.

Поне някакъв намек да бе направила.

Дори и дума не бе споменала предварително — а това вече си бе типично в стила на Маги.

По-скоро се бе почувствал разочарован, отколкото ядосан. Това бе втората година на Тори и най-сетне му бяха дали самостоятелна стая — не че някога бе имало проблем с Иън, защото, когато се наложеше, той оставаше да спи на канапето във фойето — а тя твърде неохотно се бе съгласила да си остави дрехи за преобличане за редките случаи, когато оставаше да преспи, но по-голяма отстъпка от това не бе склонна да направи.

„Жени, помисли си той. Не можеш да живееш с тях — не и когато те не ти го позволяват.“

Истината бе, че с Маги му бе изключително приятно, а след като Иън бе прекъснал, по всяка вероятност нямаше възможност да поднови образованието си, тя бе единственият човек в целия град, с когото наистина можеше да поговори, без да внимава за всяка дума, която изрича.

Имаше и още нещо.

Двамата заедно бяха преживели толкова много, с нея и с Иън, а също и с мама, и татко, и с чичо Хоузи. Потиш се, нанасят ти рани, трепериш за живота си с някого и ето че тези хора се превръщат в част от теб, а ти също ставаш част от тях, и то по начин, за който в ежедневието трудно може да се намери разумно обяснение.

Може и магия да бе. Тори Торсен нямаше нищо против магията.

Ухили се широко. Това бе изключително приятно чувство, въпреки че трябваше да споделя тази неповторима близост с Маги, с Иън и със семейството си. Поне не се налагаше да споделя всичко...

Миризмата отново нахлу в ноздрите му. Горчива, натрапчива, но някак далечна. Също като... така и не успя да си спомни като какво.

Колко много неща научаваш на лентата за фехтовка, а едно от първите е как да пазиш равновесие, въпреки че Тори го бе научил много отдавна от баща си, преди още да стъпи за пръв път на лентата. Трите опорни точки във фехтовката бяха равновесието, подходящо подбраният момент и разстоянието, а ако ги владееш както трябва, няма нужда да обмисляш стратегията си, защото, когато някой владее елемента, който ти не си усвоил достатъчно добре, в девет пъти от десет, ще отбележи точки срещу теб.

Той се завъртя, отпуснал тежестта си на петите, но не загуби равновесие, въпреки че тротоарът беше хлъзгав.

Жена на средна възраст, натоварена с чантите от зебло, които обикновено предлагаха в Биърли, извика, очите ѝ се разшириха от изненада и тя изпусна една от чантите.

Обвити в амбалажна хартия пакети месо се разпиляха по тротоара, към купчините сняг се търкулнаха консерви, малка бутилка лют сос подскочи веднъж, втори път, а след това и трети път на леда, докато най-сетне, слава богу, реши, че може и да не се счупи. А това бе просто чудесно. В противен случай Тори трябваше да предложи на жената да плати счупеното, а като се има предвид, че бяха в града, щеше да се почувства изключително неудобно.

— Моля да ме извините — каза той и се наведе начаса, за да събере покупките и да ги върне в чантата. — Стори ми се, че чух нещо, и как да ви кажа, просто не съобразих какво правя.

— И такова извинение не бях чувала — отвърна веднага тя и устата ѝ се изви в подобие на усмивка.

Той избърса снега и мръсотията от бутилката с лютия сос, преди да я върне в чантата.

— Искате ли да ви помогна и да ги занеса до вас? — предложи той и едва изрекъл думите, се сви. Никой не правеше подобни жестове в града.

За негова изненада, жената кимна.

— Искам, и още как. — Тя се усмихна разбиращо и му подаде едната от сивите чанти от зебло. — Можеш да изтръгнеш момчето от село, но не и селото от сърцето на момчето, не съм ли права?

— Личи си значи, така ли? — Той прехвърли раницата и сака с оръжията на едното си рамо и се постара да върви в крачка с нея.

— Да, личи. — Тя отново се усмихна. — Но пък на човек му става толкова мило. — Тя вървеше със ситните колебливи крачки, характерни за възрастните хора, когато се намират на хлъзгав път, но поне се стараеше да побърза, така че той нямаше да се забави прекалено много.

— А ти откъде си?

— Хардуд, Северна Дакота.

Жената се намръщи, сякаш името ѝ говореше нещо, но не можеше да си спомни какво точно.

Госпожо, можехме да сме безобразно известни, но май предпочитаме нещата такива, каквито са, много ви благодаря.

По дяволите, та дори и Хатън с двойно по-малко население се гордееха с техния Карл Бен Елисън, един от първите странстващи актьори в страната, но в Хардуд не бе родена нито една известна личност. Това бе наистина чудесно, и трябваше така и да си остане, въпреки че понякога имаше моменти, когато малкото провинциално градче качествено лазеше по нервите на Тори.

— Амиии... не, май не съм го чувала — каза тя. — Имам чичо, който живее в Бисмарк — това някъде наблизко ли е?

Тори поклати глава.

— Не. Чак в другия край на щата, на около стотина километра от Гранд Форкс.

— Ясно, източната част на Дакота. — Тя кимна. — Чичо ми Ралф все това повтаряше, че жителите на Дакота не били разделени както трябва. Според него е трябвало да има Източна и Западна Дакота, вместо Северна и Южна.

Тори никога преди не се бе замислял над този въпрос, но думите и определено бяха разумни — западната част бе пустееща, имаше планини, а пък в източната бяха съсредоточени обработваемите поля.

— Да, наистина звучи разумно.

— Звучи, я. А на теб как ти харесва големият град?

— Има си и добрите страни.

— Само дето Хардфийлд ти липсва.

— Хардуд. Да, в интерес на истината ми липсва. — Минеаполис бе сравнително приятен град, ако го сравняваше с други големи градове. Но работата бе там, че си оставаше град, пълен до пръсване, и то все с непознати.

— Ясно. — Тя се усмихна широко и усмивката ѝ му показва, че е наясно за какво мисли той. Бе много вероятно наистина да знае за какво става въпрос. — И никой ли не ти е казвал, че след това просто не можеш да се върнеш у дома?

— Май да, може и да съм чувал нещо подобно. — Само че просто не можеш да вярваш на всичко, което чуеш. Тори бе готов да свие рамене, но така чантата с екипировката по фехтовка щеше да се смъкне от рамото му, а той не искаше да допуска подобно нещо да се случи.

Истината бе, че най-съкровено му желание в този момент бе да я попита колко още път им остава, но пък въпросът му се стори неудобен.

Не че би отказал да отнесе чантите, където тя кажеше (нито щеше да се окаже прекалено далече, нито да го затрудни, нито пък тя носеше прекалено много неща — всъщност не беше достатъчно млада, за да си позволи да понесе прекалено много — беше поне на четирийсет, четирийсет и пет), но просто му се искаше да има представа колко още път го очаква.

Само че сега бяха в града и човек не може да си позволи ей така да попита една жена къде живее, защото тя веднага би си помислила, че той ще дебне някъде около къщата ѝ цялата нощ и ще вие срещу луната или някаква такава глупост.

Все още обмисляше как най-тактично да я попита далече ли живее, без да се интересува от адреса, когато на ъгъла на Брайънт авеню тя зави покрай магазина за фотоапарати.

Нямаше да се изненада, ако новата му позната се заизкачваше по стълбите на четириетажната кооперация, където живееше Маги — всъщност той не познаваше никого от съседите на Маги: та това бе големият град — но тя посочи съседната сграда и протегна ръка, за да поеме чантата от него.

— Много ти благодаря за помощта, но оттук поемам аз — каза му жената.

Бе живял в града достатъчно дълго и знаеше много добре, че тя има предвид „Предпочитам да не идваш чак до вратата ми“, а не намеква „Би ли внесъл чантите чак до кухнята?“, както би се получило вкъщи, затова той не се изненада особено, когато забеляза флакончето с лют газ, провиснало на ключодържателя, който тя вече стискаше, а по всяка вероятност бе стискала през всичкото време, докато вървяха и си говореха.

„Браво на нея“, помисли си той, когато тя пое нагоре по стълбите и погледна веднъж през рамо, за да е сигурна, че той си е тръгнал.

Той наистина вече си бе тръгнал.

От тази случка му стана смешно. Не, в никакъв случай не му беше смешно, напротив, почувства се тъжен. По дяволите, една жена не бива да стиска лют спрей в непрекъсната готовност — нито пък нож или пистолет, нито пък да се чуди в кой момент да повика ченгетата, или господ знае кого на помощ — за да попречи на Тори Торсен да я обере, или там каквото си е наумил да върши. Стана му болно, като си помисли, че обидата не се бе показала по лицето му.

— Не. Така не беше честно, а Тори винаги се стараеше да постъпва честно, дори и пред себе си.

Само че и Тед Бънди приличаше на спретнатите, типично американски, момчета. А и градът по нищо не приличаше на дълбоката провинция. Ако си някой глупак, можеш да се преструваш, че е същото нещо. Можеш, разбира се, да оставиш и стаята, и колата си отключени, няма да се притесняваш по кое време на денонощието излизаш, или пък ще си казваш, че сигурно познаваш човека, чиито стъпки отекват зад теб през нощта и...

И, разбира се, ще те ограбят, ще те оберат, ще те окрадат, ще те пречукат, и то не само веднъж.

Той се ухили.

Исключваме онази част с пречукването, разбира се.

Имаше ключ за външната врата на Маги, но предпочете да звънне. Съквартирантката ѝ имаше навика да се разхожда, както Тори се изразяваше, в неприлично оскъдно облекло и той силно се притесняваше, когато се натъкваше на нея в подобни моменти.

Не че тя изглеждаше чак толкова добре по бикини и сутиен.

Вятърът се бе усилил и блъсна студен порив в лицето му, докато Тори чакаше, затова младежът бръкна в джоба, за да напипа ключовете. Едно бързо позвъняване, за да се отвори вратата, би могло да означава: *„Облечи си някакви дрехи, все пак се каня да се кача горе“*.

Миризмата отново нахлу в ноздрите му. Беше някак далечна, но все така горчива, остра, натрапчива и... какво още? Стори му се позната до болка и той усети как космите на врата му настръхнаха, но...

Все още не можеше да си спомни откъде му е толкова позната. По дяволите!

Продължаваше да се опитва да се съсредоточи, за да се сети, когато чу топуркането ѝ по стълбите.

Мариан Кристенсен отвори вътрешната врата, а той веднага отвори външната. Косата ѝ бе вдигната в някакво сложно подобие на опашка и тъничкият ѝ врат бе гол, а по бузите ѝ бе плъзнала лека руменина.

— Влизай, влизай бързо — каза Маги, обърна се и припна нагоре по стълбите. Той не ѝ се разсърди заради цялото това бързане. В коридора нямаше отопление — хазяинът май никога не пускаше радиаторите — а тя бе облечена единствено в черен клин и дълга копринена червена риза, която бяха купили от Болонския лес.

Винаги му бе приятно да я гледа, докато тя бързо се изкачваше по стъпалата и при всяко отделно стъпало леко подскачаше. Някои биха казали, че е прекалено кльощава, но както майка му я определяше, тя бе гъвкава и подвижна като хрътка и въпреки че мускулите ѝ не изпъкваха, бе очевидно, че хубавото ѝ тяло е отлична комбинация от наследственост и много работа в салона, но поне

усилието си бе струвало, защото, откъдето и да я погледнеше човек, тя си беше наистина хубава.

А най-вече отзад.

Ако забележеше, че той се заглежда, щеше да се ядоса и да го заяде, точно както се случи веднъж с Иън.

— Че какво толкова? — Иън просто се бе усмихнал. — Харесвам момичетата. Осъди ме, ако искаш.

Маги бе предпочела да приеме думите му с усмивка.

Ако не искаше да я заглеждат, щеше да се облича в грозни дрехи.

— Вече започвах да се притеснявам — каза тя. — Нали каза, че ще бъдеш тук към един.

— Точно така, към един. — Той погледна часовника си, докато вървеше след нея по коридора към отворената ѝ врата. Бе станало 2:17, което значи, че се беше забавил много повече, отколкото бе предполагал. Може би се налагаше да поговори сериозно с нея, за да я убеди да монтира домофон или поне да отваря вратата с лют спрей в ръка. Все пак това бе големият град.

— Забавих се в библиотеката малко повече, отколкото предполагах. — Нищо че забавянето се дължеше на времето, прекарано в сладки приказки с новата асистентка в отдел „Справки“, която искаше да разбере за какво е сакът с екипировката, докато пърхаше с удивително дългите си мигли, обрамчили две кафяви очи, в които всеки би потънал, само като ги погледнеше. — След това се качих на автобуса, за да не изравям колата.

— Добре — каза тя и пое раницата, сака и палтото му, за да ги подхвърли небрежно върху канапето пред малката масичка. — Така и така си тук, защо не ми помогнеш малко? Не че е нещо бързо, но това трябва да се разглоби за две седмици.

Апартаментът бе построен също като стандартните вагони по линията на Южна Минесота — една дълга стая, разделена на две от вграден бюфет с огледала, който Тори веднага позна, че е „Стикли“; кухнята бе вградена в коридора, който водеше към две спални, а бюфетът служеше за стена на стаята на Маги.

В момента обаче той бе частично разглобен, чекмеджетата бяха натрупани от едната страна, всички панти и вътрешни прегради се виждаха, сякаш бяха част от някакво дървено създание, изкормено набързо.

— Това е нещо ново — каза той.

Тя кимна.

— Хазяинът ми предложи да намали наема, ако довърша вградения бюфет.

Тори изви едната си вежда.

Тя се усмихна.

— Когато се обадох на чичо ти Хоузи и го помолих за съвет и може би малко помощ, той предложи да дойде за седмица и да свали подвижните части, за да ги изчисти и полира.

— Само не му позволявай да се развихря със скришните местенца.

— Какво?

— Нищо, нищо. Не е важно.

Точно в такава мебел чичо Хоузи би монтирал едно от своите скривалища с най-искрено удоволствие. Бюфетът тук много приличаше на онзи в хола у дома и по всяка вероятност той щеше да го прекрои, както му харесва: безшумна малка ключалка, скрита зад пантите, по цялото им продължение, щеше да пази вратичката към тайно отделение. Ако в коя да е от пантите се подпъхнеше лист хартия, а след това се затвореха двете остъклени врати и се притиснеха със сила, така че пантите на свой ред да притиснат достатъчно силно ключалката на тайника, ако после се отвореше най-горното чекмедже — просто се открехне, в никакъв случай повече — а най-сетне се удареше с длан отгоре по бюфета, се отваряше широкото пет сантиметра скривалище.

В този тайник, направен в бюфета у дома, бяха скрити далече от чужди очи нови паспорти и други документи, които щяха да се използват при непредвидени обстоятелства. Други тайници, като например онзи пред стълбите в антрето, пазеха раниците за пътуване или оръжията, парите, дори прозаични неща, като например резервна ролка тоалетна хартия.

Само че чичо Хоузи често правеше подобни неща, все едно че бяха най-обикновени произведения на изкуството, като например мъничкото скривалище в банята на майка му, където тя си криеше тампоните, на което Тори се натъкна съвсем случайно, докато почистваше мивката от падналите косми. По онова време Тори бе още

дете, а чичо му Хоузи му направи тайно отделение в гардероба, точно, колкото да скрие няколко броя „Плейбой“.

Ако оставеха чичо Хоузи, макар и за една седмица, това за него щеше да е истински подарък, все едно че на някое дете бе донесена чисто нова, чудно хубава играчка.

Е, нека да се позабавлява.

Тя посочи инструментите, разстлани върху парче зебло на пода.

— Трябва да го разглобя, без да го повреждам, и съм сигурна, че ще успея.

— Аз имах други идеи за този следобед — каза той и посегна към нея.

— Я виж ти, колко интересно. — Тя се ухили и обви с ръце кръста му. — Ммм... струва ми се, че ми казваш самата истина. Аз обаче мисля, че първо трябва да поработим, после да похапнем и да поучим. Днес сме сами — идващите две вечери Деб ще остане при Брайън и няма да се учудя, ако дори не се отбие да си прибере пощата. Така че, какво ще кажеш първо да се заемем с едрата работа, да поучим малко, след това ще похапнем набързо и ще видим какво да правим после?

— Това май беше от твоите реторични въпроси.

— Именно.

— Никога не съм ги обичал тези твои реторични въпроси.

— Работата на първо място. След това може би, ами... ще видим. И без това работиш по-добре, когато си възбуден. — Усмивката ѝ се превърна в нещо като обещание, което тя запечата с бърза целувка.

— Струва ми се, че се възползваш от доброто ми сърце — отвърна той, когато тя се отдръпна. Пусна си якето и отвори кутията с инструменти, като се стараеше да не се цупи, защото не биваше.

— Работи!

Той изръмжа приглушено.

— И хич недей да ръмжиш!

— Извинявай.

Не му беше приятно, но и никой не го питаше дали му е приятно или не. А и Маги нямаше никаква нужда да се бори за намаление на наема си. Не ѝ се налагаше да дели апартамента със съквартирантка. Съвсем спокойно можеше да си позволи цялото жилище. А дори и да

не можеше, имаше си приятел, който с удоволствие би се погрижил за наема, без дори да му мигне окото.

Тори въздъхна. Наистина предпочиташе да ѝ плати наема, или поне наема на апартамент, малко по-близо до района на колежа, където да живеят двамата заедно.

Обаче не се получи, както на него му се искаше. Не ставаше въпрос за парите. Родителите на Маги се грижеха както за учебните такси, така и за наема ѝ, а майката на Тори бе инвестирала златото, донесено от Владенията. С него нямаше да забогатее, но благодарение на новите суми спокойно можеше да не се притеснява за наема и храната, и то до края на живота си, ако се наложеше.

Наистина не ставаше въпрос за пари. Повечето проблеми, свързани с парите, всъщност не бяха за пари — Тори бе научил този факт от Иън Силвърстайн.

Според Маги нещата трябваше да следват естествения си ход и за нея бе особено важно да постъпва правилно и справедливо. Апартаментите близо до университета бяха миниатюрни, а онези, които имаха свой неповторим облик, бяха с безобразно високи цени. Затова тя така си подреди лекциите, че да са плътно една след друга, и започна да си търси квартира в южната част на Минеаполис, близо до автобусната линия.

В повечето двустайни апартаменти имаше кухни с прилични размери, а също и хол, но пък цените им бяха почти двойно по-ниски от тези на едностайните жилища.

Ако си наемаш двустаен апартамент и не си намериш съквартирантка, това си бе направо разхищение, а да вземеш за съквартирант собствения си приятел — който може да си позволи сумата, без дори да се замисля — той щеше да започне да покрива не само своите разходи, но и твоите, а това вече не беше редно, не че Маги имаше някакво желание да му позволи да направи така, защото въпросът определено не беше в парите.

По дяволите.

Хубавото на парите бе, че онзи тип Макей — Хари ли беше, или Ралф? — дето притежаваше фабриката за канцеларски пликове и не спираше да изнася речи, се оказваше прав. Ако имаш проблем, който можеш да разрешиш, не го отлагай, заемай се с разрешаването му, като напишеш чек, и тогава проблем няма да има.

В този случай ставаше въпрос само за един-единствен разход.

— Недей да се цупиш — каза тя. — Щом се нацупиш, веднага изглеждаш десет години по-стар. — Отпусна се в ръцете му за бърза целувка, поколеба се за момент, а сетне устните ѝ се разтвориха и той усети топлия ѝ език в устата си. Спусна ръка към дупето ѝ и я привлече към себе си, а другата му длан потърси гърдата ѝ.

Само че тя го отблъсна и се дръпна.

— По-късно — каза. — Може би. — Усмихна му се и прокара пръст по ципа на панталоните. — Закъснялата награда е най-добра.

Наистина имаше случаи, когато едно „не“ съвсем не означаваше „не“, но сега случаят не бе такъв.

По дяволите. *„Трябваше да спра за малко в гръцкия ресторант. Един чийзбургерополис щеше да ми дойде добре сега.“* Каква всъщност излезе тя? Май храната щеше да е единственото му малко удоволствие в близко бъдеще.

— Кафе? — попита го тя.

— Прясно при това. — Той подуши. Усети аромата на хубаво, гъсто, приятно препечено кафе, което бе успяло да измести всички следи от онази странно позната миризма във въздуха.

Каква ли беше тази смрад? Стори му се толкова близка и натрапчиво позната, в същото време нещо в нея го притесняваше, но така и не успя да се сети какво.

Въздъхна дълбоко и посегна към длетото.

ГЛАВА 2

СКРИТИЯТ ПРОХОД

Иън Силвърстайн се сгуши в парката, нахлузи ботушите и се приведе, за да ги завърже.

Все още си оставаше градско момче и му се струваше странно да носи ботуши вместо обувки; освен това бе разбрал, че никъде в Хардуд няма да му се присмиват, ако вътре се разхожда по чорапи; да не говорим за това, че ботушите за сняг се оказаха изключително удобни.

Боже, та в единия джоб на парката си бе сложил чифт Китайски пантофи и тъй като досега така и не се появи удобен случай да си ги сложи, вече се замисляше дали да не ги извади и да ги прибере някъде в дрешника. Не можеше да ги носи в кухнята, защото някой можеше да се отбие — а щом го видеха, щяха да решат, че и те трябва да си обуят същите.

Щом завърза връзките на обувките, той отвори тежката дървена входна врата, а след това и мрежестата врата, подуши бързо режещо студения въздух и потръпна, когато почти арктическият повей го блъсна в лицето и проникна под дрехите.

Ммм... май трябваше да сложи един от онези външни термометри.

Само че всички в Хардуд душеха въздуха, за да преценят колко ката дрехи да си сложат, поне Арни Селмо винаги правеше така, следователно Иън смяташе да постъпва по същия начин.

Може и да беше глупаво, но така оставаше с чувството, че си е у дома на това място.

Огледа стаята, за да е сигурен, че всички лампи, са загасени. Това бе още един от обичаите в градчето, с които свикна: гасиш всички лампи, преди да излезеш, можеш да оставиш тази на верандата, за да ти е светло, когато се прибиращ, но нито една от лампите в стаите, нито телевизорът или дори радиото, оставаха включени, както се правеше в града, където служеха за заблуда на крадците. Тук това се смяташе за разхищение.

Беше направил промени в къщата, както една приятелка му предложи, за което, разбира се, Арни даде съгласието си, но всяка една от промените — независимо колко незначителна — бе направена умишлено, грижливо обмислена предварително, така че да може след това да обясни на Арни каква е била идеята, макар че човек би забелязал едно доста необичайно съвпадение, че настъпилите промени малко по-малко бяха изличили присъствието на Ефи Селмо.

Когато преоборудваше кухнята, с помощта на Ториан Торсен събори стената между кухнята и хола, където се намираха полиците с дреболии, събирани години наред от Ефи, така че новата кухня, трапезарията и холът се превърнаха в една обща изключително уютна стая: половината ѝ под бе застлан с килим, другата половина — облицована с теракота, стаята — разделена от плот, поставен на същото място, където някога бе имало стена. Така можеш да сготвиш вечеря и да си приказваш, с който се бе отбил, дори да се опънеш спокойно на опърпаното старо канапе с вестник и чаша кафе, докато наглеждаш къкрещата на котлона супа.

Ако с тази промяна къщата бе загубила облика си на дома на Ефи, то в това нямаше нищо лошо, стига той да измислеше някое разумно и напълно смислено обяснение.

Докато ремонтиреше, научи много повече от очакваното за поставянето на напречни греди, за различните изолации, за електрическата система и телефонните връзки, а Хоузи непрекъснато бе до него, за да помага, а когато нито единият, нито другият знаеше как да се справи с някой проблем, когато се нуждаеха от повече от два чифта ръце, винаги имаше кой да се отзове, стига да проявиш достатъчно търпение и да почакаш.

Иън разполагаше с достатъчно време.

А и другите съседни също се нуждаеха от помощ — така и не му се налагаше да чака кой знае колко много и да бездейства. Ако се притесняваш как да си уплътниш времето, а не за това дали даваш повече, отколкото получаваш, то в по-голямата част от случаите всичко бе както трябва.

„Иън Силвърстайн, каза си той, започваш да се научаваш да проявяваш търпение.“

За да живееш и да се чувстваш добре в Хардуд, това бе задължително. Сигурно същото важеше и за всеки друг малък град.

Ето че сега на мястото на част от стената с полиците, стояла все на това място цял половин век, където Ефи Селмо нареждаше по етажерките колекцията си от метални звънчета, малки стъклени фигурки и други ненужни дребни предмети, бе монтиран новият плот.

Всяка една фигурка от колекцията бе внимателно избърсана от прахта, увита във вестници, и грижливо прибрана, а кашоните — прецизно надписани и подредени на тавана. Иън не бе съвсем сигурен от какво има нужда Арни, но каквото и да беше то, нямаше нужда да му се напомня непрекъснато за покойната му съпруга. Спомените, скътани в сърцето му, бяха повече от достатъчно.

Иън се прозя. Беше прекалено рано, противно рано. Да си налее втора чаша кафе, съвсем не беше добра идея — щеше да се налива с чаша след чаша кафе цяла сутрин.

А имаше и още един начин. Може би. Поне... *би трябвало* да има друг начин.

Няма нищо лошо в това да се опита нов начин.

Той вдигна подгъва на парката, за да се добере до десния джоб, и извади обикновен златен пръстен, прекалено плътен и масивен, за да бъде сватбена халка, и значително по-тежък, отколкото изглеждаше.

Първо го плъзна на палеца си, а след това на безименния пръст. И на двата му ставаше идеално, въпреки че палецът му бе значително по-дебел. По нищо не личеше, че променя размера си, поне той не успяваше да забележи промяната. Би трябвало вече да е приел този факт, въпреки че освен него имаше и други неща, с които трябваше да е свикнал и които трябваше да е приел за даденост.

Помисли си, че вече е буден. Самата истина, въпреки че все още много му се спеше. Но мисълта, че не просто е буден, но и бдителен, въпреки че през нощта не спа никак добре, а и това ранно ставане сутринта...

Стига. Подобни мисли нямаше да разрешат нищо.

Прозя се.

— Буден съм — каза той. — Буден съм и съм нащрек, свеж съм и съм готов да започна деня, в тялото и ума ми няма и следа от съненост.

Поне много му се искаше да е така. Прозя се отново.

Изсумтя. По този начин не се получаваше. Само че бе особено важно да е бдителен тази сутрин и той щеше да бъде, защото се налагаше. Облегна се на касата на вратата, стисна очи толкова силно,

че усети болка, а когато ги отвори, му се стори, че в тъмнината летят искри.

Иън си пое дълбоко дъх и почти веднага изпусна част от него. Беше буден, беше нащрек, беше свеж и готов за задачите тази сутрин, сънят си бе отишъл.

Пръстенът запулсира на пръста му, той усети болка, все едно че боа удушвач се бе усукала: веднъж, два пъти, три пъти, а след това спря.

Усети, че металът е топъл. В следващия миг се почувства глупаво. Защо изобщо си направи труда отново да нахлузи пръстена? Нито му се спеше чак толкова, нито нищо. Щеше да е много жалко, ако изхабеше силата на пръстена.

Да, сигурно, ако дядо ми имаше цици, гласеше старата еврейска поговорка, щеше да ми бъде баба.

— Което би означавало, че баба ми е лесбийка.

Тази втора част си беше измислица на Иън.

Младежът прехвърли раницата на едното си рамо, а огромния дълъг тесен сак с Убиеца на гиганти — през другото, излезе навън и затвори вратата след себе си. Все още си бе градско момче, защото отново трябваше да си напомни, че няма нужда да заключва, когато излезе, освен това и да искаше да заключи, нямаше да може, защото едва ли някой в Хардуд знаеше къде се намира ключът му за входната врата.

От другата страна на улицата, в хола на Ингрид Орьосетер, светеше, а сянката зад пердето означаваше, че жената е станала и вече шета. Което беше хубаво. На старата Ингрид й се носеше славата на ранобудница, затова Иън щеше да се разтревожи, ако не бе забелязал никакъв признак на живот в къщата й. Не че щеше да е проблем да надникне у тях и да я извика по име — у тях, разбира се, нямаше да бъде заключено.

Да си заключиш входната врата?

Че защо да го правиш?

Ами ако някой от съседите иска да влезе? Някой може да има нужда от нещо. Ти що за човек си, да не си гражданинче?

Западният вятър се усили и завихри хрупкав сняг във въздуха, след което го запрати право в лицето му.

Потръпна и пое надолу по пътя. Снегът скърцаше под ботушите му при всяка стъпка, той ускори крачка, така че пискливите звуци отекнаха в тъмното заедно с приглушените удари на сърцето му. Движението можеше да те стопли или поне те предпазваше да не замръзнеш, въпреки че ако се движиш прекалено енергично, ще започнеш да се потиш и потта ще замръзне за секунди, така че ще се вледениш до кости. Нужно бе доста време, докато научи, че трябва да поддържа равномерно темпо и да ходи внимателно. Бе съвсем същото както при тренировките: не се заемаш със същинската част, преди да си разгрят хубаво.

Въпреки че при ходенето в студа наказанието за грешка съвсем не бе толкова сурово, колкото при фехтовката. В салона можеш да разтегнеш мускул, да скъсаш сухожилие, а това за Иън би означавало да преживее няколко гладни седмици, по време на които няма да може да разчита на частните уроци, а тук, когато температурата падне прекалено много, в най-лошия случай щеше да измръзнеш.

Навън бе кучешки студ и в следващите няколко часа нямаше да стане по-топло. Каква беше онази песен на Кросби или на Стилс, или на Наш? Имаше нещо, че е най-тъмно преди зазоряване. Не, това не беше така, освен метафорично, а най-студеното време от деня обикновено бе малко след зазоряване, около час, час и нещо, преди въздухът да попие топлина от слънцето.

Всеки, който твърдеше, че няма кой знае каква разлика между минус пет, минус петнайсет и минус трийсет, явно никога през живота си не бе стъпвал по скърцащия сняг в Северна Дакота.

Изтегли ръкава си нагоре и усети как студеният въздух го стисна за китката още преди да успее да погледне часовника си. Вече беше станало седем и трийсет и три и, по дяволите, той все още не бе стигнал до Т-образното кръстовище, от което можеше да поеме по пряката пътека през гората към къщата на семейство Торсен.

Ускори крачка.

Големият син бронко на Ториан Торсен бе на алеята пред къщата, моторът работеше енергично, изпращайки бели кълба дим във въздуха. Според местните стандарти, да се остави моторът да работи на празни обороти, бе истинско разхищение, но пък и...

Тук нещо не се връзваше. Къде беше колата на Док?

Шърв повдигна чашата към устата си, а в следващия миг се намръщи, поклати глава и я подаде на Иън тъкмо когато младежът си бе свалил ръкавиците и ги пускаше върху отдушника, монтиран до самата врата.

Виж ти... пръстенът бе все още на пръста му; той го свали и го прибра в джоба си. Усети топлината му дори през плътните дрехи.

Иън изтупа крака няколко пъти, за да падне снегът от ботушите, след това грижливо ги избърса върху рогозката и едва тогава последва Док към кухнята, но не пропусна да отпие от подадената му чаша с кафе. Вкусът бе по-добър, откъдето и да е другаде в Хардуд: кафето бе слабо, но горещо, а по това време на годината бе много по-важно напитката да бъде гореща, отколкото силна и с наситен вкус.

Ако останеш навън на студа в някой студен ден и пиеш топло кафе, за да се стоплиш, в края на деня ще започнеш да пикаеш черно, а вечерта ще си в състояние да издрапаш с нокти нагоре по някоя стена чак до тавана.

Ториан Торсен и жена му, Карин, седяха на масата за закуска и също пиеха кафе. От остатъците бъркани яйца и парчетата пържен бекон в чинията на Ториан бе ясно, че той тъкмо бе привършил обичайната си огромна закуска, докато Карин отхапваше едва-едва от кекса с какао.

Торсен бе наполовина облечен за студа навън, а изпъкналите възлести мускули по гърдите му изпъкваха под сатинираната полипропиленова долна тениска. Светлокестенявата му коса, почти руса, бе влажна и сресана назад и въпреки че усмивката му изразяваше искрено задоволство, че вижда младия си приятел, в изражението му се таеше нещо заплашително, заради което Иън се посвени да погледне към жена му.

Сигурно просто си въобразяваше. Всичко се дължеше на квадратната челюст на Торсен, в комбинация с леко изкривения нос, който някога е бил съвършено прав, а отчасти и на дългия бял белег прорязал дясната страна на лицето му. Шевовете бяха също като крака на стоножка от двете страни на някогашната рана, защита от значително по-неумел лекар от Док Шърв.

— Добро утро, Иън Среброкаменни — поздрави Торсен.

— Добро утро, Ториан. — Иън не го поправи. Вече бе свикнал с това обръщение в Тир На Ног, а какво пък, по дяволите. Нали точно

това бе значението на фамилията Силвърстайн.

Док се засмя както обикновено.

— Това е той — Иън. Повърхност, по която нищо не полепва. — Първия път, когато чу тези думи, не му бе никак смешно, не му стана смешно и когато ги чу за петдесет и първи път.

Все още не му бе смешно. Сега приемаше определението по същия начин, по който изслушваше вица на Арни за папата и шофьора, който всички в града бяха чували поне по веднъж, и при всяко преповтаряне трябваше да се засмива, сякаш го чуваше наистина за пръв път.

Сега поне не му се налагаше да се усмихва. Но ако лошият му поглед можеше да накара течността да кипне, лицето на Док щеше да се е взривило много отдавна.

— Добро утро, Иън — каза Карин и вдигна очи, но без да срещне погледа му открито и прямо.

Той избягваше да я поглежда, защото както обикновено се притесняваше, че ще се заяпа. Тя наистина бе достатъчно възрастна, за да му бъде майка, но Иън така и не успя да забележи нищо майчинско в държанието ѝ. Ухаеше едва доловимо на лимонов парфюм, който би подходдал на някое младо момиче, но незнайно защо, на нея също много ѝ отиваше. Боже, та тя бе прекрасна, дори и в този нечовешки ранен час, облечена в дебел червен хавлиен халат, под който се показваше едва загатнато черна дантела отпред на бюста.

Русата ѝ коса, почти златна, бе завързана високо на опашка, така че вратът ѝ оставаше гол и пръстите го засърбяха.

Не че би направил каквото и да е, за да успокои този така наречен сърбеж. Определено имаше и по-добри начини да си прецака живота в Хардуд, отколкото да се нахвърли на майката на Тори, не че точно сега можеше да се сети за нещо друго; може би ако се изпикаеше на празничната неделна трапеза във „Взрив-о-вкусно“, щеше да постигне същия ефект.

Тя все още не смееше да срещне погледа му.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за закуска? — попита Карин както обикновено.

Иън поклати глава.

— Не, благодаря — отвърна той, както всеки друг път. Закуската може и да бе най-важното ядене през деня, но Иън бе открил, че му е

най-добре, ако похапне час-два, след като е станал.

— Взел съм няколко маслени кексчета в раницата.

— Маслени кексчета значи. — Док поклати глава с отвращение.

— Не бих нарекъл маслените кексчета закуска за шампиони. Това е толкова неподходяща храна.

— Искаш ли да опиташ? Съвсем не са чак толкова лоши, колкото си мислиш.

— Хич не ми ги пробутвай разни такива. Аз съм лекар и знам малко по-добре от теб.

Нямаше какво да отговори на това.

Иън седна и отпи от кафето.

— Та, кажи ми сега, какво правиш тук в този неприлично ранен час, Док. Така и не видях колата ти. — Огромният бял шевролет, който Док използваше за подвижен кабинет — а когато се налагаше и за линейка — щеше да се забележи отдалече заради аварийните лампи отгоре, дори да го нямаше надписа „Линейка“, написан с буквите отпред назад и петте малки сърни с хиксове на шофьорската врата.

Ако имаше някакъв проблем с Хоузи, колата със сигурност щеше да е паркирана отпред, а Док Шърв едва ли щеше да си седи така спокойно и да пие кафе със семейство Торсен.

Док сякаш прочете мислите му.

— Не, той е добре. Още спи.

Иън дочу тихи стъпки в антрето пред кухнята.

— Май не спи — изрече тих, леко завален глас. — Много съм добре и вече не спя.

Иън се извъртя на стола. Хоузи Линкълн — добре де, не че това му беше името, но така предпочиташе да го наричат тук — бе застанал на вратата на кухнята, облечен в стар халат с шарка рибена кост върху жълта копринена пижама и чехли, сигурно също толкова стари, колкото и халата. Халатът бе стегнат здраво, а той изглеждаше неестествено кльощав, много повече, отколкото в дънковия гащеризон и карираната риза, които поне създаваха впечатление, че е малко по-пълнен.

Кожата му бе с цвят на кафе с мляко, но около очите имаше нещо екзотично и необичайно, а освен това той винаги изглеждаше така, сякаш се е обръснал току-що. Дори и да имаше брада, Иън така и никога не я видя.

— Добро утро, Хоузи — каза Иън.

— Иън Силвърстайн — отвърна Хоузи и кимна леко. — Добро утро и на теб. — Пресече кухнята с леко накуцване, а дясната му ръка, както обикновено, висеше отстрани, пръстите бяха свити в хлабав и напълно негоден за използване юмрук.

Карин понечи да стане, сигурно за да му сипе чаша кафе, но се спря, когато забеляза едва доловимия жест на лявата му ръка. Хоузи предпочиташе сам да свърши това, когато можеше. Което означаваше през по-голямата част от времето.

— След като не си дошъл, за да се погрижиш за здравето ми, докторе — каза той, докато си сипваше от димящото кафе в чаша с надпис „Трябва да я слушаш“, — мога ли да те попитам защо си достоил този дом с любезното си посещение тъй рано сутринта?

Навремето този начин на изразяване щеше да се стори изключително необичаен на Иън, но това бе, преди да научи берсмолски и да се запознае с Хоузи и семейството на Тори — а думите на Хоузи следваха типичния за берсмолския словоред и начин на изразяване.

— Снегоходът ми е отзад — каза Док. — Пак имах нощно повикване. — Той се усмихна широко. — Поне този път беше раждане. — Док много обичаше да изражда бебета.

Иън се опита да се сети за кого става въпрос.

— Да не би да е Леели Гизелкуист? — Беше й още рано, но...

Усмивката на Док стана още по-широка.

— Браво. Едно сладко малко момиченце, цели три килограма и четиристотин грама, нищо че се роди почти три седмици по-рано; поне раждането бе нормално, всичко бе наред, като изключим тъпите забележки на Отар за плацентата. — Той вдигна ръка. — Хич не ме питайте, защото ще ви кажа.

Беше ходил значи със снегоход. Иън се опита да си спомни къде точно се намираше фермата на семейство Гизелкуист. Не беше ли някъде на североизток извън града? Човек, който знае какво прави, може и да успее да се добере със снегоход, като мине през затрупаните с дебел сняг поля, защото така бе значително по-бързо, отколкото ако се заобикаляше с кола по пътя, а пък пътищата бяха покрити със заледени участъци, които принуждаваха разумните шофьори да пътуват, пълзейки.

И въпреки всичко, когато чуеш думите на Док, започва да ти се струва, че да те събудят посред нощ заради спешен случай, е нещо необичайно, но Марта му бе казала, че рядко минаваше седмица, без да го повикат поне два пъти, затова той все говореше за пенсиониране и по всяка вероятност думите му вече ставаха сериозни.

Док бе в отлична форма за мъж на неговите години, но той все пак си бе на възраст и нямаше да живее вечно.

Никой не живееше вечно. Дори и вселената.

Иън въздъхна.

Сетне поклати глава. Не бе от хората, които умееха да гледат в бъдещето и сигурно никога нямаше да придобие това умение. Нещата определено нямаше да бъдат същите, ако най-близкият лекар се намираше на топло в кабинета си в спешното отделение в Гранд Форкс.

— А ти защо се интересуваш толкова много? — попита Док. — Това голо любопитство ли е? Кажи?

Любопитство? Естествено.

— Бих казал, че е просто един лош навик — отвърна Иън.

— Тоест?

— Старая се... все се стремя да предвидя нещата.

— И това според теб е лош навик, така ли?

— Невъзможно е човек да предвиди всичко, Док.

— Ами, аз съм лекар. Разбира се, че мога.

Иън сви рамене. Щом Док не искаше да отговори сериозно, то тогава и Иън нямаше нужда да се опитва да бъде сериозен.

Шърв прехапа долната си устна.

— Добре де, прав си. Има толкова много неща, които не мога да разбера и предвидя, но никога не се оставям да ме тормозят.

— Браво. Аз пък ги оставям. Но това е по-скоро някакъв вътрешен подтик.

Опитваш се да го надживееш, но така и не успяваш.

Приемаш за нормални нещата, които са ти били пред очите, докато си расъл; едва по-късно забелязваш, че нещо не е наред. Струва ти се нормално да имаш баща, който запраща по теб обидни и груби думи, а след това замахва с тежката си ръка, нормално е да се опитваш да разбереш какво си сбъркал, за да го накараш да постъпи по този начин и за да знаеш как да промениш нещата в бъдеще.

Само ако успееш да си изясниш нещата едно по едно, сякаш са войници, които можеш да строиш в редица, само ако знаеш всичко, ако разбираш всичко, тогава ще постъпваш както е правилно и следващия път той ще ти се усмихне, ще те прегърне и ще ти покаже, че държи на теб и всичко в теб му харесва.

Само че това се бяха оказали пълни глупости. Иън не изяждаше боя, защото не си бе почистил стаята (книгите му бяха разхвърляни, а вестниците — натъпкани под леглото), въпреки че той винаги я чистеше и подреждаше, не го блъскаха по стълбите, задето се е забавил на връщане от училище, въпреки че се бе мотал и закъснял. Това бяха само извиненията, обясненията, които получаваше, в никакъв случай не и истинските причини. Беше невъзможно да прекрати тормоза, като върши нещата така, както се очаква от него, защото това не би решило нищо, защото нямаше абсолютно никакво значение какво прави и как постъпва.

Бедата бе, че нямаше начин да разбере и предвиди всичко, а когато, не се наблюдаваше, някъде дълбоко в него продължаваха да се трупат суеверия, растеше и набъбваше старият мит, че ако знаеше всичко, ако разбираше всичко, нещата щяха да се подредят много по-добре.

Хоузи го стисна за рамото.

— Не бива да се тормозиш — каза му той на берсмолски сигурно за да не го разберат всички, въпреки че и двамата Торсен знаеха езика не по-зле от Иън. — Извини ме, докторе — продължи Хоузи, този път на английски. — Само казах на Иън да не се измъчва. Има си причина, която се нарича „малтретиране“, знаеш, нали?

— Да. — Док сви рамене, сякаш искаше да се извини. — Въпросът ми бе глупав. Кати Орстед реагираше по същия начин.

— Кати Бйерке — поправи го Иън. — Само че Боб Орстед и с пръст не я е пипвал.

Док се ухили.

— Това е съвсем сигурно, момче. Няма място за колебание.

Карин Торсен все още не вдигаше поглед към очите му.

„Знаеш ли, искаше да й каже той, може би е крайно време да оставим цялата тази работа зад гърба си.“

Последния път, когато бе поел през Скрит Проход към Тир На Ног, тя бе тази, която го подтикна да замине, тя го накара да върви, за

да спаси или сина си, или съпруга си от ново пътуване из земите на Тир На Ног.

— Всичко е наред, Карин — каза тихо той, защото знаеше, за какво мисли тя.

Лицето на Торсен бе като непроницаема гранитна маска.

Хоузи се усмихна, а Шърв кимна в знак на съгласие.

— Поне накрая нещата се оправиха.

Фактът, че една великолепна жена, нищо че бе в началото на четирийсетте, можеше да впечатли зелен младок на двайсет дотолкова, че спокойно да го върти на пръста си, без дори да й трепне окото, съвсем не бе нещо ново и необичайно.

Освен това Иън си падаше по забележителни жени, по-възрастни от него. Една от тях поне — невероятна и значително по-възрастна — бе наистина изключителна.

Колко ли стара бе Фрея? И как би могъл човек да прецени подобно нещо? Как да определи възрастта ѝ? Като се имаше предвид, че старите богове са се оттеглили в Тир На Ног много отдавна, обикновените човешки години едва ли щяха да представляват най-удачната мерна единица. Дали не трябваше да измерва годините с векове или с ери?

Както и да е.

Проблемът бе тук и сега.

Иън пхна ръка в джоба си и пръстите му отново усетиха топлината на пръстена. Нахлузи го.

Съсредоточи се и си помисли: „*Виж, Карин, наистина всичко е наред. Не ти се сърдя, вече не.*“ Тя бе гледала на него като на излишен човек, като на някого, когото може да пожертва, за да спаси съпруга и сина си, и съвсем явно го бе манипулирала да замине на онова опасно пътуване, където можеха да го убият. Само че Иън не ѝ се сърдеше. Просто завиждаше на Тори и Ториан, защото никой никога не бе правил подобно нещо за него. Наистина, не ѝ се сърдеше.

„*Всичко е наред. Всичко е простено*“, мислеше той и ѝ внушаваше да му повярва. Това бе истината. Можеш да убеждаваш приятелите си, че си им простил, ако това се налагаше; то в никакъв случай не бе грешка и съвсем не означаваше, че прекаляваш с използването на пръстена.

Пръстенът започна да пулсира, затегна се болезнено около пръста му, а сетне започна да се свива и отпуска в ритъма на сърцето му.

Хоузи кимна в знак на съгласие.

Карин Торсен въздъхна и видимо се отпусна, а след това наведе глава на една страна.

— Изглеждаш, сякаш си някъде много далече.

Хоузи се разсмя.

— Така и беше.

Той седна до Иън, пресегна, се, за да си вземе завита питка лефсе от чинията на масата, и отхапа предпазливо. Хубава беше — обичайният начин да изядеш една топла питка от картофено пюре бе, като я намажеш с масло, поръсиш с малко захар и я завиеш, но тази сутрин Карин бе намазала питките с щедър пласт малиново сладко — май беше добавила и настъргана лимонова кора — беше ги завила и нарязала на парчета като суши.

Хоузи бе в състояние да изяде много повече храна, отколкото Иън си представяше, че този слаб човек би могъл да поеме, но и той, също като Иън, не бе склонен да изяжда обичайните тежки засищащи закуски.

— Така и ще стане, в това не се съмнявам — каза Хоузи. — Трябва да си свикнал със зимата тук, за да можеш да я издържиш.

Нима безпокойството на Иън бе чак толкова прозрачно?

Хоузи кимна в отговор на неизречения въпрос. Да, значи бе прозрачно.

— Ще стане така, както е писано — отвърна Ториан Торсен и се надигна. — Сега ние двамата с Иън Силвърстайн трябва да си поемем смяната и вече не ни остава кой знае колко време, за да стигнем. — Той се изправи на крака, лапна последната си хапка препечена филия и я преглътна с кафе. — Тръгвай, Иън Силвърстайн.

— Тръгвам.

Бежов очукан пикап форд LTD бе паркиран край пътя, който отвеждаше към скупчените дървета, отвсякъде обградени от заснежените поля. Дърветата бяха единственото, което бе останало от някогашното свещено място, съществувало преди неколкостотин

години, а може би дори преди няколко хиляди години. Навътре сред дърветата се издигаше тънка струя дим, проправяше си път сред голите клони, а сетне лекият полъх на вятъра я разнасяше и разпиляваше.

Ториан Торсен паркира бронкото на замръзналата набраздена земя до форда, като остави на Иън достатъчно място, за да си отвори спокойно вратата и да слезе.

Въздухът в бронкото бе толкова приятно затоплен, че студът навън зашлеви Иън със студената си тежка ръка.

„Разбираш колко е студено, щом поемеш въздух и носът ти замръзне“, каза си Иън и подръпна ръкавите на парката така, че да покрият ръкавиците, а чак след това преметна през рамо раницата и сака с Убиеца на гиганти и последва скърцащите стъпки на Торсен по снежната пътека навътре в горите.

Имаха много малко да повървят пеша, дори бе приятно да се пораздвижат, нищо че духаше вятър, който голите клони не успяваха да спрат. При минус господ знае колко, дори най-слабият повей на вятъра те лишава и от последната топлина, а ти имаш огромна нужда от нея.

Районът около древното светилище бе разчистен през есента. Тогава донесоха и сковаха нещо като барака, която преди бе служила за навес на рибарите. Едната стена липсваше, но пък на нейно място гореше огън, запален сред три плоски камъка точно зад черната зейнала дупка в снега, очертана от каменни отломъци, поставени тук господ знае кога.

Светилището не бе на племето Лакота — майката на Джеф Бйерке бе една четвърт Лакота и бе поговорила със старите вождове в Пайпстоун и Роузбъд, и се бе оказало, че историята за тази част от света, преди лакотите да се настанят тук, бе доста оскъдна. Различните индиански племена от долините са били прекалено заети с оцеляването и прехраната си по времето, когато не са воювали помежду си, затова не са запазили подобни сведения.

Или просто са искали да отклонят поне за известно време бъдещите археолози.

Едва ли.

Имаше нещо много приятно в топлината на огъня при ледената температура тази сутрин и той му се зарадва. Огънят бе разтопил снега

наоколо и се бяха образували локвички, които се отправяха като вадички надолу в дупката. Толкова бе лесно да не обръщаш внимание на тази дупка, а истината бе, че първия път се изискваше известно усилие, за да насочиш погледа си към нея.

Иън се зачуди колко ли вода ще бъде необходима, за да запълни дупката.

Дали това изобщо бе възможно?

Май не. Характерните особености и свойствата на Скрытите Проходи бяха вплетени в структурата на вселената и бе малко вероятно хората, дори отделен човек, да промени нещо. Бе трудно, дори да ги забележиш.

Дейви Ларсен се бе подал наполовина от затопления навес, стиснал пушка „Гаранд“ с цев, предпазливо насочена в неутрална посока, а изпод разкопчаната му парка се показваше ръкохватката на 45-милиметров полуавтоматичен пистолет.

Иън не разбираше много от оръжия, но и не се интересуваеше особено. Истината бе, че в тях нямаше живот, не бяха като мечовете.

Освен това Хоузи му беше казал, че те не действат в Тир На Ног. Не че изобщо не действаха — беше му обяснил, че едва ли са така ефикасни като тук, че там не може да се разчита на тях. А Иън нямаше да се зарадва особено, ако се сблъскаше с някой Мразник, стиснал пушка или пистолет в ръка, оръжия, които най-вероятно щяха да му отнесат ръката или само щяха да прищракват и гърмят, но без особен ефект. Като се замисляше за това, идеята да се изправи срещу някой Мразник съвсем не му беше по вкуса и би я избегнал, стига да имаше как.

— Добро утро, Иън, Ториан — поздрави Дейви и закуцука към тях. Думите му бяха някак размазани, защото се прозя сънено.

— Дейвид — кимна Ториан.

— Как са Хоузи и Карин? — попита любезно той, въпреки че наблегна на името на Хоузи.

— Той е добре — отвърна Иън. — Цяла зима не е имал пристъпи и Док каза, че вече може да се върне на старата доза от лекарството.

— Това е добре. — Дейви се усмихна широко и подаде пушката на Торсен. — Няма да е хубаво, ако се пристрасти — продължи той. — Така. Ето ти пушката.

Ториан Торсен пое гаранда, отвори цевта и улови изскочилия патрон с удивително бързо движение на дясната ръка. Иън никога не бе виждал човек да опитва, но не бе виждал и подобна ловкост, особено пък изпълнена така небрежно и с такова забележително спокойствие.

Не биваше да се изненадва. Патроните на един от производителите се казваха сребровръхи, но гарандът не бе зареден с тях. Тези тук бяха отлети от бижутерско сребро — самото сребро грижливо бе смесено с малко олово, което да придаде на патрона тежест и по което да бъдат направени разрези, така че да прониква по-добре както в човешка, така и в нечовешка плът — веднага след отливането бяха прибирани и грижливо подреждани в мазето на семейство Торсен, заедно с онази странна на вид машина, която приличаше на Иън на нещо като щит.

Всеки куршум можеше да нарани Чедата на Фенрис, но нараняването изчезваше само за няколко секунди, защото оловото просто не им въздействаше. Но те не бяха безсмъртни, скелетите на шест Чеда на Фенрис лежаха заровени в полето, недалеч от това място, като доказателство, че човек може да се справи с тях, че има начин да ги убие.

Убиецът на гиганти също можеше да им види сметката; Хоузи бе закалил меч в собствената си кръв.

Иън остави сака с оръжието си върху грубо скованата дървена маса, отвори го и извади Убиеца на гиганти от ножницата. Новият ефес, поставен от Хоузи, бе още лъскав; май трябваше да го изстърже с метални стърготини, за да матира повърхността. Всички мечове, създадени от Хоузи, бяха закалени в кръвта на Старея и затова Иън разчиташе безкрайно много на тях. Магия ли бе това? Не точно. Но доста близо до магия. Убиецът на гиганти бе ранил Мразника, а щом Иън бе успял да убие огнен гигант с това оръжие в ръка, значи което и да е от Чедата също щеше да падне.

Точно така. Изходът на Скрития Проход бе останал отворен след Нощта на Чедата и не показваше никакви признаци, че някога ще се затвори.

Възможно ли бе да се затвори?

Дори Хоузи не знаеше.

Ако все пак се затвореше, тогава щяха ли да бъдат в безопасност? Дали имаше друг Проход, или може би някоя друга галерия, може би на километър, може би на хиляда километра, която щеше веднага да се открие на негово място? Не можеш просто така да я запълниш, не можеш да я затвориш или запечатиш. Не и така, че да си сигурен, че ще остане затворена и запечатана завинаги.

Но поне можеше да бъде под наблюдение, а мъжете от Хардуд бдяха на смени и пазеха.

Иън сви рамене. Какво друго им оставаше? Може би трябваше да съобщят на целия скапан свят, че съществува Скрит Проход в едно малко сечище, заобиколено от нивя с царевица някъде в източната част на Северна Дакота?

Ами ако някой все пак им повярваше? Ами ако се разчуеше какво се е случило през Нощта на Чедата? Върколаци, нападнали градче в Северна Дакота и убили двама, да не говорим за броя на ранените.

Всички знаеха какво се случи, когато една глупост се разчу за Розуел, Ню Мексико.

А тук щеше да стане доста по-зле, защото случилото се бе самата неподправена истина.

Не само злото мрази светлината на прожекторите. Същото е и с усамотението. Същото е и когато искаш да живееш нормален живот.

Същото е и с живота по принцип, особено когато живееш в Хардуд.

Хардуд можеше да се прочуе, а когато Скритият Проход успееше да изчезне от погледите на тези, които нямаха представа какво точно да търсят, животът тук щеше да започне да запада под светлината на прожекторите и наложената от „*Нешънъл Инкуайърър*“ слава.

Подобна слава щеше да сложи кръст на спокойния живот в градчето, а именно този спокоен живот допадаше на хората тук и ако се наложеше да се пази още една тайна, за да съхранят живота си такъв, какъвто го обичаха, не само живота, но и хората, и града, то тогава Хардуд щеше да бди над Скрития Проход чак до края на времето.

Цялото това чакане и висене бе досадна работа, но ако трябваше да се страда за нещо на този свят, той бе готов да приеме отегчението с отворени обятия. Когато си отегчен, спокойно можеш да оставиш

мислите ти да се реят, а ако много държиш да вършиш нещо, то това бе отлично занимание.

Само да не беше този противен студ.

Само да не...

Долови далечно скимтене и скочи още преди Ториан.

Оръжията му бяха чужди, но поне една пушка можеше да възпре някое от Чедата, преди да успее да се приближи достатъчно близо, че да се усети зловонният му дъх, затова, докато смъкваше със замах ръкавиците, за да грабне Убиеца на гиганти, той изтегли и пистолета от джоба.

Звукът се чу отново, сякаш ушите му си правеха шега. Разнесе се откъм огъня, от отвора, от Скрития Проход.

„Пръстът на спусъка, докато целта не застане пред теб“, напомни си той с надеждата ръцете му да треперят от студа, а не от уплаха.

По дяволите, и преди се бе страхувал, щеше да се страхува и в бъдеще. Беше без значение как се чувстваш, стига да постъпиш както трябва.

— Ще бъда от дясната ти страна, Иън Силвърстайн — прозвуча гласът на Торсен. — Сега вече трябва много да внимаваме.

Едра космата ръка се подаде от дупката и се захвана за единия край, последвана от гъста чорлава коса, а след това от тясно чело и две големи опулени очи.

В следващия миг, с нещо като стон на болка, отколкото пышкане от усилие, пръстите се изпуснаха и се свлякоха обратно в дупката.

По-късно той не бе сигурен, че е премислил добре хода си.

Беше по-скоро рефлекс, отколкото здрав разум, който го накара да запокити пистолета на една страна и да се втурне към дупката, след което да скочи вътре без миг колебание.

Сигурно постъпката му бе глупава, но той стискаше Убиеца на гиганти в дясната си ръка, а когато се приземи на твърдата земя на дъното на дупката, се опита да омекоти падането, доколкото това бе възможно, като се превъртя също като плонжиращ парашутист.

В същия момент рамото му бе раздрано от рязка болка, която спусна червена пелена пред очите му, и Иън едва успя да сдържи вика,

без да изпуска меч.

Подхлъзна се по заледената земя и попадна в...

В Скрития Проход и необичайната тишина, където бученето в ушите му изчезна, студът се стопи, въпреки че отникъде не лъхаше топлина, а болката не го притискаше потискащо.

В спокойствие. И тишина. Не само че не усещаше болка, но нямаше и никакви чувства.

Иън се изправи, заобиколен от сивкава светлина, сякаш съсредоточена в него, въпреки че се виждаше как се стопява някъде в далечината в тунела.

Вече не усещаше студ. Не беше нито уморен, нито гладен, нито сит, абсолютно нищо. Дори болката я нямаше. Нито в глезените, нито в бедрото, нищо че бе успял сравнително добре да омекоти удара си...

Дори рамото не го болеше. Раздвижи лявата си ръка. Не че се движеше по-лесно, отколкото преди секунди, но болката бе изчезнала безследно.

Спомни си, че в един момент си удари главата в някаква твърда буца лед, но дори и тази болка вече не съществуваше, въпреки че пръстите му напипах буца, а когато ги отдръпна, забеляза, че са обагрени в кръв, но обичайното усещане за мокротата на кръвта вече го нямаше, независимо че тя се стичаше през косата надолу по врата.

Тук бе царството на безвремието, на липсата на всякакви чувства, царството на Скритите Преходи. Той познаваше всичко това и би трябвало да знае какво го очаква, но въпреки това всеки път го обземаше притъпена изненада. Ето че този път бе по-различно.

Не че изпита някакъв необичаен шок, не че се почувства уверен или изплашен — в известно отношение това бе добре — но просто си бе изненада, едно различно и неестествено чувство.

Дишаше — не задъхано и тежко, не се бореше за всяка глътка въздух, нито пък се задушаваше — обзет от завладяващото чувство, че дори да спре, няма да усети никаква разлика.

Тялото, проснато на земята на тунела пред него, не помръдваше, гърдите не се повдигаха, дори не трепваха. Забеляза, че човекът е дребен, изключително набит, облечен в дрипи, които очевидно някога са били туника, препасана само с разпридано въже.

Не, това не беше човек. Челото му бе прекалено ниско и тясно, необичайно вдлъбнато назад, а толкова много косми по ръцете и краката Иън не бе виждал на никой човек. Беше тежко ранен. На дясното бедро зееше огромна отворена рана, кърваво червена, а друга, на ребрата, ги бе оголила.

Вече не му течеше кръв. Наистина, на мъртвите не им тече кръв.

Иън кимна. Това, разбира се, бе вестри, същество, което Иън някога би нарекъл неандерталец, а в книгите често описваха като джуджета.

Иън би трябвало да почувства нещо към мъртвия, отпуснат пред него, но в гърдите му не се появи чувство. Скрытият Проход го бе лишил от чувства, от всички възможни чувства. Като се замисли, се сети, че би трябвало да се огледа дали не дебне опасност, да потърси някаква следа от убиеца на джуджето, но емоционален подтик нямаше, а и всичко изглеждаше тихо и спокойно.

Въпреки това извърна поглед към тунела и се взря, доколкото бе възможно, по-напред. Нищо. Навсякъде цареше познатата сивота, която в далечината се съгъстяваше и се превръщаше в чернота.

Не се усещаше дебнеща опасност, но това само отчасти се дължеше на факта, че чувствата му са притъпени.

Отново се обърна. Зад тялото на джуджето сивотата преминаваше в куп сняг, върху който падаха лъчи светлина и осветяваха покапалата пряспа червена кръв. Светлината водеше към действителността, там бе домът му, там бе сигурността, докато обратната посока бе готова да го отведе в приказния нереален Тир На Ног.

Щеше отново да има чувства, независимо в коя посока поемеше.

А това щеше да е толкова хубаво. Имаше моменти, когато предпочиташе да изпита тази вцепененост, но окончателната вцепененост бе в смъртта, а той още не искаше да умира.

Някак отдалече, някак безчувствено, част от него го подтикваше да пристъпи навътре по Скрытия Проход, към земите на Тир На Ног, към Марта — а също така и към нея — а някъде много дълбоко зад вцепенението, притиснало всичките му чувства като натежало от вода вълнено одеяло, той си помисли, че най-правилно би било да повдигне джуджето на рамо и да го отнесе обратно в Тир На Ног, където костите му ще лежат до тези на останалите вестри, до всички от неговия вид.

Там бе мястото, където да почива в смъртта един от Синовете на вестрите; а не погребан под черната почва на нивите в Северна Дакота.

Само че Иън не бе подготвен за пътуване до Тир На Ног. Не че не си бе подготвил запаси, не че в Хардуд имаше кой да го чака. Това бяха подробности, с които можеше да се справи по един или по друг начин. Просто психически не бе подготвен за подобна стъпка.

Защо пък да не бе подготвен? Тук чувствата нямаха значение, можеше просто да тръгне и никой нямаше да го съди.

Но не. Не. Сивотата, безвремието и вцепенеността не бяха най-подходящи за важни решения. Важните решения не биваше да се вземат в момент, когато и чувствата, и умът бяха притъпени и впримчени в тази необяснима сива пелена, където само най-основното успяваше да изплува на повърхността. Щеше да е грешка да вземеш решение, когато умът ти е замаян от алкохола или от някой Скрит Проход.

Имаше нещо нелогично в това да разчиташ единствено и само на логиката. Важните решения бяха подвластни както на ума, така и на чувствата, и на сърцето, и на смелостта и не биваше да се отделят от човешката реалност, която бе плетеница от чувства и разум.

Само че той не можеше да остави мъртвото джудже да лежи тук, някъде в пасажите между световите. След като нямаше да го връща в Тир На Ног, тогава сивата студена логика му подсказваше, че трябва да го вземе обратно със себе си.

Парката му пречеше, затова я свали, пусна я някъде на земята, без да се учудва, че с нея не се бе изпотил, а без нея не усети никакъв студ.

Като я съблече, усети, че му е по-лесно да пхне Убиеца на гиганти в колана, за да повдигне вестрито и да го прехвърли през рамото си.

Джуджето бе напълно отпуснато в смъртта и щеше да му е по-трудно да го повдигне, макар и не невъзможно; в курса по оказване на първа помощ, в който се записа преди години, го бяха научили как да повдига отпуснато човешко тяло на рамо, точно както правят пожарникарите.

Оказа се, че съвсем не е толкова страшно: може би вестрито бе по-леко, отколкото изглеждаше, но все пак му трябваха няколко

минути, преди да успее да повдигне отпуснатото дребно тяло на дясното си рамо и да го нагласи, така че да успее да запази равновесие.

Хвърли последен поглед, изпълнен с копнеж към Скрития Проход, ако въобще мястото допускаше проявата на подобни чувства, тръгна към образувалия се лед и...

Простена от болка, щом усети парещата, почти нетърпима болка в лявото си рамо. За малко да изпусне тялото на джуджето, но залитна и успя да се подпре на стената на дупката, повдигна тялото, за да го нагласи по-успешно, а краката му сякаш по своя воля направиха крачка напред.

— Иън? — Широкото лице на Ториан Торсен се бе привело над ръба на дупката и изглеждаше непостижимо далечно, безкрайно и недосегаемо.

Иън тъкмо щеше да изпусне тялото, когато усети някакво движение на рамото си.

Джуджето не беше мъртво, просто бе изпаднало в безсъзнание, а сивото безвремие в Скрития Проход бе скрило истинското му състояние.

Иън усети нещо топло и мокро по крака си.

По дяволите! От раните на вестрито течеше кръв. Не, от неговите собствени рани течеше кръв.

Стисна здраво зъби, за да не простене или извика. Иън се подпря на стената и се постара да не обръща внимание на пронизващата болка в рамото, която сякаш го раздираше. Успя да изтегли Убиеца на гиганти от колана с плавно движение и отпусна възможно най-внимателно джуджето на земята.

Вдига поглед. Торсен го нямаше. Значи усилията му да не хленчи са били съвсем напразни. Браво, много успокояващо, но това не бе кой знае каква изненада. Когато всичко около теб заминава по дяволите, на Ториан Торсен можеше да се разчита да направи нещо разумно, дори и да не бе най-доброто за конкретния случай.

Иън си пое дълбоко дъх и в следващия миг съжали, защото студеният сух въздух предизвика силна кашлица.

Така, първата му работа бе да провери дишането, но тъй като устата на джуджето бе широко отворена и навън излизаха валма бял дъх, младежът бе сигурен, че вестрито диша.

Следващата му задача бе да спре кръвенето.

На всяка цена трябваше да спре проклетото кървене. Топла кръв все още бликаше от раната на бедрото, а около нея се вдигаше пара и се разсейваше в студения въздух. Той притисна краищата на раната и се опита да ги задържи, само че дебелият космат кожата бе станала хлъзгава от изтеклата кръв и от полепналата мръсотия, така че замръзналите му пръсти не успяваха да се задържат на набитото бедро на джуджето.

Стана му отвратително, дори му се догади; когато го заля приятно чувство на топлина от избликващата кръв. Но, по дяволите, тази кръв затопляше вкочанените му пръсти.

Иън свали горната риза, с която бе облечен, и се опита да не обръща внимание на болката в лявото рамо, която изпращаше букети искри в ума му и предизвикваше сълзи в очите. Уви ризата около раната и завърза ръкавите с всичката сила, която му бе останала.

Така поне бликащата кръв намаля, въпреки че не спря. Може би ако успееш да го закарат при Док Шърв, той щеше да го спаси.

Къде, майка му стара, се завря тоя Торсен? Какво правеше? Бяха минали...

Бяха минали само секунди, откакто Иън се показва с джуджето, но каквото и да правеше другият мъж, бавеше се много повече от няколко секунди...

Ръмженето на мощния двигател и пропукването на някакъв храст или фиданка, попаднали под гумите, заглуши нахъсаното му мъчително и хрипливо дишане.

Не бе минало чак толкова много време.

Торсен отново се надвеси над дупката, стиснал нещо, което на пръв поглед заприлича на Иън на сърф.

Спусна го, завързано на въже. Беше някаква дъска с дупки в краищата, подобна на нещо като носилка, снабдена с плътни каиши, провиснали отстрани.

— Вържи го здраво, Иън Силвърстайн, а след това пази носилката да не се върти във въздуха, докато го изтеглям навън.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни, при положение че можеше свободно да движи само едната си ръка. Иън се опита да задържи носилката почти неподвижна и да прехвърли джуджето върху нея, но тя продължаваше да му се изплъзва.

„Ти наистина си един ненужен боклук“, стори му се, че чува гласа на баща си.

„Майната ти, татко“, помисли си той и удвои усилията си, като се постара да включи в действие и лявата си ръка. Щеше да прехвърли джуджето върху носилката, дяволите да го вземат, щеше да се справи.

Иън изкрещя, когато усети как нещо се скъса в рамото му и носилката се плъзна по леда, далече от него, ненужна също като него.

Долови далечен звук от хленчене, докато се опитваше да се прехвърли от другата страна на дъската, и никак не се учуди, когато разбра, че това е собственият му глас.

„По дяволите, просто не успявам да се справя.“

Само че извиненията бяха напълно безсмислени. Да не направиш необходимото, дори когато имаш истински уважителна причина, се свеждаше в крайна сметка до това, че не си направил необходимото. Важен беше резултатът, добрите намерения не служеха за нищо.

По дяволите!

— Не. Почакай! — чу той гласа на Ториан Торсен. Повъзрастният мъж спусна единия край на разтегателен бастун. — Увий ръкохватката на китката си и аз ще те изтегля.

Иън пхна дясната си китка през ръкохватката и стисна с всички сили студения бастун.

— Дръж се здраво — каза Торсен, въпреки че от предупреждението му нямаше нужда. Какво можеше да направи Иън, освен да се надява, че бастунът ще залепне за проклетата му ръка.

Висеше над дупката без никаква опора, но Торсен бе як мъж, много по-силен, отколкото изглеждаше, и Иън усети, че се издига нагоре, докато краката му най-сетне можеха да се опрат на самия край на дупката.

Плъзна се по заледения сняг, изпъшка от болка и студ и задиша също като риба, изхвърлена на брега. Торсен вече бе завързал другия край на въжето към теглича на бронкото, затича обратно към Иън, за да му помогне да се изправи, и го поведе към колата.

Повдигна го на седалката зад волана и му помогна да прибере краката си вътре.

— Чакай да ти дам сигнал — каза Торсен. — След това много бавно даваш напред. В името на Вечния Наследник, много те моля,

даваш съвсем бавно напред.

Той затръшна вратата и се затича обратно към дупката, за да скочи право вътре.

В бронкото все още бе топло и Торсен бе пуснал парното докрай.

Топлият въздух бе изтласкал студа, но младежът откри, че зъбите му тракат, затова стисна здраво челюсти.

Торсен му бе казал да изчака, но когато настъпеше моментът да стори необходимото, искаше да е в готовност. Затова Иън настъпи с левия си крак ръчната спирачка, а с десния настъпи другата, за да бъде готов за сигнала на Торсен. Сигурно щеше да му отнеме...

— Сега, Иън Силвърстайн, сега!

Иън вдигна крак от спирачките и леко натисна газта. Много бавно и внимателно, напомни си той, натискайки педала изключително плавно.

Бронкото потегли бавно, въжето, закачено за теглича се изпъна, а сетне сякаш замря във въздуха.

Щеше да е много лесно да даде повече газ и да действа бързо, но Иън бавно и равномерно настъпваше педала.

Бронкото лазеше напред, сравнително бързо, за да изтегли джуджето, здраво завързано към носилката. Подаде се също като тапа на бутилка, а Ториан Торсен висеше в долния край, захванал се здраво, с крака, широко разтворени, за да се опита да спре въртенето. Пръстите на краката му се забиха в тревата, за да не позволи на носилката да се плъзне под колата.

Скочи на крака и се зае да освободи носилката от въжето, което я свързваше към теглича. Иън се наруга, че е несъобразителен като пълен идиот. Точно под радиото бе оставен мобилен телефон. Когато Торсен започна да тегли носилката към колата, Иън набра някакъв номер и зачака.

Свободният сигнал прозвуча само веднъж в ухото му, преди сладкият глас на Карин Торсен да прозвучи мелодично.

— Док Шърв още ли е там?

— Да, тъкмо тръгваше... да не...

— Дай ми го веднага. Спешно е. — Сега не му беше времето за обяснения и Карин не продължи да настоява да разбере какво се е случило.

— Кажи, Иън? — В гласа на Док прозвуча типичното за професионалиста спокойствие, от което на Иън му идваше както да въздъхне от облекчение, така и да изкрещи от раздразнение.

— Приготвили сме ти пациент. Многобройни рани, но на най-лошата почти успях да спра кръвотечението. В безсъзнание е... струва ми се, че е от загубата на кръв.

Торсен хлопна вратата на багажника и се настани на седалката до шофьора. Иън му подаде телефона — не можеше и да шофира, и да говори само с една ръка — и веднага натисна газта, доколкото позволяваше теренът.

— Не, спри колата! — кресна Торсен; очите му бяха разширени, а гласът му отекна в ушите на Иън. — Веднага, Иън Среброкаменни.

Иън никога преди не беше чувал тази заповедническа нота в гласа на Торсен, затова натисна спирачката, без да мисли, и колата поднесе, но спря.

Торсен вдигна ръка, за да покаже, че иска тишина.

— Да, Ториан е — каза в слушалката той. След това продължи с обясненията: — Да, клиниката, да. Доведи и Хоузи с теб. Кажи му: „Илст нихт брехенст вестри“. Това да му го кажеш точно. „Илст нихт брехенст вестри“.

„Той не е човек, вестри е.“

Торсен слезе и хлопна вратата с такава сила, че нещо в жабката издрънча.

— Ти карай към клиниката! — кресна той. — Аз оставам тук да довърша смяната, докато пристигне следващата.

Телефонът се плъзна на пода и издрънча, когато Иън отново натисна газта с всички сили.

Можеш да разчиташ на Ториан Торсен, че ще мисли трезво и много разумно, когато всичко около него се разпада. Той бе прав, разбира се — това съвсем спокойно можеше да се окаже някаква уловка, която да ги подведе, за да им отвлече вниманието.

Не че Иън вярваше в подобна възможност. Всъщност нямаше никакво значение в какво вярва той; не бе задължително светът да се съобразява с него, а и не беше особено важно какво мисли той или в какво вярва.

Чу, че Карин крещи нещо в телефона, но не успя да долови думите ѝ над бумтенето на мотора, както и не можеше да пусне волана,

за да говори по телефона.
Налагаше се тя да почака.

ГЛАВА 3

ВАЛИН

Марта Шърв тъкмо бе приключила с визитациите за сутринта и се канеше да свърши нещо по-важно, когато пейджърът ѝ зазвъня.

Задължителните сутрешни визитации не ѝ бяха отнели особено много време, тъй като само едно от общо четирите легла в клиниката бе заето, при това от стария Орфи Хансен, който кротко похъркваше, докато си отспиваше, за да може организмът му да преодолее трите бири, които бе погълнал в повече предишната вечер във „Взрив-о-вкусно“, а тук бе единственото място в града, където Уле Хонистед бе сигурен, че Орфи няма да се задуши, ако повърне от препиване.

Не че имаше нещо специално: цялата работа бе в това да се увериш, че той е сложен да спи по корем с глава, близо до ръба на леглото, но освен това Марта го бе включила към новия монитор — доста се зачуди кои точно електроди да прикачи към косматия му гръб, без да се налага да бръсне отделни участъци — нагласи апарата да отчита сърдечния ритъм и всички смущения в дишането, а алармата да се включи при евентуален проблем. Боб бе похарчил неразумно много пари за тази високотехнологична играчка, а пък таксата за поддръжката ѝ бе направо смехотворно висока — нали Марта бе тази, която пишеше чековете и плащаше сметките, по-точно тя бе снабдена с нов компютър и пускаше всичко през него, за да е сигурна, че нещата са изрядно свършени и наред, докато сложната машинка все още бе в гаранция.

Наистина трябваше да се заеме с документацията в офиса — Док винаги закъсняваше с досадните административни формалности и бе наистина чудесно, че и двете с Дона можеха да го подписват, дори по-добре от него самия — но напоследък тя все не можеше да спи добре, по всяка вероятност заради промяната в смените, и сериозно се замисляше дали да не си полегне и да подремне малко, когато пейджърът зазвъня, звук, който много бързо се бе научила да ненавижда.

Исключи звъненето и хукна надолу по коридора, изтегли кърпа, за да си избърше ръцете, но без да се бави излишно. Нахлузи чифт хирургически ръкавици, които извади от джоба на бялата престилка, но дори и това не я забави особено много.

Въпреки че не можеше да тича, както преди трийсет години, тя все пак хукна и това бе най-важното. Ако внимаваш и подбиращ правилната храна, добри упражнения за физическо натоварване, ако си имал здрави родители, можеш да се движиш достатъчно бързо, когато се наложи. А ако все пак те понаболява тук-там или посягаш към шишенцата с демерол и вистарил, а след това не намиращ сили да се откажеш, постъпваш също като Марта и вземаш достатъчно напросин, за да притъпи болките и бодежите, иначе се налага да се научиш да живееш с тях.

Все пак малко болка съвсем не е крайт на света. Можеш да я понесеш.

Боб вече бе смогнал наполовина да свали топлите дрехи, бузите му бяха поруменели над брадата, но заедно с Дона и Иън Силвърстайн бяха успели да свалят дребния човечец от носилката с каишите и го бяха прехвърлили върху масата за прегледи, а Дона, с ръкавици, както винаги, вече приготвяше огромна игла за неестествено дебелината му ръка, две банки с кръв вече бяха на стойката, за да бъдат прикачени незабавно.

Доста добри вени.

— Премерете му кръвното, а след това включете системата на другата ръка — нареди Док.

— Венозно разкъсване от вътрешната страна на лявото бедро, пациентът е в безсъзнание, зеници — разширени, без реакция — обясни Дона, а в обикновено монотонния ѝ безизразен глас прозвуча нещо като вълнение.

Марта бързо нахлузи апарата на другата му ръка. Напомпа с няколко бързи обиграни стисвания и веднага нагласи стетоскопа на ушите си. Едва удържаше подтика да забърза, но пък ако бързаш, в повечето случаи се налагаше да започнеш отново, а след всичките тези години така и не можа да свикне с изразението на Боб, когато се наложеше да започне отново.

Само че не се получаваше. По дяволите.

Стрелката слизаше надолу, отначало достигна деветдесет, след това осемдесет и продължи да пада чак до четирийсет, докато най-сетне познатото туп-туп-туп отекна в ушите ѝ, а стрелката продължи да пада упорито до самия край на скалата, където заглъхна.

— Систоличното е четирийсет — заяви тя, — само че не можах да хвана диастоличното.

— Добре — каза Боб с толкова спокоен глас, сякаш тя току-що му бе казала, че вечерята е готова. — Да приготвим втора банка — реши той. — След това ги включете и двете. — Клиниката не беше достатъчно голяма и не разполагаха нито с много персонал, нито с големи запаси от кръв, но Док взимаше по малко кръв от Хоузи Линкълн всяка седмица. Тя бе 0-ва отрицателна, но имаше нещо изключително необичайно в кръвта на високия черен мъж, защото бе подходяща за хора от всяка кръвна група, както и кръвта на всяка кръвна група бе подходяща за него.

Универсалният донор не би могъл да бъде универсален приемник — всяка друга кръвна група, с изключение на 0-ва отрицателна, би трябвало да подтикне тялото да започне да произвежда антитела, за да отблъсне неестествената чужда кръв.

Само че тялото и кръвта на Хоузи очевидно си имаха други идеи.

Марта разкъса опаковката на нова, доста дебела игла, почисти вътрешната страна от неестествено едрата китка на дребосъка и потърси вената. Не ѝ отне много време. Вената му се оказа плътна като въже, почти с размера на малкия ѝ пръст.

Тя натисна кожата с иглата, но вместо да проникне, иглата се плъзна по кожата и издраска ръката му надолу до дланта, оставяйки след себе си тънка бяла линия.

По дяволите, по дяволите и още веднъж: по дяволите! Две тъпи игли през последните десет години, и двете да се случат, когато има спешен случай. Защо не можеше да се случи, когато разполагаше с достатъчно време?

Пусна я и започна да отваря нова още преди хвърлената да е издрънчала на пода.

И новата игла се плъзна по кожата на непознатия.

— Не — обади се Дона от другата страна на леглото, клатейки глава. — Не е заради иглите. Натискай здраво, за да успееш да пробиеш кожата. — Тя дръпна завесите и се насочи към фризера отзад.

Думите ѝ прозвучаха доста глупаво, но Дона не беше луда. Прекалено млада, прекалено нахакана може би, но определено си разбираше от работата.

Затова Марта натисна здраво.

Все едно че се опитваше да пробие с вилица някаква твърда пластмаса, но най-сетне кожата на пациента поддаде и тя нагласи системата, закрепил неумелото си постижение с лейкопласт, доста неугледно наистина, но поне сигурно.

Това трябваше да свърши работа.

Дона вече нагласяваше кислородна маска върху устата и носа на дребния, а Марта, тъй като бе прекалено заета да му мери кръвното налягане и да се тревожи за иглите, не бе успяла да обърне внимание на лицето му.

Та този човек бе изключително странен. Челото му бе ниско, толкова ниско, че създаваше впечатление, че някой е отрязал горната част от главата му; веждите му се намираха само на един пръст разстояние от косата. Челюстта му бе масивна — по всичко личеше, че всичките му кости са изключително едри — но започваше да се отпуска. Всичко у него ѝ изглеждаше смътно познато, но въпреки това не успяваше да се отърси от чувството, че тук има нещо необичайно.

Щеше да помисли по въпроса по-късно — сега, точно в този момент, пулсът му отслабваше, кръвното му бавно и постепенно, но сигурно спадеше, а пък почти нямаше накъде повече да пада.

— По дяволите! — каза Док. — Тая работа никак не ми харесва. Нека опитаме да подадем два, не, да са три кубически сантиметра кръв. Марта и Дона, къде, майка ви стара, е скапаната кръв?

— Майка ти стара, затоплям я проклетата кръв — отвърна му тя със същия тон — и щом пушчината е готова, ще си я получиш, и теб, дяволите да те вземат, сега вече успокои ли се?

Док се разсмя.

— Заслужих си го. — Когато всичко около Док се разпадаше, той някак успяваше да намери начин да се успокои, сякаш, като се преструваше, че нещата са под контрол, цялата вселена щеше да му повярва. Не че винаги се получаваше, но поне Марта му вярваше безотказно.

Винаги бе така, още от времето, когато бяха деца в училище, по онова време, което сега му се струваше хем вчера, хем минало преди

милион години.

Не беше само това. Живееш с един мъж толкова много години, работиш рамо до рамо с него през деня, лежиш будна до него през нощта, чуваш дишането му нощ след нощ и вече не знаеш къде свършва неговата същност и къде започва своята, а понякога, когато той не може да си легне до теб или пък ти до него, и двамата се чувствате така, сякаш светлината в очите ви е изчезнала и щом той ти каже нещо, ти си готова да повярваш, защото той е твоят живот, животът, който сте създали двамата заедно, същият този живот, който понякога ти дава сили, а понякога те плаши.

Док погледна гневно монитора над главите им.

— Ах... по дяволите. Струва ми се, че го изпускаме — каза той и придърпа с крак една от количките наблизко, без да спира да разрязва с уверени движения дрипите по бедрото на дребния. Правиш всичко, което е необходимо, и в петдесет процента от случаите успяваш да накараш сърцето да заработи отново.

Поне за известно време.

През всичките им години заедно, Марта си спомняше само два или три случая, когато пациентът им бе оживял след електрошокова терапия.

Док държеше пациента свързан към апарата за отчитане на жизнените показатели и постоянното пиукане се долавяше непрекъснато. Дребният може и да изглеждаше твърде необичайно, но поне сърцето му бе силно.

Иън Силвърстайн стоеше отстрани и трепереше, а в същото време сякаш се оглеждаше, за да забележи нещо полезно, което би могъл да направи.

— Иън — каза му Док. — В ъгъла има мивка. Измий се — не се колебай да си изтъркаш ръцете с четката — сложи си после престилка и ръкавици. Ще ми трябва още един чифт ръце.

Марта очакваше да чуе негодувание, но Иън Силвърстайн само кимна и послушно припна към мивката.

Док намигна на Марта, а Дона се втурна иззад пердетата, стиснала две торби с червено-черна течност. Движеше се по-бързо, отколкото Марта би могла, докато свързваше венозно банките с кръв и я нагласяваше, сетне зачака течността да поеме пътя си по тръбите към вените на пациента.

— Така — каза Док. — Затопли сега още две банки. Искam да му прелеем поне шест... — изръмжа той, докато нагласяваше хемостата, след това посегна за още един. — После ще проверим дали му е било достатъчно. — Вдигна поглед към монитора и се вгледа към назъбените зелени планинки и долини, които сега бяха започнали да се увеличават. — Добро момче. Остани с мен, хайде, още малко — говореше той. — Просто почакай още малко и остави на стария доктор Шърв да те закърпи, чу ли?

Следващия път, когато Марта вдигна поглед, Иън Силвърстайн вече бе облечен, с ръкавици, застанал до Док.

— Така — каза Док, — нали ги виждаш онези неща, дето приличат на кламери? Наричат се хемостати и ще имам нужда от една шепа. Щом ти кажа, веднага ми слагаш един в ръката... по дяволите. — Малък гейзер кръв изригна от раната и обля Док от рамото до кръста, преди да успее да го спре. — А, Марта, имам нужда от смучка, ако искам да видя къде бързикам и какво правя.

Тя вече бе тръгнала, за да направи необходимото.

Иън се бе съсредоточил с всички сили, за да не обърка нещо — въпреки че Док Шърв не го бе накарал да върши някаква сложна работа — чудеше се дали Док просто не търси начин да го разсее от собствената му болка — че дори не забеляза, че Хоузи и Ториан Торсен са в стаята, докато Док не се обади, без дори да вдига очи от работата си.

— Приятен ден и на вас, Хоузи и Ториан. — Иън се бе уморил да се вира в подноса с инструментите, въпреки че минаха няколко минути, преди Док да поиска нов хемостат. Затова Иън не сваляше очи от лицето на джуджето, за да не гледа бликащата от раната на бедрото кръв и да не му се иска така отчаяно да помоли Док за нещо обезболяващо.

Иън и преди бе виждал кръв, макар и не много, слава богу; славата му в източните Вътрешни земи на Вандескард се дължеше на участието само в един истински дуел, който бе спечелил единствено благодарение на късмет, не толкова на уменията си, но в този момент, докато стоеше изправен пред спокойните, професионално умелите ръце на Док Шърв, бръкнал с лъскавия си инструмент право в раната,

преди да постави поредния хемостат на място и да започне да зашива, му се стори, че имаше нещо нечовешко в движенията на лекаря.

Опита се да се дистанцира. Все пак Док не оперираше човешко същество, а представител на вестрите, джудже, неандерталец. Съвършено различен вид.

Можеш да направиш грешка и да помислиш вестрито за човек — макар и доста неестествен на външен вид — ако не знаеш откъде идва. Но щом го погледнеш по-внимателно, веднага разбираш, че грешиш. Проскубана неподдържана брада покриваше необичайно хлътналата навътре челюст, а и веждите бяха забележително гъсти.

Най-странното бе, че миглите на вестрито бяха дълги и много гъсти, въпреки че Иън не виждаше защо да не са такива. А защо пък да бъдат?

— Вестрито — обади се Хоузи. Гласът му бе значително по-завален от обикновено. — Вече можеш ли да прецениш дали ще оживее? — Върху гащеризона си бе облякъл оранжева парка. Тя бе толкова обемна, че прикриваше болезнената му слабост, въпреки че краката му стърчаха като две пръчки.

— Има такава възможност — каза Док, докато сваляше покритите в кръв ръкавици, а след това и престилката, за да отстъпи назад. — Струва ми се, че може и да се съвземе. — Дона вече му подаваше нов чифт и той ги сложи, а след това нахлузи нова престилка, при това за много по-малко време, отколкото Иън предполагаше, че е възможно.

Клепките на вестрито трепнаха.

— Док...

Очите на джуджето се отвориха.

— По дяволите! Той не би трябвало... — Док замълча и посегна за спринцовка и шише с някаква течност. Изтегли бързо лекарството и го инжектира точно под системата, от която бавно се процеждаше кръв във вената на пациента.

Едрата ръка на вестрито се протегна към кислородната маска, късите тъпи пръсти сграбчиха маската и я смъкнаха от лицето, без да обръщат каквото и да е внимание на уплахата и отчаянието, с което и Марта Шърв, и значително по-младата Дона Бйерке се опитваха да я прикрепят отново към лицето му.

Марта се отказа първа и придърпа стойката със системата поблизо до операционната маса.

Иън кимна не че някой се интересуваше от мнението му. Но действията на приятелите му имаха смисъл: трябваше да отмятат проблемите един по един — не биваше да позволяват пациентът да събори стойката или да извади иглата от вената си.

Очите на вестрито изглеждаха значително по-големи, отколкото трябваше, зениците му се бяха свили като глава на карфица, ирисите изглеждаха наситенокафяви и някак зърнисти. Изглежда, му беше трудно да избистри образа пред себе си, но след това се обърна към Иън, после към Док, очите му се плъзнаха през Хоузи и се спряха на Ториан Торсен, застанал малко встрани.

— Ториан дел Ториан — изграчи раненият. — Вернист белдарашт вестри дел фодер, дел фодер вестри.

До този момент Иън не бе имал представа, че разбира езика на вестрите — това бе способността да овладяваш езици, с която единствено Хоузи можеше да те дари, при това без ти да знаеш, докато в даден момент не ти се наложеше да използваш някой език. *„Ториан дел Ториан, беше казало джуджето, приятел на Бащата на вестрите, на самия Баща на вестрите.“*

Ториан дел Ториан кимна.

— Аз съм — отвърна той на същия език. — Но ти бива мирно да лежиш, сине на вестрите, и да се оставиш на приятелите ми да те изцерят. Раните ти са тежки и тук няма хирург да ги намаже с вълшебен балсам.

Дребосъкът продължаваше да се съпротивлява.

— Недей — каза Иън на берсмолски. — Лежи мирно, както той ти каза. Моля те.

— Той... — вестрито си пое въздух с видимо усилие. — Не, вие всите трябва да изслушате... — Той се задуши от пристъп на кашлица, след който в крайчетата на устата му се появи кървава пяна. — Този ваш слуга е тук, за да ви предупреди теб и всите, приятелю на Бащата: един от Чедата на Фенрис е изпратен кръв да дири.

Това не бе нещо ново. Нападението на наследниците на Фенрис през Нощта на Чедата бе тъкмо...

О, по дяволите. Отново ли?

Само че...

Док Шърв ругаеше приглушено — нещо за майката и за мечката — докато инжектираше нова спринцовка, този път направо в системата.

— Ториан, просто му кажи да млъкне и да лежи спокойно. Наистина е в шок, а тази година погребях прекалено много пациенти. По-късно, ако оживее, ще те оставя да поговориш с него, обещавам.

Ториан Торсен положи нежно ръка върху крака на вестрито.

— Спи сега, Сине на вестри — каза Торсен. — Ти изпълни дълга си и възвелича името на баща си и на неговия баща, вестри.

— Да спя ли? Не! — Клепките му започваха да се отпускат. — Вечната тъма се протяга към тоз син. — Челюстта на джуджето се стегна също като юмруците му.

— Отпусни се, за да заспиш. Не се съпротивлявай, нека сънят те покори, Сине на вестри.

— Моля те. Запомни името на Валин, син на Дурин, и го кажи на Народа — продължаваше да грачи той. — Кажи им, умолявам те: *„Той ми предаде предупреждението, както трябваше да стане“*, умолявам те, съобщи името ми пред Народа.

Очите му се затвориха.

Той се отпусна така тихо и спокойно, че за момент Иън не бе сигурен дали джуджето — Валин, нали така се казваше? — не е мъртъв.

Не беше — мониторът над него все още отчиташе сърдечна дейност. Пиу. Пиу. Пиу. Докторът се усмихна на зелените вълни на осцилоскопа, а след това внимателно намести кислородната маска отново на лицето на пациента си.

— Доколкото разбирам, това беше предсмъртната му реч — каза той, свали си ръкавиците и отстъпи от операционната. Размаха пръст към джуджето. Пръстите му бяха набъбнали, сякаш ги бе киснал прекалено дълго във вода.

— Ще трябва да я запазиш за някой друг път, дребосък — каза Док Шърв и гласът му потръпна по напълно непознат за Иън начин. Но пък усмивката, с която отново се обърна към монитора, бе по-широка от обикновено. — Да, ще трябва да я запазиш. Днес няма да ти бъде необходима.

Обърна се към Иън.

— Хайде сега да ти видя рамото — каза той и внимателните му пръсти леко стиснаха младежа за ръката.

— Не е чак толкова зле.

— Ти пък кога изкара диплома по медицина, та вече и диагностици поставяш, при това „не било чак толкова зле“. За момента лекарят съм аз и мнението ми е, че си го размазал, затова дай веднага да го видя.

Иън се опита да отпусне рамото си, въпреки че схванатите мускули го бяха изкривили на една страна. Болката бе толкова остра, че той усети как стомахът му се преобръща, а в следващия момент единственото, което успя да направи, бе да се извърне от операционната и да повърне на плочките.

Силните ръце на Торсен го стиснаха от дясната страна и той се озова на съседната кушетка за прегледи, отпуснат надясно.

Док вече бе приготвил някаква спринцовка, а Марта Шърв разкопча панталоните му и колана.

Усети хлад и от дясната страна на дупето и Док го предупреди.

— Очаква те леко боцване.

Болката, която усети, бе толкова силна и изгаряща, че изобщо не можеше да се сравнява с другите болки.

— Както съм казвал неведнъж — прогърмя гласът на Док Шърв, — демерол и вистарил, запиши си ги, за да не ги забравиш. — Плесна го леко по дупето. — Само след петнайсет минути ще ги обхване топлина, ще им се доспи, а след това ще ги щракнем.

Погледът на Иън се замъгли. Не би трябвало да му подеждат толкова бързо, но и в тялото, и в главата му се разливаше някаква топлина.

— Я, че ти не ме ли чу какво казах на Валин? Същото важи и за теб — отпусни се, момче. Не се съпротивлявай.

Не. Не можеше. Нещо не беше наред. Не можеше да се отпусне, не и след като част от него липсваше. Опита се да се пребори с неподатливите ръце на тъмнината, но едва успяваше да задържи очите си отворени.

— Ясно, разбрах. — Гласът на Хоузи беше пълен с веселост.

Някой изтопурка наблизо и се върна бързо. Твърди пръсти отвориха юмрука му и в следващия миг той усети нещо познато.

Пръстите му се свиха около ефеса на Убиеца на гиганти.

Ето че отново бе в ръката му и той се почувства цял и завършен.

Остави се покорно протегнатите ръце на тъмнината да го завлекат надолу в бездната.

ГЛАВА 4

ГРАДСКИЯТ СЪВЕТ

Джеф Бйерке паркира патрулната кола точно където лятото се зеленееше ливадата пред къщата на семейство Торсен, близо до стария пикап на Боб Орстед.

Нагласи пушката в калъфа, където обикновено стоеше, и я подръпна няколко пъти, за да е сигурен, че е закопчана и на безопасно място, и чак след това отвори вратата.

Не, нямаше никакво намерение да се притеснява, че някое хлапе ще се качи в колата и ще я задигне, беше много малко вероятно подобно нещо да се случи в студена вечер като тази, но ако постъпваш както трябва всеки път, урок, който отдавна бе научил, не бе необходимо да се притесняваш за един-единствен път.

Подхлъзна се на леда и щеше да се строполи, на земята, ако не бе размахал ръка и не бе напипал страничното огледало на огромния пикап.

„Благодаря ти, Боб“, помисли си той, докато се изправяше. Като знаеше какъв е късметлия, сигурно щеше да падне върху пистолета си — отново — и да се нарани сериозно — отново — и все от дясната страна. А сега само се стресна и адреналинът му скочи. Огледалото се бе разместило. В първия момент се замисли дали да не го оправи, но след това поклати глава. Не, Боб щеше да си го оправи сам, за да може да го нагласи както предпочита.

Не беше сигурен, че ще успее да познае колата на тъста си навсякъде — не, напротив, разбира се, че щеше да я познае, най-малкото заради ужасните жълти зарове, които, по кой знае каква причина, Боб Орстед държеше закачени на огледалото за обратно виждане от... откакто се помнеше — но един такъв пикап не бе нещо обичайно в тази част на страната. Разбира се, имаше много пикапи с открити багажници и няколко товарни коли като вечните блейзъри и бронко, и шевролетите, но пикапите по принцип се предпочитаха от гражданите. Най-малкото не бяха типични за Хардуд.

Защо пък човек да не бъде малко по-различен?

Той си свали дясната ръкавица и затрополи по стълбите към верандата, а Карин Торсен отвори вратата в мига, в който той се канеше да почука.

— Добър вечер, Джеф — поздрави тя. Усмивката ѝ бе малко пресилена, докато затваряше вратата след него и му помагаше да си свали парката.

Закачалките в антрето бяха отрупани с множество палта. Той закачи парката си на свободно място и се наведе, за да развърже ботушите.

Смехът на Док Шърв прогърмя откъм кухнята, от лявата му страна, а Джеф чу, че Боб Орстед и преподобният Дейв — нали трябваше да го нарича Дейв, въпреки че му се струваше толкова неестествено — та Боб и Дейв Опегорд говореха за нещо в хола; гласовете им бяха акомпанирани от потракването на иглите за плетене на Мини Хансен. Той се насочи към арката и влезе в хола, за да се отпусне веднага в едно от огромните кожени канапета на около два метра от внушителната камина, където огънят весело бумтеше.

Бе толкова хубаво да ти е топло, да си жив и здрав, и всичко щеше да е свършено, само да можеше...

— Кафе? — попита Карин Торсен зад него, закрепил поднос в ръце с кекс и навити на руло плоски питки лефсе. Сложи го на масата пред него.

— Благодаря — каза той и пое голямата чаша с две ръце. Усети как приятна топлина се разлива в него, а щом отпи, течността го затопли като глътка евтино уиски.

— Добър вечер, Джеф — поздрави Дейв Опегорд. Веднага забеляза, че не бе с обичайния си пуловер с едра плетка — все още не бе махнал свещеническата яка, въпреки че я бе разкопчал, както и първите две копчета на ризата. Косата му бе чисто бяла и приличаше на памучни влакна, а той бе гладко избръснат — ако си пуснеше брада, заприличваше на добродушен Дядо Коледа, но пък щом заговореше, гласът му боботеше така тътнещо, че бе в състояние да уплаши всяко дете.

— Дейв — каза Джеф и се облегна на креслото, а подложката за крака се вдигна и той отпусна пети на нея.

Само че, както обикновено, пистолетът започна да го убива. По дяволите. Изправи се и свали кобура от колана, за да го остави на

библиотеката зад гъба си.

През първите две години, когато пое работата, пистолетът бе просто част от униформата плюс един непрекъснат повод за раздразнение и досада. Същото бе изпитвал и Джон Хонистед през дългите години, докато бе изпълнявал тази работа. Истината бе, че едно ченге няма никаква нужда от пистолет в затънтения Хардуд, но беше длъжен да го носи винаги.

Това си бе част от ритуала, беше също като фишовете за превишена скорост, също като значката, просто нямаше някакво специално предназначение. Но, по дяволите, когато се налагаше да избави някоя сърна или куче от мъките, след като са били блъснати от невнимателен шофьор, той посягаше към пушката, която обикновено държеше в багажника, за да бъде сигурен, че задачата ще бъде изпълнена успешно.

Щеше да е толкова хубаво, ако не се налагаше да разнася това желязо навсякъде.

Разхили се. И това го казваше човек, прекарал целия следобед из гората, промъквайки се предпазливо, стиснал незаконно притежаваната пушка „Мосберг“ с рязана цев с надеждата да забележи вълчи следи.

Широкото лице на Боб Орстед бе широко усмихнато и разкриваше лъскавата нова златна коронка на един от предните му зъби, което изглеждаше доста странно на кръглото му норвежко лице.

— А пък хората си мислят, че професионалисти като теб знаят как да се оправят с оръжието — каза той.

Намекът бе прекалено очевиден, но Джеф не даваше пет пари, затова не каза и дума. Не беше нито времето, нито мястото за забележки и разпавии. Боб му беше тъст, все пак, и ако двамата имаха някакъв проблем, можеха да се разберат по-късно, насаме. Някои от проблемите, които възникваха, се разрешаваха от неофициалния градски съвет на Хардуд, но този проблем съвсем не бе един от тях.

— А пък хората си мислят — отвърна Джеф, — че дългогодишен шофьор като теб би трябвало да е наясно, че страничното му огледало трябва да е обърнато назад под съответния ъгъл, за да може да вижда какво става отзад.

Мини Хансен го погледна над очилата.

— Това, Боб, означава, че Джеф съвсем случайно ти е разместил страничното огледало — каза тя, без да откъсва поглед от него, но и без да изпусне нито една бримка от плетката си. В момента работеше над нещо синьо, подобно на тръба — изглежда беше ръкав на пуловер.

Джеф кимна.

— Признавам си, виновен съм. Много се извинявам.

— Е — сви рамене Орстед. — Няма проблем. Как е Кати?

— Добре. Много добре — отвърна Джеф. Беше много нетипично за Боб Орстед да не вижда дъщеря си всеки ден. Та тя говореше с майка си и сестрите си толкова много, че той вече се чудеше как така на рамото ѝ не се е получила вдлъбнатина.

— Радвам се. Вечеря утре?

— Сряда е — отвърна той и кимна в знак на съгласие. Джеф обичаше нещата да имат ред. Всяка сряда вечеряха у семейство Орстед, в неделите пък, след службата, обядваха у неговите родители. Първия понеделник след първия вторник на всеки месец се провеждаха събранията на официалния градски съвет, последвани от неофициална среща, веднага след това, във „Взрив-о-вкусно“. Женският клуб имаше сбирка следващия четвъртък и така Кати можеше да прекарва още време с майка си и сестрите си, а пък скаутите се организираха всеки петък.

Човек измерва живота си в Хардуд в зависимост от някакви последователни събития и въпреки че това не бе за всеки, за Джеф Бйерке си бе истинско удоволствие да следва рутината.

— Аз ли съм последен?

Мини вдигна поглед.

— Майкъл закъснява, но не смятам да го чакаме. — Тя вдигна поглед към тавана, сякаш можеше да вижда през него. Джеф нямаше да бъде особено учуден, ако се окажеше, че може, защото добре си спомняше, че докато беше във втори клас, всички бяха готови да се закълнат, че има очи и на гърба си.

— Да започваме — подкани ги тя.

От кухнята излязоха Док Шърв и Ториан Торсен, последвани от Дейв Опегорд. За пръв път Торсен изглеждаше притеснен, застана смутено до камината, сякаш бе на свършено чуждо място.

До известна степен бе точно така.

— Добре. — Док Шърв остави чашата кафе на обичайното й място, на самия ръб на масата. — Освен ако някой не иска да каже нещо, с което не съм запознат, в програмата ни тази вечер има пет основни въпроса, които трябва да обсъдим.

— Пет — кимна Мини.

— С най-големия проблем ли започваме, или да го оставим за края? — попита Орстед и насочи палец към тавана.

— За края — каза Дейв Опегорд. — Не ми се ще да го решаваме, докато Майкъл още го няма.

Орстед кимна и отпи дълга глътка кафе от чашата си, а след това я остави, вече празна, на полицата на камината. Седна отново на мястото си и скръсти ръце на огромното си шкембе.

— Така. Да се заемаме първо с момчето на Питърсън.

Джеф също кимна в знак на съгласие.

— Да, налага се да направим нещо, въпреки че изобщо не ми идва наум какво.

Док Шърв смръщи чело.

— Кое от момчетата на Питърсън, какво е станало?

— Ами... — потракването на иглите на Мини се забави. — Става въпрос за Дейвид Питърсън. Синът на Брайън и Ета. Той...

— Той не беше ли в Макалистър?

— Не. В края на краищата, реши да отиде в Хупъл. — Джеф поклати глава. — Идиот. Макалистър беше къде-къде по-добро решение, а той да предпочете Хупъл.

Устата на Мини се бе превърнала в права линия.

— Барбара Ериксън замина за Хупъл, затова.

— Да. — Не можеш насила да спасиш някого от собствената му глупост. Дейвид бе хукнал след приятелката си и точно както всички предполагаша, тя го бе зарязала заради някого от по-горните курсове — или ако можеше да се вярва на клюките, заради няколко момчета от по-горните курсове — при това още през първите няколко седмици. Това, което никой не бе предвидил обаче, бе по каква наклонена плоскост ще се подхлъзне младежът.

— Обади ми се един мой стар съвипусник... — започна Джеф.

— Ти нямаш стари съвипусници, Джеф, завърши само преди две години...

— ... който работи като охрана, докато защити дисертация по социални проблеми.

— Сериозно? — ухили се Док. — Ченге да се преориентира към социалните служби? Невероятно.

— Стига — намеси се Мини Хансен и го погледна остро, за да го накара да млъкне. — Джеф, продължавай, ако обичаш.

— Та исках да кажа, че Дейвид бая се е осрал там. Участвал е в няколко сбивания — всеки път са го пребивали до неузнаваемост — освен това не успява да си издържи изпитите, а на Брайън и Ета не е казал нито дума за проблемите си.

Това бе въпрос, с който трябваше да се заемат семейство Питърсън — ако изобщо двамата имаха представа, че съществува подобен проблем.

Само че те не знаеха. Скапанияци — те бяха от хората, които винаги се притесняваха прекалено много за това, което ще кажат другите. Къщата им винаги бе безупречно поддържана, децата им — задължително чистички и спретнато облечени, домашните и извънкласните задачи — направени навреме, а те никога не обсъждаха проблемите си с другите. За тях беше значително по-лесно да покрият възникналите проблеми и да ги оставят неразрешени.

Така не се правеше.

— Леле, по дяволите — каза Боб Орстед. — Ама аз не разбирам къде е тук проблемът. — Той сви рамене. — Просто да вземе да се откаже преди годишните изпити и да се връща вкъщи. Няма да има никакви оценки, нито добри, нито лоши. Това означава, че сигурно тази година няма да има шанс да постъпи в Макалистър, но следващата есен няма да има проблем — не и с резултатите, които е изкарал на САТ.

— А ти откъде знаеш какви са му резултатите? — изви едната си вежда Мини Хансен. — Да не би момчето да е нещо специално, или ти ги помниш всички?

— Аз съм в училищното настоятелство, все пак, но отговорът е не, разбира се, че не помня резултатите, които всяко дете в града е изкарало на САТ, но винаги преглеждам резултатите, а не са много тези, които имат по 1480 точки.

Ториан Торсен се стараеше да не излъчва самодоволство, докато чакаше мълчаливо да приключат с обсъждането. Тори се бе справил

още по-добре и въпреки че той самият никога нямаше да успее да разбере какъв е точно смисълът на този САТ — а Джеф сигурно подозираше, че той е съвсем наясно — много добре разбираше настървението, с което хората участваха в състезания и се опитваха да спечелят.

— Проблемът — започна търпеливо Док, — ще дойде от родителите му. Те ще изпищят на умряло. За тях това ще означава срам и позор. — Той постави длан на челото си. — Синът ми, наследникът ми отпадна от колежа; едва ли това е краят на света. — Док разпери ръце. — Няма да се учудя, ако Брайън го изгони от къщи.

— Точно така е. — Джеф въздъхна. — Въпреки че изгонените деца си остават проблем на големите градове.

— Наистина са проблем на големите градове — изсумтя Мини Хансен. — И ще си останат проблем на големите градове. Ние, не, аз няма да допусна подобно нещо да се случи тук. — Гласът ѝ звучеше спокойно, но тя бе оставила плетката и бе стиснала ръце, а кокалчетата ѝ бяха побелели в скута.

— Не, разбира се. — Боб Орстед поклати глава. — Само че е по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. — Той вдигна ръка, за да възпре протеста ѝ. — И въпреки добрите ни намерения много добре знаем, че е значително по-лесно да го кажем, отколкото да го изпълним. И преди сме приютявали деца, ако се налага, ще го сторим отново. Гнездото на Санди и Свен в момента е празно и те могат да използват още един чифт ръце във фермата.

— През зимата ли?

— Естествено — кимна Орстед. — Няма да им коства кой знае колко да платят на Дейвид да се грижи за фермата, да живее там, да храни животните. А Свен успя да си стъпи на краката, след като прибра реколтата. Поне този път реколтата му беше добра.

— Той плати ли си?

— Почти — кимна Орстед. — Ако има късмет, догодина по това време ще бъде на чисто.

Той просто нямаше как да откаже на Боб, защото преди четири години Боб изнуди банката да отпусне на Свен заем, благодарение на който той успя да си спаси фермата.

Така нещата се подреждаха. Родителите на Санди им бяха подарили обичайния си новогодишен подарък — билети за

едномесечна ваканция във Флорида, а Джеф бе по-спокоен, когато фермите в околността бяха обитаеми, защото, когато оставаха празни, сякаш привличаха всякакви неприятности и бе не само срамота, но и направо вбесяващо, когато някой от хората му се прибереше у дома и завареше претършувана и ограбена къща, а най-неприятното бе, че той като защитник на реда не можеше да посочи извършителите. Така всички се превръщаха в заподозрени по един или друг начин.

— А Брайън как ще реагира на цялата тази работа? — Орстед поклати глава. — Хич няма да му стане приятно — отговори той сам на въпроса си. Въздъхна шумно и дълбоко.

Дейв Опегорд кимна.

— Винаги съм си мислел, че от него ще излезе по-добър баща и по-добър християнин, че няма да се прави чак на такъв дръвник. — В очите му проблесна нещо. Дейв обичаше понякога да стряска хората с грубия си език. — Струва ми се, че проповедта тази неделя трябва да бъде за семейството. Ще засегна темата за блудния син, точно така.

— Да не би да си въобразяваш, че това ще свърши работа? — попита го Док Шърв, а както тонът, така и свитите му вежди показваха съвсем ясно, че не вярва, че от подобно нещо има смисъл.

— Не, разбира се. — Опегорд продължи да пухти с лулата си, за да я разпали — Но от друга страна, ако църквата е пълна и всички присъстват и ръкопляскат оглушително, когато стигна сублимния момент, ако някой напомни на Брайън, че ще се отрази благоприятно на счетоводната му практика, ако не се въздържи, и той е първият, който стане да изръкопляска... абе според мен той ще схване намека.

— Ами ако все пак не го схване?

Мини Хансен отново бе взела иглите.

— Ако не го схване — каза тя с изтънял, леденостуден гласец, — ще загуби целия си бизнес в района и ще му се наложи да се премести някъде другаде и винаги ще бъде лошият пример за всички онези, които не се грижат за своите. — Изражението ѝ бе неразгадаемо. — А това няма да се отрази никак добре на Ета, а пък за момичетата и за Дейвид ще е голям шамар, затова, уважаеми господа, вие сте тези, които трябва да се погрижите да схване необходимото. — Очите ѝ се спряха на Джеф.

Джеф кимна. „Разбрано, Мини.“

Тя погледна Дейв Опегорд, без да трепне.

— А от старите ми уши не убягна, че за да се разреши проблемът, църквата ти трябва да е пълна до пръсване, нали така?

Опегорд лапна парче кекс.

— Признавам се за виновен. Сега можели да се заемем със следващия въпрос?

След проблема със семейство Питърсън, те се прехвърлиха на въпросите за училището, на трудностите с клана Свенсън, а Джеф си позволи да се разсее, докато най-сетне Док Шърв не вдигна показалец.

— Тази вечер имаме две спящи красавици. Едната е Иън Силвърстайн, той е с изкълчено рамо и спи заради демерола. А пък другата — продължи Шърв и поклати глава, — другата е вестри, Иън го нарича джудже, а пък според мен си е жив неандерталец. Това нещо... той излезе от онази пуста дупка, от която се появиха Чедата.

— Кой е виждал неандерталеца, това де... вестрито? — попита Мини.

— Аз го виждах, в случай че имате някакви съмнения — сви уста Шърв.

— Робърт, знаеш, че нямах това предвид.

Шърв прие думите й, защото те бяха възможно най-близкото до извинение, което щеше да получи, и кимна с глава.

— Засега не много хора. Аз, двамата Торсен, Иън, Дона и Марта. Само че...

Мини ги прекъсна със сумтене.

— Според мен това не представлява никакъв сериозен проблем. Едва ли има други хора, които биха си държали устите затворени като тях.

— Само че, както исках да кажа, преди да бъда прекъснат, през двете минути, докато го прехвърлим от операционната в колата ми, Орфи Хансен се бе събудил и тръгнал по коридора. — Той разпери ръце. — Дона веднага го е върнала в стаята му, според мен едва ли е забелязал нещо, само че...

Мини наведе глава на една страна.

— Защо изобщо сте довели вестрито тук? Защо просто не сте се обадили в общинската болница в Гранд Форкс да изпратят линейка? Той не е от нашите хора. Много ми се иска да мога да бдя над целия

огромен свят, но това е просто невъзможно. Ние сме... просто едно малко градче, което се старае само да се справя с проблемите си.

Орстед кимна.

— Не виждам какъв е проблемът, наистина не разбирам. Може някои да го е изхвърлил от колата на пуст междуселски път. Никой не е успял да види номера. — Той разпери ръце. — Нали ми казахте, че дори не говори английски.

— Не говори. — Дейв Опегорд поклати глава. — Боб каза, че май не говорел английски.

Ториан Торсен притеснено пристъпи от крак на крак, но преподобният Опегорд и Док Шърв, и Мини Хансен бяха толкова заети да се дразнят един друг, че дори не го поглеждаха и не забелязваха притеснението му.

— Извинете, че ви прекъсвам, но ми се струва, че Ториан иска да каже нещо — обади се Джеф.

— Тогава, Ториан, говори — каза Мини Хансен. — Недей да стоиш така със зяпнала уста. Ако имаш нещо за казване, хайде, давай.

— Той... казва се Валин. Валин, син на Дурин, поне така твърди.

— Какво трябва да значи това?

Торсен стисна устни — изражението му бе умислено, нещо, което можеше да се забележи изключително рядко у Ториан Торсен — и сви вежди.

— Може да означава нещо, а може и да не означава нищо. И двете имена са изключително древни. Във всеки клан и семейство на Народа има поне по един Валин и Дурин, във всяко едно поколение. Само че, когато с Ториан и Маги заминахме да търсим Иън и Хоузи, ни помогна вестри на име Дурин, а името предполага, че е от много стар род. А ето че този идва и твърди, че са го изпратили през Скритите Проходи, за да ме предупреди, че един от Чедата е изпратен, за да ми пролее кръвта.

— Ами баща му? Той дължи ли ти такъв кръвен дълг? — попита Мини.

— Не. — Ториан поклати глава. — Може и да си мисли, че ми го дължи, но ако той и хората му някога са ми дължали нещо, то отдавна е платено и надплатено. — Той огледа лицата на събралите се. — Така че това по никакъв начин не задължава, когато и да е от вас.

— Я престани да плешиш глупости — сопна се Мини. — Разбира се, че ни задължава. Не мога да твърдя, че ми е особено приятно, но все става въпрос за някаква етика.

Дейв Опегорд кимна.

— Щом не бива да оставяме този... вестри на властите, значи няма защо да се съобразяваме с нещата, които са позволени или непозволени от тях.

Беше необичайно един лютерански свещеник да пренебрегне нещо по практични, а не морални основания, но Дейв си беше такъв.

Зае се отново да натъпче лулата си, както си седеше в поизносеното кожено кресло, а движенията му бяха толкова познати, че дори не се налагаше да поглежда.

Док Шърв изсумтя.

— Това много ме радва — каза той. — Защото за мен ще бъде истински проблем да зарежа един от пациентите си на отбор юнаци, които нямат елементарна представа какво да правят с него.

— Направо да се не надяваш! — Опегорд повдигна едната си вежда, докато пухтеше с лулата, за да я разпали. Тютюнът пое искрата и димът бавно се изви към тавана. — Ти да не би пък да знаеш?

— Знам, ами — кимна Шърв. — Ти пък познаваш ли друг лекар, който да е успял да спаси живота на не човек?

— Аз познавам — каза Мини Хансен. — Доктор Макъртри в Хътън.

— Мини. — Шърв я погледна над очилата. — Мини, ама той нали е ветеринар?

Боб Орстед се разсмя.

— Да, правилно, не е от онези тесни специалисти.

— Валин е по-близо до човек, от което и да е същество, лекувано от Мак, при това той си е мой пациент. Вие някога да сте чували за Хипократовата клетва?

— В интерес на истината, аз съм чувала. Само че ти сигурен ли си, че тя важи за вестрите? — Опегорд пухтеше с лулата и съсредоточено наблюдаваше как димът се всмуква от камината и изчезва.

— Стига, Дейв, и за кучетата важи, ако гледаме сериозно на нещата.

— Само дето никъде не е написано. — Очите му се замъглиха за момент. — „Каквото и да видя и да чуя“ — а сега идва частта, която най-много обичам — „от живота на хората не отнемай туй, що ценно е...“ — Опегорд кимна. — Отец Улсън в Хътън не знае нищо по въпроса, нали така?

— Нищо, освен ако ти не си му подсказал нещо. Нали не искаш да кажеш, че можем или трябва да изхвърлим дребосъка навън на студа единствено защото не е човешко същество?

Опегорд поклати глава.

— Не, не съм казал нищо подобно. Това, което имах предвид, точно както обикновено, бе, че трябва да измислим кое е най-разумното в случая, а не да търсим, кой закон да спазим. — Той въздъхна. — Защото, когато се чудиш на законите, изведнъж се появяват прекалено много. — Той вдигна ръка. — И няма да ми е никак приятно отново да чуя, че подобни думи звучат прекалено странно от устата на свещеник.

Джеф Бйерке кимна. Точно това бе проблемът на останалата част от света — там всички бяха доволни от безумните закони и правила.

Не че Джеф имаше нещо против законите и правилата. Само че не приемаше безумието хората да се подчиняват на законите като такива, а не да се съобразяват със същността им.

Не се правеше така, поне не и в Хардуд. Да се погрижиш за своите хора, бе задължение, което не бе написано някъде на хартия, а се правеше, защото така бе правилно, а ако в подобни случаи законите пречеа, значи спокойно можеха да бъдат пратени по дяволите.

Вече споменатата Хипократова клетва не бе възпряла Док да направи аборт на тринайсетгодишната Лили Норщед, въпреки че законът изискваше лекарят да получи разрешение от баща ѝ — в случая мъжът, от който тя бе забременяла; както и от майка ѝ — жената, затваряла очи за всичко, което ставало пред погледа ѝ, под собствения ѝ покрив. Дори не се бе замислил и съдията така и не разбра, защото щеше да се погрижи всичко да излезе наяве.

Само че човек трябваше да се грижи за съседите и познатите си. Ставаше така дори когато се налагаше да се преструваш, че Мел Норщед се е подхлъзнал и е паднал в свинарника, докато е хранил прасетата, дори когато трябваше да обясниш на всички онези нещастници от Щатската полиция, които си вряха носовете, където не

им е работа, и искаха да се направи пълна аутопсия, че ще се наложи да заколят поне десет прасета, ако искат да се доберат до останките от трупа, а регионалният специалист по съдебна медицина вече се бе подписал на смъртния акт, но те, разбира се, нямаше как да разберат, че Док Шърв е жива легенда в този край.

Потракването на иглите на Мини Хансен бе спряло и всички очи в стаята се извърнаха към нея.

По устните ѝ трепна една от особено редките усмивки, тя вдигна чашата с кафе сред настъпилата тишина и отпи, преди да глътне.

— Ториан — каза тя, — никого не бихме оставили на онези вълци — или пък на които и да е вълци — нито сега, нито никога. Така че — каза тя, остави чашата кафе и отново се зае с плетката, — престани да се въртиш като шугав, ами сядай мирно и кротко. — Възрастната дама подчерта заповедта си с особено шумно потракване на иглите. — Мразя да си напругам врата.

Опегорд се обърна към Джеф.

— И какво сега?

Джеф поклати глава.

— Има още двама на пост край Скрития Проход. Просто за всеки случай. Това бе първото, което направих. Останалата част от деня обикалях и оглеждах за следи. Уплаших един забележителен елен и открих страхотно място на едно дърво, където може да се дебне при лов, и ми се струва, че никой не го е използвал напоследък, но следа от вълк не забелязах.

— Това добре ли е, или не? — попита Док Шърв.

Джеф не бе сигурен дали Док зададе въпроса риторично.

— Ще ми се да знаех. — Чедата, разбира се, можеха да приемат човешки облик, но той не бе видял следи от боси нозе. Не бе видял почти нищо.

Джеф потисна тръпката си, защото законът забраняваше пазителите на реда да имат уплашен вид.

За момент Мини стисна устни.

— Последният сняг падна преди четири дни. Това значи, че или е дошъл преди това, или все още не е пристигнал.

— Или пък че аз съм го изпуснал.

— И аз за това си мислех — каза Док Шърв с широката многозначна усмивка на обигран продавач на коли. — Само че съм

прекалено любезен, за да го кажа направо.

Джеф кимна.

— Мислих и по този въпрос. Тази вечер Свен Хансен ще докара снегохода си и ще остане с нас. — Той погледна часовника си. — Всъщност в момента Кати сигурно му е сервирала вечерята.

Орстед се разсмя.

— Дано да е опекла едно допълнително пиле и да имате повечко сладкиш — За апетита на Свен се носеха легенди. След това той кимна. — Чудесна идея.

Свен бе може би най-добрият ловец в цял Хардуд и бе един от малцината, които редовно проследяваха сърни, вместо да си търсят подходящо място, където да останат и да дебнат дивеча, докато се приближи. По начина на Свен повечето ловци рискуваха да изпуснат набелязания обект, но никой не бе чувал Свен някога да е изпускал желаното животно.

— На разсъмване ще поеме северната страна над града, а аз ще обходя южната. — Нямаше никакъв смисъл да се лутат в тъмното, дори и да нямаше никаква опасност. А пък когато дебнеше някаква опасност, не бе особено разумно да излизат и да проверяват.

— Не, идеята не е особено добра. — Иън Силвърстайн бе застанал на вратата и бе очевидно, че едва се държеше на краката си.

Беше си сложил стар зелен хавлиен халат, разпридан на подгъва, стегнат на кръста с яркочервен колан. Лявата му ръка бе скрита под халата, а отворът на гърдите показваше, че е привързана с ластичен бинт.

Хоузи бързо се изправи и застана до него.

— Иън, трябва да почиваш.

Иън поклати глава.

— Не, не сега. — Лицето му беше бледо и изпито. — Вие не чухте Валин, но аз го чух ясно.

Джеф кимна.

— Да, но...

— Той не каза, че Чедата искат Ториан. Каза, че искат да пролеят кръвта му.

Е, и? Тоест...

По дяволите. Трябваше да се сети преди.

— Тори?

Ториан Торсен вече бе грабнал телефона, закачен на стената, и набираше някакъв номер.

След известно време поклати глава.

— Никой не се обажда.

По дяволите! Торсен се обърна към Иън и изломоти нещо, а след това стисна с длан здравото му рамо и отново се обърна към съвета.

Ториан Торсен изпъна гръб.

— Много ви моля да ме извините — каза той. Гласът му прозвуча неестествено официално, с нотка, която Джеф никога преди не бе долавял.

Боже, колко зле се получаваха нещата. Торсен просто щеше да тръгне с колата си към Минеаполис. А ако имаше късмет, можеше и да му се размине — Джеф нямаше никаква представа какво държаха семейство Торсен в раниците за спешни случаи, винаги готови в багажника на колата, но сигурно бе напълно достатъчно, защото Торсен само грабваше кредитната си карта и бе готов да замине за колкото време се налага, при това без изобщо да се притесни.

Но, по дяволите, Ториан Торсен напускаше района на Хардуд много рядко, и то с огромно нежелание, а пък сам в големия град щеше да бъде като риба на сухо.

— Я чакай малко, Ториан Торсен — обади се Мини Хансен. — Май имаш повече смелост, отколкото ум. Което не е особено трудно.

— Тя е права, Ториан — кимна Шърв. — Ще ти трябва помощ.

Боб Орстед погледна Джеф и кимна. Той също се бе сетил.

— Да. — Джеф стана от стола. — Май ще съм аз.

Торсен нямаше да се съобразява с ограниченията за скоростта, но значката на Джеф щеше да ги измъкне от възможните проблеми, особено ако той поемеше волана. Градските ченгета не получаваха кой знае колко пари, но поне можеха да се възползват от няколко преимущества, сред които спадаха и глобите за превишена скорост.

Щом се налагаше да проследяват едно от Чедата по градските улици, Торсен щеше да има не само нужда от помощ, но и от човек, който поне да ги измъква от неприятностите, защото със сигурност предстояха проблеми с местните представители на властта.

Торсен не можеше да си позволи да му бъде направена полицейска проверка, докато Джеф можеше. На практика, може би дори и на теория, значката и отличителните знаци по колата му

осигуряваха достъп почти навсякъде, но ако заловяха Торсен с оръжие, разрешителното му от Северна Дакота нямаше да попречи да го тикнат в затвора в Минесота.

Торсен кимна.

— Много добре. Тръгваме след пет минути. — Обърна се и излезе от стаята. Никой не чу шума от стъпките му, въпреки че той излезе забързано.

Боб Орстед вдигна дясната си ръка.

— Аз ще обясня на жена ти, синко, и ще се грижа за нея — поде веднага той, сякаш очакваше въпроса, който Джеф се канеше да зададе.

— Много ще ти благодаря, ако я накараш да се премести при вас с Елън, докато ме няма. — И без това щеше да си има достатъчно грижи на главата, а да се притеснява и за Кати, сама в къщата, докато наоколо обикалят вълци, готови дори да влязат в града, никак не му се нравеше.

— Няма проблем. Можеш поне да ме отървеш от магазина за известно време, затова вземи да ме произведеш в длъжност.

Поне за момента идеята бе добра. Преди това се налагаше Джеф да се обади в щатското управление, за да направи прехвърлянето на поста официално, само в случай че Боб се натъкнеше на нещо, при което имаше нужда от официални правомощия.

Само че междувременно... той извади от джоба си ключове и ги подхвърли на Орстед.

— Има две резервни значки в дясното чекмедже на бюрото ми.

Замисли се за момент, след това взе кобура с пистолета от библиотеката зад себе си и го подаде на Орстед. Сети се и за апарата за отчитане на скоростта, извади го от джоба и също му го връчи. Орстед извади пистолета от кобура и отвори цевта, за да се увери, че е зареден, а след това внимателно го затвори и го остави както обикновено.

Док Шърв повдигна едната си вежда.

— Сериозно ли мислиш, че ще ти трябва пистолет?

Мини Хансен изсумтя.

— Ториан Торсен сигурно вече е натоварил половината оръжия от каталога на „Смит & Уесън“ в багажника.

— Ще се обадя, щом разбере нещо — каза Джеф и тръгна, за да си вземе парката.

ГЛАВА 5

МИРИСЪТ НА ЧЕДО

Когато се захващаш да поправяш нещо, независимо дали работата е много или малко, винаги по-късно се оказва, че трябва да свършиш значително повече, отколкото си предполагал на пръв поглед. Всички, с изключение на чичо Хоузи, бързо се научиха да предвиждат поне по цял един ден за нещо, което нормално би им отнело само половин, а господ да ти е на помощ, ако си запланувал някаква работа за събота, без да си освободил и неделята, защото тогава не бе ясно как ще успееш да приключиш до понеделник.

Така че, макар и отначало Тори да бе предполагал, че ще успеят да приключат още предишната вечер, никак не се учуди, когато на следващата сутрин се оказа легнал по гръб, стиснал здраво длетото.

Но какво пък, той не се оплакваше. Винаги спеше значително по-добре след секс, а пък с Маги му беше най-добре, сякаш част от мозъка му се отпускаше и си почиваше, когато не бе сам, а ако съществуваше по-добро събуждане от това да завари Маги в прегръдките си или да усети мириса на горещо кафе, е, този друг начин едва ли бе позволен от закона.

Бюфетите „*Стикан*“ се сглобяваха също като пъзели и частите се напасваха внимателно, като всяка си имаше свои улеи, в които бе достатъчно да се поставят няколко капки лепило, за да се задържат, без да мърдат, почти завинаги. Тези мебели са били правени, за да издържат на времето.

Жалкото бе, че никой не се бе сетил да ги покрие с магически лак, който да отблъсква противните пластове блажна боя, с която някой пълен идиот бе намазал бюфета през противните петдесет години, очевидно решил, че мебелите ще изглеждат значително по-добре, ако и те са в същия противен цвят като гадната мазилка.

Но защо реши, че е станало през петдесетте? Тогава са били небрежни весели времена, нещо като Долче Вита. Защо ли никой не е направил нещо ценно тогава? Всъщност било е значително по-зле —

не само че тъпаците не са направили нищо ценно, но са оплескали и свестните неща.

Тори наистина не бе сигурен дали вярва истински в поговорката, че ако няма какво хубаво да кажеш, е по-добре да не казваш нищо, но пък бе убеден, че: „Ако не можеш да направиш нещо по-добро, тогава просто го зарежи“. Точно с това не се бе съобразил идиотът, който си бе оставил ръцете тук.

Какъв нещастник! Около свръзките трябваше да се стърже с изключително внимание, за да не се повреди дървото повече, отколкото вече бе развалено, а човек със съвест не би оставил нищо повече от някоя повърхностна драскотина, която лесно можеше да се заличи с шкурка.

Идеята бе да се възстановят дървените части, не да се прекроят, все пак. Сега вече никой не обработваше така качествено подобно дърво и макар новите неща да си имаха свое очарование, те просто изглеждаха различно и излъчването им също бе различно.

Точно бе легнал по гръб, наполовина пъхнат под бюфета, с намерението да се справи с някаква проблемна връзка, когато кучето навън започна да лае.

Хазяинът си имаше куче, дългокосмест дакел с късички крачка, благодарение на които изглеждаше почти като истинско куче, когато благоволяше да се поразходи, но пък за сметка на това бе сравнително тихо животно и не джафкаше с досадното постоянство на дребните кученца.

— Тори? — Маги също го бе чула.

— Да — отвърна той. Беше прекарал прекалено много време в големия град; ако си беше у дома, вече щеше да е скочил на крака, за да провери дали няма някакъв проблем.

— Би ли ми помогнала? — помоли той и пое ръката на Маги, за да се измъкне отдолу и да се изправи. Отдавна вече бе открил, че тя е значително по-силна, отколкото изглежда.

Обви кръста ѝ с ръце и я привлече към себе си, за да я целуне бързо и да я притисне — би трябвало да имат достатъчно време за това. Тя не го отблъсна, не точно, но нежно го побутна, за да се отдръпне, и леко го потупа.

— По-късно. Сега да вървим да видим защо Юстис джафка така истерично.

Той я последва в кухнята, а сетне и към задната врата, която гледаше към верандата. От нея можеха да видят само задния двор, въпреки че нямаше кой знае какво за гледане. Високата дървена ограда може би бе наистина красива, когато през лятото бе цялата покрита от избуялия бръшлян, но сега изглеждаше така, сякаш отделните тараби бяха грубо скачени една за друга с тел. И цветните лехи, и саксиите бяха покрити от снега, както и всичко друго наоколо.

Кучето продължаваше да лае, но той не успя да го види къде е, а дори не знаеше дали е мъжко или женско. По всичко обаче личеше, че не е никак щастливо.

Напротив, тъкмо обратното.

— Ще отида да проверя какво става — каза той и почука с пръст по телефона, закачен на стойка на стената. — Ако стане нещо интересно, звъни на 911.

— Не искаш ли да дойда с теб? — Лицето ѝ бе напълно спокойно, без следа от мръщене или сърдене. Доверяваше му се напълно, а обикновено не бе така.

— Не — отвърна решително той. — Ако изникне някакъв проблем...

— Ще се обадя на 911. И ще изкрещя през прозореца, че им звъня.

— Става.

Нямаше стълби към задния двор, само висящата съгваема метална противопожарна стълба, прибрана в ниша в стената, но поне от главното стълбище имаше тесен коридор и врата, през която можеше да се стигне до задния двор.

Тори затвори вратата на апартамента след себе си и зачака, докато чу, че тя пусна предпазната верига. Бръкна в джоба си и напипа ножа, докато слизаше надолу по стълбите, след което го стисна здраво в дясната си ръка.

Сигурно се държеше като параноик, но какво пък, по дяволите, понякога и на параноиците им се случва да се натъкнат на неприятности. Освен това ножът в дланта му бе отлично оръжие, острието изскачаше, изтласкано от пружина, което бе незаконно, но пък кой ти гледаше местните закони за автоматичните ножове? Тори никога не се поинтересува от това — една скрита пружина можеше да

се задейства от хитро монтирано устройство, така че никой да не забележи и разбере как точно става.

Само че в момента той натисна с палец скритото копче и десетсантиметровото острие изскочи толкова бързо, че човешки поглед трудно би успял да проследи движението му. Прибра острието и го освободи още веднъж, за да е сигурен, че е в изправност, а сетне го затвори отново.

Ако това бе реакция на параноик, какво от това? Поне не изглеждаше толкова параноично, колкото като разнасяше меча си наоколо.

Вратата към двора бе здраво залостена, въпреки че бе достатъчно да се удари прозорчето на средата ѝ само веднъж с фенерче или нещо друго подходящо, за да се счупи стъклото, и крадецът можеше да протегне ръка, за да освободи лоста и да влезе.

Удивително, колко много слаби места можеш да откриеш в безопасността на блоковете, особено в тези, където нямаш никакво желание да оставиш приятелката ти да живее.

Той освободи лоста и натисна дръжката. Тя изскърца, опъна се, но след това поддаде. Само че вратата бе заяла, замръзнала от студа, и се наложи да я блъска с рамо, при това точно в стъклото, за да успее да я отвори.

Тя се отмести сравнително лесно. Тори изскочи навън и почти веднага се подхлъзна на натрупания сняг.

Дребното кученце дотича при него, късите крачка се плъзгаха на всяка крачка, а след това хукна право към блока. Единствените звуци, които се носеха откъм него, бяха драскането на ноктите по леда, а когато стигна входа, след него останаха мокри отпечатыци от лапки. Тори остана сам в градината.

Пристъпи напред, за да може Маги да го види, и ѝ махна.

Нямаше нищо.

Каквото и да бе уплашило Юстис — а нещо определено бе изплашило животното до смърт — си бе отишло, без да остави и следа.

Е, едва ли го бе изплашило до смърт — никъде не се виждаше някое голямо куче да се е изакало, но затова пък бе пишкало, маркирайки територия, и бе отминало, защото край вратата на градината все още се вдигаше пара от снега.

Не, чакай малко. Тук нещо не се връзваше.

Отначало Тори бе убеден, че кучето е женско, само че кучките не маркираха територията си, като вдигат крак, просто не им бе в природата. Второ, някое уплашено животно, което минава, обзето от ужас, едва ли ще спре, за да маркира територията си. Освен това би трябвало...

Тори подуши въздуха. Отново усети миризмата, този път значително по-силна и доста по-осезаема.

Клекна пред градинската порта, пхна пръст в жълтото петно, а сетне го помириша.

Мили боже!

Дръпна се от портата и му се прииска да има очи и на тила си, обърна се и с бърз поглед обходи целия двор.

Не, беше сам. В северната част на оградата имаше стара врата към нещо като склад, но там едва ли можеше да се скрие създание с такива размери.

За дребния дакел миризмата на урината сигурно е била типично вълча, което е в състояние да уплаши до смърт всяко куче. Но в нея Тори долови онази остра нотка, която вече си спомняше прекалено добре.

Не ставаше въпрос за вълк. Беше се появило едно от Чедата.

Мили боже!

Дори не забеляза кога е освободил острието на ножа, но то му се стори незначително и безполезно, докато отстъпваше с бавни крачки назад към вратата. Щом се озова вътре, затвори и залости.

Мили боже!

Хукна нагоре по стълбите и почука два пъти на вратата, а след кратка пауза — още два пъти; тя веднага вдигна предпазната верига.

Очите ѝ се разшириха, когато забеляза изражението му и ножа в ръката.

— Какво има? Добре ли си?

— Имаме проблем — Каза той.

Остави ножа на плота в кухнята, пусна водата и затърка с всички сили левия си показалец, с който бе докоснал урината, сякаш измивайки тази миризма, щеше да изличи самото съществуване на звяра.

В града имаше Чедо на Фенрис, а Тори дори за момент не се усъмни, че става въпрос за някакво съвпадение, благодарение на което чудовището бе избрало задния двор на Маги, за да се изпикае.

По дяволите с всичко!

Водата бе студена, но Тори Торсен не се разтрепери заради това.

ГЛАВА 6

НОЩНИ МАНЕВРИ

Лекарствата се бяха влили в кръвта на Иън Силвърстайн и сякаш сгъстяваха и кръвта му и обвиваха с лепкава паяжина мозъка му, но той не можеше да спи повече. Поне това, което го притискаше към възглавницата, не можеше да се нарече истински сън просто се носеше... ту навън, ту навътре, будеше се на неравни интервали и посягаше към пода до леглото, за да докосне ефеса на Убиеца на гиганти.

Лежеше в празнота и безвремие, които смътно му напомняха за Скрытите Проходи.

Каквото и да бе лекарството, което Док му беше дал, поне бе успяло да притъпи болката в рамото му и ако не беше начинът, по който ръката му бе превързана и стегната към гърдите, за да остане неподвижна, той сигурно щеше да се изкуши, за да я използва, но пък същото това лекарство бе объркало напълно ориентацията му за време. Когато си затваряше очите, това може би траеше секунда, а може би няколко часа. Колко ли дълго бе лежал тук, загледан в тавана? Интересно кога ли синята стъклена кана с вода е била заменена с пластмасова.

Съзнанието му се опитваше да се освободи от паяжината. Той смътно усещаше нещата и донякъде съзнаваше, че е така. Усети, че чаршафите на гърба му са мокри и лепкави — изглежда, се беше потил, без да разбере — а пък устата му бе пресъхнала и имаше вкус на метал.

Отне му повече усилие, отколкото си бе мислил, но жаждата го подтикна да седне и да отпие от пластмасовата чаша с няколко кубчета лед вътре. Когато бе погледнал огромния алармен часовник близо до главата си, бе забелязал, че минава четири, а през плътните зелени завеси, пуснати на прозорците, се процеждаше някаква сребърна нишка.

Нощта настъпваше рано по това време на годината.

Да, истината бе, че той бе спал през по-голямата част от последните двайсет и четири часа и се бе събуждал единствено, за да се подчини на инструкциите на Док и да глътне хапчето, оставено на нощното шкафче. Или Хоузи, или Карин са идвали на всеки няколко часа, за да оставят предписаните от Док илачи.

Ама, по дяволите, той само си бе изкълчил рамото, не беше нито прострелян, нито нищо и подозираше, че Док Шърв го е сложил на диета от упойващи, за да му попречи да се движи и да прави каквото и да е.

Трябваше да свърши нещо полезно, а не просто да се мотае наоколо. Точно сега бе времето да грабне Убиеца на гиганти, да си събере багажа и веднага да потегли през Скрития Проход под къщата на Торсен.

Така поне щеше да свърши нещо разумно. Ако — но това „ако“ бе с главни букви — ако Торсен и Джеф Бйерке успеяха да проследят Чедото или Чедата, които дебнеха Тори, това щеше да разреши проблема само временно.

Не можеш да спреш една змия, като ѝ отрежеш опашката. Няма начин да спреш Чедата на Фенрис да не изпращат бойците си един след друг, ако не пресечеш намеренията им в самия корен.

А този корен се намиреше в Тир На Ног. Защо му беше толкова трудно да мисли, защо се чувстваше така лек и въздушен след демерола, вистарила и перкодана и с каквото още, само господ знаеше, се беше нагълтал. Много по-лесно му се струваше да се отпусне на леглото, отколкото да мисли, а още по-лесно бе да се остави да се унесе отново и да се отпусне напълно.

Силните упойващи лекарства му пречеха да се ориентира във времето, но бъбреците му си имаха свое мнение по въпроса, а пикочният му мехур им служеше за алармен часовник, чиято пружина в момента бе опъната до скъсване, чак до болка. Надигна се, както сигурно правеха бременните жени, изхлузи се от леглото, потръпна на хладния въздух, докато напипа огромния хавлиен халат и го метна на раменете си. Стисна го на гърдите като стар скъперник, допипал палто от норка, и с олюляване се отправи към слабата светлина в коридора, извираща изпод вратата на банята.

Вратата бе затворена, а отвътре се чуваше, че тече вода.

Виж ти, колко странно. Възрастните от семейство Торсен си имаха баня и тоалетна за всеки, свързани с голямата им спалня, а банята на Хоузи бе на долния етаж. Единствените случаи, когато ползваха тази, бяха случаите, когато искаха да се накиснат във ваната, а не да вземат душ и не бе нужно някой да вика Шерлок Холмс, за да се разбере, че те са хора, които предпочитат да вземат душ, отколкото да се киснат във вана, защото тогава щеше да има много повече вани в къщата. Огромното джакузи в задния двор почти не се използваше, както винаги ставаше с непредпочитаните неща.

Престани да се притесняваш чак толкова много, каза си той. Мисълта, че семейство Торсен имат още един гост, който е усетил нужда да използва тоалетната следобеда, едва ли трябваше да го накара да хукне, за да грабне Убиеца на гиганти.

Медната брава трепна, потъна бавно надолу, отначало колебливо, и след това съвсем леко се вдигна отново нагоре.

На вратата пред него застана Валин, очите му бяха още по-широки, отколкото очите на Иън.

Дребосъкът изглеждаше ужасно. Обикновено мургавата му кожа бе пребледняла като обезмаслено мляко, а яката, но трепереща ръка притискаше халата към корема по-скоро за да придържа вътрешностите му, отколкото за да е сигурен, че халатът няма да се отвори. По цялото му лице бяха залепени също като ветрило лепенки анкерпласт, за да прикрият и предпазват петте или шест рани, а в ъгълчетата на устата му се бе събрала засъхнала слюнка. Едва държеше очите си отворени и се подпря на рамката на вратата, за да е сигурен, че няма да падне, и за да има някаква опора.

Най-невероятното при една танцуваща мечка е не колко елегантно или дори грациозно танцува, а фактът, че танцува: сега бе истинско чудо, че Валин изобщо оживя, едно чудо, също толкова невероятно, колкото и разделянето на водите на Червено море.

— Иън Сребърния Камен — каза Валин и веднага се свлече на колене, — този нещастник се моли да не е той причината, прекъснала безценната ти почивка.

— Изправи се на нозете си, Сине на вестри — каза Иън, направи крачка напред и сграбчи свободната яка мишница на джуджето със здравата си ръка. Все едно че бе стиснал животински бут — мускулите

под кожата на Валин бяха яки и силни. Джуджето бързо се изправи на крака, подпирайки се напълно несъзнателно на протегнатата ръка на Иън.

Добре че той поне се изправи, защото в следващия миг Иън се отпусна на стената. Изглежда, бе направил грешка, като стана рязко и толкова стремглаво се отправи към банята. Не биваше да бърза, особено след като главата му бе замаяна от упойващите лекарства.

Нечии стъпки затопуркаха на долния етаж и затрополиха нагоре по стълбите.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — извиси глас Марта Шърв.

Иън се канеше да направи някаква забележка, че за всичките години, докато е била медицинска сестра, би трябвало да е виждала достатъчно пациенти, които са ставали, за да отидат до тоалетната, но мисълта му се стопи, а той самият остана смразен от острия ѝ поглед.

— Но аз просто му помагах, госпожо Шърв — каза той. — Нещо ми се счу и...

— На нощното шкафче до леглото ти има уоки-токи. И предполагам, че сега ще ми запееш, че си бил прекалено замаян и не си го забелязал.

Е, щеше да каже каквото се налага, за да предотврати бурята. А ето че тя сама му предложи спасението.

— Ами да — кимна той. — Точно така е.

— И как така изведнъж взе, че е сети? — Тя изсумтя и смръщи нос. — Я и двамата да се връщате в леглата; аз само ще почистя тук и идвам за инжекциите.

Преди Иън да успее да каже и дума, Марта Шърв плъзна ръка през кръста на Валин, намести яката му дясна ръка през рамото си и почти го повлече надолу по коридора към стаята за гости, наричана от семейство Торсен „шивачната“, за да я различават от другата гостна, която се наричаше просто „гостната“.

Иън бе готов да започне да спори, но дискретността бе част от вроденото кавалерско чувство, а натискът в пикочния му мехур отново му напомни, че е имало някаква причина, за да стане. Затвори и заключи вратата на банята и запали лампата. С тих жужащ звук и леко примигване флуоресцентната лампа се включи, а след нея забръмча и скритият мотор на вентилатора в отдушника.

Банята бе безупречно чиста, сякаш никога не бе използвана — поне не и след последния път, когато е била чистена. А пък ролката тоалетна хартия... Висящият край бе сгънат в сложна форма, нещо подобно Иън бе виждал в някакъв хотел, дали не беше „Хаят“? Само че там тя бе сгъната на триъгълник, а тук бе сякаш изкусно оригами.

Стори му се истинско светотатство да развали подобна красота; добре че искаше само да пишка, каза си той, докато се приготвяше да се облекчи. Добре че обилното количество урина нямаше начин да прелее от съвременните тоалетни.

„Да, така, въпреки че хиляда пъти съм ти казал да не преувеличаваш.“

Някой тихо почука на вратата.

— Иън? — прозвуча гласът на Карин Торсен, леко притеснен, сякаш тя се страхуваше някой да не я чуе. Това му се стори странно.

— Да? — Иън си оправи халата и бързо го завърза, за да отвори вратата.

Какво търсеше тук Карин Торсен по пижама, наметнала халат, косата ѝ — прибрана както когато си лягаше?

Един измъкнал се немирен рус кичур галеше бузата ѝ. Иън не го укори.

Той пристъпи колебливо напред.

— Всичко наред ли е? — попита.

Тя се усмихна криво.

— И аз се канех да ти задам същия въпрос — отвърна Карин. — Обикновено не ставам посред нощ — продължи тя, — обаче чух гласовете ви с Марта Шърв и исках да се уверя, че всичко е наред.

По средата на нощта ли? На Иън му се замая главата. Или бе спал много повече, или много по-малко, отколкото си мислеше.

— По-малко — каза тя с усмивка, сякаш бе прочела мислите му, нещо, което той се молеше да е невъзможно.

Според Иън човек не бе отговорен за мислите си, а само за нещата, които казваше и вършеше. Не че бе научен да разсъждава така; сигурно Джордж Оруел спокойно можеше да постъпи като ученик при Бен Силвърстайн за начините да тормозиш някого психологически. Може би имаше нищо извратено в това да си падаш по майката на свой приятел, но Иън спокойно можеше да го преживее. Това, което нямаше да може да преживее, бе да ѝ позволи отново да го манипулира.

Миналия път бе наясно какво се опитваше да направи, но тогава не бе имало значение за него. Същото бе и с Фрея; освен, разбира се, фактът, че на Фрея можеш да ѝ имаш доверие, а с Карин Торсен бе сигурен, че трябва много да се внимава. За нея той бе излишната пешка, особено ако се намираше в същата игра като сина ѝ и съпруга ѝ.

Много добре съзнаваше, че тя го харесва, и ясно усещаше, че привличането е взаимно, въпреки че така и не разбра какво може да намира тя в един кльощав смотаняк като него или пък това просто си бе една от онези типични за жените особености, които той приемаше на доверие, защото нямаше начин да си обясни причините.

Но независимо от това, дали тя го харесваше или не, тази жена бе готова да го изкорми без миг колебание, ако трябваше да стопли краката на сина си или на съпруга си.

Щеше да я откаже само ако се съсредоточеше и я принудеше да стори друго, но това можеше да стане единствено с помощта на пръстена, който щеше да запулсира безмилостно на пръста му и да му покаже какъв е нещастник. Това щеше да е една сравнително безопасна форма на изнасилване, а Карин щеше да си мисли, че сама се е съгласила, което всъщност щеше да е истина...

Но това, което чувстваш и което мислиш, си е твоя работа, стига да не допускаш някой да разбере.

— Ще си легнеш ли, за да поспиш още? — попита тя.

— Да — реши след малко той. След още малко прецени друго и поклати глава. — Не, май е по-добре да не си лягам. И без това се чувствам гроги след толкова сън. — Дали беше от съня, или от прекалено много перкосет, или перкодан, или перко-дрън-дрън и с каквито още там гадни лекарства бе натъпкан? Рамото го болеше, наистина го болеше, но чувстваше, че няма нужда да пие чак толкова много обезболяващи. Не беше разпран, не беше тежко ранен. Просто много качествено си бе изкълчил рамото, оставаше и цицината на главата, където се бе хласнал, но единственото, от което се нуждаеше, сега, бе здрава храна и упражнения, а не сън и обезболяващи лекарства, които го замайваха.

— Кафе? — Тя се усмихна малко притеснено.

— Май... не искам — отказа той. В четири часа сутринта ли? За малко да я засече. Но пък, от друга страна, бе много по-добре да се

поосвежи и да остане буден, за да влезе отново в естествения си ритъм на сън и будно състояние.

— Трябва да вземеш още един перкосет. Ако искаш, изпий го с малко кафе и парче кекс.

— Перкосета ще го пропусна, но като помисля, май нямам нищо против кекса. — Насили се и се усмихна. — Ако искаш, ще ти покажа как правим кафе в града! — Намръщи се. — След като се облека.

„След като и двамата се облечем“, каза си той. Прекалено много се притесняваше от факта, че са прикрити само от два пласта дрехи и трудно удържаха взаимното привличане. Не че той би направил първата крачка, не че би направил каквото и да е, но през всичкото време щеше да се притеснява, че ще направи нещо.

— Дрехите ти са на старото бюро — каза тя. — Освен чорапите; но ако искаш вземи от чорапите на Тори.

Малко се учуди, когато завари Хоузи долу в кухнята, седнал на масата, леко приведен над чаша димящо кафе, чинията му бе отрупана с бекон, препечени филийки и четири рохки яйца. Странно защо, но чинията му заприлича на Иън на двойка сиамски близнаци, зяпнали любопитно Иън. Защо ли беше станал; Хоузи не се нуждаеше от много сън, а когато двамата пътуваха заедно, Хоузи почти винаги се будеше преди младия си спътник.

Хоузи си сипа от гъстата сметана в сосиерата, докато съвсем случайно, или напълно умишлено, кафето му придоби същия кафяв цвят като ръката, стиснала сосиерата.

— Добро утро, Иън Среброкаменни — поздрави той. — Спа дълго; надявам се да си се наспал добре.

— Не съм проверил резултатите — отвърна Иън, — но ми се струва, че вътрешните ми демони победиха чернотата във второто полувреме.

За момент, тъмното лице на Хоузи се смръщи, но само след секунда челото му се проясни, свитите устни се разтеглиха в усмивка, която разкри зъби, бели като слонова кост.

— Разбрах, Много смешно.

„Тогава защо никой от нас не се смее?“ Иън седна срещу него и си сипа чаша кафе от кафеварката. Беше горещо, а Хоузи го бе

приготвил силно, точно както младежът го обичаше; нямаше нищо общо с рядката безвкусна течност, с която всички в Хардуд се наливаха безспир.

— Ти ли направи кафето?

— Не — чу той гласа на Карин откъм арката, която водеше към трапезарията. — Аз го направих. — Тя бе в обичайното си облекло — карирана риза и дънки: обичайният начин за обличане в този край както за мъжете, така и за жените, особено през зимата. Само че Иън отдавна бе забелязал, че повечето от дрехите на другите не бяха скроени така, че да ги стягат, а целта обикновено бе да им е удобно.

Освен това, каза си той, докато се стараете да не я гледа, докато се протягаше да свали кекса, поставен отгоре на хладилника, малко жени в Хардуд, или където и да е, биха изглеждали толкова привлекателни в дънки.

А пък ако успееш да откъснеш очи от невероятното дупе на майката на приятеля си, може би ще успееш да измислиш как да се измъкнеш от това, в което тя се канеше да започне да те убеждава.

Тя отрязва две дебели парчета и едно значително по-тънко, наистина хартиено тънко, и ги постави в чинийки от порцелан „Ройъл Копенхаген“, много по-добър сервиз от „Флора Даника“ за които Бенджамин Силвърстайн похарчи неприлично голяма сума пари. Тя остави чинийките пред всеки и едва тогава седна. И Иън, и Карин, и Хоузи опитаха кекса, а Иън не се сдържа и избухна в смях.

Карин повдига едната си вежда.

— И какво трябва да означава това?

Той махна с ръка, за да покаже, че не е важно.

— Няма нищо.

— Не е ли нещо, за което целият клас да може да се посмее? — продължи да настоява тя.

Той реши да не спори с нея.

— Наистина не е нещо важно — започна той. — Просто ми се стори смешно, че ядем с пръсти от този прекрасен фин порцелан.

Тя не схвана веднага, но сетне се засмя, смехът ѝ бе приличен на далечно звънтене на сребърни камбанки, смях, който му напомни за Марта.

— Просто зависи как си свикнал — отвърна тя. — Искam да кажа, че познавам хора в града, които имат великолепни стаи,

подредени по последна мода, а мебелите им са покрити с найлони и никой не смее да седне на тях, камо ли пък да живее там спокойно.

Иън кимна. Навремето имаше приятелка, чиито родители имаха точно такъв хол. Тогава му се бе сторило симпатично, макар и доста странно.

— В града много хора постъпват така — каза той. — Освен това в града ще срещнеш много хора, които казват неща, които не мислят. Тук пък ще срещнеш много хора, които не казват това, което наистина мислят.

— Така ли?

— Да, така, като например „*Може да похапна*“ не означава, че този, който го казва, е възможно да похапне, истината е, че скритото значение е „*поогладнял съм*“ или пък: „*Благодаря ти, че повдигна въпроса; честно казано, бях готов да си отхапя ръката от глад*“.

И тримата се засмяха.

— Или пък — продължи той и сам се зачуди откъде намери смелост, за да го стори, — когато някой казва: „*Искаш ли кафе и кекс?*“, истинският смисъл, скритият смисъл е: „*Как да те убедя да отидеш отново в Тир На Ног, за да спреш Чедата да не убият сина ми?*“.

В стаята настъпи потискаща тишина. И Хоузи, и Карин замряха на местата си, не смееха да помръднат. Иън долови някъде в далечината просвирването на влак, наближил прелез. Това означаваше, че дори без да се обръща към часовника, може да каже, че е 5:35, сутрешният влак за града минаваше на север от Хардуд. Той задържа погледа й, без да трепне, в продължение на цяла една минута, която му се стори час, въпреки че наум броеше ударите на сърцето си и стигна едва до двайсет и пет.

Тя отвори уста, преглътна с усилие, а след това преглътна още веднъж.

— Нямам право — каза тя, а гласът й бе едва доловим шепот — да се обиждам от думите ти. — Кръстоса пръсти пред себе си на масата и ги стисна толкова силно, че кокалчетата й побеляха също като порцелановите чинийки. — Загубих това право, когато те убедих да не

позволиш на съпруга ми да тръгне с теб в момент, когато Хоузи спешно трябваше да се върне в Тир На Ног:

Хоузи кимна, също като съдия, който стоварва чукчето, за да съобщи окончателното си решение.

— Точно така е, Карин — каза той, с любезен и спокоен глас, както обикновено. — Само че ти се обиди, нали така?

— Не. — Тя поклати глава. — Не съм.

— Така е — каза Иън. — Права си. Така има смисъл. — Искаше му се да си пораздвижи рамото, за да провери дали се оправя, но щеше да се получи доста глупаво, затова се въздържа. Стараеше се да върши по една глупост, а това, което възнамеряваше да каже, бе толкова глупаво, че бе все едно да мине през необезопасено минно поле. Може би беше особено голяма глупост, но можеше и да се окаже, че не е никак глупаво. И в единия, и в другия случай думите му не бяха безопасни. — Наистина има смисъл.

— Иън. — Хоузи се приведе напред. — Тя казва истината. Тя не иска ти да заминаваш.

„Да бе, сигурно. А пък аз съм скапаната кралица на красотата на майския брой на Плейбой“.

— Не. Моля те, Иън, изслушай ме. Моля те, не заминавай. Не сега. Не и докато Ториан го няма. Той ще... — Тя се овладя и за момент стисна очи. — Той няма да ми повярва — продължи тя. — Ще реши, че аз съм те убедила да тръгнеш.

— И защо ще си мисли подобно нещо? — попита Иън. — Само заради това, което направи преди шест месеца ли? — Бедата бе, че в думите й имаше смисъл. Този път наистина имаше много смисъл. — Както и да е. Аз ще обясня на Ториан как стоят нещата. Той не може да дойде с мен, поне не и там, където смятам да отида.

Хоузи кимна с разбиране.

— Във Владенията, разбира се.

— При Огнения Херцог — Иън сви ръце в скута си. — Мисля да му се обадя, защото ми дължи услуга — каза той.

Погали тежкия пръстен на пръста си. Иън нямаше да се почувства като мръсник, ако използваше пръстена още веднъж, за да убеди Негово Топлейшество да му помогне. Как ли пък не, при положение че настоящият Огнен Херцог дължеше поста си на Иън, който уби натрапника, узурпирал трона и престорил се за бащата на

стария Негово Топлейшество. А херцозите от Владенията бяха известни с това, че поддържаха връзки, ако не с всички, то поне с някои от Чедата на Фенрис.

Стратегията му не бе най-добрата възможна, но поне бе в основата на плана, който щеше да го води.

Хоузи кимна отново.

— Струва ми се, че си премислил нещата — каза той, отпусна длани на масата и понечи да стане.

— Ще се справя.

— Май е време да вървя да си събера нещата.

— Не. — Иън му махна да седне отново. — Не мога да те взема по същата причина, поради която не мога да взема и Ториан. Прекалено познат и известен си там — и ти, и той.

Във Владенията Ториан Торсен бе познат още под името Ториан Предателя. В интерес на истината, Иън можеше — по всяка вероятност би успял — да издейства неофициално помилване като услуга. Само че не съществуваше начин, по който да премахне гнева и презрението в Гилдията на дуелистите, тоест сред представителите на Стоманения Род, както се наричаха те. В никакъв случай не можеше да разчита на подкрепата на Ториан дел Орвалд, Маестрото по дуелите, защото Ториан дел Орвалд бе бащата на Ториан Торсен и не би позволил нещо незначително като семейна привързаност и бащина обич да застанат на пътя му, както би постъпил всеки друг владетел, въпреки че територията на Маестрото на дуелите бе само една незначителна част от обществото, тя не представляваше истинска територия, не бе някое значително имение.

Иън не бе прекалено арогантен и не си въобразяваше, че би могъл сам да превземе Тир На Ног. Щеше да се радва Арни Селмо да е с него, но Арни Селмо го нямаше. И на Тори би се зарадвал, но него също го нямаше. Дори би взел Маги — тя не бе чак толкова добра с меча, не и по стандартите на Иън — защото хората не очакваха едно момиче да върти меча с толкова опитна ръка, колкото Маги.

Но дори и нея я нямаше.

За момент се замисли над възможността да повика брата на Марта, но прецени, че това ще бъде само извинението, заради което да отиде във Вандескард, за да се види с нея. Не го водеше единствено

гладът отново да вкуси устните ѝ, да усети топлото гъвкаво тяло до своето, но това също го подтикваше!

Двамата мъже от семейство Торсен можеха и да си позволят да мислят с ония си работи, но за Иън това бе недопустим лукс.

Оставаше един — единствен кандидат...

— Значи ще взема Валин — призна той.

Карин Торсен се опули.

— Валин ли? Та той е полумъртъв.

— Не бих казал. — Хоузи стисна устни и се замисли. — Беше — каза той. — Само че джуджетата се възстановяват бързо. Това, което не ги убива, не може да ги повали за дълго. — Както обикновено, дясната му ръка лежеше отпусната в скута, но кой знае как, той успяваше да яде кекса, без да падне и трошица на скута му или на масата. На Иън му се прииска да разбере как Старейт успява да го стори.

Хоузи се обърна към него.

— Ще тръгнеш по Скрития Проход в сечището — каза той. — Ако не търсиш скрити завои, сигурно ще излееш на мястото, където Чедата бяха отвели Ториан и семейството му, само на няколко дни път от Южния Проход, дори и да решиш да вървиш съвсем бавно.

Иън се намръщи.

— Надявах се да знаеш път, който да ни отведе направо във Фалиас. — Скритият Проход от Фалиас излизаше на сечището; следователно имаше начин да се попадне в Градището.

— Съжалявам — Хоузи поклати тъжно глава. — Сигурен съм, че има начин — каза той и почука с дългия си показалец по слепоочието. — Само че не мога да ти кажа как да го намериш и как се минава. — Той стисна зъби за момент, а след това мускулите на бузите му се отпуснаха. — Едно време... — поклати глава бавно, тъжно и нещастно. — Съжаленията — обясни Хоузи — не са най-полезните чувства. — Очите му останаха втренчени в нещо безкрайно далечно, докато пиеше кафето.

Иън се усмихна.

— Това можех и аз да ти го кажа.

Хоузи тръсна глава и за момент по тялото му премина тръпка, а след това той се овладя и топлата му усмивка отново се появи, а очите му се спряха на Иън.

— Така — каза той. — Я сега да те видя.

— Моля?

Хоузи се завъртя на стола си и започна да разкопчава копчетата по ризата на Иън с дясната си ръка, докато лявата се пъхна внимателно вътре, а топлите пръсти се спуснаха към рамото на младежа с необичайно вълнообразно движение, което изобщо не приличаше на прегледа на лекар, а по-скоро на някаква преценка.

— Хммм... има нещо скъсано, но това е само мускул; ще ти мине. — Пръстите му натиснаха по-силно, но вместо болка Иън усети само лек дискомфорт, който щеше да го има така или иначе, независимо кой го бе пипнал отстрани на нараненото място. — Според мен има някакво възпаление, което някой акупунктурист ще нарече точка ши, а пък доктор Шърв ще определи като нервен възел... поне на мен така ми се струва.

Той си извади ръката и закопча ризата на Иън, а копчетата и илиците се срещаха почти незабавно, сякаш сами се насочиха по местата си. Ако не бе наблюдавал внимателно пръстите му, Иън щеше да се закълне, че копчетата са се задвижили секунда преди ръцете на Хоузи да ги докоснат, но...

Но не беше така... прекалено лесно щеше да бъде, ако навсякъде имаше магия, а бе толкова лесно да повярваш, стига около тебе да има подходящите хора. Само че тук не ставаше дума за магия; просто Хоузи бе невероятно ловък в ръцете.

Само...

— Това никак не ми харесва — каза Карин. Устните ѝ бяха свити в гънка линия, която за момент я накара да изглежда стара и уморена. Тя се изправи, пое слушалката на телефона, закачен на стената: фините ѝ пръсти набраха някакъв номер много по-бързо, отколкото Иън предполагаше, че е възможно, и затова той не успя да види номера.

— Боб? Обажда се Карин. — Тя се усмихна. — И аз така си помислих; и аз не мога да спя добре, когато съм сама. Не, тя е съвсем добре — малко развълнувана, но ми се струва, че Марта е родена развълнувана... да, да. Не, не става дума за това — нито дума, все още. Мисля, че се нуждаем от едно домашно посещение. Да, да — и двамата. Хоузи казва, че не е чак толкова зле, но... да, знам. — Тя отново сви устни. — Истината е, че искам да се закълнеш пред Ториан, че не съм го убедила да заминава преди... да. Половин час е добре.

Тя затвори телефона и се обърна към Иън.

— Той ще бъде тук след час. Ще ти приготвя багажа, но да не си въобразяваш, че ще те оставя да тръгнеш, преди Боб Шърв да ти е разрешил.

Иън сви рамене, а веднага след това съжали.

— Ще го изчакам, за да ме прегледа — каза той. Сви дясната си ръка, тази, на която носеше пръстена на Харбард. *„Не се страхувам, аз съм предпазлив, разбира се, но изобщо не се страхувам“*. Съсредоточи се над тази мисъл, а след това, когато усети, че пръстенът започна да пулсира, веднъж, два пъти, три пъти на пръста му, той поклати глава и се зачуди защо отново бе прибягнал към помощта на пръстена. Очевидно имаше влияние върху другите хора — поне в онези няколко случая, когато го бе използвал, но на него това не му се бе отразило по никакъв начин.

Не че бе истински уплашен, нищо подобно. Може би трябваше да се страхува, но не изпитваше страх.

— Но нищо повече от това; колкото по-бързо приключим, толкова по-добре — каза най-сетне той. Знаеше една метафора, която никога не бе използвал, но която най-сетне проумя: сега се чувстваше така, сякаш от гърба му бяха вдигнали огромен товар.

Да се върне обратно? Отново? Ако продължаваше да шари напред-назад между световите, скоро късметът му щеше да се изчерпи, а бе много вероятно това да стане сравнително скоро. Във Вандескард му се размина на косъм, а във Фалиас беше още по-опасно.

А и този път...

Я майната му на всичко. Не се страхуваше и щеше да бъде много хубаво да се озове отново на място, където да носи съвсем открито Убиеца на гиганти, където не бе просто Иън Силвърстайн, прекъснал обучението си в колежа, а Иън Сребърния Камен, Убиеца на гиганти — е, в интерес на истината, само на един огнен гигант.

Но ако тогава победата му се дължеше само отчасти на късмета — а то си беше така — какво от това?

— Превърнал си се в инатлив твърдоглав мъж, не е ли така?

„При това много отдавна, Карин“.

— Така е.

Хоузи се усмихна.

— Той произлиза от род на инатливи твърдоглави мъже. Можеш да си сигурна в думите ми.

За момент Иън не знаеше какво да каже.

Но в следващия момент Карин се усмихна, протегна ръка и стисна неговата и поне за един кратък момент отново бяха приятели.

ГЛАВА 7

ДЕН

Джеф Бйерке огледа отпечатьците в снега с неприкрито раздразнение.

Проблемът бе, че всичките приличаха на кучешки лапи. Доста голямо куче, но все пак си беше куче. Някъде дълбоко в ума му се прокрадна идея, една наистина доста смахната идея — да повика местните колеги на помощ. Може би нямаше да е зле да звънне анонимно в полицейското управление на Минеаполис. Нека местните ченгета да се заемат с издирването на вълка, а пък щом разберат, това щеше да се превърне в повод за безпокойство и паника — но пък от друга страна, много повече очи щяха да търсят и да внимават за появата му.

Ториан Торсен коленичи до най-ясния от отпечатьците; Тори бе съобразил и още по-рано го бе покрил с консервна кутия.

— Можеш ли да направиш отливка? — попита той, въпреки че не стана ясно дали говори на Тори или на Маги.

Тори сви неуверено рамене, но Маги кимна.

— Точно зад ъгъла има магазин „*Направи си сам*“ — каза тя. — Ще изтичам да купя малко глина за моделиране, няма никакъв проблем...

Тори изви едната си вежда.

— И защо, ако мога да попитам? — В гласа му се появи някаква нотка на съмнение.

Баща му се направи, че не чу.

— Добре. Искам да съм сигурен, за да може следващия път, когато се натъкнем на отпечатьци от Чеда, да проверим дали са същите.

— Да не би да мислиш, че има повече от един?

— Не знам. Но много ми се ще да разбера. А на теб?

Джеф най-сетне се усмихна. Беше се притеснявал, че в града Ториан Торсен ще бъде като изгубено дете, че ще причини само

неприятности — че може дори да се сбие — при това повече, отколкото Джеф би могъл да оправи.

Понякога бе толкова приятно да направиш грешка. На Джеф дори не му бе хрумнало, че може да има повече от едно Чедо, но това бе напълно вероятно.

— Добре, а след това накъде ще отидем? — попита Тори.

— И аз това исках да попитам — каза Маги. — В момента губя часа си по съвременна литература, а и...

Тори повдигна ръката си в плътна ръкавица и я прекъсна.

— Няма да го бъде.

— През деня? Насред колежа?

Ториан Торсен кимна.

— Разбира се, Маги; но ти както решиш.

— Ама, татко...

— Тихо. Смяташ ли, че един придружител ще бъде достатъчен, или да са двама?

Маги се намръщи.

— Да не би да смятате да застанете пред аудиторията като ония смотаняци от Тайните служби?

Ториан Торсен смръщи чело, но Тори се усмихна.

— Естествено — отвърна той. — Поне един от нас. Аз просто ще пропусна часовете и ако се налага, ще остана без заверка, но ти ако смяташ, че това не е приемливо за теб, или аз, или татко ще останем да те пазим.

Ториан Торсен поклати глава.

— Най-добрият вариант е да прекъснете училище. Според мен да ходите както обикновено ще бъде неразумно, но ако настоявате... — той разпери ръце примирено. — Както вие прецените.

Когато тя се обърна и погледна гневно Тори, по-възрастният Торсен се усмихна и за момент каменното му изражение се смекчи.

— Ами... — започна Маги. — Щом нямам друг избор, тогава ще си пусна молба да отсъствам няколко дни.

— Ако зависеше от мен — каза Джеф, — щях да ви накарам двамата с Тори да се качите на колата и да карате на смени, докато ние двамата с Ториан щяхме да се наспим на задната седалка. Щом Чедата са тръгнали след вас, нека изникнат от дупката, където съм оставил

хора с пушки, готови да им надупчат задниците. Там ще се чувствам най-сигурен.

По дяволите, ако можеше да се наложи, цялото семейство Торсен, плюс една от семейство Кристенсен, на име Маги, щяха да са на следващия самолет за Хонолулу. Сега, като се замислеше, Джеф се сети, че в Хонолулу има приятел. А дали не беше по-добре да отидат в Париж, или може би в Порт Морсби или дори Нуку'алофа, или каквото там му беше името.

Само че нямаше начин да им се наложи, поне не и в този случай. Освен това не можеше лесно да преглътне факта, че тези помияри са успели да прогонят един от хората му от града в Средния Запад, където живееше, не, не можеше да се примири току-така.

Нямаше проблем, когато някои от децата се местеха да живеят другаде и не оставаха за постоянно в Хардуд. Дори и той се бе замислял по този въпрос преди. Животът в малките градчета не бе за всеки, дори не за всеки, на който му харесваше, не бе и за всички родени и отрасли в малкото градче. Така или иначе не му допадаше идеята Чедата да принудят семейство Торсен да се изселят, дори и така да беше по-добре за всички, защото никак не му се искаше да привлича бедите у дома, тъй като това можеше да бъде краят и на Мини Хансен, и на Боб Орстед, поне преподобният Опегорд щеше да прояви малко здрав разум. В това отношение на Дейв можеше да се разчита, той бе изключително гъвкав и умееше да се приспособява.

Но по дяволите, ако не можеш сам за себе си да решиш как да постъпиш, беше почти невъзможно да убедиш една стая, пълна с възрастни хора, всеки със свое мнение, как да постъпят, а нямаше и смисъл да опитваш.

— Първото, което трябва да решим, е какво да правим с вас с Маги. — А второто бе Джеф и Торсен да се наспят. По това време на годината нощта падаше много бързо и сравнително рано, а ако искаха да са от помощ, на Джеф му бяха необходими поне четири, дори пет часа сън и почивка.

— Тоест дали ще останем в града или не, това ли искаш да кажеш? — попита Тори.

Нямаше смисъл да започваш спор, който още от самото начало знаеш, че няма начин да спечелиш, освен ако нямаш нужда да се поупражняваш в изкуството на спора.

— Не, въпросът е къде. Маги, ти имаш ли съквартирантка?

— Да. Ще се върне тази вечер по някое време.

Ториан Торсен поклати глава.

— Това няма да е особено разумно. Има ли начин да я задържиш за известно време да не се връща?

Маги се замисли за момент.

— А какво ще кажете за истината, или поне за част от истината? Вие с Тори сте дошли, за да ми помогнете да довърша работата по вградения бюфет, за да можем и двамата да спестим малко пари, а като се има предвид каква каша сме сътворили, ще бъде много по-лесно, ако тя остане при приятеля си през следващите няколко дни.

Тори кимна.

— И в знак на благодарност за отсъствието ѝ и гостоприемството, ще я почерпим и нея, и там... какво му беше името на онзи...

— Брайън.

— Именно. Ще ги заведем на вечеря в „Гудфелоуз“ или нещо такова.

Тя поклати глава.

— Тори, не можеш да разрешаваш всеки въпрос с пари. Тъкмо това ще я накара да стане подозрителна. Ние ѝ вършим услуга, не тя на нас. — На задната веранда имаше малка червена кофичка, където използваните четки киснеха в терпентин.

Тя се наведе и взе шишето с терпентин, оставено до кофичката.

— Ще напръскам с това из стаята ѝ, а ако тя реши да се появи, ще ѝ прилошее и сама ще реши да се изнесе.

Ториан Торсен се усмихна така, сякаш той бе създал Маги.

— Браво, Маги. — Плесна с двете си ръце от задоволство. — Ние с вас имаме ли задача за вършене или не?

Не можеха да стоят повече навън, защото ставаше прекалено студено. Маги бе изпратена за глина за моделиране, съпроводена от Ториан Торсен, а Джеф последва Тори по стълбите нагоре към апартамента на Маги. Кафето вече бе готово и все още димеше в кафеварката. След като цялата нощ бяха пили кафета, купени по пътя — Карин Торсен със сигурност щеше да им приготви един термос, но

Ториан бе настоял да тръгнат веднага, без да се бавят — сега миризмата му се стори невероятно апетитна.

— Маги получава ли вестник?

Въпросът силно изненада Тори.

— Да не би да искаш да пусне обява, за да си намери нова съквартирантка?

— Не. — Джеф се постара да не издава чувствата си, когато срещна погледа на Тори, задържа го за момент, докато Тори не отвърна очи пръв.

Нямаше да е лесно с Тори. Това бе бедата, когато си израснал с хората, които трябва да пазиш и браниш. По-възрастните никога не могат да свикнат с образа ти на дете, което са държали на ръце, с тези, които са на твоя възраст, а и с по-младите, като Тори, които не са свикнали да даваш заповеди, дори в случаите, когато се налага.

Сигурно рано или късно щеше да се наложи да си изяснят този въпрос. Но това щеше да почака, докато, прегледаше вестника, който Тори разтваряше на масата.

Така, шофьорът на кмета се бе опитал да простреля гумата на някакъв нещастник; всички спортни отбори настояваха да им се плати за времето, в което стояха без работа. Във Филипс съобщаваха за престрелка; приютите за бездомни бяха пълни до пръсване, но...

— Какво всъщност търсиш? — попита Тори.

Джеф почука с пръст по вестника.

— Ето това. — Той се усмихна. Като дете, също като много други деца, му се искаше да стане Шерлок Холмс. Нямаш кой знае колко възможности да осъществиш това желание. А сега искаше да открие нещо необичайно, което гадният помияр бе сторил през нощта.

— Престрелката във Филипс ли?

— Не, историята, която не е тук. Търся мъртвия, убит от Чедото. Или пък нещо като слухове от околните ферми за животни, удушени от вълк. — Чедата бяха наблюдавали семейство Торсен поне една седмица преди Нощта на Чедата — междувременно бяха избили значителен брой домашни животни, за да се заситят. Само че това бе привлякло доста внимание, а толкова далече на юг щеше да привлече още повече внимание, защото тук обикновено не се появяваха вълци. Наистина не се бяха появявали — от колко? — поне от сто години. Нямаше да е необходимо Чедото да убие кой знае колко животни, за да

се паникьосат всички. Може би един случай щеше да свърши работа. За два вече бе абсолютно сигурно.

Тори кимна.

— Разбрах. Значи той или се е вмъкнал в града, или...

— Или просто изчаква и се опитва да мине незабелязан.

Тори сви вежди.

— Само че, ако току-що е излязъл от някой Скрит Проход, как е успял да открие апартамента на Маги? Да не би да мислиш, че в задния ѝ двор има вход или изход към някой Скрит Проход?

— Не. — Това нямаше особен смисъл.

Наистина нямаше смисъл.

Хоузи твърдеше, че има много Преходи, но в представите на Джеф това означаваше стотици, може би дори хиляди, но не чак толкова, че да има по един във всеки заден двор. Колкото и трудно да бе да забележиш Скрития Преход за пръв път, все някой щеше да се натъкне на него или да нахлуе в него, също както се бе случило с Бенджамин Батхърс.

Реши да говори направо.

— Мисля си — това е единственото, което има смисъл, според мен — че този е един от групата, които отвякоха майка ти и Маги и който много добре познава миризмите на всички ви.

Ако той беше прав, а това бе доста вероятно, Чедата търсеха двамата Торсен и рано или късно щяха да се върнат, за да проверят дали не се е появила някоя позната миризма. Бе истински късмет, че Чедото успя да открие първо Маги, а сега бе отново въпрос на късмет и време да попадне на Тори.

Тихи стъпки прозвучаха в коридора пред вратата на апартамента.

Джеф скочи от стола и стисна пистолета, когато вратата бавно изскърца и се отвори. Действаше глупаво, но толкова често изпробваше това начално изтегляне на оръжието от кобура, въпреки че отлично съзнаваше, че едва ли ще има случай в едно малко затънтено градче да направи подобно нещо. Все пак легендите за Бил Джордан го подтикваха да действа.

Само че на вратата се появиха само Маги и Ториан Торсен, стиснали по един кафяв хартиен плик в ръка.

Трябваше веднага да се сети, че са те. Едва ли Чедата биха използвали ключ, както и нямаше да почукат и да чакат да бъдат

поканени на топло.

В ъгълчетата на устата на Ториан Торсен трепкаше някакво подобие на усмивка.

— Донесохме и закуска, и глина. — Той остави плика на пода и си свали ръкавиците.

Ароматът на чеснов хляб накара устата на Джеф да се напълни със слюнка.

— Дюнери ли са това? — попита Тори. На Джеф му трябваше миг, преди да се сети, че той не говореше на берсмолски, езика, който в семейство Торсен се използваше с повод и без повод, а говореше за гръцките сандвичи.

Маги се усмихна.

— Не беше много встрани от пътя ни — каза тя. — Много добре знам как ги харесваш.

Тя сигурно знаеше как Тори харесва много неща.

Джеф въздъхна вътрешно. Бяха минали само четири години, но те му се струваха като четири века, откакто бе на същата възраст. Да, по дяволите, бракът така те изцеждаше, че ти просто не знаеше какво да направиш.

Но пък не бе чак толкова лошо, особено след като си разменил свободата си за Кати. Истината бе, че той нямаше от какво да се оплаква.

— Така — каза Тори, — започваме със закуската, а после какво ще правим?

Никак не му се занимаваше да забърква пластилин или цимент, или глина, или каквато гадост там бяха купили, а пък и беше напълно в състояние да забележи един вълчи отпечатък не по-зле от Тори, дори не по-зле от баща му.

— Мисля да отида да се поразходя — каза той. — С един от вас. — Нямаше да е необходимо трима човека да бъркат онази смес, за да направят отливката. Точно сега, според него, трябваше да се държат така, сякаш са отишли на лов, а Джеф винаги го бяха учили, че на лов не се ходи сам, освен ако се налагаше да тръгнеш с човек, на когото нямаш доверие.

От всички трима в момента, той най-много се притесняваше за Тори, защото все още не бе склонен да следва един водач в случай на нужда, при това спешен случай — по-възрастният Торсен бе готов да

слуша съветите му на непозната за него територия, а по всичко личеше, че Маги е доста разумен човек.

— Маги?

Тя рязко се извърна към него.

— Ходи ли ти се на разходка? — попита той.

Тори понечи да каже нещо, но се спря, когато забеляза, че баща му рязко поклати глава.

— Разбира се. — Тя изви едната си вежда. — Дори нямам нищо против да пропусна закуската.

— Аз обаче имам — възрази той и посегна към плика с дюнерите. — Закуската е едно от любимите ми яденета през деня.

Едно време като дете, Джеф откри най-страхотната следа на невероятен сръндак. Беше първият ден от сезона за лов на сърни и той бе излязъл с баща си, бяха само те двамата. От доста време бе студено, а предишната нощ бяха паднали десетина сантиметра пухкав въздушен сняг, покрил полята и пътищата, а въздухът бе замрял, все едно че всичко бе обгърнато с одеяло и само чакаше някой да го отметне настрани.

Беше истинска прелест. Той забеляза едри следи, които се движеха по посока на вятъра, и двамата с баща си тихо и потайно проследиха огромния самец през полята и малките горички. Няколко пъти изгубиха следите в гъстите храсти, а след това и в една избуяла горичка, но после бързо успяваха отново да открият следата. Наоколо бе изключително красиво, а тръпката, докато следиш дивеча, никога не угасна у него.

Сега, разбира се, усещането бе свършено различно. Снегът бе навявал, но бе изринат настрани, разнесен от множеството стъпки, така че, когато двамата с Маги успяха да попаднат отново на отпечатъците на улицата, вече бяха почти достигнали Трийсет и първа улица, а в една от преките те просто изчезнаха и те така и не успяха да ги забележат отново.

След четири пресечки Джеф най-сетне вдигна ръце. Нямаше да успеят да открият нови следи и нямаше никакъв смисъл да се самозалъгват повече.

— Такааа — каза Джеф.

— Това е прекалено сложна тема.

— Какво?

— Това „така“. Казах, че е прекалено сложна тема. — Тя плесна длани, облечени в ръкавици с един пръст. — Пошегувах се. Нали знаеш, това е едно от онези смешни неща, които единият казва, на които и двамата се засмиват.

— Така ли? — Последното, което тя каза, може би беше смешно. Иначе смешката не беше нищо повече от една плоска шега.

Трябваша му няколко мига, за да се сети, че кръстовището на Трийсет и шеста и „Имришън“ е само на още няколко пресечки от жилището на Били Улсън — което не бе същото като къщата на Били Улсън, която бе точно срещу дома, в който Джеф бе расъл, на няколко крачки от новия му семеен дом, от къщата, която бе купил за Кати.

Не че светът беше малък, той просто бе устроен по един доста странен начин. Майката на Били би останала много доволна, ако той се погрижеше за Били, а също и баща му, въпреки че Ърни не би признал подобно нещо, дори да го подложеха на страшни мъчения.

Защо да не се отбие до Били, така и така беше наблизко — а и в града вилнееше един от Чедата — поне да надникне при него. „Вили може да е всякакъв, по той си остава един от нас“, помисли си той.

— Нека тръгнем насам — каза той.

Кварталът Източен Калхун винаги бе допадал на Джеф. Това бе най-приятната част от града. За хората от Хардуд Минеаполис — въпреки че се намираше на пет часа път с кола, всъщност на четири, ако затвореше очи и си кажеше, че не ти пука дали няма да те глобят за превишена скорост — си оставаше „големият град“.

Ако някога се наложеше да напусне Хардуд и да се премести да живее в града, би искал да се установи тук. Заразната болест по дърветата, която бе унищожила почти всички дървета в Средния Запад, кой знае как не бе успяла да се разпространи в по-голямата част от Източен Калхун, така че от пролетта до есента улиците тук бяха покрити сякаш с плътна тента от зелени листа, която през зимата се превръщаше в нещо като скелет от клони, по които все още се бе запазил по някой и друг инатлив лист, който потрепваше при всеки порив на вятъра.

Ако се налагаше улиците да имат имена — а Джеф, макар и с искрено нежелание трябваше да признае, че в града се налагаше улиците да имат имена — то идеята да бъдат номерирани или кръстени по азбучен ред, му допадаше. След „Емерсън“ следваше „Фримонт“, а след това „Джирърд“, после „(Х)Енипин“ което не звучеше по същия начин като Х-то в Холмс, но гражданите така и не успяваха много добре да следват имената по начина, по който бяха кръстени, нищо че следващата улица бе „Ървинг“, а най-накрая „Джеймс“, където живееше Били Улсън.

Къщата представляваше една от онези внушителни постройки, останали от началото на века, които никой вече не строеше. Сигурно тук бе имало огромен брой слуги — това е било навремето, когато хората все още са имали слуги — но много отдавна е била прекроена и превърната в отделни апартаменти. Погледна бързо отстрани на къщата, забеляза, че има четири електромера, но се убеди, че това е броят на обитателите, когато видя четирите звънци до масивната входна врата.

До самата врата имаше два надписа, надраскани на ръка. По-големият беше ламиниран и на него пишеше: „*Моля, снасяйте вътре всички доставки за фоайето*“, а отдолу бе нарисувана червена стрелка, насочена към дясната страна. На по-малката табела, лепната до третия, от общо четирите звънци, пишеше, „*Звънете веднъж за Били, два пъти за Уилям*“.

Другите имена по звънците не говореха нищо на Джеф, затова той натисна веднъж третия звънец и зачака.

Никой не отговори.

— Е — започна Маги, — не ми се струва, че много ще се затоплим, докато стърчим тук. Искаш ли да оставиш бележка на приятеля си?

— Нямам нито молив, нито химикалка — каза той, което не бе самата истина, всъщност нямаше нищо общо с истината.

Веднага си каза, че не бива да се опитва да пробутва глупави лъжи на Маги; тя вече бе извадила химикалка и ровеше в джоба на парката си, за да намери листче.

Май беше крайно време да ѝ каже истината, или поне част от истината.

— Недей — понечи да обясни той. — Предпочитам... струва ми се, че е по-добре да не оставям бележка. Ще се върна по-късно... ще видим. — Обърна се и заслиза бързо по стълбите, като внимателно заобикаляше заледените места и старателно избягваше погледа на Маги.

Беше пробвал, а това бе най-важното. Ако имаше късмет...

Само че късметът му се бе изпарил. Двамата бяха на десетина крачки надолу по тротоара, когато входната врата се отвори с рязък замах. Стори му се, че усеща как топлината излита навън, и долови приятния аромат на прясно опечен домашен хляб, от който устата му се напълни със слюнка.

— Джеф! — извика познат глас. — Джеф Бйерке! Човек не може да не познае тази глава с форма на куршум.

Джеф се обърна. Били Улсън стоеше на прага и му махаше.

Всички от семейство Улсън бяха едри и набити, с квадратна челюст и къси дебели пръсти, но Били бе различен. Беше висок също като братята си и стърчеше с цяла глава над майка си и баща си, но пък бе фин и доста слаб, с дълги тънки пръсти и заострена брадичка, покрита в грижливо поддържана дискретна брада.

Усмивката на Били бе приятелска, макар и доста притеснена, но той излезе навън, слезе по стълбите чак до тротоара, облечен единствено в дънки и светла, почти чисто бяла, бухнала риза, а отпред препасал престилка, която да го предпазва от зимния студ.

— Моля те — каза Били и спря на крачка от Джеф, толкова, че да не могат да се прегърнат. Поне гласът му си звучеше нормално и предвзетият говор бе изчезнал, а стъпките, оставени по заскрежения тротоар, не бяха ситни. — Минаха толкова много години.

— Виж ти? — Маги погледна разбиращо Джеф. Обърна му гръб и без да се замисля, протегна дясната си ръка. — Аз съм Маги Кристенсен.

— Аха. — Били се усмихна и пое ръката ѝ и с двете си длани. Каквото и да не беше наред около Били, то поне усмивката му можеше да стопли всеки. — Все още ли ходиш с Тори?

— Да, но откъде...

Той я погали по главата и се отдръпна.

— Не се връщам често вкъщи, но баща ми пише всяка седмица, а от време на време майка ми се обаждат да си поприказваме — само за

пет минути, както тя винаги казва, само за пет минути — и после прекарваме остатъка от следобеда на телефона. — Били потръпна театрално. Той винаги действаше много театрално. — Прекалено студено е, за да останем да си приказваме тук; заповядайте вътре.

Джеф нямаше да се учуди особено, ако се бе препънал, но така и не го направи.

Почти.

Маги погледна косо Джеф с неизказан укор и хвана Били за ръката, а на Джеф не му остана друг избор, освен да ги последва вътре в къщата.

Апартаментът на Били бе на партера, най-отзад, а на рогозката пред входната врата имаше надпис с доста натруфен шрифт: „*Моята къща е ваша къща*“.

Точно както Джеф очакваше, апартаментът бе изумително чист, а по сивия килим личаха следите от прахосмукачка, затова той реши, че Били тъкмо е привършвал да чисти. Във въздуха се носеше топъл мирис на мая и прясно опечен хляб, но на кухненския плот не се виждаше нито една прашинка брашно.

Той потупа два стола, за да им покаже да седнат, и забърза към кухнята.

— Кафе, чай или... — Защо му трябваше на Били да прави тази колеблива пауза? — Или какао?

— Какао — каза Маги. — Какаото ще ни дойде добре, и на двамата. — Тя разкопча палтото си и го свали, а след това хвърли един убийствен поглед на Джеф, подканяйки го да стори същото. Стените бяха боядисани с едни от онези старовремски машини, които оставяха различни формички, които почти винаги изглеждаха размазани, а истинската им цел бе да прикрият петната по стените, както би станало, ако се сложеха тапети. По тавана бяха монтирани аплици, които разпръсваха мека светлина върху постерите от Бродуей, а също и на лежанката от червена кожа, където бе оставен лаптоп.

— Ти, Маги, как предпочиташ: с обикновено мляко, с бита сметана или чисто? — долетя гласът на Били от кухнята.

— Обикновено, ако обичаш — отвърна тя, отпусна се на стола, без да крие, че се забавлява с неудобството, което изпитваше Джеф.

Истината бе, че Били Улсън винаги бе карал Джеф да се чувства притеснен. Полицаят бе много доволен, когато в гимназията Били

замина да учи в града, тогава уж временно, а по време на колежа и след това остана да живее там за постоянно.

Не че имаше нещо против обратните, всъщност те не му пречеха, но го притесняваха. Не можеше често да обсъжда тези чувства — Док Шърв и останалите възрастни бяха винаги готови да му обяснят любезно и много внимателно, че обратните не са по-различни от останалите, но това нямаше особено значение за Джеф.

Той имаше право на собствените си чувства, стига да се държеше прилично, нали така? А пък винаги се чувстваше някак особено, когато бе в компанията на хомосексуалисти.

Чувстваше се особено и когато е в компанията на черни, но поне при тях знаеше още от самото начало, че са си черни. Не ти се налагаше да се къпеш редом с тях под душовите в гимназията и чак години по-късно да разбереш, че са черни. Винаги очакваш, че евреите са по-умни от теб, а повечето се държаха много мило, а освен това Иън Силвърстайн се бе оказал страхотен човек, след като го опозна.

— Изглеждаш ми позната, Маги — провикна се Били над дрънченето на чинии в кухнята. — Сигурен съм, че съм те виждал някъде. В този квартал ли живееш?

— И аз си мислех същото. Сигурна съм, че и аз съм те виждала някъде — отвърна тя. — Не съм точно в този квартал — на „Лейки Брайнт“ съм.

— Ама не си тук отдавна?

— Не. От този семестър.

— Значи не е това, въпреки че известно време, докато бях последна година, живеях там. Може да е било някъде в центъра.

— Сигурно — каза тя. — Понякога ходя в центъра да пия кафе.

— Ммм... — Последва ново дрънчене на чинии и сребърна посуда и след малко Били се появи отново, блъсна с гръб летящата врата към кухнята, а сребърният поднос, който той носеше с лекота на отворената си длан, бе отрупан с чинии и три димящи чаши.

— Имате късмет — каза той. — Съвсем наскоро направих пастет — обясни той, загреба малко и го размаза на филия тънък хляб с едно-единствено обиграно движение. Постави го на чинията и я сложи пред Маги. — Пробвай.

— С какато ли?

— Пастетът на Главния готвач Луис върви с абсолютно всичко.

Джеф пое следващата чиния от Били и отхапа. Вкусът беше великолепен, наситен и въпреки че ясно се долавяше вкусът на черен дроб, той не бе натрапчив или прекален.

Били се опитваше да се изфука.

Както обикновено.

Освен това се бе намръщил, което съвсем не бе обичайно за него.

— Ако живееш наблизко, защо тогава не сме се срещали? Аз щях да позная Тори. Знаех, че е в университета, но не очаквах да го видя в тази част на града. — Той се нацупи. — Не е достатъчно напудрена за вкуса му.

Маги се изкиска.

— Да му кажа ли какво си казал, или да премълча?

— Както искаш.

Били също се разкиска. Тези двамата се разбираха просто прекрасно, също като две стари приятелки. Джеф се почувства като натрапник и чувството никак не му допадна. Нямаше начин Били Улсън да не те накара да се чувстваш притеснен.

— И така — подхвана го Били. — Какво правиш в града, Джеф? — Извърна се за секунда към Маги и ѝ се усмихна, а след това протегна китките си напред. — Ако си дошъл за мен, просто слагай белезниците. Ще те последвам безропотно.

Маги изплю такаото, завладяна от пристъп на смях, но успя да не изцапа.

— Не говори така, докато пия — предупреди го тя. — За малко да ти съсипя килима.

— Имам си малко... моя работа — отвърна Джеф и се направи, че не забелязва опита на Маги да хване погледа му. Тя бе млада и сладка, и умна, човек, за когото Ториан Торсен говореше само добри неща, човек, когото уважаваше, но... но, по дяволите, та това беше Били.

Били погледна първо нея, а след това отново обърна очи към него.

— Добре — каза тихо той. Остави чашата на подноса и се отпусна на стола си. — С какво мога да помогна? — Държанието на зевзек изчезна без следа. Доколко ли това бе поза и шеговитата подигравка и доколко това бе истинският Били?

Били щеше винаги да си остане Били, но...

Едно време... Джеф си спомни как двамата с Били тичаха през гората, а шестгодишният Тори се опитваше да ги настигне, докато те пренасяха невероятно тежкия Дейви Йохансон и им се струваше, че са изминали много километри, защото той бе паднал от едно дърво, докато си строяха укрепление, и си срязва цялото бедро от капачката на коляното нагоре. Другите момчета — по дяволите, дори не успя да се сети кои бяха те, не че имаше някакво значение — другите стояха като истукани, но Били бе стиснал дясната китка на Джеф с лявата си ръка и двамата отнесоха Дейви в града на нещо като седалка, образувана от четирите им ръце.

Били можеше да се държи както си иска в града, но тогава, колкото и задъхани да бяха, той не спря да бърбори, за да ги разсейва, въпреки че нито за секунда не откъсна очи от напоената с кръв превръзка, която бе успяла да намали шуртящата кръв до леко прокапване, а и нито за секунда не забави Джеф, а ето че сега Джеф се почувства засрамен, че от поне десет години не се е сещал за този случай.

Добре, Били.

— Да — каза тихо Джеф, — има нещо, с което можеш да помогнеш. Мисля, че двамата с Ториан Торсен ще трябва да отседнем някъде за ден-два.

Не, как Торсен; какви ги говореше?

Много добре знаеше каква е работата. Чувстваше се неловко около Били и предпочиташе да има още някой, за да не остават двамата сами, но не и човек като Торсен, чиято миризма Чедата веднага щяха да подушат и да стане страшно.

— Не — каза той и веднага се поправи. — Торсен няма да идва. Той ще остане у Маги; само за мен става въпрос. Стига да не те притеснявам.

— Няма никакъв проблем, Джеф. Знаеш, че няма никакъв проблем — каза Били и сви рамене този път съвсем естествено. — Моята къща е и твоя къща, разбира се — каза той, а движението на ръката му бе доста театрално.

ГЛАВА 8

БОЛКИ В ГЪРДИТЕ

Док Шърв натисна спирачките на голямата си кола и дочу приятното скърцане на заледения сняг под гумите. Мина доста време, преди Чък Халворсен, нарамил пушката като на боен поход, да се покаже от навеса. Отстъпи бързо, когато Док му махна, за да го успокои.

— Радвам се, че е буден — каза саркастично Шърв.

Иън поклати глава.

— Той не е тук, за да внимава за коли.

— Правилно.

Иън посегна да отвори вратата, но Шърв положи ръка на рамото му и го спря.

— Първо си допий кафето — каза Шърв и посочи пластмасовата чашка, останала на стойката на таблото. — Нали не бързаш чак толкова много?

Иън не обърна внимание на въпроса, но отпи от кафето.

Истината е, че нямаше представа дали да бърза или не. Тъкмо това го притесняваше. Незнанието не бе повод за задоволство, то го плашеше повече, отколкото трябваше.

— Струва ми се, че кафето е много повече навлязло в местните обичаи и нрави дори от лютеранството — отбеляза Иън.

Зъбите на Шърв бяха учудващо бели, когато се усмихна при тази забележка, с изключение на едно кафеникаво петно, което Иън предположи, че е получено от пушенето на пури.

— Самата истина. Дали ще ходиш на църква или не, си е твой проблем. Само че, ако не пиеш кафе, хората ще те сметнат за смахнат.

— То аз съм си смахнат — каза Иън. — Само че ти вече си ми свикнал. — Отпи нова малка глътка от горещата кафява течност.

На задната седалка, Валин отпиваше от своята чаша с шумно сърбане, а когато Док Шърв подаде термоса на джуджето, той си сипа отново. Човек никога не знае дали кафето ще му хареса, преди да го е опитал, а на Валин черното кафе допадна още с първата глътка,

въпреки че Иън винаги бе смятал, че това е вкус, който се придобива постепенно.

Като дете, преди да се качат в колата, за да тръгнат нанякъде, Иън винаги внимаваше да не пие много, за да не му се налага след това да ходи до тоалетната. Ако си жаден, докато пътувате, това си е твой проблем, а и по-късно ще можеш да пиеш до насита. Ако обаче се наложеше да отидеш до тоалетната, малко след като сте потеглили, това бе класирано на едно от първите места в списъка на Бенджамин Силвърстайн за грехове, които заслужават наказание. Но пък, от друга страна, и дишането бе в началото на същия този списък, създаден от баща му.

Беше наистина отвратително, че тези неща все още имаха влияние върху Иън, че все още не бе успял да изличи спомена за онзи гад баща си и от най-далечното ъгълче на ума си, но какво пък, нещата стояха така и точка.

По дяволите.

Най-лошото бе, че така и не успя да разбере какво иска от него баща му, защото, както и да постъпеше, щяха да му кажат, че е трябвало да бъде обратното. Спрелият часовник поне веднъж в денонощието е точен, само дето никога няма да знаеш кога.

Иън мразеше да не е наясно.

Нямаше търпение да усети ефеса на меча в ръката си, да усети под краката си твърдата пътека за фехтовка и лекия, едва доловим, мирис на метал, когато нахлузиш маската преди двубой. Там можеше да се довери на инстинктите си, там бе единственото място, където всичко му бе ясно, сякаш в моментите, когато мисълта му избистряше даден въпрос, вземаше някаква панацея.

Само че тук нямаше значение. Както нямаше да му се наложи да спре в някой от Скрытите Проходи, за да се изпикае, така и нямаше да му се налага да спира, за да почива, да яде или да спи. А дори когато преминеха Скрытия Проход, ако имаше спешна нужда да се облекчиш, можеше да го направиш някъде по пътя, стига да не те преследваха. Там просто разкопчаваш панталоните, макар отначало да ти се струваше странно, че го правиш на открито.

Затова продължи да пие кафе и още веднъж прокле наум баща си, че го принуждава да се замисля за всяко едно проклето нещо, което прави.

— Едва ли ще има някаква полза, но по-добре да ти го кажа — започна Док. — Можеш да отложиш тръгването поне за няколко дни, знаеш го, нали?

— Ами? Ти сериозно ли говориш? — Иън се насили да се усмихне. — И да рискувам да си изпусна нервите?

По лицето на Док Шърв можеше да се изпише още по-скептично изражение, но ако веждата му се бе извила по-високо, сигурно щеше да се откъсне.

— Ти? — Шърв изсумтя толкова силно, че от носа му изскочи нещо и се закачи на ръкава. Всеки друг би се притеснил от подобна случка, но Шърв просто се избърса с хартиена кърпичка. — Как ли пък не.

Известно време помълча, а след това продължи:

— Да се пазиш, нали!

— Какво казва височайшият, Иън Среброкаменни? — застърга гласът на Валин от задната седалка. — Да не би да обяснява каква неземна привилегия е за него да му бъде позволено да подкара сам металната карета?

— Той, във, все още не е стигнал до този въпрос — отвърна Иън и усети, че Валин му е говорил на берсмолски, а пък той е продължил разговора на английски. — Височайшият все още не е открил подходящ момент, за да заговори по този въпрос — отвърна на берсмолски той.

Валин изръмжа скептично.

— Според мен възможности имаше много.

По изражението на Шърв личеше, че е любопитен. Само че на Иън точно сега не му се обясняваше.

— До скоро, Док. Благодаря ти, че ме докара.

— Моля.

Той все още пазеше рамото си и затова отвори вратата много внимателно, слезе и отключи задната врата, преди още Валин да е посегнал.

Навън беше студено, но след малко нямаше да има нужда от парката си, затова бързо я съблече и си сложи кожено яке, което си купи от магазин за втора ръка в Гранд Форкс. С това яке, където и да се намираше, щеше да се впише добре в околната среда, което бе много

добре, но той го обличаше главно защото бе удобно и защото му харесваше.

Извади Убиеца на гиганти с ножницата от сака и го прехвърли през рамо, а след това пое и раницата за широките презрамки. Направи крачка към дупката, надникна вътре и пусна раницата, без много да му мисли. Карин Торсен му бе помогнала да събере необходимите неща, а тя определено знаеше какво прави; нищо нямаше да се случува, дори и при по-силен удар. След това забърза обратно към колата, за да вземе и другите раници и дълъг бастун.

Двете раници и бастунът последваха първата, вече някъде в дупката.

Дойде ред на Иън. Док Шърв и момчетата на Хансен бяха завързали края на едно въже, дебело пет сантиметра, за теглича на колата на Док. Иън много пазеше раненото си рамо и внимателно се захвана със здравата ръка, пристъпи над ръба и внимателно се спусна надолу по въжето към дъното. Побутна раниците към тунела, а когато се обърна, за да вземе бастуна, забеляза, че Валин е застанал зад него, леко разтреперан.

Джуджето имаше доста комичен вид в дънки и високи ботуши, а пък за парката да не говорим, но въпреки това Иън не се засмя. Щеше да нарани чувствата на вестрито.

Иън разтегна бастуна и го затегна, за да не мърда.

— Готов ли си? — Гласът му звучеше стегнат, поне така му се стори.

Валин наклони едрата си глава на една страна.

Иън махна с ръка в знак на извинение и веднага заговори на берсмолски:

— Духът ти готов ли е за завръщане в Тир На Ног?

Джуджето му се усмихна срамежливо.

— Този тук искаше и теб да запита същото, Иън Среброкаменни, ако ти сметнеш, че въпросът не е прекалено нагъл.

Тези непрекъснати поклони и раболепничене бяха повече от досадни.

— Искрено те моля — започна Иън, без да окъсва поглед от очите на Валин, докато си разменяха официалности — да ми направиш една огромна услуга и да говориш с мен нормално, тъй като една стара клетва кара ме неспирно да кървя, щом чуя тоз език височайши, а

никак аз не искам кръв да се стича в ботушите ми по време на пътуването ни с теб.

Обърна се, без да чака отговор, и потегли към тунела, за да навлезе в Скрития Проход.

Болката вече я нямаше. Поне за известно време. Иън не усещаше абсолютно нищо. Рамото нито го болеше, нито пък беше излекувано, а крачейки в безвремието надолу по тунела под сивата светлина, която нито ставаше по-силна, нито угасваше, той не усещаше нищо. Може би някъде в подсъзнанието му се въртеше някакво предчувствие, но това бе игра на мозъка, нищо повече. Нито бе превъзбуден, нито пък уплашен — нямаше и следа от смелост; нито от жертвоготовност. Стига да решеше, можеше да остане завинаги в тази сивота, без да усеща болка в ставите, защото не е помръдвал някакъв неопределено дълъг период, без да има глад, без да му се ходи до тоалетната, без да се чувства самотен или отегчен.

Но пък времето навън течеше, не го чакаше.

Ето защо той направи това, което винаги бе искал да направи: пхна бастуна в презрамките на раниците, когато Валин — той вървеше без напрежението, с което Иън бе привикнал — безропотно вдигна единия край и го подпря на рамото си, а младежът вдигна другия край.

Двамата потеглиха напред — нито бързаха, нито се бавеха, просто поставяха единия си ботуш пред другия, непрекъснато следвани от сивата, идваща незнайно откъде, светлина, топяща се някъде в далечината и преминаваща в тъмносиво, светлина, която така и не ставаше черна, колкото и далече да се взираше Иън.

Опита се да преброи стъпките, както правеше, както бе опитвал и преди, но този път се отказа малко след като стигна хиляда. В един момент реши да си сдържи дъха, докато ходеше, и успя да не диша доста дълго, без дори да го прореже болка в гърдите, но след малко откри, че е започнал да диша отново, а така и не си спомни кога е започнал пак и откога си поема дъх.

Не бе никак трудно да поддържа равномерна крачка; защото нямаше нищо друго, което да направи. Откри, че не може дори да мечтае, нито пък да измисли някоя сексуална фантазия. Реша да си припомни усещането за устните на Марта върху своите, топлината ѝ и вкуса на целувките ѝ, но не можа.

Нямаше нужда да диша, да пикае, да мисли. От време на време можеше да докосва бастуна, подпрян на рамото му, и знаеше, че носи няколко килограма, но нито имаше болка, нито тежест, нито напрежение, нищо. Не бе естествено крачките им с Валин да са така свършено еднакви, но пък бастунът така и не помръдваше от мястото си.

Бе странно, наистина, но това звучеше някак далечно и теоретично; тук не ставаше въпрос за някаква загадка, която да те измъчва или напруга, като например става, когато езикът ти докосне някой болен зъб.

Тук те просто съществуваша и ако имаше нещо трудно в Скрытите Проходи, то бе да изпиташ каквото и да е чувство.

Много по-лесно бе просто да...

Иън Силвърстайн продължи да върви напред.

Боб Шърв седеше неподвижно, моторът на колата работеше, а той се опитваше да се престори, че не забелязва болката в гърдите си. Ако станеше по-зле, щеше да се наложи да глътне още една таблетка, а никак не му се искаше да се поддаде на това изкушение.

Изглежда, студът предизвикваше болката. Ако се сгушеше в парката си и много-много не мърдаше, можеше да остане на студа сравнително дълго време. Ако пък включеше и малко топло, всичко щеше да е наред.

Това просто си бе едно прекрасно извинение. Шърв се разсмя на собствените си мисли, бръкна в джоба и извади сребърната табакера.

Единствената му дълга пура подрънкваше вътре. Той я извади и я разопакова. Истинска „Ромео и Жулиета Чърчил“. Осемнайсет сантиметра тъмно удоволствие с наситен вкус и още един повод да каже на пациентите си: „*Правете както ви казвам, не гледайте какво правя аз*“.

В повечето случаи те го слушаха.

Отрязва върха с джобното си ножче, без дори да обърне внимание къде се търкулна отрязаното връхче, и щракна със старата си очукана запалка „Зипо“. Хората, които пушеха пури само за да се покажат, веднага биха ти казали, че връхчето се реже с онези малки уредчета, подобни на гилотини, които все му подаряваха за Коледа и които той

така и не се научи да си направи труд да носи със себе си, както и не се научи да си пали пурите с обикновени запалки. Трябваше да се използва запалка, заредена с бутан, или кибрит.

Глупости на търкалета.

Шърв обичаше натрапчивата миризма на течността за запалки, а пък и тя траеше само за момент-два. А да разпали една нова пура, да я накара да задими, бе нещо като религиозен ритуал; един дългогодишен навик и нестихващо удоволствие.

Когато цигарата вече димеше, както той обичаше, колата бе пълна с толкова много дим, че той не можеше да види нищо през задния прозорец. Отвори прозорците по няколко сантиметра и от двете страни и остави ветреца да влезе и да прогони плътния дим от колата. През лятото, когато отиваше на някоя от дългите си разходки, хората му казваха, че от километри са познали, че идва, по миризмата на пурата.

Бяха му останали около шест пури „Чърчил“ и само още една кутия „Корона“. Отново идваше време да се обади в „А. Е. Лойд & Син“, освен ако не искаше да започне да пуши от легално внесените в страната пури. Но пък те нямаха този приятен вкус. Може би това бе илюзията на забранения плод.

Трудно му бе да прецени. Дяволски скъпи бяха, но се оказваха единственото удоволствие на фона на живота на лекар в малко градче и ниската заплата. Освен това за какво друго можеше да си похарчи парите? Децата му бяха пораснали и се бяха пръснали, връщаха се единствено за Коледа и ако поне някое от тях проявеше здравият разум и елементарното приличие да го дари с внуче, което да глези, те вече щяха да са сторили необходимото.

Да купи нови апарати за клиниката, винаги беше възможност, но бе много по-разумно да накара общината да плати колкото е възможно по-голяма част, за да им стане навик. След като Боб Шърв се пенсионираше — а все някога трябваше да се пенсионира, независимо от това, което си мислеха хората — щеше да им е безкрайно трудно да накарат някой високо платен лекар да поеме спешното отделение, както щеше да е почти невъзможно да накарат някой млад амбициозен дипломант да поеме клиниката.

Много му се искаше да накара Барби Хонистед да отиде да учи медицина, все още имаше шанс да се съгласи, но пък тя бе започнала

връзка с някакво момче от Флорида още през първата си година в „Уилиям & Мери“ и напоследък си правеше устата да се жени.

Възможността младеж от Флорида да бъде привлечен да дойде да живее в Хардуд, бе почти равна на нула, а това означаваше, че не си струва нито да се обмисля, нито да се обсъжда.

Ако беше проявил достатъчно далновидност, щеше още навремето да забележи колко е умна Карин Рьолке, но това бе преди двайсет и една години, и трябваше още тогава да я насочи към медицината, а и Ториан съвсем не бе безнадежден случай, въпреки че бе малко вероятно. Щеше да е лошо за града, когато той си отидеше, и въпреки че в него имаше още живот, той наближаваше по-скоро края, отколкото началото.

Но стига празни приказки.

Дай на стареца пура и топло местенце да поседне и той щеше да си остане там цял ден, особено пък ако имаше за какво да се притеснява. А старостта даваше достатъчно поводи за притеснение.

Така си беше.

Болката в гърдите му се върна, а след малко отново отшумя. Така беше по-добре.

Посегна към телефона в колата и набра някакъв номер.

— Ало — каза той. — Аз съм. Ако ще правите нещо, сега е моментът. Иън отдавна вече е напреднал.

Облегна се назад, загледан в тлеещия край на пурата.

Едва ли бяха минали повече от няколко минути, когато кафявият й форд спря до неговата кола. Карин Торсен сигурно бе оставила автомобила си със запален мотор, а Хоузи бе седял вътре, готов да потегли.

Което пък означаваше, че е нервна. Шърв не я винеше.

Даде знак на Карин да седне, а след това отвори задната врата, за да помогне на Хоузи да качи багажа. Въздухът в кафявия форд бе топъл и приятен, миришеше на уют и канела, дори се долавяше съвсем лекият аромат на парфюма на Карин. Далечната мускусна миризма накара стария човек да си припомни годините, когато бе млад, години, отминали много отдавна.

— Сигурен ли си, че това е разумно? — обърна се Шърв към Хоузи.

— Не. Сигурен съм в много малко неща — отвърна Хоузи. — Увереността е предимство на младостта, а аз със сигурност вече не съм млад.

— Защо го правиш тогава?

Високият мъж мълча дълго.

— Защото може и да съм от полза. А напоследък на никого не съм от полза.

— Стига, Хоузи, всичко е наред.

Хоузи тъжно поклати глава.

— Не. Имаше време, когато можех да заведа Иън там, където трябва, но то отдавна отмина. В много отношения това е добре. Не е хубаво, че съм загубил силата си, но поне ще се чувствам по-удобно и по-спокоен. — Той сви рамене, или поне на Боб Шърв му се стори, че свива рамене — парката му бе прекалено широка за слабото тяло и висеше доста свободно. — Освен това, нямам кой знае какъв избор. Обещах на дядото на Тори да се грижа за Карин и Тори, а и... — Той отново поклати глава. — Само че не виждам как мога да го направя, ако остана тук или отида в града.

— А ти винаги спазваш обещанията си.

Хоузи кимна.

— Винаги. Затова давам обещания изключително рядко.

— Ясно. — Ако някой друг твърдеше, че винаги спазва обещанията си, това би накарало Шърв да им се изсмее, дори любезността не би могла да поспре.

Само че Шърв не се съмняваше в черния мъж. Желанието, с което Хоузи помагаше на хората в града, бе станало пословично, носеха се легенди, както и за категоричните му откази да обещае каквото и да е. О, да, тук имаше и още нещо. В стъпките на Хоузи личеше енергия, която Шърв не бе забелязвал никога преди, която докторът смяташе, че едва ли някой е виждал от векове — а за колко векове ставаше дума, никой не би могъл да познае; Шърв дори се съмняваше, че знае да брои до толкова. Хоузи прехвърли раницата на гръб и с бърза крачка се отправи към дупката, без да се обръща назад, без да се колебае и спира дори за секунда, а след това пристъпи в тъмата и изчезна от погледа му.

Шърв остана, където беше, продължи да дими с пурата и да се чуди. По дяволите, самият той изгаряше от желание да последва Хоузи

просто за да разбере какво става.

О, не, това не бе никак разумно. Е, нямаше да го направи, защото отдавна вече не бе дете, нито пък защото пристъпите на ангина бяха зачестили напоследък.

Предстоеше му работа, а истината бе, че той обичаше работата си.

През повечето време я обичаше истински. С всяка година ставаше все по-трудно, но не можеш да си позволиш старостта да те поваля. Единственият начин да се държиш стегнато бе да отстояваш с борба и усилие всеки сантиметър от пътя, който ти предстоеше.

Той продължи да пухти с пурата още малко, а сетне отиде до вратата на Карин. Прозорецът ѝ бе замръзнал, но след секунда се отвори.

— Той ще се справи — каза ѝ той.

Тя веднага се усмихна, но по очите ѝ личеше, че се страхува.

— Притеснявам се за него... за всички.

— Мъжете са родени да си търсят неприятностите и затова понякога припламват искри — каза той. — А за кой него ставаше въпрос — за Тори, за Ториан или за Хоузи... или може би за Иън?

Устата ѝ помръдна беззвучно, а сетне тя заговори:

— За всички. Този път си мислех за Хоузи. — Стисна устни. — Не се притеснявам за Ториан, нито за Тори, поне в момента. Не смятам, че на този свят се е родило Чедото, което да се изправи пред моя Ториан и да го победи, и ако тези... тези неща не ме отвращаваха толкова много, щях да ги съжалявам.

„Изкуствената смелост много ти отива, Карин“, помисли си той.

Далечната болка се премести от гърдите към рамото и стана по-остра. Той поглади джоба, където държеше таблетките с нитроглицерин.

— Ще се видим по-късно, Карин. — Обърна се без повече приказки и отвори шишенцето, без дори да го вади от джоба си. Прекалено често му се случваше да повтаря това движение напоследък. Когато най-сетне се върна в колата си и седна, таблетката вече бе под езика му и той остана неподвижен няколко минути, докато вкусът ѝ най-сетне прогони болката от гърдите му.

Така вече беше по-добре.

Боб Шърв продължи да дими с пурата, включи на скорост и подкара обратно към града.

ЧАСТ ВТОРА
МИНЕАПОЛИС, МИНЕСОТА И ТИР НА
НОГ

ГЛАВА 9

ВАНДЕСКАРД

Последния път преходът беше мигновен: само след едно мигване товарът, който Иън носеше, се озова с цялата си тежест в ръцете му и вместо да крачи по неравните сиви камъни в Скрытия Проход, той се бе озовал в подземен тунел с множество подпорни греди.

Още от самото начало беше простичко и безболезнено и в продължение на цяла една вечност остана все така простичко и безболезнено.

На Иън му се стори, че върви вечно през сивия тунел — стъпките му леки, но напълно безинтересни, умът му — разсеян, неспособен да се концентрира, над каквото и да е.

Наистина беше така, каза си той, но сега, както забеляза, че става от известно време насам, въпреки че физическите усещания все още бяха далечни и лишени от смисъл, стъпките бяха станали значително по-трудни, по-тежки, трябваше да се напруга повече и всяка следваща крачка го изморяваше допълнително.

Сякаш и въздухът около него се бе превърнал в нещо прозрачно, подобно на желе, което се носеше в сивотата, докато той напредваше, но трябваше да си налага да направи всяка следваща крачка напред, с огромно усилие да извърши всяко едно движение на ръка или крак. Трудното беше само в едната посока: спря за момент и направи една удивително лека и безпроблемна крачка назад и никак не се учуди, че Валин следва всяко негово движение.

Толкова щеше да е лесно да се върнат. Тази мисъл доведе някъде отдалече чувства на гняв. Значи да бъдат направени нещата по-лесни, съвсем не беше от значение.

Направи още една крачка напред и всичко се промени драстично.

Съвсем неусетно странната сива светлина се стопи и се превърна в ярко петно златни слънчеви лъчи, които нахлуха отпред в тунела. Дори набразденият сив каменен под стана по-неравен, някак по-познат, когато тунелът се оказа покрит със сбита пръст. Усещанията му все

още не се бяха върнали, но те никога не го бяха напускали, просто бяха преживели период на затишие и непозната кротост.

Лявото му рамо го болеше от известно време, но болката бе също като на зъб, който започва да те върти, когато поемеш глътка студен въздух; болката в началото е някак чужда, като на човек, който кой знае защо и много не го е грижа.

С удивление разбра, че диша тежко и задъхано, че от доста време поема дълбоко въздух, а тежестта на раниците го притиска все повече.

— Аз... — започна той, а собственият му глас прозвуча някак чужд и далечен в ушите му. — Аз имам нужда от малко почивка.

— Тогава трябва да починеш, Иън Среброкаменни — застърга плътният бас на Валин зад него и младежът се обърна, за да остави полека товара на земята.

Вътрешността на пещерата приличаше на грубо издялан цилиндър, наклонът бе доста стръмен, но изведнъж свършваше при отвора, откъдето бликаше златната светлина, пронизала пелена от зеленина. Зад тях пещерата си оставаше тъмна и мрачна, но сякаш...

Не.

Иън изтича на три крачки навътре в тунела.

Само че това вече не беше тунел; свършваше при някакво стеснение, за което той бе сигурен, че одева го нямаше. Отгоре, таванът на пещерата бе от гладък камък, груб, но сравнително гладък от три страни, извит арковидно близо до земята.

Той протегна ръка: беше гладък, но не напълно; дълги бразди се виждаха по стените и изчезваха някъде в стеснението и отвъд, в тунела.

В стомаха му паниката се сви на топка. Приливът на страх бе толкова силен, че той за малко не се изпусна.

Към устата му се надигна жлъч и той повърна.

Валин се спусна към младежа с лекота, сякаш никога не е бил раняван, и застана до него.

— Тръгвай с мен, Иън, Среброкаменни — каза той и поведе младежа по склона към сравнително равно място. — Имаш нужда от свеж въздух и светлина.

Иън се запрепъва сред окапали листа към свежия мирис на загниващ хумус.

Колко странно, че миризмата на гниещо облекчи напъните за повръщане, може би...

Всъщност не беше миризмата, от която му прилоша. Всичко стана, когато разбра, че пещерата, в която се намираха, е била създадена като илюзия с формата на гигантски палец, притиснал се в скалите и почвата с такава сила, че нокътят бе оставил бразди.

Може и точно така да е било, но...

Ръката му напипа ефеса на Убиеца на гиганти и той го стисна с всички сили. За момент си помисли дали да не хвърли някъде настрани ножницата, за да му бъде острието подръка.

Не. Той не го държеше, за да се защитава. Трябваше му, за да може вселената му да се върне на познатото си място, за да се успокои духът му.

Едва се съдържа да не се изкиска. В този момент мечът му служеше като одеялце за защита. Малко оставаше да го притисне към лицето си или да засмуче палец като дете.

С трите раници, прехвърлени през врата и раменете, Валин отмести зѐлената, която покриваше входа на пещерата. Иън едва се съдържа да не се разсмее с глас. Имаше нещо във вида на джуджето, облечено в дънки и карирана риза, което съвсем не изглеждаше на място.

— Ти дали си добре, Иън Среброкаменни?

Иън кимна по навик, но в следващия миг осъзна, че е казал самата истина. Наистина се чувстваше добре. По небцето му застояваше далечен възкисел вкус, но щеше да си извади ментов бонбон от джоба на ризата и гадният вкус щеше да изчезне почти веднага. Размърда лявото си рамо и откри, че макар и все още да имаше болка, когато го местеше, тя не беше остра и нямаше да спира движенията му.

— Да, Валин, почти нищо ми няма. — Той се изпъна и се протегна. — Имаш ли някаква представа къде се намираме?

Валин помириша въздуха внимателно.

— Вандескард — каза той. — Така поне ми се струва. — Подуши отново. — Определено сме във Вандескард.

Иън се сети за един стар виц за дребната еврейка и патето на Лонг Айлънд, но щеше да му е необходимо много време, за да го обясни на Валин, а пък и Валин едва ли щеше да схване шегата.

Колко джуджета са необходими, за да завинтят една електрическа крушка? Едно, за да държи крушката, а другите, за да въртят вселената.

— А ти как позна? — попита Иън.

— Ами... мирише на Вандескард. Има една остра миризма, която се излъчва от боровете, но тя се усеща единствено близо до Гилфи — реката, която вандестийците наричат Тенес — само че никъде не се усеща мирисът на разтопен сняг, който щеше да го има, ако бяхме някъде наблизко до Владенията. — Той подуши отново и едрото му лице се намръщи грозно. — Не, струва ми се, че греша. Тук мирише на стари дъбове, а ето там... — Джуджето разпери безпомощно ръце. — Тоз слуга се извинява, приятелю на приятеля на Бащата на вестрите. Нямам представа къде се намираме.

Е, значи първата им работа бе да разберат къде се намират.

Иън препаса Убиеца на гиганти и прехвърли едната раница на дясното си рамо също както правеха в колежите, когато бяха натоварени с много книги. Валин си сложи своята на гръб, а другата увеси на гърдите, което изглеждаше необичайно, но пък бе доста удобно.

— Казвали са ми — започна Иън, — че вестрите са страхотни следотърсачи — можеш ли да ни отведеш до място, където да разберем къде точно се намираме?

Валин сведе глава.

— За мен туй ще бъде височайша чест.

ГЛАВА 10

ЕЗЕРОТО КАЛХУН

Джеф Бйерке се отпусна под струите на горещия душ и започна да се разтрива, докато усети болка. В банята се усещаше лек аромат на пачули, но слава богу, едва доловим.

Някой почука на вратата.

— Дрехите ти са чисти и сухи, Джеф — долетя гласът на Били откъм вратата. — Оставих ги на стола точно пред банята.

Джеф погледна часовника си. Беше 11:23. Той разтърка с всички сили китката, а сетне премина на гърдите.

У дома Джеф обичаше различните приятни миризми — според него дезодорантът се слагаше, след като се изкъпеш, но дискретно, не биваше човек да се полива с него. През ловния сезон, разбира се, това не се практикуваше — миризмата, на който и да е по-силно ароматизиран сапун веднага предупреждаваше, че приближава човек, затова той винаги използваше меки, но неароматизирани сапуни.

Само че тук, в града, човек, който не миришеше на нищо, щяха да го приемат твърде подозрително. Най-добре да не рискува.

Да работиш като сервитьор тук, в града, очевидно бе значително по-добре платена работа, отколкото във „Взрив-о-вкусно“ в Хардуд, очевидно значително по-добре — Били имаше най-пухкавите кърпи, които Джеф някога бе виждал. Той попи бързо водата, но без да пропуска и капчица, защото през зимата едно от най-глупавите неща бе да излезеш навън недостатъчно сух; след това завърза здраво кърпата на кръста си и едва тогава отключи вратата и я отвори.

Дрехите му бяха внимателно сгънати и подредени на стола, дори и чорапите, и бяха все още топли от гладенето. Облече се бързо и изпита истинско удоволствие, когато топлата материя прилепна към кожата му.

От кухнята се носеше необичайно шумно тракане на съдове.

— Резервният ключ се намира на дъното на буркана с бонбоните на масичката за кафе — каза Били. Показа се от кухнята, все още не избърсал добре ръцете си в кърпата за чинии.

Беше сменил бялата си риза с нова, а по страничния ръб на панталоните му се виждаше лъскав кант, които сигурно щеше да отива безупречно, ако си бе обул лъскавите черни обувки, оставени под закачалката за палта до вратата. Косата на Били бе зализана назад и изглеждаше мокра, а той, както обикновено, бе гладко избръснат.

— Благодаря — каза Джеф. Беше оставил пистолета и белезниците върху барчето. Взе ги, а белезниците отключи от дръжката на вратата и пистолета.

— Я ми кажи, Джеф — долетя характерният смях на Били, по-скоро приличен на скърцане, отколкото на смях. — Има ли някаква причина, та закопча белезниците за тъб, оная работа?

Джеф прецени, че е най-добре да му отговори направо.

— Това са обичайните предпазни мерки. Щом не са до теб, трябва да са на сигурно място.

Но Били много добре знаеше това, Джеф не бе сигурен дали семейство Улсън имат пушка, може би дори две, въпреки че и бащата на Били, и по-големият му брат бяха ловци, а Греш Улсън се грижеше за пушката си също толкова грижливо, колкото и останалите. Отваряш цилиндъра и защипваш там белезниците или пък притискаш спусъка и така човек разполага с парче ненужен метал, а не пушка.

Той пхна отново шестте патрона в цилиндъра и върна обратно в джоба двата резервни.

— Сребровръхи, а? — каза Били.

— Разбира се — излъга веднага Джеф.

Не, това не бяха сребровръхите на „Уинчестър“. Сребровръхите на „Уинчестър“ бяха великолепни и доста от познатите ловци на Джеф, дори и да не си ги купуваха редовно, ги предпочитаха, но в Нощта на Чедата Джеф стана свидетел как нито един обикновен куршум, колкото и качествен да бе, не успя да порази Чедата, а само ги бавеше за секунда-две.

Сегашните му куршуми бяха сребърни. Беше ги отлял Ториан Торсен на новата матрица в мазето си.

„Я чакай малко“.

— Мислех, че не разбираш нищо от оръжия.

— Ами... — Били сви рамене. — Налага се да проявиш достатъчно здрав разум и далновидност и да научиш от всичко по малко. — Усмивката му бе широка, но в никакъв случай,

подигравателна или обидна. — Виж, аз съм много внимателен, но въпреки това ми се иска да знам от всичко по малко.

— И винаги си искал да си на една крачка пред приятелите си.

— Приятели ли? — Усмивката на Били не се промени. — Обичам да съм на крачка пред всички. Поне преди беше така. След време, това ти става навик — каза той с приятен и весел глас. — Хич не си въобразявай, че можеш да ме промениш. — Той сведе поглед към ролекса на китката си. Как бе възможно Били да си позволи „Ролекс“? — Ако обаче продължавам да си бъбря с теб, въпреки че ми е особено приятно, скоро ще се появи дупка във въздуха на мястото, където трябва да се яви най-добрият сервитьор в града и много от хората, на много от масите, ще се чудят на висок глас каква точно е тази сурова маринована риба; няма да им е ясно какво представляват мидите в лимонов сос и защо са поръсени точно с черен пипер; как така арпаджикът е задушен в карамел, защо мексиканският сос е с чесън и зехтин без холестерол, но с кориандър и на какво точно се добавя кимион. Но ти, разбира се, знаеш всичко това — каза той, свали сивото вълнено палто от закачалката и се облече.

Потупа забързано джоба и чу подрънкването на ключовете, отвори входната врата, но се поколеба, затвори я и се обърна към Джеф.

— Не е нужно да знам повече от това, което ми каза — започна той, а небрежните весели нотки в гласа му изчезнаха на мига и той се наведе да се обуе. — Ако обаче има нещо, което би искал да ми кажеш, или което се налага да ми кажеш, тогава... — Усмивката му отново се върна. — Знаеш къде живея, нали?

Този път излезе и затвори вратата.

Джеф се зачуди защо ли той му бе казал всичко това, но сигурно това си бяха номерата на Били, и макар и много неща на този свят да можеха да се променят, Били не беше едно от тях.

Зачуди се защо ли всичко казано не го притеснява както едно време, но след това реши да не мисли по този въпрос. Нали нямаше кой знае какво значение?

На масичката до канапето имаше телефон. Той вдигна слушалката и набра някакъв номер.

Торсен се обади още при първото позвъняване.

— Да.

— Аз съм. Ще бъда пред апартамента след около петнайсет минути — обясни Джеф.

В първия момент Торсен замълча.

— Трябваше да бъда аз.

Бяха обсъждали този въпрос поне хиляда пъти, но все едно че за пръв път го подхващаха.

— А ти какво правиш в Минеаполис? Ако те подуши, ще бъде много повече нащрек, а ти сам знаеш, че...

— Разбирам. — Торсен замълча за момент, а след това затвори, без да каже „дочуване“.

Джеф поклати глава. Торсен знаеше не по-зле от него, че дори и изненадата да бе на тяхна страна, да ликвидират един от Чедата, съвсем не бе проста задача със сигурен край. Какво да правят — да се обадят на полицейското управление в Минеаполис за подкрепление може би?

Не. Единият Торсен бе нужен за примамка, а този път Тори бе подходящият избор. Тъй като си имаха работа с Чедо, а нямаха ясна представа какво точно цели Чедото, освен че иска кръвта на Торсен, ако оставеха Маги сама, бе все едно да я хвърлят на вълците. А Ториан Торсен щеше да е точно толкова полезен, колкото и всеки друг от тях.

Джеф Бйерке пое в нощта, пхнал ръце дълбоко в джобовете, стиснал в дясната длан пистолета, показалецът — на спусъка, палецът му — в готовност да вдигне предпазителя. Така, ако се подхлъзнеше на леда, пистолетът нямаше начин случайно да гръмне. Защото за подобен инцидент щеше да му бъде доста трудно да даде правдоподобно обяснение.

Трудно щеше да обясни и защо е застанал с димящ пистолет над нещо, което очевидно бе мъртъв вълк, но в този случай значката му щеше да го измъкне от кашата, без да се вдига прекалено много шум.

Ако и значката не помогнеше, то тогава да застреляш див вълк в самия град Минеаполис, едва ли щеше да бъде наказано прекалено строго. По-скоро нещата щяха да бъдат потулени. Хората се паникьосваха, когато ставаше въпрос за вълци.

Джеф никак не ги винеше.

Разбира се, половината Чеда бяха хора, които можеха да се превръщат във вълци, а другата половина бяха вълци, които спокойно добиваха човешки облик, което на свой ред означаваше, че има петдесет процента вероятност убитото Чедо да се превърне в изключително изобличаващ гол човешки труп, но пък ако Джеф не го хванеха, нямаше да се налага да дава каквито и да е обяснения.

Нощите в града никога не му бяха особено приятни. Дори и където беше тъмно, проникваше светлина, усещаше се замърсяването. Човек можеше да забележи само най-ярките звезди, а от Млечния път нямаше и следа, не се забелязваше далечната млечнобяла резка в небето. Звездите губеха цвета и яркостта си, а алените отблясъци и тихото бръмчене на неоновите светлини над залата за билиард срещу апартамента на Маги хвърляха ярка светлина по цялата улица, но в никакъв случай не можеха да заместят звездите. Тори пристъпваше бързо, но предпазливо по стълбите на къщата и погледна през Джеф така, сякаш не го виждаше. Палтото му бе хлабаво стегнато на кръста и ако човек не знаеше за какво да гледа, дори нямаше да забележи издутината на ефеса, който трудно се отличаваше в тъмното от плата.

Джеф искрено се надяваше никой да не забележи. Най-вече служителите от полицейското управление на Минеаполис. Не беше добре запознат с подробностите на законодателството тук по отношение на необявените оръжия, но бе готов да се хване на бас, че едва ли е позволено да се разхождаш по улиците с препасан на кръста меч.

Точно както бяха решили, Тори зави по „Лейк“ и се насочи към покрайнините, а Джеф го последва от другата страна на улицата, като се постара да изостане.

Щеше да се получи много удобно, ако някоя тъмна сянка се бе отделила от къщите или оградите, за да последва Тори, но тъй като животът обикновено отказваше да протича така, че на човек да му е удобно, Джеф разбра, че и той няма да има особен късмет тази вечер.

Отсечката, която бяха избрали, бе мястото, където юпитата предпочитаха да си приказват, без да обръщат внимание на шума от уличното движение, и да пийват по чаша. Във „Филиос“ кафето се приготвяше така, че да задоволи дори най-невероятните вкусове,

докато облечени в кожени дрехи подозрителни групи висяха по уличните ъгли и край бордюра, преструвайки се, че не е прекалено студено, други пък бяха в кожени якета и прокъсани дънки, но пък може би пробитите ноздри и долни устни сигурно излъчваха някаква топлина.

Джеф бе доста скептичен по този въпрос, въпреки че някои от норвежките му прадеди бяха вършили значително по-глупави дела.

Сигурно.

Градските люде имаха доста странно отношение към мъничките си езера: все подтичваха или ходеха бързо, или караха колело, или се пързалиха на леда през зимата.

Боже господи, ако сложиш едно пробито ведро с вода някъде в полето, сигурно щяха да се намерят поне десетина граждани, които да започнат да се въртят около него, преди още водата да е изтекла.

Сигурно причината бе, че нямаха достатъчно сериозна работа. Дори в студените вечери бяха навън: някои — в дрехите, с които ходят на работа, други — в спортни екипи — все от онези изкуствени материи, които напомняха гума; нямаше ги приятните, но излезли от мода памучни анцузи — всички тръгнали да обикалят около езерото.

Не че Джеф се оплакваше. Но истината бе, че не спираше да мрънка.

Тори забърза, когато пресече „Паркуей“ и се присъедини към десетината смели, но глупави ентусиасти, които все още не бяха привършили разходката си. Джеф изруга приглушено, но си наложи да не подтичва след Тори, за да го настигне. Ако дадеше вид, че се опитва да го следва на сравнително късо разстояние, тогава щеше да бъде забелязан много лесно.

Дали Чедото ще очаква капан?

Добър въпрос, на който Джеф не можеше да отговори.

Беше изпуснал Тори. Той бе доста по-напред, затова се огледа внимателно и също забърза предпазливо. Щом скъсеше разстоянието, всичко щеше да е наред, въпреки че започваше да се задъхва и това веднага му напомни, че Тори е прекарал доста време в салона, докато Джеф се бе возил в патрулната кола, удобно седнал.

Едно време можеше да ходи повече и по-бързо от всичките си познати, при това, без да полага особено усилие, но това време бе отдавна отминало.

Когато Тори бе направил вече половин обиколка на езерото, Джеф бе успял да намали наполовина разстоянието помежду им. Вече се потеше под палтото, а потта му замръзваше. Задължително трябваше да вземе горещ душ, щом се върнеше в апартамента на Били. Трябваше да се сети да сложи хавлиената си кърпа на радиатора. Мисълта за топлата пухкава кърпа му се стори почти еротична.

По асфалта зад него задраскаха нокти.

Точно така! Пръстите му бяха почти замръзнали на спусъка и предпазителя; едва успя да ги раздвижи, за да...

Извъртя се назад и се озова срещу красиво русо момиче в анцуг, което дори не проявяваше елементарното приличие да се задъха, докато настигаше с равномерна крачка немската си овчарка; подмина го небрежно и се усмихна в знак на извинение за притеснението.

Анцугът ѝ бе плътно прилепнал по тялото, а приятно закръглените бедра — дрехата подчертаваше красивите извивки на краката — бяха стегнати.

Доста хора се поддържаха в добра форма.

Джеф забърза отново, за да скъси разстоянието. Трябва да се движиш достатъчно бързо, когато се налага, дори и сърцето ти да е готово да изхвъркне. Същото бе и когато отидеш на лов, както правеха Джеф и баща му. Няма начин да надбягаш сърна, а си бе пълна глупост да опитваш, но ако искаш да я настигнеш, трябва да я следваш, докато и тя напредва, не докъдето на теб ти хрумне. Когато се получеше, беше наистина чудесно. Когато не ставаше, изпитваше завист към тези, избрали си наблюдателен пост на някое дърво, качили се на него, замръзнали хубаво, но дочакали сърната да спре под скривалището им, убедена, че вече се е спасила от врага, тръгнал по петите ѝ — който и да е враг.

Разбира се, единственият път, когато Джеф пренебрегна съвета на баща си и реши да ловува от скривалище на дърво, беше останал на мястото си неподвижен и премръзнал, проклинайки се многократно, че не е на земята, за да следи сърните пеша, а когато повали първия си огромен елен, установи, че никога не бе вкусвал по-апетитно месо.

Тори му бе казал, че обиколката на езерото Калхун е шест километра, но на Джеф му се стори значително по-дълга. Според часовника на Джеф цялата обиколка им бе отнела малко повече от час бърз ход.

Това бе един безкраен, студен и много отегчителен час... а цялата работа бе да си непрекъснато нащрек — налагаше се — и да очакваш опасността да те върхлети във всеки един момент.

Тори забави крачка, когато стигнаха до алеята, по която бяха дошли, за да започнат обиколката, а Джеф се изравни с него. Тори изчака да премине кола и попита приглушено, използвайки шума на двигателя ѝ.

— Нищо?

— Не.

— По дяволите.

— На мен ли ми казваш?

Джеф последва приятеля си към апартамента на Маги, заобиколи няколко пресечки и се завъртя, за да се върне в жилището на Били.

Едва затворил входната врата, и телефонът иззвъня. Първата му мисъл бе, че последното, което имаше желание да направи, бе да записва съобщенията на някого от приятелите на Били — а още по-лошо бе някой да го сметне за приятел на Били — но след това се сети, че на телефона в кухнята се отбелязваше от кой номер е повикването и на петото позвъняване видя, че се е изписал номерът на Маги. Обади се.

— Ало — каза той.

— Забеляза ли нещо? — попита Торсен. Той не бе от хората, които си губят времето с празни приказки. Джеф се надяваше, единствено заради Карин, че това не се отнася за интимния им живот.

— Нищо. — Не, това не бе съвсем така. — Една жена с немска овчарка мина покрай нас и аз за малко не излязох от кожата си. Иначе нищо, което да ни е от полза.

Торсен се изсмя.

— Май трябва да поспиш. Ще ти се обадя утре, след като премислим нещата отново.

— Става.

Първо — душ. Водата в банята бе гореща и струята на душа бе силна и приятна, затова той остана дълго. Когато усети, че започва да става хладка, кожата му бе набъбнала.

Отпусна се на твърдия матрак и подложи длани под бузата си. На всеки няколко минути далечният рев на самолетен двигател му напомняше, че не си е у дома, както и гъргоренето на старите тръби, и звуците на града, с които не бе свикнал. В този град никога ли нямаше и минута тишина?

Горещият душ би трябвало да го успокои и да му помогне да заспи по-лесно. Май трябваше да се накисне във ваната, вместо да взима душ.

По дяволите. Наметна халат и влезе бос в хола на Били. В барчето откри колекция от ликьори и коняци, каквато не бе виждал никога през живота си, някои от които му бяха свършено непознати. На един от рафтовете видя бутилка „Четири рози“, неотворена, сложена до осемнайсетгодишен „Макалън“ и преполовен „Глендронах“ с цвят на шери.

Разчупи печата на бутилката и си сипа четири пръста във висока водна чаша, а след това го изгълта на един дъх. Острото уиски прогори пътя си надолу към стомаха му и го накара да се почувства доста по-добре.

Не беше чак толкова зле.

ГЛАВА 11

СЛЕДИ

Слънчевата светлина искреше по плътния лед, покрил езерото Калхун.

При целия този студ, нямаше как да не е дебел. Всяка зима се случваше някой глупак да се опита да мине по леда прекалено рано и обикновено умираше от хипотермия преди — винаги ставаше въпрос за мъж; това не бе сред глупостите, на които жените бяха способни — да го извадят и затоплят.

На север беше още по-зле. Всяка година един или повече глупаци се опитваше да си прекара колата, преди ледът да се е втвърдил достатъчно, и потъваше с всички такъми.

По езерото бяха накацали поне десетина къщички от лед и димът, който се виеше от повечето, показваше, че дори в студен работен ден като днешния имаше луди, които са намерили време, за да висят край някоя дупка в леда и да чакат сигнал, че рибата кълве.

Е, добре че поне нещо кълвеше пуснатата стръв, защото снощните усилия се оказаха напразни.

Тори се опита да не обръща внимание на малкия пистолет в джоба си. Навремето се научи да използва огнестрелни оръжия единствено за да достави удоволствие на баща си — а на него не бе лесно да му се угоди — в никакъв случай за свое собствено. Пушката бе едно инертно парче метал, нямаше нищо общо с меча, който се превръщаше в продължение на ръката и в част от ума ти.

А освен това оставаше и фактът, че макар и доста добър стрелец с пушка, дори от голямо разстояние, с пистолетите бе почти безнадежден.

Но какво можеше да направи? Едно е да пообиколиш наоколо, препасал сабя през нощта, в очакване от близкото сенчесто петно да се появи враг, но през деня оръжието му щеше да се набива на очи, а пък пистолета нямаше кой да го види. Беше глупаво, но имаше чувството, че всички, с които се разминава, забелязват, че има пистолет в джоба.

Когато зад него писна сирена, той едва успя да се сдържи да не скочи. Профуча полицейски патрул, със запалени сигнални лампи, и се насочи покрай езерото към парка „*Сейнт Луис*“, където очевидно бе възникнал някакъв проблем.

Маги го погледна с разбиране.

— Всичко е наред — каза му тя. — И аз се чувствам така.

Наистина се държеше глупаво. Кога е бил последният път, когато някой от познатите му бе спиран за проверка? По дяволите, дори когато онази тъпа продавачка в Таргет бе забравила да мине през касата компактдиска на „*Индиго гърлс*“, който той бе платил, когато алармата се включи и целият магазин гръмна, единственото, което се случи, бе, че ченгето на входа го спря и извади бележката от джоба му.

Нямаше справедливост на този свят. Може би някой черен — без значение колко стриктно спазваше закона — трябваше да се притеснява за подобни неща, но един разумен, добре облечен, трезвен младеж от средната класа, нямаше начин да бъде спрян и претърсен, не и ако не се държеше подозрително, а дори и тогава бе малко вероятно.

Затова се съсредоточи и се постара да не изглежда гузен, но почти веднага усети, че няма да успее, затова се опита да се разсее и да забрави факта, че в джоба си стиска пистолет.

Левият му палец погали ножа, който стискаше в другата длан. Обичаше наточените остриета. Можеш спокойно да разчиташ на острието, въпреки че на Тори никак не му се искаше да се озове до някое от Чедата на Фенрис, за да провери достоверността на теорията си.

Не можеш дълго да се притесняваш в такъв ослепително сияен, леденостуден ден, докато слънцето блести, след като си похапнал бекон с бъркани яйца и вървиш редом до баща си и Маги. Тир На Ног и Чедата му се сториха далечни и недосегаеми.

Може пък да е направил грешка. Може наистина да е бил вълк, а не някое от Чедата. Когато чуеш копита, си мислиш за коне, не за зебри — освен ако не се намираш някъде в равнините на Кения. Но онова напикано място миришеше с типичната за Чедата воня. Тори отлично си спомняше този мирис — той го караше да сънува кошмари.

А освен това и нараненото джудже, появило се от Скрития Проход.

Къде ли беше Чедото?

Челото на баща му се смръщи за момент и той затича леко на стотина метра напред по пътеката.

Маги изви вежди в неизказан въпрос. Тори сви рамене.

— А ние?

— Не — Тори поклати глава. По този начин можеха да привлекат нечие внимание.

Настигнаха баща му от другата страна на кея, близо до Трийсет и шеста, където малко пясъчно петно се врязваше в замръзналото езеро.

По лицето на баща му се виждаше онова спокойно изражение, което Тори обичаше и в същото време ненавиждаше.

— Зад скалата има отпечатък — каза той. — Бил е тук снощи.

— Откъде си сигурен? — попита Маги.

Торсен ги поведе към скалата.

Не беше ясен, поне отначало, следите тук не бяха толкова очевидни, колкото пред апартамента на Маги и бе възможно да са оставени от някое едро куче, предположи той.

Каза им го.

— Отпечатъците от нокти са дълбоки, но има и кучета, на които не им режат често ноктите.

Във въздуха го нямаше и острия типичен мирис на вълча пикня.

— Тези следи не са ни достатъчни — продължи татко. — Кучетата ходят по-тромаво, размятат крака, без много да ги е грижа къде стъпват. Един вълк знае къде да стъпи, как да постави задната си лапа в отпечатъка на предната. Той не върши нищо просто така, без причина.

Съществуваха и кръстоски между вълк и куче. Идеята бе доста глупава, а и от тях рядко излизаха добри домашни любимци — те бяха винаги готови да нападнат, имаха склонност да преследват и овци, и кози, без да се съобразяват с условности като чужда собственост или огради. Едно от момчетата на семейство Томпсън бе донесло отнякъде такова зверче, но Шеп Ролвог го застреля пред обора си след петия или шестия път, когато удуши пиле.

Може би кръстоските ходеха по начина, по който вълците ходеха. Тори бе готов да спори по този въпрос, но видя накъде водеха следите. Едно куче може и да ходи като вълк: или защото така е научено, или дори по чиста случайност, но пък следите от някой голям пес не се превръщаха след три крачки в човешки стъпки.

Баща му вече се бе сетил за същото.

— Защо точно тук се е променил в човек? — попита той. — Като вълк студът ще му влияе много по-малко, умее да атакува по-добре, а също и да се защитава.

Отпечатък от ток бе единственият отговор.

Следа от ток на ботуш или евентуално на обувка.

Устата на Маги се бе превърнала в тънка линия.

— Тук си е оставил дрехите. — Тя го погледна. — Снощи ви е следил, но е бил в човешки облик, не във вълчи.

Татко кимна.

— Точно така. Тук е от достатъчно време и е успял да се установи и... да свикне да се представя за местен. — Той поклати глава. — Нямам никаква представа как да го проследя, не и в момента. А вие?

Тори поклати глава.

По дяволите.

ГЛАВА 12

ХЪЛМЪТ НА БОЙН

Най-сетне, на върха на хълма, гората се разреде и долината на река Гилфи, реката, която вандестийците наричаха Тенес, се разстла пред тях.

В планината разстоянията подвеждат, но Бродът на Харбард бе сигурно зад завоя на реката, там някъде долу, на около два дни път пеша, въпреки че от мястото, където се намираха, не можеха да го видят.

Беше изключително красиво. Зеленината, която познаваше още отпреди, сега се бе превърнала в най-причудливи отсенки на оранжевото и червеното, обагрили хълмовете, превръщайки ги в истинска наслада за окото. На места по скалите бяха избуяли случайни храсти и фиданки, които придаваха на пейзажа някаква непреходност, усещане за вечност, която есенните цветове не бяха успели да заличат.

Повечето от ридовете бяха покрити с вечнозелени иглолистни, сякаш зелена брада бе избуяла по кафявата и сива почва в Тир На Ног.

— Сигурно нямаш топографска карта в раницата, а, Валин? — попита Иън.

— Какво каза? — Джуджето бе здрав и прав мъж, но ужасен за компания. — Моля Височайшият да ме извини.

— Това, което попитах, бе — повтори вече по-ясно Иън — дали случайно нямаш някаква представа къде се намираме. — Той вдигна ръка и посочи на север и на изток. — Ако тръгнем надолу към реката Гилфи и продължим по брега, дали ще успеем да стигнем до Брода на Харбард? — Това щеше да е много хубаво. Така щеше да има възможност да се отбие при Арни и Фрея, което щеше да му достави истинско удоволствие, а имаше възможност, макар и малка, да накара Арни да тръгне с него към Владенията.

Иън се изкиска сам. Искрено се съмняваше, че някой би му повярвал, че мъжът, покорил Мьолнир, е слуга на Иън. Това нямаше никакво значение за младежа. Така и не му стана приятно, докато хазиянът му се представяше за негов паж.

Само че този път пътуването щеше да е съвсем различно от предишния, също както миналия път бе коренно различен от първия. Имаше нещо вярно в приказката, че човек никога не може да влезе в същата вода.

Тясното чело на Валин се смръщи, сякаш се бореше да измисли нещо, а тази задача го затрудняваше и му бе напълно чужда.

— Да, височайши — каза той. — Разбира се, че можем да постъпим тъкмо както казваш. Стига това да е твоето желание, веднага ще минем по този път. — Той протегна късата си ръка с дебели пръсти. — Ала няма ли да бъде по-добре, ако аз понося екипировката ти, защото сега вече силата ми се възвърна. Позволяваш ли ми?

— Не, не може — отвърна Иън. — Мога сам да си нося раницата, а меча винаги го нося аз — каза той. *„А сред многобройните ми умения е способността ми сам да си избърша носа — както и собствения си задник, ако искаш да знаеш“.*

Рамото все още го болеше, но не чак толкова силно, колкото преди. Сякаш имаше нещо специално във въздуха на Тир На Ног, което изненадващо бързо го лекуваше и ободряваше, ако не това, то поне бе успяло да облекчи възпалението и да намали напрежението му. Каквото и поражение да бе останало след падането, Фрея лесно щеше да го излекува; целебният й допир бе в състояние да премахне много по-страшни рани.

Само че той изобщо не бе сигурен дали Валин говореше искрено за подобреното си здраве, а и той самият с удоволствие би направил една малка почивка.

— Хайде, пет минутки — каза той, а когато забеляза удивения поглед на джуджето, разбра, че е крайно време да престане да му говори на английски. — Да спрем за малко да отдъхнем — каза той. Пет минути щяха да са достатъчни. Беше важно да им е достатъчно, не биваше да се застояват, за да не се охладят прекалено мускулите им. За един ден можеш да минеш много път само с няколко наистина кратки почивки и въпреки това в края на деня да ти е останала достатъчно енергия, за да направиш лагер.

Сви рамо, за да остави раницата на земята, а след това се настани на гладка скала и направи знак на Валин да стори същото.

— Покажи ми раната си — каза той.

Джуджето вече бе оставило на земята и двете раници, беше отворило едната и бъркаше вътре. Извади сребърно шише с интересни извивки, протегна го в дебелия си ръка и се усмихна широко.

— Твоят хирург изпрати това за теб — каза той, когато му го подаваше. — Каза ми да ти обясня, че е вместо лекарство, и ако решиш, че имаш нужда от лекарство, да пийнеш от него.

Това бе типично в стила на Док. Иън пое шишето.

— Благодаря ти и на теб, и на него, но въпреки това настоявам да видя раната ти.

Никак не беше изкушен. Той не пиеше. Според него Бенджамин Силвърстайн бе пил достатъчно — беше го бил достатъчно и той се бе наслушал на крясъците му, когато се държеше като прасе — достатъчно за двама, затова Иън се стремеше да не навакса като него.

Не че имаше нещо лошо в това да си повдигнеш духа с глътка-две. Иън пийваше по малко от време на време, когато се събереше с приятели. Само че никой никога не го бе виждал пиян или готов да пребие някого до смърт.

— Разбира се, няма никаква нужда да...

— Тогава няма проблем да погледна. — Иън го прикани с пръст да се приближи. — Бъди така добър и ела веднага.

— Добре, Иън Среброкаменни — каза джуджето, кръглото му едро лице бе напълно безизразно. Тупна рязко на земята, сякаш бе пеленаче, направило първите си крачки без проходилка, и започна да развързва обувките с тромавите си пръсти. Защо ли реши, че трябва да сваля обувките преди дънките, остана неясно за Иън, но не успя да измисли любезен начин, за да го попита.

След като махна обувките и чорапите, джуджето се изправи, разкопча колана, след което събу дънките. Не се изчерви, но не намери сили да срещне погледа на Иън. Сигурно не бе свикнал да се разхожда гол пред хора.

Може би сред жените на джуджетата размерът не беше от особено значение, а късият и необичайно дебел пенис на Валин може би бе наистина срамна гледка.

Но пък нямаше любезен начин, по който да попита, за да задоволи любопитството си.

Затова пък раната сякаш по чудо бе излекувана. Шевовите все още си бяха на мястото, но плътта, която стягаха, бе розова и личеше,

че е наистина в добро състояние. По краищата нямаше нито спечена съсирена кръв, нито червенина от разпространяваща се инфекция. Валин посегна предпазливо да докосне шевовете, но размисли и отдръпна страхливо ръка.

— Изглежда ми добре, но не разбирам защо Док Шърв не я е превързал.

— Беше я превързал, само че аз магнах превръзката. — Джуджето сведе поглед към земята. — Много ме сърбеше.

Сърбяло го било. Джуджето си бе магнало превръзката, защото отдолу го сърбяло.

Иън бе готов да му изнесе лекция за това, че когато някой скапан лекар ти бинтова раната и ти каже да не я пипаш, ти по никакъв начин не бива да пипаш, обаче скапанякът...

Обаче... обаче раната на скапаняка оздравяваше, беше се затворила много по-бързо, отколкото Иън си бе мислил, че това е възможно, а освен всичко друго се намираха в Тир На Ног и това бе част от обяснението, затова бе по-добре да премълчи.

— Добре тогава, можеш да се обличаш. — Той отново седна на скалата, отвори плоското шише и отпи глътка, единствено за да разбере какъв е вкусът. Вместо да усети очакваното парване на уискито, по гърлото му се разля някакъв шоколадово — портокалов ликьор. Много приятен вкус, само че Иън не пиеше.

Той завинти капачката и подхвърли шишето на Валин, който го пое умело и го върна обратно в раницата.

— Не, не — възропта Иън. — Опитай го.

— Аз ли?

— Не, вестрито, застанало до теб. — Иън смекчи подигравателното си презрение с усмивка. — Ами ти. Нещо притеснява ли те?

— Да. — Джуджето го гледаше скептично. — Просто... ами просто така не се прави.

— Да не би вестрите да не пият?

Кривата усмивка на Валин разкри липсващ зъб.

— Някои вестри го правят. Само че истината е, че не е прилично да се пие от напитката на Височайшия.

— Не си длъжен да пиеш от това, ако не искаш, но едва ли ще ти навреди. — Иън посочи сивите води на река Гилфи далече долу под

тях. — Когато стигнем реката, смятам да пийнем по малко. Ти да не би да си решил да ходиш жаден?

— Не. Само дето сега е различно. — Джуджето стрелна с поглед шишето, сякаш обмисляше колко различна на вкус би била напитката от всичко, което познаваше, а сетне я пъхна дълбоко в раницата, за да е сигурен, че изкушението не му е пред очите.

— Щом казваш. — Иън се надигна от скалата и внимателно се протегна. — Така, вече можем да тръгваме.

— Добре, Иън Среброкаменни — каза джуджето. — В която посока прецениш и наредиш.

За втори път Валин изричаше нещо подобно.

— Искаш да кажеш, че не бива да вървим в тази посока, така ли? — попита Иън.

— Този твой придружител не бива да се обажда — рече Валин, избягвайки погледа на Иън, докато събираше багажа им. Отново бе започнал да говори прекалено официално, което сигурно означаваше нещо, но Иън нямаше никаква представа какво.

— Ами ако аз кажа, че ти си този, който трябва да прецени?

— Тогава този твой придружител би казал, че през Брода на Харбард ще си удължи пътя поне с един ден. Ако обаче се насочим на север, ще достигнем село Мерини гори за около ден, ден и нещо, дори и да се отклоним малко на запад и да навлезем в територията на Вандескард, за да избегнем нощта толкова близо до хълма на Бойн.

Иън усети, че напълно губи ориентация. Значи и преди е бил някъде наблизко; заедно с другите бе използвал пътеката под хребета на съседния рид. Той вдигна ръка, за да посочи.

— Хълмът на Бойн е в тази посока, отвъд онзи рид, може би на три или четири часа път, ако побързае.

Руменото лице на Валин стана смъртно бледо.

— Нали нямаш намерение да прекараме нощта там?

— Напротив — ухили се Иън. Да, хълмът наистина бе обитаван от духове, но той бе в добри отношения с призрака, който владееше мястото. — Спирал съм да ноцувам там и преди. Всъщност цели два пъти. Да вървим.

Джуджето не помръдна от мястото си.

— Иън Среброкаменни, аз не мога да прекарам нощта на хълма на Бойн.

— Всичко ще бъде наред, Валин. Там ще ни посрещнат добре. — Е, поне него със сигурност щяха да го посрещнат добре, а Бойн не би върнала спътника му.

— Аз няма да прекарам нощта на хълма на Бойн, Иън Среброкаменни. Моля те, не ме принуждавай. Там е владението на вещниците и самата мисъл ме плаши толкова много, че едва се сдържам да не се изпусна.

Иън бе готов да започне да спори, но денят напредваше и той започваше да се дразни все повече и повече от поведението на джуджето, което ту се кланяше, ту се чешеше по ръката, ту натякваше, ту преминаваше да се драпа по другата ръка. Нямаше да е никак зле поне за малко да прояви известно постоянство.

— В такъв случай можеш да спиш в гората наблизо, аз обаче ще прекарам нощта на хълма.

— Както желае Височайшият — отвърна джуджето и сведе глава в нещо средно между кимване и поклон. Лицето му, все едно че бе издялано от камък.

По залез стигнаха в полите на хълма на Бойн. Пътят завиваше рязко на запад, сякаш и той изпитваше същия ужас като Валин да се приближи до това място.

— Иън Среброкаменни — каза джуджето и хвърли нервен поглед към хълма, — има една стара бразда, която не е много далече встрани; там спокойно можем да прекараме нощта и ще сме заслонени и от вятъра, и от дъжда, а около нас ще витаят единствено добрите намерения на отдавна загинали и починали вестри.

Иън кимна.

— Отлично предложение. Е, ще се срещнем там утре сутринта.

— Ама...

— Ще ми отбележиш ли по някакъв начин пътя, за да не мина покрай теб и да те пропусна?

В изражението на джуджето личеше смесица от страх и още нещо, което Иън не успя да определи. Но, разбира се, не бе задължително да разбира всичко. Това бе грешка, останала от миналото, грешка, която вече започваше да преодолява и надживява. Подреди всичките гъски, които си извел, в редица и единственото,

което ще спечелиш, е редица от гъски. Разбери всичко и единственото, което ще спечелиш, са знания. А съществуваха толкова много случаи, когато знанията се оказваха доста прехвален лукс.

— Разбира се, Иън Среброкаменни. Този нещастник живее, за да ти служи и да ти се подчинява във всичко — отвърна джуджето. Ако бе казал тези думи с някакъв сарказъм, то той не пролича нито по лицето, нито в гласа му.

Изкачването по хълма се оказа значително по-леко, отколкото му се стори на пръв поглед, което бе първият път, когато Иън се натъкваше на изкачване, което да се окаже по-лесно, отколкото изглежда. Обикновено тревите те драскаха по глезените, изпод краката ти се изплъзваха камъчета, а коренищата и какви ли не увивни растения те причакваха от тайните си скривалища сред тревата, за да те препънат, и ти оставаше единствено с някакво неприятно горчиво чувство.

Само че тук се оказа съвсем различно. Сякаш хълмът приветстваше всяка негова стъпка.

А като си спомнеше всичко и като премислеше, това не бе невъзможно.

Върхът на хълма бе различен от последния път, когато го бе видял. Четирите древни каменни колони все още бяха там, но или някой ги бе преместил, или просто спомените на Иън го подвеждаха, че са били подредени в нещо като редица.

Сега обаче те образуваха ниска арка, обърната на север, под огромен дъб с широко разперени клони, който Иън бе виждал и преди, но насън.

Беше го виждал точно насън.

Той пусна раницата си на меката приятна трева и затича към дънера на старото чворесто дърво, очаквайки то да изчезне, когато протегне към него ръка. Усети, че грубата кора на дървото бе твърда и съвсем истинска под пръстите му, а обагрените в златно листа, останали по клоните, бяха изсъхнали и хладни.

— Бойн? — извика той.

Отговор не последва. Само шепотът на вятъра премина сред листата и ги накара да затанцуват.

Иън се усмихна. Това беше неговото дърво. Той сам бе засадил желяда и го бе полял с урината си, но нали това се случи само преди няколко месеца?

Страхът го заля като студена неочаквана вълна. За да израсне, на едно такова дърво му трябваха десетки години. Възможно ли е чак толкова много години да са минали в Тир На Ног от последното му идване? Възможно ли бе да е минало достатъчно време, че жълдът да се превърне в това внушително дърво?

Но това би означавало, че и Марта, и Ивар дел Хивал, както и всеки друг в Тир На Ног, когото бе познавал, е отдавна починал от старост, дори Арни. Фрея пак ще си бъде същата — което бе много хубаво, и той се почувства донякъде успокоен, същото щеше да важи и за Харбард, което не беше... но...

По дяволите. Сега вече знаеше как се е чувствал Рип Ван Уинкъл. Или пък какво е изпитвал Питър Пан.

Върхът на ботуша му се отърка в нещо. Погледна надолу и се отпусна на едното си коляно.

Това бе някакво пластмасово парче, щръкнало от пръстта, тънка кафява пластмаса, подобна на тубата, в която имаше фъстъчено масло в раницата му. Наведе се и измъкна парчето от почвата. Успя да го извади лесно. Точно така, това бе празна тубичка от фъстъчено масло — черните букви по тъмнокафявата пластмаса все още се четяха.

Когато лагеруваха тук, бяха заровили всички боклуци, но нали пластмасата не можеше да се разгражда, затова и след десетки години си изглеждаше същата. Същата може би, но не и чак толкова запазена и лъскава.

Това бе хубаво. Иън не бе усетил, че сдържа дъха си, но сега го изпусна като дълбока й тежка въздишка. Всичко щеше да бъде наред. Съвсем не бяха минали години. Марта не беше нечия прапрабаба, а той все още си беше Иън Силвърстайн, не някой Рип Ван Уинкъл, нито пък Питър Пан.

Докато се бе изкачвал по хълма, слънцето бе залязло. Беше време да се пригответи, за да прекара нощта тук.

Имаше нещо извратено в номерата, които вселената ти върти. Поне така Иън бе решил, при това много отдавна. И тези номера бяха

възможно най-неприятните.

Имаше моменти, когато, каквото и да правиш, нямаше начин да си постигнеш своето: Иън бе решил да прекара нощта на хълма на Бойн, защото бе сигурен, че тук ще се наспи добре, а ето че сега изобщо не успяваше да заспи.

А всички предпоставки да заспи си бяха налице. На хълма на Бойн се чувстваше на сигурно място, усещаше някакво приятелско излъчване. Различни насекоми скърцаха и прелитаха в нощта; не цареше онази оглушителна тишина, която би накарала и космите на гърба ти да настръхнат.

Одеялата му топлеха, но без да му става прекалено топло, а той винаги спеше най-добре, когато му беше топло, а в стаята бе студено. Можеше да отреже от високата трева, избуяла надолу по хълма, и да я подложи под главата си, защото тревата бе отлична изолация и така влажната почва нямаше да изсмуче топлината от тялото му.

Дори земята под него сякаш го приемаше, защото не му се стори никак твърда — беше като приятен дюшек. Беше се нахранил добре — Карин Торсен бе напълнила дъното на раницата му със специалните ястия, предназначени за любителите на къмпингуването. В пликчето с приятната говежда яхния с черен пипер се сипваше малко гореща вода и дори вкъщи човек би си облизал пръстите, а за тук да не говорим.

Убиецът на гиганти лежеше до ръката му, а огромният дънер на стария (нов?) дъб го заслоняваше и не позволяваше на поривите на студения вятър да го пронизват.

Нощният бриз довя топлия мирис на широколистни дървета, примесен с едва доловим привкус на вечнозелени.

А пък беше изморен. Преходът през Скрития Проход не го беше изморил, въпреки че, колкото и странно да звучеше, му бе отнел нещо. Само че пътят през гората и изкачването по пътеката нагоре към рида го бяха изцедили също както би му се отразил един целодневен изтощителен преход, а сигурно в бъдеще щеше да бъде все така, защото отдавна бе минало времето на веселието, закачливостта и приключенията, преживени с бойскаутите.

Иън винаги бе смятал инсомнията за лукс. И нея приемаше също като лошото храносмилане. Когато ти се налага да използваш всеки миг от деня, за да си научиш, да потренираш или за да отидеш на работа, нямаш кой знае колко време, което да си позволиш да

прекараш в ядене, а когато дойде време да си починеш, да си лежиш небрежно в леглото, без да спиш, е нещо, което в никакъв случай не можеш да си позволиш.

В раницата си имаше повече от достатъчно лекарства — Док Шърв рядко си правеше труд да пише рецепти за кутиите за първа помощ на хората, защото според него, когато човек имаше нужда от, да речем, демерол или вистарил или ако някой не разбираше разликата между силна болка и процес на възстановяване, Док веднага бе готов да ти обясни в най-големи подробности, при това на обикновен и достъпен английски език.

Затова сега можеше да си позволи да изпие един валиум.

Точно така. Освен това нищо не му пречеше да го преглътне с малко от онзи шоколадово — портокалов ликьор или каквото там беше. А пък след това можеше да забрави за пътуването до Фалиас, където трябваше да накара Чедата да прекратят безумното преследване на двамата Торсен, да, се установи някъде и — като нищо — да се събере с Марта, да имат деца, а докато тя остарее, да се напива всеки божи ден и да понатупва децата всеки път, когато му падне.

Винаги, когато решише, можеше да поеме по стъпките на баща си.

Може би просто го избиваше на глупости, каза си той, отпусна се на земята и подложи длани под главата си. Можеше да се поддаде малко на изкушението, не бе длъжен винаги да се прави на такъв добър смотаняк.

— Да бе — изсмя се на глас Иън. — Как ли пък не!

Да, винаги е било така, винаги е бил добряк, но смотан. Ако не можеше да заспи без помощта на упойващите лекарства, какво чак толкова, по дяволите, нямаше да спи. Изтръпналите му крака щяха да успеят да издържат на пътя още един проклет ден, а после...

Този път щеше да е по-добре. Иън се отпусна на скърцащото старо легло и подложи длани под главата си. Баща му и новата приятелка щяха да се приберат от поредното официално гости всеки момент. Така наречената нова приятелка щеше да си глътне обичайното приспивателно и веднага да си легне — тази гълташе

приспивателни така, както Иън хрупаше ментовите бонбони тик-так — а татко му щеше да се хване за бутилката, за да се приспи.

Този път бе решил да се усмихва.

Но на Иън му готвеха изненада. Не че всичко беше съвсем наред — беше изкарал шестица по биология, но господин Фуско не виждаше нещата в същата светлина. Не бил участвал достатъчно в клас, казал той, от време на време си позволявал да отсъства — тренировките по фехтовка не съвпадаха с часовете в училище, но Иън имаше нужда от допълнителни тренировки, защото предстоеше турнир — а също така и да закъснява. Часът по биология се падаше веднага след физическото и във вторник, и в четвъртък, а по време на часовете по физическо Иън успяваше малко да се отпусне независимо дали се правеше на Боби Ададжиян, облечен в къси панталонки, докато тренира футбол, или се готвеше с непресторен ентусиазъм да участва във високия скок, дори в часовете по баскетбол, където нямаше абсолютно никакъв талант, но пък преподавателят бе включил и този спорт в учебната програма, а освен това, ако показваше достатъчно ентусиазъм и се справяше успешно, господин Даниълс изваждаше рапирите и маските и даваше на Иън бърз урок, докато останалата част от класа довършваха скоковете си. На млади години господин Даниълс се бе опитал да влезе в олимпийския отбор и имаше измамен стил на защита, който Иън бързо започна да усвоява. За да получи максималното от този сравнително кратък урок, момчето трябваше да вземе бърз душ, а това на свой ред означаваше, че ще закъснее за следващия си час, но този факт никак не го притесняваше. Не биваше и останалите да му обръщат кой знае колко внимание. По дяволите, та през първите десет минути господин Фуско бе зает да флиртува с момичетата.

Като цяло, сведението за бележките му бе добро. Като се изключеше една-единствена петица, всички останали оценки бяха шестици. Дори и в курса по кормуване, който никой не смяташе за нещо важно.

Поне веднъж се гордееше с постигнатите резултати и нямаше защо да ги крие.

Както обикновено, щеше да се престори, че спи, и ако случайно чуеше високи гласове, щеше да се престори, че се е събудил, когато те са се върнали, щеше да се покаже от спалнята си в приземния етаж, да залита с притворени сънени очи нагоре по стълбите, но след като баща

му забележеше, че е там. О, старият със сигурност щеше да намери начин да се заяде с него заради единствената петица, но нямаше начин да отрече, че това са почти съвършените резултати за едно несъвършено момче, което злата съдба му бе поверила.

Иън чу затръшването на вратата на кола отвън, след това вратата на гаража се вдигна — всеки би си помислил, че човек с болен кръст като баща му ще си монтира автоматична гаражна врата с дистанционно управление — а след това мощният двигател на понтиака му изръмжа и влезе в гаража, колата продължи да работи още няколко секунди, след което се чу глухото хлопване на вратите, стъпките и на двамата и тихите гласове в мокрото помещение, преди да влязат в къщата.

Иън въздъхна дълбоко. Говореха си за нещо, но много тихо. Това бе чудесно. Така дори нямаше да има нужда да се преструва, че спи, въпреки че дългогодишният навик го бе научил да диша бавно и равномерно, когато вратата на стаята му се отваряше.

— Спи — долетя до него гласът на така наречената нова приятелка. Запалката й изсъска тихо.

— Добре. И стаята е в сравнително приличен вид. Бас държа обаче, че не е измил чиниите.

„Напротив“, искаше му се да каже. Е, то беше само една чиния.

Беше му нужен само един тиган, за да си приготви пържен ориз и да го добави към остатъците от тяхното ядене.

Ако не използваш чиния, тогава няма начин да я поставиш неправилно в съдомиялната, а ако не си я поставил неправилно в съдомиялната, значи няма за какво да те обвиняват — не че нямаше да се намери нещо друго — и всичко в кухнята щеше да бъде наред.

Цялата работа бе да се снишиш по-ниско и от тревата, защото заради нещата, които не се виждаха, нямаше начин да те накажат. Иън никога не разбра старата приказка, че поваленото дърво пада по посока на гората. Щом наоколо нямаше никой да те види, стига да имаш достатъчно добро и убедително алиби, нищо друго нямаше значение.

Ако се научеше да се движи по-бързичко, просто щеше да прелита, едва докосвайки повърхността на живота на баща си, и нямаше да има начин да потъне и да се удави.

Тъкмо се поздравяваше за постигнатия успех и се протягаше, за да се приготви да се премести на горния етаж, когато чу, че баща му

топурка по стълбите.

Вратата се отвори с рязък замах. Баща му стоеше на прага, тялото му бе очертано от рамката, а светлината в коридора го караше да прилича на силует. Мислите на Иън бяха съвсем ясни и неприкрити и той за пореден път се замисли защо ли един дребен мъж, не по-висок от метър и седемдесет и пет, изглежда толкова огромен, когато застане в тази поза на вратата.

Поне този път всичко щеше да е наред.

— Добър опит. — Тук нещо не беше както трябва. Гласът на баща му бе спокоен и равнодушен, както звучеше винаги, когато бе толкова ядосан, че не можеше да се въздържа повече. Точно този глас и интонация използваше, когато Иън бе оплескал нещата и му се готвеше поредната гадост.

— Ама, татко...

— „Амататко, амататко, амататко, амататко“ — каза той в подигравателна имитация, която представяше Иън с гласа на розовото глуповато прасенце от анимационните филми. — Не съм ли ти казал поне хиляда пъти досега, че мразя това „ама, татко“?

— Ама аз исках да кажа, ами... — той започваше да изпада в паника. — Само една петица. Това е почти върхът.

Баща му изсумтя.

— Да бе, как ли пък не. Сигурно така си си въобразявал, когато си прегънал училищния доклад и си ми го залепил на шкафа така, че номерът да мине, без да забележа петте отсъствия и седемте закъснения през срока. Пак ли си се чупил от училище, за да си играеш с онова подобие на меч, а? Тези робинхудовски простотии не са достатъчно основателна причина, за да изпускаш часове, а когато се измъкваш, за да се влачиш там, без преди това да си ме попитал, направо ме изкарваш от кожата ми. Защо не поиска разрешение от мен?

На този въпрос правилен отговор нямаше. „*Защото ако те попитах, щеше да ми откажеш*“, бе истината, но ако в този случай кажеше на баща си истината, това щеше да е отстъпление и примирение.

— Не знам — каза той.

— Я не ми пробутвай такива простотии. Казвай веднага!

— Честна дума, не знам.

— Да не би да си въобразяваш, че ако повтаряш само „ама, татко“ и „не знам“, нещата ще се оправят току-така? Ако даваше дори пет пари за мен или за себе си, щеше да поставиш важните неща на първо място и да зарежеш просташките робинхудовски игрички за свободното си време. Направо не мога да те издържам...

Той пристъпи напред, и...

— Това е място за по-приятни сънища, Иън Среброкаменни — чу той познат глас, който долетя от меката приятна тъмнина.

Иън бързо се изправи, отметна одеялата настрани, сграбчи Убиеца на гиганти и го изтегли от ножницата.

— Недей, Иън Среброкаменни, не се притеснявай. Този път инстинктите ти се проявиха точно навреме, избра най-подходящото място за сън.

Гласът бе висок, ясен, звучеше като музиката на флейта, не на кларнет.

Той свали острието и въздухът пред него стана по-светъл и придоби плътност, а Бойн ефирно се носеше във въздуха над тревите пред него.

Устата ѝ бе малка и съвършено изваяна, брадичката — изящна и леко заострена. Притежаваше лице, по което годините сякаш не успяваха да се задържат, човек можеше да ѝ даде както четирийсет, така и двайсет, въпреки че той прекрасно знаеше, че тя е значително по-възрастна, отколкото изглеждаше. Лявата страна на лицето ѝ бе осветено от ярката светлина на звездите, а дясната оставаше почти скрита от тъмнината, затова той не успяваше да разгледа достатъчно добре чертите ѝ.

На тази мрачна светлина не можеш добре да различиш цветовете. Това бе физически невъзможно: просто нямаше достатъчно светлина дори за да се включи някой от мобилните телефони със слънчева батерия. Косата на Бойн бе с цвета на прясна кръв, цялата много приятно къдрава, а всеки път, когато му се усмихваше, бузите ѝ бяха прорязвани от трапчинки.

Беше слаба, но с много приятни извивки, почти изцяло покрити, но без опит да бъдат скрити от изплетените облаци, които ѝ служеха за дреха; дясното ѝ зърно, разположено някак високо на малката гърда,

непрекъснато надничаше навън. Беше с цяла една глава по-ниска от Иън, но както бе застанала, очите ѝ бяха на едно ниво с неговите; въпреки че се носеше във въздуха, изглеждаше напълно устойчива, а съвършените ѝ пръсти на краката не допираха тревите, над които бе застанала.

Кой знае защо, на младежа му се стори, че ако докосне с някои от пръстите си дори едно — единствено стръкче трева, ще изчезне, ще се изпари, ще сте пукне като сапунен мехур.

— Ала в сънищата това е напълно възможно — каза тя. Движенията на устните ѝ не съвпадаха съвсем с изречените думи, също както ставаше във филмите, където дублажът от един език на друг не бе изпълнен особено удачно.

— Моля?

— Можеш да различиш цветовете дори на тъмно, когато сънуваш. Затова знаеш, че косата ми е червена, същият червен цвят като прясна кръв. — За момент усмивката ѝ стана широка. — Знаеш ли, че не си първият, който вижда това.

— Не знаех.

— Ето че сега вече знаеш. — Тя се завъртя бавно, обръщайки се с лице към дъба, така че тъмната ѝ страна остана напълно скрита за него. — Да, истината е, че това е само един сън. Напоследък само това мога да правя, единствено на сън успявам да добия образ. О, мога да шептя на вятъра, да те накарам да потръпнеш през деня, но след това се чувствам безкрайно изморена.

— Изглеждаш прекрасно за такава стара жена, Бойн — каза той и в момента, в който изрече тези думи, разбра, че е поел по грешен път.

Тихият ѝ ненатрапчив смях му показва, че не се е обидила.

— Благодаря ти за това великолепно дърво — отвърна тя. — За мен то означава много и ми носи такова спокойствие.

— Станало е огромно — отбеляза той. Бяха минали, само няколко месеца. Не би трябвало да е нещо повече от фиданка, едва започнала да избуява, или както там се наричаха бебетата на дърветата.

Тя се разсмя и по вятъра се понесе тих сребърен звън.

— Има си причина хората да се страхуват от моя хълм и да искат да заобиколят, без да се срещат с мен. Онзи що заспи тук, противно на желанията ми, ще заспи лесно като теб, но сънят му няма да е добър като твоя. — Тя разтвори устни и отдолу се показаха снежнобели зъби,

а усмивката ѝ бе също като на изсушен череп — страшна, заплашителна. Ужасното видение изчезна за секунда. — Аз не се намесих в сънищата ти, преди ти сам да си спомниш неприятното... но искам да знаеш, че винаги си добре дошъл тук.

— Знам. Джуджето, с което пътувам — той категорично отказа да легне да спи наблизо до това място.

— Твоите приятели, разбира се, са винаги добре дошли на моя хълм. — Тя сви устни. — След толкова много време откривам, че чувствата ми могат да бъдат наранени.

— Ти винаги си била изключително чувствителна, Бойн — долетя глас иззад Иън.

Младежът се извърна рязко назад. Застанал наблизо зад него, слабото му тяло увито в наметка за път, бе Хоузи, подпрян на дебела пръчка.

— Има някои, които не биха се съгласили с теб — отвърна Бойн, а гласът ѝ прозвуча небрежно, но зад него бе скрито вълнение.

— Само че нито един от тях не те е познавал така добре като мен — поправи я Хоузи. Обърна се към Иън. — Много ми е приятно да те видя, Иън. Надявам се, нямаш нищо против, че съм тук.

Иън се разсмя с искрено задоволство.

— Здравсти, винаги си добре дошъл, в който и да е от сънищата ми, стига да си донесъл и малко кафе. При цялото това бързане забравих да взема.

Хоузи кимна и веднага извади от раницата си термос.

— Защо не спомена още в Хардуд? Щях да взема повече от петте килограма, с които съм натоварен, защото все се надявах, че в края на краищата ще успея да занеса на Арни Селмо. — Той отвинти капачката и сипа на Иън димящо кафе, което младежът пое с искрена благодарност.

Защо ставаше така, че когато човек сънува, кафето е винаги по-горещо от истинското кафе наяве, при това никога не се опарваш?

— Защото това е само сън, Иън — обясни му Бойн.

Лявото му рамо се сгърчи от болка. Не бе толкова зле, колкото преди, но той продължаваше да се надява, че когато се събуди, болката ще е намаляла още повече. Хубавото кафе бе приятна работа, но ако нямаше болката, щеше да му е значително по-приятно.

Бойн се приближи до рамото му.

— Недей да мърдаш — нареди му тя, а с гласа ѝ до бузата му долетя лек полъх на вятъра, който го затопли целия. Дългите ѝ изящни пръсти погалиха въздуха около него, но така и не докоснаха болното рамо. Усети хладина в тези пръсти, усети ги как изтеглят топлината в тялото му.

— Много малко мога да направя за теб, Иън Среброкаменни, но сърцето и умът ти избраха подходящо място, за да прекараш нощта. — С пропукване и проскърцване, сред шумолене на листа, старият дъб пресегна клони надолу и го повдигна, за да го обвие в ефирната си прегръдка.

— Не бива да забравяш да следваш както сърцето, така и ума си. Нито едното, нито другото поотделно, задължително и двете; заедно, те винаги ще те водят добре. В повечето случаи. Засега — почивай.

Иън понечи да възроптае, но усети как го обгръща черна топлина.

Иън Сребърния Камен се събуди в ранни зори, полегнал под дъба. Стана, протегна се и съвсем не се учуди, че вижда Хоузи, увит в кафявата наметка, заспал само на няколко крачки встрани.

Иън раздвижи рамото си. Нямаше я нито болката, нито напрежението Най-важното бе, че се чувстваше много по-добре отколкото преди. Сънят под дървото бе спокоен, точно какъвто трябва да бъде сънят, а често не бе.

Усети, че е гладен като вълк, и въпреки че малкото десертно блокче „Хърши“ натъпкано в страничния джоб на раницата, притъпи глада му, разбра, че копнее за топла храна.

Последния път, когато попадна в тази част на Вандескард, трябваше да е тих и незабележим. Сега обаче това май не се налагаше. Поне за пред хората бе сгоден за маркграфинята на източните Вътрешни земи, въпреки че това едва ли бе от особено значение — освен ако не бе решил да се ожени за Марта и да се установи тук в ролята на маркграф.

Сигурно нямаше проблем годеникът на маркграфинята да запали огън, за да си затопли закуската. От друга страна обаче, най-близкото място, откъдето можеше да вземе дърва, като изключеше дъба, бе чак в полите на хълма на Бойн и макар вчера изкачването да не го бе

затруднило никак, на Иън не му се понрави мисълта да започне ден, в който му предстоеше дълъг преход, като мъкне на гръб дърва и съчки и се прави на благородния херцог на Йорк.

Хоузи, от друга страна, бе изключително предвидлив. Сигурно пътьом бе събрал и ги бе прибрал в раницата си. Единственият проблем бе, че нямаше никакво желание да буди възрастния мъж — ако той спеше, значи се нуждаеше от тази почивка — а човек не може да си позволи да отвори чужда раница, без да е попитал. Когато си на път, независимо дали става въпрос за Щатите, или за Тир На Ног, раницата ти бе неприкосновена като дома ти, а всеки заслужаваше някакво усамотение и уважение към личните му вещи.

Не че можеше да приготви кой знае какво. Студените наденички може и да са подходяща закуска за някои, а той бе в състояние да погълне всичката храна, а пък за приготвянето ѝ да използва всичката вода, която носеше, а по-късно да мисли как да си попълни запасите. Стига да не те очаква дълъг преход през суха местност — но след като реката Гилфи бе толкова наблизко, това не биваше да го притеснява — най-добрият начин да имаш вода, бе да носиш в себе си.

Нямаше да има топла закуска, но ммм... я виж ти, колко странно.

Вчера не бе забелязал, но един от по-ниските клони беше изсъхнал, а листата по него отдавна бяха покафенели. Отначало реши, че ще се наложи да използва сгъваемия трион от раницата, но щом го подръпна, клонът се прекърши с глух пукот.

След няколко минути щеше да разпали огъня и да го заслони от вятъра край най-малкия от близките камъни.

Клепките на Хоузи потръпнаха, а по кафявото му лице се разля усмивка.

— Донесъл съм кафе — каза той, докато се изправяше, подпрян на единия си лакът. — Ти забрави да вземеш от Хардуд.

— По-късно се сетих — отвърна Иън. *„А ако исках и ти да дойдеш с мен, нямаше да ти откажа толкова категорично, когато ме попита. Освен това, ако проявяваше някакво уважение към мнението ми, нямаше да ме последваш така тайно“.*

Да се примири с неизбежното, никога не бе лесно за Иън, но ако трябваше да признае истината, без да си криви душата, беше много доволен, че Хоузи е с него. Имаше нещо в усмивката на стария черен човек, което го даряваше със спокойствие, а пък, от друга страна, той

знаеше всичко, свързано с Тир На Ног, за разлика от много по-неопитния Иън.

— Хайде да закусваме, а след това да потегляме. Валин си е направил бивак някъде долу, под хълма.

Хоузи кимна.

— Мога да го проследя, но ми се струва, че ще стане значително по-лесно, ако го оставим той да ни открие.

— А стига бе?

Хоузи повдигна едната си вежда.

— „А стига бе“ ли каза? Това подигравка ли трябваше да означава?

— Естествено.

Отне му само няколко кратки минути, за да изпече наденичките на пламъците на ниския огън, още по-малко, за да увият всичко недоядено, за да е готово за по-късно, когато огладнеят отново. Огънят бе загасен за секунди по традиционния сигурен и изпитан метод.

Иън си закопча ципа на панталона, преди да препаше Убиеца на гиганти, а след това прехвърли раницата на гръб.

Хоузи бе почти готов, увесил своята раница на едното рамо, а наметката — навита и завързана като одеяло най-отдолу.

— Готови ли сме да вървим?

Иън кимна.

— Да, може. — Не можеше да се отърси от чувството, че е забравил нещо. — Ти върви; ще се видим долу на пътя след няколко минути.

Хоузи кимна и закрачи надолу.

Иън изчака той да изчезне от погледа му и се обърна към дървото.

— Благодаря ти — каза той. — Беше много мило, че ме дари с покой тази нощ и ми предостави нещо, с което да наклада огън. — Погали дебелината кора.

Почувства се глупаво, но пък наоколо нямаше кой да го чуе, освен може би Бойн, а тя нямаше да го издаде. Усети полъха на лекия бриз, а листата над главата му прошумоляха тихо, сякаш шептяха нещо в отговор на изказаната благодарност.

Иън се усмихна и пое бързо надолу по хълма. Убиецът на гиганти се удряше леко в бедрото му при всяка крачка. За човек, който години наред бе оставен без собствен дом, сега се чувстваше великолепно, защото вече имаше два.

ГЛАВА 13

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН

Проклетият телефон не спираше да звъни и въпреки че се намираше точно над главата на Джеф, му трябваха няколко секунди, за да се събуди и да съобрази, че трябва да отговори. Снощи не трябваше да си сипва втори път; главата му пулсираше, а стомахът му заплашваше да се преобърне и ръмжеше застрашително в знак на лична обида.

Той протегна ръка и смъкна грубо слушалката, след което изръмжа.

— Ало.

— Ти си ало — отвърна най-сладкият глас на света. — Тази сутрин звучиш дори по-зле от обикновено.

— Здравсти, Кати. — Той се преобърна, за да погледне часовника. Прекалено яркочервените цифри показваха седем и трийсет и три. Беше прекалено рано, щеше да му се стори така, дори и главата му да не пулсираше, а да пийне нещо малко, да си легне и да се завие — обичайният му цяр за редките случаи, в които го измъчваше махмурлук — не беше най-добрата идея.

— Всичко е наред — каза тя. — Поне при мен.

„Я чакай малко.“

— Ти как разбра, че трябва да ме потърсиш тук?

— Искаш да кажеш — започна разпалено тя, — как е възможно да съм разбрала нещо, което ти дори не си си направил труд да ми кажеш, май това имаш предвид.

— Кат...

— Или интимната ти мисъл беше, че след като не ми казваш нищо, не би трябвало и аз да знам нищо, това ли е то?

Това не беше честно от нейна страна. Заедно със значката бе получил и някои отговорности — при това доста — сред които бяха дискретността и дори пазенето на тайни. Това бе част от работата му. Истината бе, че можеше да се довери на Кати, но за Джеф, както едно време и за стария Джон Хонистед, да имаш жена, която пред всички

показва, че се дразни от теб, задето не ѝ разкриваш служебни тайни, бе истински дюшеш. Така хората много по-охотно разговаряха с теб, защото бяха сигурни, че казаното няма да излезе от теб и да бъде разнесено сред малката общност, а когато ти разкажеха необходимото, можеше да ликвидираш проблема още в зародиш, при това при пълна дискретност.

Кати много добре знаеше това. То си бе част от сделката, а и той все си мислеше, че по-голямата част от негодуванието ѝ е за пред хората не защото наистина се дразни от него.

Единственото, което Джеф знаеше със сигурност за жените, бе, че никога не знаеш нещо със сигурност за тях.

— Виж, скъпа... — започна той.

Тя се изкиска.

Той се опули. Беше виждал Кати да се усмихва, понякога бе чувал дори дълбокия ѝ смях. Но да се киска? Да се кикоти?

Никога.

— Добре, казвай веднага коя си ти и какво си направила с истинската Кати Орстед Бйерке? — попита той.

Тя отново се изкиска.

— Аз съм си аз. Честна дума. Всъщност обаждам ти се, защото имам съобщение за теб.

— Така ли?

— Да. Ториан Торсен се е обадил на татко, а татко каза да ти предам...

Някъде около нея прошумоля лист хартия. Кати все повтаряше, че ако не напишеш нещо, просто не можеш да разчиташ, че ще го предадеш както трябва, затова на нея можеше да се разчита, защото винаги си записваше. Списъци за пазаруване, мънички бележки, пъхнати в обяда му, на които бе написала „Обичам те!“, а точката под удивителния знак бе с формата на мъничко сърце. Тя записваше всичко.

Джеф нямаше представа защо всичко това му се струва толкова мило, но наистина намираще тези дребни нейни навици за очарователни. Имаше и много по-лоши неща на света от това да смяташ навиците на жена си за прекрасни.

— Първото, което каза, бе да не звъниш там и да не ходиш там. Щял да ти обясни по-късно, когато се видите.

А къде щяха да се видят?

— На „Була Лейн“, „Сейнт Пол“, където е дружеството „Рамзи Каунти“ — каза тя. Отговорът ѝ бе готов още преди на него да му е останало време да зададе въпроса.

„Сейнт Пол“ ли? Каква отврат!

Значи Ториан Торсен си имаше основателна причина. Но защо пък точно „Сейнт Пол“?

Тя отново се изкиска.

— Да, знам какво изпитваш към „Сейнт Пол“. Мястото е много приятно, за да живееш там, но едва ли гориш от желание да обикаляш.

В големите градове, дори когато бяха проектирани много внимателно, бе трудно да се ориентираш и да намериш мястото, което търсиш. „Сейнт Пол“ обаче определено бе проектиран от някой луд, който е решил, че ще бъде невероятно забавно, ако Шеста и Седма улица се пресичат, а пък кръстовището на стара Шеста и Седма улица да бъде на съвсем различно място. Освен това имаше и улици като например „Чатъм“, които започваха и свършваха също като пресечената линия между платната на магистралата.

Що се отнасяше до Джеф, единственият разумен начин да се ориентира в „Сейнт Пол“ бе да накара някой местен да го заведе, но дори и в този случай не можеше да бъде сигурен, че двамата ще успеят да се ориентират.

— Имаш ли нещо за писане?

Снощи, преди да си легне, беше пуснал небрежно всичките си дрехи на пода до леглото, а в джоба на ризата винаги държеше и бележник, и химикалка.

— Давай.

Били се бе проснал направо на огромното легло — Джеф бе почти сигурен, че леглото, му ще бъде огромно, и почувства как го бодва вина заради тези мисли — в спалнята, облечен в една от онези черни сатенени пижами, сложил си бе и черна сатенена маска на очите и приличаше на герой от „Самотния ездач“, като изключим това, че нямаше прорези за очите.

През венецианските щори се процеждаше светлина и падаше върху обезкосмените гърди на Били, белязвайки го в златни и тъмни

ивици.

Джеф почука на касата на вратата.

Били се събуди на секундата, сякаш само се бе преструвал, че спи; вдигна ръка и смъкна маската от лицето си, а след това се подпря на лакът.

— Така — каза той, а усмивката му бе прекалено широка, за да бъде съвсем истинска. — Добро утро и на теб.

— Къде е най-близкото място, където мога да наема кола? — попита Джеф. — За предпочитане нещо по-евтино. — Така и не бе успял да намери телефонен указател — нито обикновен, нито „Жълти страници“ — а освен това никога през живота не му се бе налагало да наема кола.

Кое ли беше най-евтиното място? Може би Херц? Или пък Ейвис? Не му трябваше някой префърцунен модел. Просто искаше да знае, че има осигурен транспорт.

— А, в центъра има една агенция „*Трошки под наем*“, но защо ти трябва да плащаш за кола под наем, след като някой приятел с удоволствие ще ти заеме своята. — Пръстите на Били започнаха да опипват нощното шкафче от едната страна и той най-сетне подаде връзка ключове. — Яркочервен „*Сатурн*“, паркиран точно отпред. Има и резервен ключ в малка магнитна кутия под задната броня. Това, в случай че се заплеснеш и заключиш ключовете вътре. И моля те, не забравяй да заключваш вратите. Това все пак е големият град.

— Били, аз...

— Много си ми задължен, но не знаеш как да ми благодариш, защото съм толкова мил, независимо от всичко и, Били, какво ще кажеш някой път да се съберем просто така? — Били подхвърли ключовете във въздуха и Джеф трябваше да се приведе напред, за да ги улови, преди да паднат. Били никак го нямаше за питчър, винаги мятеше като момиче.

— Не се притеснявай и не бързай да ми връщаш колата, днес така или иначе нямах намерение да я използвам. Смятах да проспая цялата сутрин, а след това да се кача на автобуса и да отида в центъра на курс по йога преди работа. По-евтино е, е, не е чак толкова бързо, но така имам извинение и мога да помоля новия барман да ме докара след работа, а той е такъв невероятен сладур. — Той се намръщи и

заопипва наоколо, за да си намери маската. — Нали ще внимаваш, моля те.

— И драскотина няма да има по колата ти, когато я върна.

— Изобщо не ти говорех за скапаната кола.

ГЛАВА 14

БРАНДЕН ДЕЛ БРАНДЕН

Иън бе учуден, но без да е шокиран: селцето Мерини гори не бе нищо внушително, но или се бе разраснало, откакто Тори бе идвал тук, или Тори го бе омаловажил, когато разказваше и обясняваше колко е малко.

Приятелят му бе разказал за няколко колиби, разположени в сечище на самия край на ловен резерват, притежание на маркграфиня Мер, но когато пътят през Мерини гори свърши при сечището, Иън забеляза около шест къщи, скупчени от двете страни на калдъръмената улица, която се оказа единственият павиран път в селото.

Това бе един от последните крайгранични постове на Вандескард преди началото на планините, които ги делиха със Средните владения, и въпреки че помежду им търговията почти не бе развита — войните и неспирните слухове за начало на нова война пречеха на търговския обмен — тук минаваше един от най-преките пътища между Градищата и Източен Вандескард.

Тук щяха да те причакат, ако преценяха, че не искат да идваш. Ако обаче някой имаше желание да го използва като евентуален път за нападение, щеше да се натъкне на проблем. Планинският път започваше стръмно изкачване по-нагоре, виеше се и продължаваше сякаш чак до облаците.

— Добре че в момента отношенията ни са приятелски — каза Хоузи. — Не е ли удивително колко пропасти може да създаде човек, когато разполага с няколко века, за да ги посвети на работа.

— Защо тогава е бил нужен този път? — попита Иън и в момента, в който думите се изплъзнаха от устата му, той осъзна, че въпросът му е повече от глупав.

— Защото — каза Хоузи, а в усмивката му бе стаен ням упрек — пътят се спуска — ръката му се изви като арка надолу, — но освен това се и изкачва. — Ръката му отново се стрелна нагоре.

— Този нещастник се извинява за глупостта си, приятелю на Приятеля на Бащата на вестрите, сам той баща на Народа — започна

Валин, а челото му бе смръщено от учудване, — но той наистина не разбира. Всички пътища се изкачват и се спускат. А този път не е различен в това отношение.

Добре че поне дребосъкът се бе отпуснал достатъчно и се сещаше да говори официално само от време на време. Поклоните и официалностите съвсем не бяха по вкуса на Иън. Слава богу, че джуджето нямаше представа, че самият Хоузи е Бащата на вестрите, защото тогава нямаше да се отпусне дори и толкова.

— Да ти призная, младежо — каза Хоузи, — при повечето пътища е така. Но съвсем не при всички.

— Аз... нищо не разбирам.

— Нали знаеш, че по някои от Скрытите Проходи може да се върви само в едната посока, а те могат да бъдат наречени пътища. Времето пък, колкото и да бърза или да се бави, препуска или забавя скорост само в една посока.

— И винаги ли трябва да бъде така?

Ако въпросът не беше глупав, тогава бе такъв, че Валин нямаше да успее да схване смисъла на отговора. Както и да е, Хоузи проявяваше удивително търпение с бавните реакции на Валин, както и с тези на Иън, и щом младежът са замисли над това явление, веднага му стана ясно, че Хоузи не бе свил отчаяно или безразлично рамене, както Иън с удоволствие би постъпил.

— Никой не е в състояние да надбяга времето. Вие знаете ли приказката за Аса-Тор и посещението му при Утгарда-Локи?

— Локи ли? — Очите на джуджето се разшириха.

— Не, не, не става въпрос за Лисичия брат — по това време Локи и Хонир пътували с Тор. Аз говоря за Утгарда-Локи, той бил гигант, който една вечер забавлявал тримата в пещерата си.

Яденето и пиенето преминали в надприказване и хвалби, нали не забравяте, че говорим за Аса-Тор, а той винаги е имал прекалено голяма уста — достатъчно, че да нервира домакина.

Затова той накарал един червенокос мъж да предизвика Локи, да си премерят силите в яденето; предизвикал Аса-Тор да повдигне котката си; накарал саката старица да се надбягва с Хонир. Тримата аезирци загубили състезанията, защото червенокосият мъж бил самият Огън, а никой не е в състояние да изяде повече от огъня; котката всъщност била стомахът на Уробурос, Червеят на света, а дори самият

Тор не бил в състояние да повдигне света, докато сакатата старица се оказала Времето и никой, дори бързоходец като Хонир, не бил в състояние да надбяга времето, нито дори да го накара да се върне, макар и крачка назад.

Както обикновено, докато Хоузи разказваше някоя приказка, времето минаваше по-бързо и по-приятно и въпреки че бе в доста напреднала възраст и куцаше, това че говореше, докато вървеше, така и не го забави. Вчера, разказът за бягството на Хонир им запълни времето от закуската чак до обяда, а подробната му приказка за Бойн и Съомгата на Знанието ги отведе чак до мястото, където вдигнаха лагер, за да пренощуват, а ето че сега разказът за посещението на Тор при Утгарда-Локи ги отведе напред по пътя чак до жилището на маркграфинята, което стоеше като страж и сякаш охраняваше пътя към селото.

Това, което приличаше най-много на странноприемница в селото, бе ловната хижа на маркграфинята, дълга колиба със сламен покрив, напълно заобиколена от нещо като тераса, която щеше страхотно да отива някъде на брега на езерото Бемиджи, ако не бяха зелените лози, които Иън знаеше, че са резбовани по колоните, а не са истински, защото бяха окичени със златни листенца. Високите прозорци бяха скрити от дървени кепенци, а вратите — препречени така, че да не се влиза. Единственият знак, че мястото е обитавано, личеше по виещия се дим от една напълно обикновена кирпичена постройка отзад.

Това бе твърде неприятно. Ако някой от двора на маркграфинята бе в резиденцията, можеха да поискат подслон за през нощта или пък да използват името на Иън, за да се сдобият с коне. Въпреки че селото се оказа по-голямо, отколкото се говореше, едва ли щеше да се намери конюшня, пълна с животни, които спокойно да чакат пристигането на пътници, които да ги купят или вземат под наем.

Много лошо. Така щеше да...

Мислите му бяха прекъснати от ритмичното трополене на конски копита някъде в далечината, което се приближаваше с всяка изминала минута. Валин се спусна без капка колебание към шубраците отстрани на пътя. Презрамките на раницата му се закачиха на някакъв клон, а той светкавично се освободи и изчезна от слисания поглед на младежа, като единственото доказателство, че е бил с тях, оставаха трепкащите листа и клонки.

Хоузи се усмихна извинително.

— Синовете на вестрите не са сред най-смелите създания на света, но аз, въпреки това, ги обичам.

Иън изсумтя.

— Валин бе събрал достатъчно смелост, за да дойде в Хардуд без предварителна подготовка и без никой да го чака, въпреки че бе лошо ранен.

— Точно така. — Хоузи остави раницата на голата земя край пътя и се облегна на тоягата.

Иън сви рамене и също остави раницата си на земята и леко разхлаби ефеса на Убиеца на гиганти в ножницата, за да му е подръка. Не че щеше да успее да направи кой знае какво, ако се изправеше срещу отряд войници, но Огненият Херцог го бе научил, че има моменти, когато просто трябва да си придадеш наперен вид, другите веднага се връзваха, а на теб не ти струваше абсолютно нищо.

Отряд от двайсет конници, облечени в типичните за Пламенния Род ливреи в оранжево и черно, изтрополиха иззад завоя на пътя, а по върховете на копията им искряха сини висулки.

Защо пък сини?

— Небесният Род — отговори Хоузи на незададения въпрос. — Тръгнали са да изпълняват задача, поставена им от Симона, тоест от името на Владенията като цяло, не са тук само като представители на Пламенния Род.

— Това нещо обичайно ли е?

— Не.

Конниците забавиха хода си, когато наближиха широкото място на пътя, където Иън и Хоузи се бяха спрели, за да ги чакат. Никой не носеше пелерина с качулка, всеки един от копиеносците бе стиснал грижливо излъскан щит в свободната си ръка, а другата, в която крепеше копие, бе облечена в метален ръкав, който излизаше от високата ръкавица и нагоре се скриваше под дългата наметка.

Всички бяха със заострени шлемове, които покриваха задната и странични части на главата, а пред носовете на ездачите минаваше предпазна лента, която сигурно си имаше някакво специално име, както и още една, скрила устата им, продължаваща чак до ушите.

Водачът бе с три червени и сребърни ленти на щита, които показваха, че е ординарец от Пламенния Род. Той умело подхвърли

щита на конника от дясната си страна, а след това скочи леко и грациозно от коня.

Свали шлема и го подаде на друг конник.

— Иън Среброкаменни — каза той, усмихнат едва-едва, колкото да се покажат зъбите му. — Особено ми е приятно да те видя тук.

Бранден дел Бранден все още носеше мустаци, но острата му брадичка бе гладко избръсната; очевидно в момента брадите не бяха на мода в Пламения Род, а Бранден дел Бранден държеше особено много да бъде в крак с модата.

Той бе съвсем малко по-нисък от Иън, а тялото му бе нещо средно между слабата фигура на Иън и набитите мускулисти тела на двамата Торсен.

Като се изключат китките му: и двете бяха яки и много мускулисти, също като на Иън. Истински китки на фехтовчик. Един ординарец от Пламения Род може и да не беше равен по умения на професионалните дуелисти, но мъжът, застанал пред него, бе съвсем очевидно опитен мечоносец не само на вид, но и на практика, а китката бе оста, около която се въртеше целият професионален живот на фехтовчика.

— Иън не познаваше Бранден дел Бранден нито отдавна, нито много добре, но след запознанството им си бе направил съответните изводи и никак не го харесваше. Не беше заради отявленото увлечение на мъжа пред него по Маги — Иън разбираше подобен възторг и влечение, а Тори щеше без всякакъв проблем да го постави на мястото му, ако прекрачеше границата — определено се дължеше на самоувереността му, която Иън не можеше да се насили да преглътне. Бранден дел Бранден в никакъв случай не бе на повече от трийсет, но не му мигна окото, когато се наложи да управлява Фалиас, докато чакаха пристигането на новия Огнен Херцог. Може би всичко бе просто завист или ревност. Бранден дел Бранден не само че си бе извоювал завидно място в света, където живееше, но щеше да съумее да си го запази. Той бе син на Бранден дел Бранден старши, което го правеше наследник на отговорностите и задълженията на баща му, но той щеше един ден да наследи и мястото на баща си.

Вероятно от него се очакваше да направи следващата крачка, затова Иън пристъпи напред и подаде ръка; Бранден дел Бранден също пристъпи напред и пое подадената му ръка, за да стисне китката на

Иън със същата сила, с която младежът стискаше неговата. Веднага усети, че ръкостискането на Бранден бе значително по-силно от неговото.

— И на мен ми е приятно да те видя — каза Иън.

— Как така?

Защото това е любезният начин да поведеш разговор или тук не беше така?

— Защо не?

— Нямам представа защо на човека, когато вандестийците наричат Вречения войн, ще му бъде приятно да види ординарец от Пламенния Род — отвърна Бранден дел Бранден небрежно и тихо, въпреки че в гласа му прозвуча заплаха, която Иън не бе долавял никога преди.

Добре де, но по същата логика защо на един ординарец от Пламенния Род ще му бъде приятно да види онзи, който му измъкна рубина Брисингамен буквално изпод носа и го предаде на Фрея да го пази?

— А ти тогава защо каза, че се радваш да ме видиш?

— Не съм казал, че се радвам; казах, че ми е приятно — отвърна Бранден дел Бранден, сякаш предизвикваше Иън да се почувства обиден. — Вереден дел Харолд, чиито войски те чакат при Северния Проход, ми дължи един овен, а войската му дължи на моята част угощение. — Той посочи мъжа зад себе си, който не спираше да зяпа Иън и Хоузи с поглед, който би трябвало да бъде професионален интерес, а не студена враждебност, както изглеждаше на пръв поглед.

Благодарността очевидно не се смяташе защо кой знае какво сред управляващите във Владенията. Което съвсем не ги отличаваше кой знае колко от управляващите по друго време и на друго място, нали така?

Майка му стара, точно така беше.

— Как разбра, че идвам? — полюбопитства Иън.

Бранден дел Бранден вдигна поглед към небето, преизпълнен с досада, и чак след това отново срещна погледа на Иън.

— Не мога да ти кажа — отвърна той.

„Я виж ти, помисли си Иън, може би ще ми хареса да те понауча как да играеш покер с големи залози, Бранден дел Бранден. Хич те няма да лъжеш.“

— Някое птиченце ти е казало... казало му е, нали? — каза на английски той.

— Лично аз бих казал — някое доста едро пиле — отвърна Хоузи също на английски, застанал зад него.

Не биваше да забравя, че не е редно да се забърква с богове. Щом започнеха да проявяват интерес към теб, нямаше измъкване. Дали Фрея, или може би Один, бяха изпратили Хугин, или е бил Мунин, във Владенията, за да разпространят новината, че Иън е отново в Тир На Ног? А ако беше така, защо го бяха направили?

Ако беше за негово собствено добро, някой щеше преди това да го предупреди. Значи не беше за негово добро.

— Значи си дошъл да ме посрещнеш? — кимна Иън. — И защо?

Бранден дел Бранден си рамене.

— За да те нахраня и да ти осигуря коне, и да те преведа без проблеми до Владенията и Небесния Род. — Изражението му бе напълно неразгадаемо. — Чуват се слухове, че Чедата държат да пролеят кръвта на приятелите ти, че може би няма да имат нищо против, ако успеят да се докопат и до твоята. — Обърна се към Хоузи. — Ако бъдеш така добър да привлечеш вниманието на слугата ви вестри, който така шумно слухти в храстите, и да го викнеш, може да ви сервираме нещо бързо, за да похапнете, а след това ще потеглим. — Той тихо се разсмя сякаш на нещо, което си бе помислил. — Не съм си и мечтал да ме изпратят да преведа Вречения воин до Владенията и да му осигуря безопасно пътуване, още по-малко да осигуря присъствието му пред пазителя на ключовете на самия Вечен Наследник.

Пак ли се започваше? По дяволите.

— Не съм сигурен, че някога ще се появи Вречен войн, но дори и да се появи, то това не съм аз — опита се да обясни уморено Иън. — Аз съм просто Иън Силвърстайн от... от Хардуд, Северна Дакота, Съединени Американски Щати. Истината е, че не съм най-некадърният фехтовчик на света, но в способностите ми няма нищо легендарно, нито пък магическо, и не само че не мога да поведе армиите на Вандескард в победоносен поход срещу Владенията, но и да можех, не бих го сторил. Честна дума. — Той разпери ръце. — Просто не съм аз човекът, от когото да се притесняваш и страхуваш.

Пръстенът на Харбард сякаш натежа на пръста му. Щеше да е толкова лесно да го използва, за да убеди Бранден дел Бранден в думите си, но дали беше разумно? Какво ще кажат тогава другите от Владенията, какво ще си помислят за Бранден дел Бранден, ако бъде убеден в нещо, в което всички те се съмняваха? Особено след като той не бе от хората, които лесно се оставяха да бъдат убеждавани, в каквото и да е.

А ако той не можеше да разчита на благодарността на човек от Градищата, може би малко страх щеше да се окаже от изключителна помощ.

А може би нямаше.

Пътят нагоре към Градищата се виеше някъде високо и както му се стори, безкрайно далече. Ако си ординарец от Пламенния Род и си въобразяваш, че придружаваш мъж, който според слуховете е предопределен да покори дома ти, който от векове се смята за непревземаем, може да ти се прииска най-искрено да провериш колко пъти ще се претърколи този мъж надолу по склона на планината.

— Твърдиш значи, че няма от какво да се притеснявам, така ли? — Бранден дел Бранден кимна отривисто, а усмивката му стана поширока. — О, много ти благодаря, че ме успокои. — Той отстъпи назад и изпъна гръб. — Преценявам, че забележката ти ме е обидила и приемам тази обида за предизвикателство.

— Какво?

— Ти ме обиди, като каза, че се притеснявам, следователно, че се страхувам. Това, наистина, не е най-лошата обида, с която един мъж може да се сблъска, но истината е, че съм се бил и заради доста по-незначителни неща. Все пак това е въпрос на чест. — Той преглътна веднъж, макар и с известна трудност. — Ще бъде ли първата ми кръв достатъчна, за да удовлетвори честта ти, както твоята ще удовлетвори моята чест?

„Той се страхува от мен. Защо тогава предизвиква този дуел?“

Това нямаше значение, вече не. Напротив, разбира се, че имаше значение. Да си наясно с мотивите на противника, бе също толкова полезно, колкото и умението да отбиеш някой удар, независимо дали се намираше на пътеката за фехтовка или не.

Хоузи пристъпи напред.

— Разбира се, че първа кръв ще удовлетвори Иън, Бранден дел Бранден, ако се стигне до това — каза спокойно и разумно той. — Само че бих искал да ти кажа, като негов секундант, че той не възнамеряваше да изрече обида.

Бранден дел Бранден кимна с разбиране.

— Разбира се, че приемам думите ти.

Едрият набит мъж, който държеше щита на Бранден дел Бранден, го подхвърли на друг войник, а след това скочи тежко на земята. Ботушите му глухо тупкаха по сбитата пръст, докато крачеше наперено към Иън и Хоузи. Застана пред Бранден дел Бранден.

— Като секундант на Бранден дел Бранден — каза той, — отказвам да приема думите ти. Беше нанесена обида, беше отправено предизвикателство, а предизвикателството — прието.

Ако Бранден дел Бранден имаше някакво възражение към намесата на секунданта си, то не пролича нито по лицето, нито по мълчанието му.

Нещата започваха постепенно да се изясняват. Преди време, мъжете от Градищата бяха пробвали подобен прием и с Тори. Намерението им тогава, поне на теория, е било просто да проверят доколко го бива с меча.

Нещата обаче се бяха объркали необратимо. Нещастникът, който бе предизвикал Тори, се бе опитал да му нанесе от онези рани, които започват отпред на гърдите и завършват с излизането на острието през гърба на опонента. Тори бе убил онзи идиот при самозащита и въпреки че в края на краищата Бранден дел Бранден се бе съгласил да приеме уверенията на Тори, че смъртта на глупака е била чиста случайност, той изобщо не вярваше, че в действителност е било така.

И така, вместо да накара някого от хората си да предизвика Иън, бе решил да се справи с проблема сам. Очевидно идеята бе набързо да се проведе дуел за проверка на уменията на новодошлия с меча. Иън не можа да не се възхити на смелостта на Бранден дел Бранден, дори на хитрата му постъпка.

„По дяволите, ако просто искаше да разбереш как се фехтувам, нещата можеха да се уредят и без целия този цирк. Следващия път пробвай просто да ме помолеш.“

— Кога? — попита той.

Бранден дел Бранден се обърна към секунданта си.

— Дали да не похапнем първо?

— Според мен, не. — Набитият здравеняк поклати глава. — Не и докато въпросът на честта не бъде разрешен — отвърна той.

Бранден дел Бранден вдигна ръце.

— Нищо не мога да направя, Иуолд дел Дерген смята, че трябва да започнем веднага.

— Много добре — кимна Иън. — Както желаете. Искането само да помоля за няколко минути, за да се подготвя, ако това не представлява проблем. А дори и да представлява проблем, пак си искам тези няколко минути, за да се подготвя.

Бранден дел Бранден разпери ръце.

— Разбира се — съгласи се с усмивка той. — Колкото време ти е необходимо, Иън Среброкаменни.

Умът на Иън се стрелкаше в различни посоки, когато той седна в прахта на пътя, за да свали тежките ботуши за дълго ходене, а в това време Хоузи извади чифт гуменки от едната раница. Ботушите, които представляваха прекрасен избор за времето, докато обикаляш нагоре-надолу по планинските склонове, изобщо не бяха подходящи за бързите леки движения, които се изискваха по време на дуел. Ако се налагаше, щеше да се бие и в тях, по дяволите, щеше да се бие чисто гол, ако се налагаше, дори облечен в поличка от трева, ако някой настояваше, не че това бе най-важно, но Иън вярваше, че трябва да се възползва от всяко възможно предимство.

А беше вървял цял ден; не че не беше разгрял, не че щеше да е фатално без упражненията за разтягане.

Напротив, имаше нужда от тях.

Докато ходиш пеша, не използваш същите мускули и сухожилия както при фехтовката, но човек трябва да може да разчита на тялото си, когато се налага, а що се отнася до оръжието, с което разполагаше, никак не се притесняваше, че Убиецът на гиганти ще го подведе.

Да, китката бе центърът, около който се въртеше всяко състезание или дуел, но пък краката бяха силата, която задвижваше орбитата на движение, която даваше тласък на провеждания двубой. Едно разтегнато сухожилие, едно пристъпване накриво, един неочакван мускулен спазъм можеше да те закове на място на пътеката

за фехтовка или да те вкара в нещо като омагьосан кръг на отбрана, а това щеше да доведе до бърз край на дуела, защото в която и да е вселена, ако противникът ти е в състояние да контролира пространството или времето, значи контролира всичко.

Хоузи свали десния чорап на Иън и започна да масажира миризливото му стъпало, докато то не стана напълно сухо. Усещането бе изключително приятно.

— Знам някои неща за стила на Бранден дел Бранден — каза Хоузи. — Единствено от това, което са обсъждали Ториан и Ивар дел Хивал, а това бе изцяло на базата на наблюденията на Ивар дел Хивал, който изобщо не е най-добрият дуелист, когото съм виждал.

Иън се бе дуелирал с Ивар дел Хивал и можеше да победи по-възрастния мъж с огромна лекота. От друга страна, обаче в ръкопашен бой Ивар дел Хивал много добре знаеше как да използва огромното си тегло и да извлече от него най-голяма полза. Наистина, и китката, и ръката му бяха силни, но сравнително бавни, погледът — орлов, но като боец изобщо не попадеше в категорията на Ториан Торсен.

— Казвай, де! — Иън започна първата серия упражнения за разтягане, както бе правил повече пъти, отколкото можеше да си спомни. Изправи се бос и се наведе така, че да прихване с длани прасците си, а после започна да придърпва глава към краката, бавно и неумолимо.

Разтягането на мускулите отзад на бедрата и на дупето бе като опъване на нажежени струни на музикален инструмент. Затова той се напрегна още, не пренебрегна болката, но продължи да я поддържа. Колкото повече го болеше, толкова повече настояваше той. Болката в бедрата нито щеше да го убие, нито по някакъв начин да го нарани; нямаше начин да се разтегне дотолкова, че да се нарани, стига да упорстваше бавно, постоянно и без резки движения.

— Той е силен — започна Хоузи. — Сигурно прекалено много обича изненадващите удари или, с други думи, не обича да се бие, когато ги няма. Има склонност да се бие в ингрийски стил...

Иън се изправи и се зае да загрее раменете си.

— Виж сега, представи си, че той се бие с рапира. Настъпва, скоростта му е висока, ангажира острието ти, докато схване основните ти предпочитания в движенията, а след това нанася фаталния удар.

— Точно така.

Този стил много лесно щеше да заработи в полза на противника, каза си Иън, докато изпълняваше следващата серия разтягания, а след това остави ума си свободно да се рее.

До много скоро Иън бе изцяло фехтовчик с рапира. Навремето това бе напълно логичен избор, дори необходимост; беше държал на рапирата по същата причина, поради която водопроводчикът винаги носи в себе си по някоя и друга механична запушалка — не от любов към инструмента, а защото тъкмо с този инструмент докарваше парите в джоба си, и защото именно парите в джоба му го хранеха.

За да бъдат ангажирани начинаещи студенти за преподаватели и тренъори, се налагаше да се проверят уменията им в дуели — най-доброто, което можеха да постигнат, бе да печелят възможно най-много точки във всеки един мач. Почти всички начинаещи студенти започваха с рапири, някои по-късно се прехвърляха на по-напреднали оръжия като шпаги и саби, сякаш нямаше какво друго да научат в привидно простичкия спорт с рапирите. Истината бе, че с тънкостите на боя с рапири можеха да запълнят поне сто живота.

Ако Иън искаше да изкара някак гимназията — а той държеше да завърши образованието си — нямаше да успее да се справи, ако си намереше работа в Макдоналдс. Времето, когато можеше да се издържа сам, за да учиш, като разчиташ на минимална работна заплата, бе минало много отдавна, а той искрено се съмняваше, че такова време е съществувало, наистина бе твърде скептичен, че някога е съществувала подобна възможност.

Другите деца си имаха родители, които да им помагат и да ги поддържат. Поне си имаха семейства. А някои разчитаха и на стипендии.

Иън си имаше само себе си. Това бе всичко. Поне доскоро.

Пълна гадост.

Тръсна глава, за да проясни ума си. Да, миналото му бе пълна гадост. Наистина не бе никак справедливо да имаш пиан изрод и побойник за баща, който изхвърли сина си в мига, в който Иън реши, че повече няма да позволи да бъде боксова круша на долната гадина, наистина никога повече.

Всичко това бе истина.

Но сега трябваше да остави горчилката за някой друг път. Ако не се съсредоточеше в предстоящия дуел, вместо да се връща към

ужасния живот, наложен му от онова жалко подобие на баща, Бенджамин Силвърстайн, противникът му щеше да го разсече на две.

А каквито и да бяха намеренията на противника му, той държеше да остане цял.

Отпусна глава настрани и направи пълен кръг назад и напред, без да обръща внимание на сподавените шушукания и приглушения кикот, който от време на време долиташе от скупчените ездачи, вече слезли от конете.

„Хайде, тъпаци, давайте, смейте ми се.“

Бранден дел Бранден се бе съблякъл и сега го чакаше в неофициалните дрехи за фехтовка, които обикновено се носеха в Градищата: леки пантофи на босо, впити бели панталони с пусната отгоре бяла туника, силно пристегната в талията, която много приличаше на типичното за каратистите облекла, като се изключи дантелата и бродерията по долния край на дрехата.

Бяло като символ на невинност, може би? Или пък бяло, защото е прекалено трудно да се почисти, а благородниците от Градищата никога не правеха нещата по лесния начин, след като можеха да засучат нещо до неузнаваемост. А може би предпочиташе бялото, защото по него кръвта щеше да личи по-добре, а един дуелист от Градищата може и да настоява, че докосване с оръжието не е имало, ако знае, че ще му се размине.

Може би решението му бе комплекс от всички тези причини. Едва ли бедността бе принудила Бранден дел Бранден да зашие твърде неумело няколкото малки разреза на дясната ръка, както и по-големите на дясното бедро и на лявото коляно. Това му бе рекламата, най-вероятно загубените от опонентите точки, въпрос на гордост, може би нещо като Хайделбергския белег — като изключим факта, че няма начин да свалиш Хайделбергския белег от себе си и да го подхвърлиш на слугите вестри, които да го изперат вместо теб, когато всичко приключи.

А и Хайделбергският белег също като карта показваше как си загубил точки. Облеклото на Бранден дел Бранден за фехтовка разкриваше, че повечето от попаденията в проведените двубои са били отбелязани от него. Може би имаше прекалено голяма склонност да скъсява разстоянието, да се впуска в атака, да отбелязва удари.

С една дума, твърде много му се искаше да победи. Това си бе напълно естествено, да ти се иска да победиш.

Само че, когато ставаше въпрос за мъжете от Градищата, човек никога не можеше да бъде сигурен. За тях чест и хитрост бяха преплетени в изключително сложна и донякъде необяснима система — бе много възможно някои от разрезите да са умишлено направени, единствено с цел да заблудят противника, но също така бе възможно, ако те хванат да правиш подобна измама, да бъдеш не по-малко опозорен, отколкото фехтовчик, сдобил се с белега си благодарение на услугите на някой пластичен хирург.

Но точно сега всичко това нямаше никакво значение.

Иън можеше да го победи. Усещаше увереността в мускулите си, подсказваха му го костите, при това толкова убедено, че започваше да се плаши. Бранден дел Бранден не бе в състояние да го победи. Не тук, не днес, сигурно никъде и никога.

Иън се усмихна и свали плътната бархетна риза, за да си облече тениска Виланова, спечелена на първия дуел в колежа — Иън имаше много други тениски, спечелени в други учебни заведения. За момент се замисли дали да не остави ризата — защо да се напива с пот, след като можеше да я запази, но пък от друга страна, се зачуди дали стягането и напъването на мускулите му няма да подсказва на Бранден дел Бранден намеренията му и да му даде представа какъв ще бъде следващият му ход.

Както на масата за покер, така и на пътеката за фехтовка, човек не би искал да се изпусне и да издаде намеренията си, дори и съвсем случайно. Не бе възможно винаги да печелиш, но когато нямаше тази възможност, нека гадовете срещу теб с кървава пот заработят всяка победа. Всяка една отбелязана точка. Всеки път.

Нищо не биваше да се дава даром, нито на човека, седнал срещу теб на масата за покер, нито на онзи в другия край на пътеката за фехтовка, не защото го мразиш, а защото всяка точка, която спечелиш, всяка точка, която си извоюваш, си е само твоя, а в този свят толкова малко неща са истински твои.

Бранден дел Бранден взе меча си и проряза с него въздуха няколко пъти.

Оръжието му беше, със сигурност тук не можеше и дума да става за съвпадение, много подобно по форма и размер на Убиеца на

гиганти: технически погледнато сабя — с два достатъчно остри ръба, излизащи от върха, източен също като игла — но на практика много подобна на шпага. Мечът на Бранден дел Бранден имаше семпли гравюри за украса, които всички използваха тук, докато Убиецът на гиганти бе снабден с ефес, подобен на чашка, поставен от Хоузи, защото Иън предпочиташе ръката му да е добре защитена.

Пое Убиеца на гиганти в ръка — изведнъж се почувства неестествено добре, както винаги, когато стиснеше оръжието — и го вдигна в простичък поздрав.

По стандартите на Средните владения, това бе твърде арогантна проява. И тук, както и у дома, можеше да познаеш кои е бил учителят на дуелиста по поздрава, но тук, за разлика от къщи, ако поздравиш сравнително простичко, означаваше, че си *sui generis*, но това за Иън нямаше значение. Поздравът на Бранден дел Бранден бе сложен, нещо като лист, по който Ториан Торсен можеше да разгадае много, но за съжаление него го нямаше, а острието на Бранден дел Бранден сочеше в гърдите на Иън.

Младежът направи предпазлива крачка напред, докато противникът му скъси разстоянието с един — единствен отскок.

След няколко минути сабите им се кръстосаха, но Иън много добре знаеше как да отбие удара. Бранден дел Бранден обичаше да се надува и никога не би използвал простичка атака, когато имаше възможност да демонстрира, че владее нещо по-СЛОЖНО.

Иън съдържа усмивката си. Все едно че участваше в двубои с един свой по-млад двойник: противникът му се биеше като дуелист с рапира, решен да демонстрира всеки трик, всяко умение, на което е бил научен. Париране и рипост, след това контрарипост, който отвеждаше острието от ниска към висока позиция или от висока към ниска.

Това бе прекалено лесно. При боя с шпага, както и при дуелите и в истинския живот, побеждаваш сложните похвати със семплост.

Отбиваш многобройните натруфени атаки, останалите опити за нападение, както и напъните да те приклецят и накарат да играеш по техните правила. Не му позволявай да отбие острието ти, възползвай се от атаката, а при отстъплението контролирай внимателно разстоянието. Не се бий като дуелист с рапира, не се опитвай да му демонстрираш сложните похвати, които владееш, просто изчакай

възможността да приключиш дуела по най-простичкия възможен начин.

Търпението беше незаменимо качество. Един дуел бе състезание, в което не се демонстрираше сила, а излизаха наяве слабости. Не бе задължително да си по-добър от опонента си, за да го победиш, в повечето случаи победите се осъществяваха от хора, които се възползваха от чуждите грешки, като се стремяха самите те да не допускат грешки.

Затова: биеш се простичко и не забравяш нито за миг, че за едно докосване, за едно порязване, за една победа е необходимо да протегнеш ръка, но щом протегнеш ръка, тя попада в неговия обсег и можеш да бъдеш наранен.

Обсегът на Иън беше по-голям, докато Бранден дел Бранден бе по-силен и може би, но само може би, малко по-бърз.

Но всичко това нямаше значение. Той можеше...

Не. Иън изложи китката си, за да възпре чуждата атака, след това освободи оръжието и се протегна...

Бранден дел Бранден се сниши в ниска позиция, впусна се в нова атака, отби острието на Иън над рамото му, като при отдръпването проби отбраната на младежа и остави кървава бразда от алена болка на бедрото му.

Иън отби острието на Бранден дел Бранден настрани и се оттегли, куцукайки. Имаше момент, в който Бранден дел Бранден можеше да поднови атаката, и в този момент щеше да има възможност да отбележи второ докосване...

Но не, не това му бе целта, затова на Иън не му се наложи отново да отбива острието на противника си.

Очите на Бранден дел Бранден бяха разширени от изненада, когато съзря кръвта по острието си, както и тъмната резка от външната страна на дънките на Иън, но веднага се стегна и запази позата си, докато Иън най-сетне също се изправи и го поздрави отново.

В първия момент очите му се присвиха. Чудеше се дали наистина е било толкова лесно.

— Може би следващия път ще се представя по-добре, Бранден дел Бранден — каза Иън. — Но браво на теб — продължи той, а пръстенът на Харбард запулсира упорито на пръста му. — Много добър удар.

Все още не му бе приятно, че се е оставил да бъде победен и противникът да отбележи точка. Бранден дел Бранден нямаше за цел да спечели дуел до първа кръв, задачата му бе да прецени уменията на Иън. А погрешната му преценка го поставяше в губеща позиция.

И въпреки че топлата кръв, която се стичаше от болезнената рана и попиваше в дънките, го караше да се чуди дали е постъпил толкова умно, колкото му се е искало, краткото рязко кимване на Хоузи го успокои, че този път е постъпил наистина умно и предвидливо.

ГЛАВА 15

ЧЕДАТА НА ФЕНРИС

„Дали надвиснаха облаци, или напредваше мъгла, всичко зависеше от гледната ти точка“, каза си Иън.

Всъщност имаше ли значение? Може и да нямаше, но бе твърде хубаво да знаеш, че можеш да наречеш нещата с истинските им имена. Можеше да попита Хоузи или Валин, но — това в никакъв случай не можеше да бъде случайност — Бранден дел Бранден бе настанил Хоузи и немощната му кафява кобила най-отпред с отряда, а пък Валин и неестествено големия и доста своенравен жребец — в самия край на колоната.

Иън се обърна към войника, който яздеше от едната му страна.

— Това облаци ли са, или е мъгла? — полюбопитства той.

И този въпрос, както всички други въпроси, които зададе, бе пренебрегнат демонстративно и грубо. Очевидно Вреченият войн можеше да се възползва от всяка чута информация — като например, по кое време ще спрат, за да обядват — и да я вплете в плановете си за вандестийско нападение над Средните Владения.

Познатото — макар и смътно познато — очертание на владенията на Пламения Род, ако се окажеше прав, щеше да бъде забулено през всичкото време, така че на него да му е трудно, да не кажем невъзможно, да поеме втори път по същия този криволичещ път дори и в най-лъчезарния ден.

А този ден определено нямаше да бъде нито слънчев, нито ясен.

Някъде в далечината, отвъд нащърбения хоризонт, който скриваше Вандескард и сивата река Гилфи долу в низината, неестествен, отекващ надалеч, гръмовен трясък се издигна нагоре към бялата планина. На сравнително равни интервали от време проблясваше ослепителна светкавица и сякаш разцепваше притъмнялото сиво небе, но това бе прекалено далече и той не успя да долови ясно и отчетливо гръмовните трясъци.

Е, трябваше да е благодарен на боговете дори за незначителното им благоволение: настъпващите валма облаци, или може би

сгъстяващите се мъгли — Иън реши, че няма смисъл да се чуди и да опитва да познава, след като местните не желаеха да му дадат пълна информация — се скупчваха и му се стори, че може да стане и по-хладно, и по-мрачно, дори да завали, но поне не личеше да има някаква вероятност да се разрази гръмотевична буря.

Мъглата, или може би това бяха облаци, ги обгърнаха по-бързо и неочаквано, отколкото той си бе мислил. В един миг младежът яздеше под ясно слънчево небе, оглеждаше съседните примамливо зелени хълмове, а в следващия бе обгърнат от млечна белота, в която имаше видимост на не повече от пет крачки пред себе си, и се почувства също като под сивата светлина в Скрытите Проходи.

Никога не бе попадал в толкова гъста мъгла и с изненада откри, че тя не му пречеше да чува, но за сметка на това бе като сляп. Ясно долавяше трополенето на конските копита пред себе си и по-назад, но нямаше начин да ги види.

Напред не бе видял никаква гора, но може пък да бе пропуснал нещо, защото се наложи да се привежда, за да не се удари в ниско провисналите клони, които изскачаха от мъглата много по-бързо от бавната крачка на спокойните коне.

За момент се зачуди дали да не скочи сред дърветата, само и само да провери какво би се случило, но...

Какво щеше да постигне по този начин?

Бранден дел Бранден извика да спрат за почивка край някакво дребно каменно площадче, направено отстрани на пътя. То беше кръгло, с диаметър може би около петнайсет-шестнайсет метра, обточено с нисък каменен кант, сякаш надвиснал над бялата бездна. Очакваха ги — или тях, или някой друг, защото в дървен варел имаше осигурена вода за конете, а когато двама от войниците спряха и скочиха от конете, бързо се приближиха до ръба и изтеглиха дълго въже, завързано за тънък метален прът. От млечната белота изтеглиха навързани една за друга три чанти. В първата имаше овес, във втората — ябълки, а в третата, най-малко пълната, бяха сложени най-мизерните на вид моркови, които Иън някога бе виждал.

Докато войниците се грижеха за животните — за конете трябваше да се полагат толкова много грижи, че Иън в повечето случаи предпочиташе да пътува пеша, но пък бе значително по-бавно — младежът използва възможността да опъне ръце и крака и да се

облекчи, защото така и не можа да разбере как става да се обърнеш странично на седлото и да се изпикаеш, без да слизаш от коня. Точно това не го бяха учили в гимназията, нито пък в университета по-късно.

Бранден дел Бранден се приближи с две кюфтета, извадени от чантата с провизиите, и предложи на Иън да си избере, а след това незабавно, като израз на любезност, отхапа от своето.

— Как ти е раната? — попита той.

— Щипе — отвърна Иън. Как ли трябваше да се държи, ако наистина бе победен? Дори да не говорим за това, кое е правилно, кое щеше да е най-достоверно?

Презрение? Ненавист? Гняв? Пръстенът на Харбард бе помогнал Бранден дел Бранден да се почувства сигурен в нещо, което той така или иначе бе готов да повярва, но това съвсем не означаваше, че той ще остане убеден още дълго и за постоянно.

Небрежност. Правилният подход бе да се отнесе с небрежност.

— Дали няма да ми окажеш честта да повторим дуела някой път? — *„По възможност по време, когато няма да бъде в мой интерес да крия факта, че съм поне сто пъти по-добър, отколкото ти някога ще бъдеш.“* — Може би тогава двубоят ни ще бъде по-добър, защото няма да съм прекалено уморен след толкова път.

Бранден дел Бранден се усмихна с разбиране. Едно извинение щеше да е долна работа, нещо, което би очаквал от някакъв никому неизвестен селянин.

— Сигурен съм, че ще бъде точно така. Може пък да намерим малко време за един приятелски дуел, когато посетим Вечното светилище.

— Твоите хора бяха доста... дискретни — каза Иън. — Кога ще пристигнем в Градището?

— Всяко нещо с времето си, всяко нещо с времето си. — Бранден дел Бранден пренебрегна въпроса с махване на ръка. — Не мога да отговоря със сигурност.

Иън дори не се постара да скрие мръщенето си.

— Не — продължи Бранден дел Бранден. — Не че не искам да ти кажа; просто не мога наистина не мога да ти кажа. Ти би ли могъл да се справиш в тази ужасна мъгла?

— Не. Но...

— Не, но предполагаш, че аз мога. — Той вдигна пръст. — Никога не предполагай, Вречени войне. — Ъгълчетата на устата му потрепнаха. — Ще яздиш до мен и аз ще ти демонстрирам поне един от проблемите, с който се сблъскваш, когато си начело на вандестийските отряди, тръгнали да завладяват, грабят и изнасилват.

— Аз не съм Вреченият войн — каза Иън. — Но честно да си призная, нямам нищо против да яздя най-отпред с теб.

Ако трябваше да гледа задницата на някой кон, предпочиташе поне от време на време тя да се оказва до него.

Иън не можеше да си обясни защо мъглата се сгъстява, докато в същото време наоколо става все по-малко студено и лепкаво, но бе точно така. Не виждаше и на пет крачки пред себе си, а на моменти заради прииждащите вълни белота не успяваше да види дори и толкова.

Бранден дел Бранден посочи заобикалящите ги гъсти валма.

— Сега разбираш ли какво имам предвид? Помниш ли завоите, които направихме?

— Завои ли? Та ние просто следвахме пътя.

Бранден дел Бранден се усмихна с разбиране, заради което на Иън му ставаше винаги изключително неприятно, дори в случаите, когато същото се изписваше на собственото му лице.

— А, напротив, имаше няколко разклонения на едно-две места. Просто трябва да знаеш по коя отбивка да поемеш, нищо че е скрита в мъглата. Едва ли една нахлуваща армия ще успее да поеме по правилния път, но предпочитам да не откривам от първа ръка дали съм прав. — Той потупа ефеса на меча си и леко го разхлаби. — Ами ти?

Дълго още продължиха да яздят в мълчание през млечната белота, с всяка следваща стъпка мъглата сякаш се разреждаше, а радиусът на видимост се разширяваше.

— Аха. — Бранден дел Бранден заби пети в хълбоците на коня, за да го накара да побърза. — Сега вече мога да ти съобщя, че много скоро ще пристигнем в Градището. Наистина скоро.

Пътят пред тях се разшири и на Иън му се стори още по-дълъг; слънцето проби през облаците толкова блестящо и сияйно, че за

момент заслепи Иън и очите му се насълзиха, така че той виждаше още по-малко, отколкото бе възможно допреди известно време в мъглата.

А когато облаците и мъглата останаха зад тях и въздухът го порази с кристалната си чистота, под тях се разкри пухкав млечнобял облак, който скриваше всичко в низината някъде далече долу и изглеждаше като единственото стабилно нещо от хоризонт до хоризонт, а планинският път сякаш изведнъж изплуваше от него и продължаваше да се вие все по-нагоре и нагоре към върховете и внушителното Градище.

Някъде над тях зазвъня камбана и по високите крепостни стени щръкнаха върховете на копия, или може би на стрели, разположени светкавично на позиция, щом бяха видели новопристигащите.

Вечното светилище — ако бе имало друго име, то това име е било загубено някъде назад във времето, както бе съвсем сигурно, че всеки завоевател би се загубил, докато прекоси облаците — не бе построено на самия връх на планината, то бе вдълбано в нея от изкусен човек на изкуството, прекроил един най-обикновен планински връх заострен към небето, с безбройни щръкнали непристъпни скали, където бяха разположени кулите, подобни на мюсюлмански минарета. Иън наистина не се сещаше на какво друго би могъл да ги оприличи. Те се извисяваха безкрайно високо, а други шест по-малки кулички се издигаха на половина на тяхната височина.

Крепостните стени и балюстрадите бяха много подобни на онези, които Иън бе видял във Фалиас, Градището на Пламения Род, но тук площадите не представляваха покриви на по-ниските нива, както бе във Фалиас, а стърчаха от самия склон на планината също като гъби или корони на дървета. По всяка вероятност вътре имаше и стълбища, но отвън, по голата скала, се виеха десетки стъпала, необезопасени от странични перила, но въпреки това Иън забеляза по тях множество фигури, което показваше, че стълбите не са само за декорация, а се използват непрекъснато.

На местата, където бяха зейнали пукнатини в скалното лице, бе избуяла зеленина, но така умело разположена, че ставаше ясно, че пукнатините не са се появили случайно, а са били оставени там съвсем умишлено.

На Иън много му се искаше да се обърне към Хоузи и да го поздрави за великолепно свършената работа, но това, най-меко казано,

щеше да бъде изключително неразумна постъпка.

Младежът така и не успя да види порта: широкият път по тясната седловина между двата върха потъваше в тъмна широка дупка от едната страна на планинския склон.

— Забележително е, нали? — каза Хоузи, когато се изравни с двамата отпред. Конниците на Бранден дел Бранден не направиха никакъв жест или движение, за да го спрат.

— И аз си мислех същото — каза Иън. Много му се искаше да попита Хоузи нещо от рода на: *„Ти какво, да не би да си просиш потупване по рамото?“*.

Само че не бе никак разумно да се предполага, че никой от спътниците им не говори английски, не и в момент като този.

Както сам Бранден дел Бранден бе подчертал, невинаги бе добра идея да се осланяш на предположенията си.

Докато пресичаха седловината, Иън огледа внимателно стръмния склон от едната страна на планината, скрит някъде в облаците в ниското. Падането щеше да се окаже дълго и мъчително.

Той поклати глава. Слава богу, че не бе така нареченият Вречен войн; щеше да е необходимо много повече от едно пророчество — дори и да вярваше във въпросното пророчество, нещо, което категорично щеше да отрече преди една година — за да го накара да премине по този път, когато е добре защитаван, дори и да можеше да открие как се стига до това място през мъглата и облаците.

Хората от Владенията ставаха изключително суеверни, когато ставаше въпрос за нападение тъкмо по този път.

Не, не беше това. Ако контролираш гърлото на бутилката, нищо няма да влезе в самата бутилка без твое позволение. Една съвсем малка бойна част ще успее да удържи този път безкрайно дълго срещу огромна армия нашественици. Нямаше да има никакво значение, ако числеността ти надвишава тази на противника с десет към едно, абсолютно никакво, стига да не е предвидено да се сблъскате лице в лице, наистина нямаше значение, ако противникът очакваше подкрепления отнякъде наблизо, докато твоите провизии и подкрепления трябва да се изкачат до позициите ти по дългия виещ се път.

Не, те не се страхуваха, че някой може да се опита да нахлуе по този път. Иън съвсем не бе сигурен, но предполагаше — а по всяка вероятност и те също — че един Скрит Проход, който водеше от, да кажем, от Средището във Вандескард към Владенията, може би излизаше тъкмо в банята на Вечния Наследник, а Вреченият войн можеше във всеки един момент, без всякакво предупреждение, да поведе отряд вандестийски лъконосци през банята на Негово Височайшество, или както там го наричаха.

Беше много лесно да се присмива на страховете им, поне наум, без да им казва нищо, но добре разбираше колко страшна може да се окаже една атака през някой от Скритите Проходи. Нямаше човек от Хардуд, който да не помни Нощта на Чедата и да не подчертае, че никой от съседите и приятелите не би отказал да поеме смяната си край дупката, защото всички бяха изпълнени с разбиране и знаеха, че докато подобна възможност съществуваше, никой нямаше да може да спи спокойно.

Докато яздеха през хладния тъмен вход на тунела, Иън вдигна поглед и без всякаква изненада откри, че очите му все още не са се приспособили след ярката светлина, блеснала навън, затова не успя ясно да различи капаните, скрити за неканените преминаващи.

Не че положи кой знае какво усилие да ги различи; защото, ако обърнеше прекалено много внимание на отбраната на Градищата, тогава някой със сигурност щеше да го заподозре, че е тъкмо Вреченият войн, а това нямаше да му се отрази твърде добре на здравето, та по тази причина прецени, че е много по-уместно никой да не забелязва къде шарят очите му. Най-лесният начин да не го хващат бе да не прави нищо нежелателно и забранено. Дори във византийските прийоми, прилагани в политиката на Тир На Ног, имаше място за старомодната и напълно обикновена честност и искреност.

На около петдесетина метра навътре, почти веднага след първия завой, пътят им бе препречен от каменна врата; на средата ѝ бе монтирана елипсовидна калаена платка, патинирана с годините, разположена на нивото на гърдите. Бранден дел Бранден слезе веднага от коня си и удари със свития си юмрук, облечен в ръкавица, по платката.

Думмммммм. Из целия тунел се понесе и отекна тътнещ басов звук.

Иън кимна. Съвсем същият звук като платките, монтирани в къщата на семейство Торсен. Много ясно, след като са били измислени и поставени от същия човек.

Каменната врата потъна безшумно надолу в пода на тунела, без да се чуе нито скърцане на невидими панти, нито приглушеното бръмчене на скрит мотор. Когато шейсетсантиметровата каменна врата потъна напълно, младежът остана с впечатлението, че там никога не е имало врата. Нещата, построени от Хоузи, бяха сякаш вечни и невероятно изпипани.

Колкото и необичайно да бе, тунелът се виеше и криволичеше навътре в недрата на планината, а след това се разклоняваше и започваше стръмно изкачване нагоре към светлината, толкова стръмно, че Иън се уплаши да не би един от конете да се подхлъзне и да падне и така да повлече след себе си останалите хора и другите животни, които водеха със себе си, и всички да се изтърколят някъде надолу. Кой знае как, те успяваха да се задържат на краката си и много скоро наклонът стана по-умерен, а очите на Иън тъкмо бяха попривикнали с тъмното, когато тунелът свърши във вътрешен двор, облян от ярка слънчева светлина.

Вътрешният двор бе приблизително с размерите на футболно игрище, като изключим това, че футболните игрища обикновено не са заобиколени от десетметрови огради, върху които се бяха разположили лъконосци в небесносини ливреи, а също и в най-различни други цветове.

Стените бяха гладки, изглеждаха лъскави, леко изтумбени навътре, а тунелът, по който пристигнаха, изведнъж се стори на Иън безкрайно далечен, още повече че това, по всяка вероятност, бе единственият изход от двора.

„Добре, направо прекрасно, помисли си той. Прекара ни през вход, където мерките за сигурност са повече от впечатляващи, и трябва да си призная, че съм порядъчно впечатлен.“

Иън, разбира се, и за момент не повярва, че това е единственият път за влизане и излизане от Вечното светилище. Показаха му добре пазения параден вход, но не бе възможно той да е единственият. Ако

това, все пак, беше единственият път, за да попаднеш вътре, то тогава Градището просто нямаше да може да оцелее.

Да, със сигурност по склоновете имаше градини, площадите на Градището сигурно се намираха малко по-високо, а той бе убеден, че подправките, билките, плодовете и зеленчуците, които ядяха тук, са произведени в тези градини. Само че Градищата не бяха в състояние да си осигуряват сами прехраната; затова хората, които живеяха тук, разчитаха да бъдат нахранени от градините и стопанствата на селяните в Средните Владения, а Иън не можеше да повярва, че необходимите тонове храна се изтеглят всеки ден с кански мъки по този убийствен път, за да се прехвърлят след това на ръка за жителите на самото Градище.

Каква беше онази стара дума на иврит, която Зайда Сол използваше за онези, които сякаш преживяваха от нищото, които на пръв поглед изглеждаше, че успяват да си осигурят прехраната сякаш от въздуха, също като човек-папрат?

Въздушен човек — луфтман, не, луфтменш, май това беше. Точно така, луфтменш.

Иън бе виждал доста хора, които имаха здрав вид, а също и някои твърде дебели, докато бе във Фалиас. Искрено се съмняваше, че във Вечното светилище живеят само луфтменш.

Когато над него се извиси хърбавата фигурата мъж, който доста приличаше на скелет, Иън вече не бе сигурен, че може да разчита на преценката си.

— Аз съм Дариън дел Дариън, наследствен пазител на ключовете на Вечния Наследник — провъзгласи той и гласът му отекна гръмовно в гладките стени. — Поздравявам те с добре дошъл от името на Вечния Наследник, Иън Среброкаменни — каза той. Главата му бе напълно гола, без всякаква следа от коса, а тънката му кожа бе опъната сякаш до скъсване по ръбестия череп. Дълги възлести пръсти стискаха перилата на балюстрадата, докато той се бе навел надолу към тях, а тежкия златен медальон, увиснал на плътна златна верига на врата му, дрънчеше неприятно при всяко негово движение. — С мир ли сте дошли?

„Не; един сакат стар елф, едно вестри и един-единствен мечоносец се каним да разбием на пух и прах цялото Градище!“ помисли си той, но прояви достатъчно здрав разум и не каза точно

това. Отдавна бе разбрал, че чувството му за хумор не се приема подобаващо тук, в Тир На Ног.

Както и на много други места, между другото.

— Да — отвърна той. Защо тоя не вземеше да изкара на открито горилата, която му пазеше гърба? — Чух някои да говорят, че ме смятат за вандестийския Вречен войн, за когото е предречено да поведе ордите на Вандескард напред, за да завладеят Градищата, като по пътя си унищожат, по-точно изличат, от лицето на земята и Алената, и Древната Церулийска компания.

— Кълна се пред теб, че в това истина няма, че не съм и помислял за подобно нещо, че нямам подобно намерение. — Той поглади ефеса на Убиеца на гиганти. Колко му беше да рискува? — Затова предлагам на всеки, който е изпълнен със съмнение, да използва възможността на настоящия момент и да докаже верността на твърдението си със своята кръв или с моята.

„Слушайте всички, помисли си той. Ако се възползвате от тази възможност, зле ви се пише, да знаете. Ако се окажа Вречения войн, няма начин да ме победите, а тъй като аз не съм... защото съм си просто Иън Сребърния камък, който съвсем наскоро бе победен от Бранден дел Бранден е един кратък двубой до първа кръв, значи няма смисъл да се стига до нов двубой.“

— Моите братя и съмишленици от Вечното светилище ме чуват: дълго и внимателно бих обмислял възможността да предизвикам Иън Сребърния камък. — Гласът на Бранден дел Бранден се разнесе висок и доста по-различен, отколкото Иън го бе чувал преди. — Лесно можеше да ме победи в сблъсъка ни по един въпрос за неуточнена чест, но той успя да загуби, като прие да получи незначителна рана и така да се предпази от по-тежко, от по-страшно нараняване. Може и да е, но може и да не е Вреченият войн — това е въпрос, по който не мога да кажа много, а и не знам достатъчно — но съм сигурен, че е великолепен боец, обучен от самия Ториан дел Ториан старши. Освен това е толкова убедителен човек, че ако самият Вечен Наследник не ме бе предупредил за възможността той да постъпи така, щях с готовност да повярвам в твърдението на Иън Сребърния камък, че съм спечелил двубоя благодарение на собствените си умения и сили.

Иън избегна погледа му. Може би той не бе чак толкова умен и хитър, колкото изглеждаше в първия момент. Е, малката му измама

очевидно не се бе получила особено успешно. Значи нямаше смисъл да си прави повече илюзии.

Иън не можеше да прецени дали очаква с нетърпение срещата с Вечния Наследник, или му е все едно. И в единия, и в другия случай щеше да бъде доста интересно. Точно както се казваше в старата китайска поговорка: „Дано да преживееш интересни моменти“.

Дариън дел Дариън подаде знак с възлестия си пръст, подобен на пръста на скелет, и някакво приспособление, което наподобява на Иън прекалено натруфено подвижно скеле за миене на прозорци по високите етажи, се спусна бързо към тях. Иън зае мястото си до Бранден дел Бранден и стисна здраво дръжката над главата си. Хоузи го последва и колкото и смешно да беше, му заприлича на онези кльощави бедняци, които редовно се мотаеха из метрото в Ню Йорк, докато Валин, прекалено нисък, за да достигне дори до ниските дръжки, стисна отчаяно лявата ръка на Иън.

— Никога ли преди не си се возил на такова чудо? — попита Иън.

Очите на джуджето се разшириха от страх.

— Не.

Валин очевидно бе ужасен: личеше по изражението му.

След като бяха пътували дни наред, една гореща баня щеше да им се стори най-невероятното удоволствие. Във Вечното светилище — или поне в стаите, където настаняха Иън и Хоузи — ваната представляваше кръгла вдлъбнатина в самия под на банята, обточена от висока до пресеца стена от лъскав мрамор, оставена достатъчно широка, за да може, който иска да седне на нея.

Ваната се пълнеше от дебела колкото човешко бедро златна тръба, спускаща се от тавана. От нея потичаше гореща, но не изгаряща гореща вода всеки път, когато се подръпнеше една верига. Сигурно водата можеше да се оттича през канала на самото дъно на ваната, скрит под куполообразна запушалка, на която Иън бе подпрял крака.

Сапунът, оставен в малка каменна купичка на самия ръб на ваната, ухаеше на лайка и мед. Иън втри от него в косата си за трети път, а след това го отми с трето дръпване на веригата, при което нивото на водата във ваната се покачи и достигна на около три сантиметра от ръба. Хммм... май след няколко минути водата щеше да прелее, проблем, който у дома би го притеснил силно — естествено, съседите

на долния етаж нямаше да останат очаровани, ако започнеше да им капе на главите — но искрено се съмняваше, че е възможно подобно нещо да се случи тук.

Затова дръпна веригата отново и водата се плисна върху него и се покачи към ръбовете на ваната.

Иън си позволи едно последно изплакване, след това се отправи към ръба и изскочи от ваната. Покритият с плочки под беше мокър, но не и хлъзгав, а локви вода не се виждаха никъде.

В самия ъгъл на банята бе поставена порцеланова тоалетна с дървена седалка, а водата вътре изглеждаше кристалночиста, сякаш спокойно можеше да си пие от нея, въпреки че идеята никак не допадна на Иън. Единственото, за което можеше да я използва, бе да загребе с шепи и да я изсипе на земята.

Тя веднага попи в тесните разстояния между плочките, а когато Иън повтори опита си и в други краища на стаята, се случи същото.

— Не, няма начин да се наводни — долетя гласът на Хоузи от арковидната врата. Косата му бе суха и чиста и на младежа му се стори, че е подстригана. Дрехите, с които бе пътувал, ги нямаше. Сега бе облечен в свободна бяла туника и клин, от който и без това слабите му крака изглеждаха неестествено хилави, също като две пръчки, а коленете му бяха изключително кокалести. — Като се има предвид колко години дамите в светилището са тъкали килимите в залите, едва ли ще са ти особено благодарни, ако ги наводниш.

— Дори за момент не се усъмних, че може да се наводни. — Но къде отиваше всичката тази вода? Дали не се стичаше някъде навън, по склона на планината?

— Това би било истинско разхищение. Направена е такава система от тръби и канали, че да я отвеждат към няколкото градини на площадите по-надолу. Водата в никакъв случаи не е оскъдна във Вечното светилище, но не мога да кажа, че я има в изобилие, а и първите жители тук са били сравнително пестеливи. — Той се намръщи. — Поне така са ми казвали.

Това бе добавено за всеки случай, само ако някой ги подслушваше. Хоузи много добре знаеше какви са били първите жители на Градищата, Туата дел Данаан, защото той бе построил същите тези Градища за ТЯХ.

„Колко ли отдавна се е случило това?“ — искаше да попита Иън, но вместо това само разпери ръце в неизказан въпрос.

Хоузи сви рамене и с небрежно махване на ръце показа, че отговорът на този въпрос силно го затруднява.

— Как предпочиташ да ти отговоря: във векове, в хилядолетия или може би в ери? — обърна се той към Иън и младежът разбра, че друг отговор няма да получи, поне за момента.

Хоузи дръпна бялата риза най-отгоре върху купа дрехи, оставен от слуга вестри.

— Време е да се обличаш; призоваха ни.

— Кой ни е призовал? Вечният Наследник ли?

— Много се съмнявам. Дариън дел Дариън бе така любезен да изпрати рота стражи, които да ни отведат при него.

— Ами Валин?

— Доколкото разбрах, сега го разпитват — отвърна Хоузи. — Сигурен съм, че Дариън дел Дариън го каза напълно неофициално, но... — Той поклати тъжно глава.

Намираха се на чужда територия, където всички се подчиняваха на различни правила.

— Каквато и благодарност да са готови да ми засвидетелстват за това, че изобличих и убих огнения гигант, който се преструваше, че е херцогът на Пламенния Род, тя е едно голямо нищо в сравнение с подозрението, че съм така нареченият Вречен войн на вандестийците.

— А ти не би ли постъпил по същия начин? Да не би благодарността ти за някоя услуга, направена в миналото, да е в състояние да замъгли преценката ти за настоящето?

Иън се усмихна, докато препасваше Убиеца на гиганти на кръста си.

— Сигурно.

Хоузи се засмя.

— Надявам се, че това беше шега, Иън.

— И аз.

Дариън дел Дариън и придружаващите го каити ги очакваха в самия край на кръглия площад, издаден над стръмния облачен склон отдолу.

Това би било съвършеното време и място да има един парашут. Един отскок до перилата и политаеш надолу към мъглата, дърпаш кордата междувременно и започваш да се молиш да излезеш от облаците навреме, за да можеш да маневрираш, преди да си се размазал някъде по склона на планината.

Но пък Иън никога не се бе занимавал със скачане с парашут — не бе имал и никакво желание — а освен това не разполагаше с парашут.

Но пък това бе въпрос, над който можеше да се замисли.

От четиримата мъже, които ги очакваха — всички що един бяха мъже — само Бранден дел Бранден бе въоръжен. Да не би някъде по околните площади да се бяха притаили лъконосци в очакване на някое враждебно и застрашително движение от страна на Иън?

Или пък главният прислужник на Вечния Наследник бе толкова самоуверен, че бе сигурен, че Иън няма да изглупее дотолкова и да изтегли меч си в момент, когато подобно действие би му стоварило само беди на главата?

Може би така се чувстваше бикът, вкаран на арената — нещастникът срещу него е въоръжен единствено с една пелерина, нищо повече. Иън предпочиташе мъжете от Вечното светилище да са довели със себе си и група копиеносци.

Иън веднага позна Бранден дел Бранден и Дариън дел Дариън. Третия... мъж го позна единствено благодарение на вида му.

Беше висок към метър и осемдесет, покрит със силно прошарена козина от пръстите чак до главата, въпреки че плътните стърчащи косми не бяха покрили изцяло нито корема, нито едрият червен пенис, който надничаше изпод тъмната козина между краката му. Чедото носеше на себе си само три неща: кехлибарен амулет на златна верига, закачен на дебелия му врат, и два пръстена, които приличаха на брачни халки, и двете поставени на малкия пръст — съответно на дясната и на лявата ръка.

Ноктите на ръцете му бяха по-заострени и извити, отколкото е нормално при хората, но поне бяха изрязани. Наблюдаваше Иън с неприкрито презрение и омраза, което Иън искрено се надяваше, да е начин да прикрие страха на гадината.

Иън изпита непреодолимо желание да сграбчи. Убиеца на гиганти. Мечът можеше да ликвидира, който и да е от Чедата,

независимо дали беше в човешки или вълчи облик.

— Името ми — започна Чедото, гласът му бе дълбоко ръмжене, — е Херолф. Аз съм водачът на Северната глутница от Множеството и ми се струва, че си разпространявал лъжи за мен и моя вид.

Значи така, жителите на Владенията ги бяха изправили един срещу друг. Не че това имаше някакво значение за Иън.

— Не съм изрекъл нито една лъжлива дума — отговори той и се усмихна широко. За един вълк оголването на зъбите бе равносилно на усмивка. — Не за пръв път твоите кутрета и вълчици са изпращани по петите на приятелите ми. — Наложил си да се усмихне още по-широко. — Дори знам къде са погребани някои от тях.

Ако очакваше Чедото да скочи и да се нахвърли върху него — а той наистина очакваше подобно нещо да се случи — бе истински изненадан. Херолф отпусна глава назад и се изсмя. Смехът му не беше никак приятен, но пък и никой не можеше да каже, че в Чедата имаше нещо приятно.

— Браво на теб — каза Херолф и подуши въздуха. — Въпреки че то си е напълно естествено да очакваш смелост от човек, който определено мирише на Вречения войн.

Очите на Бранден дел Бранден се стрелнаха от Херолф към Иън, а Дариън дел Дариън просто повдигна приличния си на скелет изпит пръст към устата.

— Моля те, госте наш почитаем — започна той с приглушен глас, — би ли ми казал... как е възможно един от Чедата на Фенрис, толкова верен на Вечния Наследник, колкото си ти, да знае със сигурност какъв е мирисът на Вречения войн?

— Съществуват неща — отвърна Херолф със стържещия си глас, — които се знаят по рождение.

— Мирисът на глутницата може би — намеси се Хоузи и направи крачка напред. — Мирисът на прясна кръв, това със сигурност — продължи той. — Само че мирисът на една легенда? Позволи ми да се усъмня в думите ти. — Обърна се към Иън. — От друга страна, Иън, не забравяй кой е бащата на Фенрис.

Иън бе сигурен, че той не е истинската публика, към която бе предназначен въпросът, но веднага разбра накъде бие приятелят му.

— Локи.

Хоузи кимна.

— Тъкмо Локи. Наричали са го Бащата на лъжите, само че — той замълча и вдигна ръка, за да възпре ръмженето на Херолф, — винаги съм си мислил, че нещата са доста преувеличени, че нещата при Лисичия брат са доста по-сложни, отколкото изглежда от репутацията му, да не кажа доста по-трагични.

Все пак всички Аезирци са лъжци и измамници — Локи и Один просто са се оказали по-добри в измамата от останалите, което може би е причината да са били толкова близки, като истински кръвни братя, поне отначало. Тор проявявал склонност да се надува и фука, Тир пък бил неподправен глупак — а впоследствие се превърнал в еднорък глупак, докато Локи все разтягал локуми, при това никак не лоши. Чедата на Фенрис може и да са наследили една незначителна част от умението му да мами и залъгва, но определено притежават способността му да замислят всякакви хитрини и измами, както и да подвеждат, когото им падне.

Иън се обърна към Дариън дел Дариън.

— И въпрос не може да става да отричам, че някои от Чедата на Фенрис са тръгнали да пролеят кръвта на двамата Торсен — каза той. — Един от тях е маркирал... оставил е следа пред... резиденцията на един мой приятел.

— Стъпките могат да се подправят — каза Херолф. — Или пък някой да излъже.

— Това е самата истина. — Дариън дел Дариън кимна. — Само че не разбирам каква може да е целта на такава една лъжа.

Херолф изръмжа.

— Отношенията между Чедата на Фенрис и Владенията от много отдавна са благоприятни и за двете страни. Ако тези отношения бъдат развалени от някакви незначителни лъжи, кой ще бъде облагодетелстван? — Той поклати косматата си глава. — Определено няма да бъдат Владенията, както няма да бъдат и Чедата на Фенрис.

— Това е така — съгласи се тихо Дариън дел Дариън. — Само че не се случва за пръв път Чедата да тръгнат след Ториан дел Ториан.

— Направихме го по изричната заповед на Огнения Херцог! — Херолф замахна и стовари юмрук в гърдите си. — Нямаше да можем да се справим, ако той не ни бе показал пътя, по който да минем.

— Нещо не съм съгласен — каза Бранден дел Бранден. — Това не бе сторено по заповед на Негово Топлейшество. Направили сте го по заповед на един узурпатор, на огнен гигант, който се е преструвал на Негово Топлейшество.

Иън не можеше да повярва, че подкрепата идва от най-неочаквана посока, въпреки че се постара да не се издава. Много отдавна вече бе свикнал да налага маската, задължителна за добрия играч на покер.

Херолф тъкмо бе започнал да обяснява особено разгорещено — може би наистина казваше истината — че Чедата са били заблудени от измамника, както и всички останали, когато Дариън дел Дариън отново вдигна кокалестия си пръст, за да го прекъсне.

Немигащите му очи се спряха на Иън.

— Според мен гостът ни иска да ни каже нещо — каза той.

— Не съм дошъл тук, за да търся с кого да се сбия — каза тихо Иън. — Дори не съм дошъл, за да обвинявам, когото и да е. Не е това причината за идването ми, не е това целта ми.

— Тогава говори, Иън Среброкаменни, и ни кажи какво искаш — каза Дариън дел Дариън.

— Искам всичко това да бъде прекратено — каза Иън. — И този път преустановено завинаги. Искам Чедото, което преследва приятелите ми, да бъде отзован от изпълнението на задачата си и повече да не бъде изпращан никой, за да пролива кръвта на приятелите ми или моята. Искам моите приятели, съседите ми да не се налага да стоят на стража пред един от Скрытите Проходи и всеки път да се чудят кога ли от дупката ще изскочи следващото Чедо на Фенрис, за да избие близките и семейството им — обясни той. — Това е, което искам. И ми се струва, че поне тази услуга съм си извоювал. — След тези думи погледна от Бранден дел Бранден към Дариън дел Дариън. — Или може би бяхте доволни, докато Пламенният Род се намиреше под управлението на огнения гигант? Да не би да си въобразявате, че той е приел човешки облик, защото е мислел доброто на вашите Градища?

Бранден дел Бранден се усмихна.

— Ако беше такъв случаят, това ще да е бил един доста странен огнен гигант.

Дариън дел Дариън издаде смехоподобен звук, зацъка с език, а след това изду бузи.

— Но това е вече минало, нали така? — Той ухапа разсеяно кокалчето на пръста си. — Градищата, Владенията, самият Вечен Наследник — каза той и посочи към високата кула, която се издигаше някъде над всичко останало, — всички са ти особено благодарни, разбира се... — Той разпери ръце.

— „Но какво си направил напоследък за нас?“

— Добре казано — отвърна веднага Дариън дел Дариън. — Какво, наистина, си направил напоследък за нас?

— Изобличих тези помияри, че си имат собствени... планове, нали не греша? — Иън поклати глава. — Според вас, колко от тези Чедата знаят къде се намират Скрытите Проходи? Колко, според вас, ще се ориентират и ще намерят пътя към Земята?

— Земята ли?

— Мидгард — поясни Хоузи. — Вековните земи.

— Да, това е един друг много добър въпрос. Само че лъжливият Огнен Херцог е дал на Чедата напътствия как да минат през Скрытите Проходи към... Земята, нали така?

— Да, но...

Дариън дел Дариън кимна.

— Мисля, че Вечният Наследник ще поиска да поговоря с вашия Валин. Подробности около това, кой какво му е казал, кога и защо... тези подробности ще ни разкрият каквото трябва.

— Подробности, как ли пък не! — Херолф разкри презрението си към казаните думи с ръмжене. — Че то тези двамата може да са казали на вестрито какви да ги разправя, вестрите никога не са проявявали кой знае какъв характер и лесно се манипулират. Затова от тях излизат такива безупречни слуги, затова ни служат да изпълняват поръчките ни, както и на вас във вашите Градища. — Той сви рамене. — Дайте ми няколко минути насаме с него и ще го накарам да каже каквото аз искам да чуя. Не е кой знае каква работа.

— Да, възможно е да са го подучили какво да говори...

Острите зъби на Херолф се оголиха в усмивка.

— Ако допуснем, че вестрито ми каже подробностите за това, кой му е казал какво да направи, кога е бил инструктиран, Вечният Наследник сам ще разбере, че е много по-възможно дребният да е

научил подробностите от хора, които обитават Земята, а не ги разпространява, защото това е истината. — Той вдигна пръст, за да призове някого, и един войник в небесносинята ливрея на Вечното светилище и Небесния Род излезе безшумно от шубрака край площада от едната им страна. — Струва ми се, че трябва да го видим този Валин още сега, така че бъди така добър, Хивал дел Дериналд, и направи необходимото.

— Ама... пазителю на ключовете, аз идвах при вас тъкмо по този въпрос.

Гадните копелета. Бяха убили Валин, докато са го разпитвали, вестрите бяха яки и издръжливи, но не и от желязо. В Хардуд на джуджето едва му се размина; ако тогава Ториан Торсен и Иън се бяха забавили, макар и малко, джуджето щеше да умре, без да успее да им донесе известието.

И ето че сега, след всичко, което бяха преживели, той бе умрял тук, под носа на Чедата на Фенрис.

Това бе истинско убийство. Ръката на Иън се спусна към Убиеца на гиганти, а Херолф отстъпи крачка назад; гърбът му бе извит, чертите му — на границата пред промяната, вече изтеглени, обгърнат от странен мирис.

— Не сега. Не. — Остро изречената команда на Дариън дел Дариън изплющя във въздуха като камшик. Херолф веднага се изпъна и чертите му за секунда се върнаха към човешки, лапите преминаха в пръсти, а гърдите му станаха по-плоски.

Иън използва цялата сила на волята си, за да задържи ръката си настрани от меча, защото сега не бе моментът за атака. Самоконтролът бе нещо, което му се наложи да научи много отдавна, и макар да знаеше, че по-късно стомахът му ще се свива, а главата ще го боли, той щеше да изглежда напълно спокоен и уравновесен, въпреки че тази фасада щеше да е само наполовина истинска.

Щеше да отмъсти за Валин по-късно, когато останалото бе свършено. Джуджето бе показало и смелост, и преданост, и не бе посрамило Народа си.

Гласът на Дариън дел Дариън прозвуча тих и спокоен:

— Защо да не можеш да го доведеш? Мисля, че дадох напълно ясна заповед от името на Вечния Наследник никой да не смее да го наранява.

— Не, не, не. Той не е наранен. Лично аз го завързах с верига в килията и той си беше съвсем добре. — Хивал дел Дериналд разпери ръце. — Изчезнал е. Няма го никакъв.

Избягал?

Иън се постара да не допуска усмивката до лицето си, но тя въпреки всичко проблесна издайнически в очите му.

ГЛАВА 16

КИТКАТА

— Всичко е въпрос на стратегия — бе обяснил Ториан Торсен на Джеф, докато кучетата джафкаха и се дърлеха.

Това му се струваше напълно смислено по онова време.

— На берсмолски за понятията „дуелиране“, „стратегия“ и „фехтуване“ се използва само една-единствена дума.

Торсен протегна напред ръка, за да може огромното черно куче да я подуши през оградата.

— Някои моменти са по-лесно осъществими от други.

— Като например да се срещнем тук.

Торсен кимна и взе малка кучешка бисквита от ракитовото кошче, оставено отстрани на клетката, постави я на дланта си и я поднесе на кучето. Двама работници в гащеризони се промъкваха между редиците клетки в кучкарника, изкарваха кучетата от постоянните клетки във временни, за да могат да почистят. Само че дори миризмата на боров ароматизатор и белина не бе в състояние да заличи вонята на кучешка пикня и фекалии.

— Можем да сме абсолютно сигурни, че тук няма Чеда, иначе кучетата щяха да ни известят. — Ториан Торсен се усмихна подигравателно. — Най-вероятно щяха да се опикаят, без звук да издадат.

Джеф кимна.

— И какво сега, ще купиш ли куче?

Ториан Торсен поклати глава.

— Това само ще забави неизбежното. — Той стисна устни. — Представи си, че това е дуел сред мъглите на... сред мъглата. А кое е най-важното, което мъглата скрива?

— Кой са играчите — отвърна бавно Джеф. — Каква е целта им. Какво възнамеряват да направят.

Ториан Торсен кимна.

— Той или те — може да е повече от един, въпреки че много се съмнявам — се крие от нас. Нямаме абсолютно никаква представа

какво иска.

— Ама...

Ториан Торсен поклати глава.

— Знаем какво вестрито си мислеше, че е искал Чедото. Но той е бил тук достатъчно дълго не само за да открие сина ми, но и за да... за да се вмести в живота и обстановката, може би по същия начин, по който го направих и аз. — Той сви рамене. — Ако е искал да пролее кръвта на сина ми, щеше да го е сторил вече. Ториан е също толкова бърз, колкото бях и аз на неговата възраст, но значително по-умен, да не кажа по-хитър и изобретателен, но е без значение колко бърз, умен, хитър и изобретателен си, когато една тъмна сянка изскочи ненадейно от някоя алея или вход в момент, когато изобщо не очакваш, за да те разкъса на парчета. — Той вдигна поглед. — Знаеш ли как да се фехтуваш? Не? А шах не играеш ли, ами на дама? Жалко наистина. Те са почти същите, там се използват едни и същи похвати, трябва да владееш едни и същи тънкости: ако искаш да нанесеш удар, трябва да се придвижиш напред; само че, щом започнеш да настъпваш, се излагаш на ударите на противника.

Щом стиснеш меча, китката се превръща в центъра на вселената, в точката, около която се завърта цялата битка. Ако уцелиш противниковата китка, независимо дали става въпрос за дуел до първа кръв, или за двубой до смърт, ти печелиш. Вие имате поговорка за най-бързия начин, по който да стигнеш до сърцето на човек; а пък мен са ме учили, че най-бързият начин да се добереш до чуждото сърце е, като поразииш китката. Щом китката е извадена от строя, можеш да понижиш сърцето в момента, когато на теб ти е угодно.

Затова от тази истина произлиза класическото действие: излагаш китката си на ударите на противника и се надяваш той да се подлъже и да насочи ударите си към нея, като защитата му се оголи за твоя рипост. В повечето случаи, ако си добър, този номер минава. — Торсен подръпна ръкава си нагоре. Яката му китка беше грозно набраздена с поне шест плътни бели линии, които говореха за стари рани. Пръстите му потриха внимателно белезите. — Но това не се получава винаги, просто не можеш да разчитаеш, че ще стане винаги.

Точно това бяха направили двамата с Тори снощи. Ако Чедото се бе подлъгал и нападнал Тори, щеше да се разкрие, а Джеф веднага да го забележи. Нещата щяха да се подредят по същия начин, по който се

получаваха, когато нападащият фехтовчик оставяше незащитено място, когато се впускаше напред.

— Защо тогава той не се подведе? Наблюдавал ни е.

— Има още един класически ход, който... ами той превръща тактиката в стратегия. Вместо да се опитваш да нанесеш удар, полагаш необходимото старание, за да манипулираш противника си да... загуби равновесие. Щом загуби равновесие, ти вече контролираш както времето, в което ще нанася удари, така и посоката, в която насочва същите тези удари, така че ти успяваш да спечелиш по индиректен начин битка, която трудно би успял да спечелиш, по какъвто и да е друг начин.

— Накратко казано, той ни е приложил тъкмо този похват.

— Искаш да кажеш, че сме загубили равновесие, нали така? Просто сме загубили изгодната си позиция.

— Не ние. Ти.

Ториан Торсен кимна.

— Аз. Това е единственото, което има някакъв смисъл. Аз съм едновременно и китката, и сърцето, аз съм истинският център, сърцевината. Иън е сбъркал. Чедото е тръгнал след мен. Единствената причина да се разкрие пред младия Ториан е била да ме изкара от равновесие, и то тук, на място, където нямам усет към обстановката, където той ще може да определи и времето, и следващите сблъсъци.

Джеф кимна.

— Значи трябва веднага да се приберем. Освен това в семействата и на Тори, и на Маги е имало смъртни случаи и затова трябва да си подадат молба за отсъствие.

Ториан Торсен поклати глава.

— Трябва да предвиждаш една крачка напред. Какво, според теб, ще направи той след това? Смяташ ли, че ще се откаже?

— Може би ще ни последва и ще ни нападне на наша територия, вкъщи.

— Може и да си прав. Или просто ще опита нещо значително по-простичко: ще започне да убива тук. Ще убие един, друг ще обезобрази, за да ни покаже, че ще продължи. А след това отново и отново. — Той протегна ръка през решетката, за да може кучето да му оближе пръстите. — Колко кръв, според теб, ще трябва да пролее, за да ме изкара на открито, за да ме накара да се изправа срещу него?

Джеф си пое шумно въздух през зъбите. Не е възможно да защитиш целия свят, а само една малка и незначителна част, понякога дори и това е невъзможно. Естествено. Можеха да се приберат у дома и да чакат, докато Чедото започнеше с убийствата, и да се надяват, че ще убива единствено хора, които не познават и не са им близки; можеха да оставят окървавените мъртви тела да се трупат, докато купчината стане толкова голяма, че се прекатури към тях и ги принуди да се върнат на мястото, избрано от убиеца.

Колко висока щеше да стане купчината?

— Добре — съгласи се Джеф. — Значи ти си китката и ние му предлагаме китката. Ще те използваме за примамка и щом той тръгне след теб, аз ще го пипна. По същия начин, по който опитахме двамата с Тори.

— Само че не бива да ме следиш от толкова късо разстояние, нали? Той вече те е подушил и ще те познае по миризмата.

— Искаш да ми кажеш, че съм разкрит?

Ториан Торсен поклати глава.

— Не е точно така. Само че ще бъдеш... както сам казваш, „разкрит“... той ще те разкрие, ако ме следваш прекалено близо. Той има преднина от няколко крачки, значи не е чак толкова глупав. Снощи просто е изчакавал и е наблюдавал, за да знае какво да очаква. Бил е във вълчи облик, защото тогава и обонянието, и зрението, и инстинктите му са най-остри. Притаил се е някъде и е душил зимния вятър, за да е сигурен, че след това ще успее да идентифицира всички хора, които снощи са били някъде наблизо около Тори. Ако случайно усети същата миризма, веднага ще я разпознае. Ако случайно попадне на същата миризма някъде около мен, веднага ще те познае.

Тогава единствената му задача ще бъде да ме елиминира, за да няма нищо, което да му пречи на пътя към Ториан.

„Дори нямаше да бъде нужно да убива Джеф, въпреки че ако му се прииска ще го стори. Просто трябва да го поразсее за няколко минути, а това ще му бъде повече от достатъчно, за да разчита на изненадата при нападението над Ториан.“

Ториан Торсен кимна.

— Затова стоиш на разстояние, достатъчно далече, за да не може нито да те подуши, нито да те види, нито да предположи, че ти...

— Освен — започна Джеф, а всяка дума горчеше в устата му, — ако не ти влезеш в ролята на китката, а аз. — Чедото се страхуваше от Ториан Торсен не толкова като стратег, колкото като боец. Все още не можеше да се каже, че Торсен е стар, но не беше и млад, краката му бяха бързи и здрави, а очите — остри като на сокол — може би Чедото бе преценил, че истинската заплаха ще се окаже този, който пази гърба на Ториан, а не самият Ториан.

Не можеш да играеш шах с човек, който предвижда два хода преди тези, които си успял да предвидиш ти.

Всъщност можеш, но ще загубиш играта. При това загубата ти ще бъде значителна.

Торсен не погледна Джеф, докато подаваше нова бисквита на кучето.

— Чудех се дали ще кажеш това.

„Наистина ли? — каза си Джеф. — Или просто се чудеше кога ще го кажа.“

ГЛАВА 17

СЦИОНЪТ

Решетките на килията, последната от шестте, подредени от едната страна на коридора, бяха издялани от камък, също като Градищата, и приличаха на истинска каменна дантела, която Иън оприличи на причудливите форми на полуготовите картофи за пържене, които винаги му се струваха прекалено мазни.

Тясното помещение беше осветено от малък кръгъл прозорец на външната стена, покрит с нещо като матирано стъкло, много подобно на кварц. През него се процеждаше мътна светлина, леко подсилена от двата запалени фенера, закачени на далечната стена.

Килията все още бе заключена на две места, с огромния месингов катинар, за който Иън прецени, че дори и той ще успее да отвори, както и от дълга тънка метална летва, пусната в основата на вратата, за да не може никой да отвори отвътре.

Съвсем простицък механизъм, ако изобщо можеше да бъде наречен механизъм. Ако се предположеше, че човек не може да счупи камъка — а камъкът, от който бяха създадени Градищата, бе изключително здрав — някой трябваше да повдигне летвата и да я плъзне настрани, а тя бе прикачена на място с помощта на железен пирон, който пронизваше летвата и влизаше дълбоко в стената. Рийд Ричардс може би щеше да успее да се протегне и да извади пилона, докато е в килията, но това бе непостижимо както за останалите хора, така и за вестрите.

— До този момент не сте отваряли килията, нали? — обърна се Иън към стража.

Фоливан дел Фоливан — очевидно длъжността тъмничар бе наследствена — бе дебел грозен мъж с приятен тен, независимо от работата, която вършеше. Това означаваше, че не прекарва тук дълги часове в изпълнение на служебните си задължения, впечатление, подсилено и от факта, че по пода в коридора имаше плътен слой прах, както и под наровете във всяка една от петте килии. Значи длъжността тъмничар бе по всяка вероятност наследствена синекура.

Така нещата се връзваха. С провежданите дуели за уреждане на спорове бяха свързани доста неприятности, независимо от това какви ритуали се използваша, но така или иначе нещата в края на краищата се уреждаха, като един от двамата бе или наранен, или унижен — или и двете — но поне не попадаше в затвора.

Фоливан дел Фоливан погледна Иън, сякаш искаше да му каже: „*Ти пък, мътните те взели, кой си въобразяваш, че си?*“, но щом Дариън дел Дариън повдигна едва забележимо пръст, той поклати глава.

— Не — отвърна той. — Не съм я отварял. — Все едно че бе казал: „*Не съм, разбира се, ти да не би да ме мислиш за свършен идиот?*“.

Иън вече бе разбрал, че пазителят на ключовете или, с други думи, макар и не чак толкова официално, главният иконом, разполагаше с много повече власт във Вечното светилище, от който и да е друг от Пламенния Род, но точно в този момент това не бе въпросът, над който се налагаше да се замисля.

Защо обаче всички се бяха втренчили в него?

Всичко започна, когато Хоузи обърна поглед към него...

Може би това обясняваше нещата. Хоузи го бе погледнал така, сякаш той бе този, който отговаряше за всичко, сякаш той ръководеше нещата, затова Иън, по всяка вероятност напълно несъзнателно, бе поел лидерството от Старея. Дариън дел Дариън бе преценил, че му е изгодно, или просто по-удобно, да се съобразява с начина, по който бяха представени нещата, и дори Бранден дел Бранден и Херолф, и двамата големи почитатели на правилата на чисто мъжките игри, макар и всеки един от тях да се съобразяваше с тези правила по съвсем различни причини; бяха последвали примера на Дариън.

Фоливан дел Фоливан местеше очи от лице на лице, докато най-сетне отново се спря на Иън.

— Искате ли да я отворя? — попита той, а погледът му бе внимателно съсредоточен в някаква точка между Дариън дел Дариън и Иън.

Дариън дел Дариън погледна равнодушно Иън.

— Ти какво мислиш, Иън Среброкаменни? — попита той.

„*Мисля, че много ми се ще това да си остане ваш проблем и да не ми го прехвърляте на мен.*“ Беше очевидно, че Валин е избягал, а за

Иън това беше повече от чудесно. Единственият въпрос, който оставаше, бе как е успял, въпреки че Иън бе почти сигурен как е станало, поне в общи линии.

Ако предположенията на Иън бяха правилни, то Валин отдавна вече бе на сигурно място. А това означаваше, че не е длъжен да помага на хората от Градищата, защото по никакъв начин не бе обвързан с тях.

— Според мен е избягал. — *„Искрено се надявам отдавна да е изчезнал.“* — Херолф — каза той, — ти ще успееш ли да го подушиш?

Чедото изръмжа.

— Ти пък кой си и от къде на къде ще ми задаваш подобни въпроси, приятелю на Ториан Предателя?

— Естествено, той не е никой, за да си позволява подобна волност. — Бранден дел Бранден се ухили. Беше се поотпуснал малко, откакто се разбра, че Валин е избягал. Може би идеята, че ще измъкнат информация от джуджето след дълги мъчения, не му бе допаднала особено. — Напълно прав си, Херолф. Иън Сребърния камък няма никакви права тук и думите му наистина са казани не на място. Фоливан дел Фоливан, дръпни летвата от тази врата, за да можем да я отворим. Ако — обърнете внимание, че казвам „ако“ — вестрито се е скрило някъде вътре и използва възможността, която му предоставяме, за да избяга, това изобщо не влиза в работата на Херолф.

— Рррр. — Херолф се усмихна, но в тази усмивка нямаше нито топлота, нито приятелско чувство. Вълчата усмивка представляваше оголване на зъбите както при заплахата, така и за да могат да ги използват като средство за защита.

Иън му се усмихна в отговор. *„Давай, Херолф. Когато кажеш. За мен няма никакъв проблем.“*

Чедото подуши въздуха веднъж, а след това още веднъж.

— Тук е имало вестри, но не мога да кажа... рррр. Не и в този облик. Мислите ми са ясни, но така обонянието ми е по-слабо. — Той погледна Дариън дел Дариън и пазителят на ключовете му кимна едва доловимо. Херолф се приведе напред, гърбът му се изви и...

Той промени облика си.

Веднъж Тори бе описал на Иън как става, но се оказа, че е съвсем различно да го видиш със собствените си очи.

Най-неприятната част бе звукът. Иън винаги бе предполагал, че промяната на облика е нещо естествено и постепенно, една лека и сравнително бърза трансформация, доста подобна на специалните ефекти във филмите.

Само че въпросната трансформация започваше със звука на чупещи се кости и разкъсване на плът, с воня на застояла пот и едно ужасно, почти комично сплескване на тялото.

Хрущялите працияха също като изстрели, гърбът на Чедото се изви, след това се изпъна и той падна напред на ръцете си, които почти напълно се бяха превърнали в лапи, когато се отпуснаха на земята. Двата златни пръстена, които носеше, издрънчаха на пода и се търкулнаха незначително къде.

Иън не им обърна абсолютно никакво внимание, той не можеше да откъсне очи, докато в ушите му нахлуваха ужасните звуци на разкъсваща се плът и бълбукане на кръв. Предната част на лицето на Херолф се удължи и заприлича на муцуна, ръцете и краката изтъняха и заприличаха на вълчи лапи, докато гърдите наедряха, а ребрата добиха заоблен вид и бързо се покриха с плът и мускули.

Острите зъби изтракаха в устата на Херолф и сякаш пораснаха пред очите му, но въпреки че изчадието изпитваше болка, вече бе навел муцуна към пода и душеше наоколо.

Херолф навря муцуна през каменните решетки на килията и започна шумно да диша; след няколко минути се отдръпна и много бавно, сякаш краката му бяха схванати, премина покрай редицата клетки и много внимателно подуши всяка една от тях. Щом се натъкнеше на човек, ръмжеше недоволено и преминаваше към следващата.

Изръмжа пред Иън, излая срещу него, а сетне, когато Иън не реагира, оголи зъбите си с гърлено гъргорене. Едва тогава ръката на младежа се спусна към меч, а дланта на Хоузи покри тази на младежа.

— Шумът винаги си остава само шум — каза тихо Хоузи. Поклати глава. — Казва, че не е подушил нищо, което би могло да ни бъде от полза. Вътре е усетил Валин — и потта му, и пикнята му, и мириса на страх, който е излъчвал — но вече го няма в нито една от килиите.

Това бе чудесно, въпреки че тук нещо куцаше. Един такъв замисъл много би се харесал на Иън, ако той самият се намираше в

килията. Можеше да се скрие, възможността бе под пейката, но само ако съумееше по някакъв начин да измисли как да се покрие с невидим плащ така, че никой отвън да не успее да го види.

Налагаше се да прояви търпение, докато отключе вратата.

— Тук има Скрит Проход — каза той, изричайки на глас мислите на всички останали.

Не бе необходимо кой знае колко място. Знаеше се, че Градищата са набраздени от Проходи, някои известни на всички, а входовете им — толкова очевидни за всеки минувач, че се използваха като най-обикновени коридори, в които нямаше абсолютно нищо потайно.

Самият Иън знаеше два от тайните Проходи във Фалиас. Единият бе в покоите на Пламенния Род, който отвеждаше до Скрит Проход, по който първите Чеда бяха пристигали в Хардуд, по-късно използван като път за бягство от родителите на Тори Торсен и Маги. Много добре знаеше, че има и други.

По всичко личеше, че Строителят на Градищата е бил прекомерен почитател на скрити Проходи, както и на тайници, и това увлечение да ги създава не го беше напуснало и до днес. Може би всичко се е дължало на факта, че е знаел къде е всеки един от тях.

Само че сега нещата вървяха от зле към по-зле. Тук Иън го подозираха, че е Вреченият войн, а ето че сега трябваше да открият, че в една от затворническите килии има изход към Скрит Проход, неоткрит векове наред, който вече бе станал достояние както на Иън, така и на неговия слуга вестри.

По дяволите. Какво ли друго знаеше Валин, което бе скрил от тях?

На Дариън дел Дариън изглежда му се въртяха същите мисли в главата като на Иън.

— В доста интересна ситуация изпаднахме — каза тихо той. — Ето че във Вечното светилище ни навестява един невероятно талантлив мечоносец, за когото се твърди, че е ни повече, ни по-малко вандестийският Вречен войн. А Скрити Проходи не са откривани, поне доколкото аз знам, още от времето, когато дядо ми е бил пазител на Вечния Наследник. Но виждате ли, става така, че в самия ден, когато той пристига, откриваме доказателство не само че има и друг Проход, ами че един от спътниците му го използва, за да избяга. — Тънките му устни се извиха в неприятна усмивка. — Дали да не ви заключа тук,

точно в тази килия, за да изчакате благоволенieto на Вечния Наследник?

— Не знам дали наистина вярваш на всичко това, но предпочитам да не вярваш. — Ако един Скрит Проход бе останал скрит не другаде, а в затворническа килия, то вероятността Иън да го открие не бе дори и минимална.

— Напълно прав си. Изобщо не съм сигурен, че вярвам на всичко това. — Дариън дел Дариън остана загледан в Иън в продължение на цяла една минута и чак след това се извърна към Херолф. — Имам поръчка за теб и глутницата ти — каза той. — Претърсете планините. Намерете слугата вестри и го върнете тук жив, стига това да е възможно.

Вълкът изръмжа и припна към вратата, а ноктите му барабаняха по каменната настилка с тънички гласчета, които бавно се стопиха в далечината.

След това Дариън дел Дариън се извърна към Бранден дел Бранден, за да му се поклони вдървено и много официално.

— Благодаря ти за върнатата служба при Вечния Наследник, както и при Небесния Род. Благодаря ти от името на самия Вечен Наследник. Сега вече можеш да се чувстваш освободен от тази служба. Сигурен съм, че ти се иска час по-скоро да докладваш на Негово Топлейшество какво си видял и чул тук.

Бранден дел Бранден кимна.

— Може и да сте абсолютно прав — каза той, изпъна гръб, а след това се поклони на свой ред с толкова претруфен жест на ръката, че може и да имаше някакво значение, или просто означаваше, че Бранден дел Бранден е надут пуяк, който обича да ръкомаха. — Ще потегля на сутринта, стига това да ви е угодно, но ако кажете, съм готов да замина още сега, стига да прецените, че Негово Топлейшество е нетърпелив да изслуша доклада ми.

Дори Иън разбра, че казаното означава: *„Ще ви отърва от себе си или утре, или веднага, вие решавате“*.

Това, което Дариън дел Дариън вероятно искаше да направи, бе да убие и Бранден дел Бранден, и Иън, и Хоузи, при това бързо, без много шум, но...

— Но котката вече избяга от торбата — намеси се Иън.

— А?

— Типичен израз от моята страна — няма смисъл да се заключава оборът, след като конят вече е бил откраднат.

— Аха. — Устните на Бранден дел Бранден трепнаха едва доловимо в ъглите. — Което ще рече: „*Не опушвайте месото, след като вече е позеленяло по краищата*“. — Той кимна.

— И така, какъв е съветът ти, Бранден дел Бранден? — В гласа на пазителя на ключовете нямаше и следа от притеснение; въпросът му можеше да означава любопитство за преценката на Бранден дел Бранден дали Чедата ще свършат задачата, за която са изпратени.

— Според мен, най-доброто е да се изпратят войници от Светилището, които да открият Скрития Проход. След като вече се знае, че се намира тук... — Той сви рамене. — Ако искаш, можеш да заключиш тук Орфиндел и да го оставиш под стража, за да започне да опитва да го намери, така поне ще разберем дали е загубил завинаги дарбата си да се измъква от каменните стени на Градищата, но — той поклати глава, — аз лично не бих посъветвал никого да се опитва. Не познавам човек, който да е извлякъл полза от затварянето на Орфиндел, а това е било опитвано неведнъж и не два пъти през миналите векове.

„Обещай ми, че ще ми кажеш всичко, което знаеш за Скритите Преходи“, искаше му се на Иън да каже на английски.

По дяволите. Не един и двама от жителите на Средните Владения знаеха английски — съществуваше много повече движение между Тир На Ног и Вечните земи, отколкото някой бе готов да признае.

Сегашното положение нямаше да бъде проблем, ако Иън говореше още някой език, наистина необичаен и рядко срещан. Хоузи притежаваше дарба за езиците, дори без сам да знае, предаваше тази дарба на околните. Може би е обмислил този въпрос предварително и бе дал на Иън подходящо средство, за да се измъкне от подобна ситуация. Нали преди се бе получило с берсмолския; Иън дори не бе предполагал, че го говори, докато не го чу за пръв път. Боже, та той дори не бе чувал за берсмолски, преди да го проговори. Може би Иън говореше... виетнамски например. Или дори естонски. Може би си спомняше нещо от френския, който учеше в гимназията, или иврит, който учеше в училище.

Как да раздвижиш мускул, който дори не предполагаш, че го има?

В главата му се завъртяха няколко израза. Ani lo midaber ivreet. Така не ставаше. Parlez-vous francais? Нямаше да му свърши кой знае каква работа. Просто Иън не можеше да говори нито френски, нито иврит.

La plume de ma tante est sur la table. Ysadal, v'yiskadash, sh 'mai rabba. Voulez-vous coucher avec moi ce soir? Honi soit qui tal y pense. Non compos mentis. Не, това вече беше латински, поне така му се стори — но по всичко личеше, че не говори и латински. *Chad gad ya, chad gad ya. Shma, Ysroel... A lons enfants de la patrie, le jour de gioire est arrive. Legion Etrangere. Bnai Brith. Baruch at ah, ado...*

Точно така.

— Направи bris — каза бързо той на английски, след което превключи на берсмолски. — Кажи им всичко, което искат да знаят за Проходите, моля те. — Беше благодарен, че измисли тази работа. Иън бе гледал навремето анимационен филм, доста отдавна наистина, където един белобрад човек с дълга вееща се роба държеше някакви таблетки с надпис: „Искате да отпрежем върховете на ония си работи?“.

Б'наи Брит напомни на Иън за bris, което обикновено означаваше обрязване.

Но това му бе само обичайното значение; буквално означаваше „споразумение“. Споразумей се с тях; обещавай им, казваше Иън, че ще им помогнеш да открият този тунел. Беше напълно възможно да води до някой Скрит Проход, макар и да не бе много вероятно. Когато чуеш тропот на копита, мисли за коне...

Но дори и да го направеше, какво от това?

„Иън, каза Хоузи на гърлен звучен език, който Иън никога преди не бе чувал, ако раздавах толкова лесно обещания, щеше непрекъснато да се налага да ги спазвам.“

Дариън дел Дариън ги погледна остро.

— Какво става тук?

— Забрави — отвърна Хоузи. — Аз... едно време можех и да ти кажа, много отдавна, как да откриете това, което ви интересува. Само че не мога, вече не мога. — Той почука с дългия си пръст по слепоочието. — Информацията, която човек не притежава, не може да

попадне в неподходящи ръце, нали така? — Той почука с пръст по един камък. Троп, троп.

— Това ми си струва доста... интересно. — Дариън дел Дариън стисна устни. — Мисля да оставя този въпрос на Вечния Наследник. — Той кимна сам на себе си. — Да отидем при него още сега, Орфиндел. Ти, аз и Иън Сребърния камък.

Иън смяташе, че е в добра форма, но докато стигнат до последното стъпало на дългите стълби, които се виеха нагоре в кулата, вече не бе на това мнение. Дали умората му не се дължеше на височината, или пък изтощението след дългото напрегнато пътуване си казваше думата, но дробовете му горяха при всяка глътка въздух, при всяка стъпка!

Как ли се отразяваше това изкачване на Хоузи и на Дариън дел Дариън? Дариън дел Дариън изглеждаше над шейсет, а пък Хоузи бе по-стар и от планините наоколо, но нито един от тях не полагаше никакво особено усилие, като се изключи това, че Дариън дел Дариън дишаше малко по-учестено и по челото му бе избила една — единствена капка пот, а в ъгълчетата на устата на Хоузи се бе събрало едва забележимо напрежение.

Продължаваха да се изкачат все нагоре и нагоре по стълбите към върха на кулата. Бяха монтирани и перила, метални, патинирани с годините, на младежа никак не му се искаше да се придържа, защото трябваше да използва ръката, с която държеше меч, и така щеше да я измори, затова продължи изкачването със стиснати зъби.

Тъмният диск, който в началото се мерзелееше едва-едва някъде високо, се приближаваше все повече и повече. Иън вдигна поглед, за да открие вход или врата. Все отнякъде трябваше да се влиза: сигурно Вечният Наследник разполагаше с цял батальон слуги вестри, които му качваха провизии и изнасяха ненужното всеки ден.

Или пък той се справяше сам?

Почувства се неловко, че едва успяваше да догонва двама значително по-възрастни от него мъже. Да не би пък мускулите им да бяха направени от някаква не изхабяваща се гума?

Или и те бяха не по-малко изморени от него, но доста по-упорити?

Трябваше повече от двама, за да играят тази игра.

— Той слиза ли някога от онова място горе? — попита Иън и си наложи гласът му да се запази равнодушен и естествен, доколкото това бе възможно.

— Рядко — каза Дариън дел Дариън. — А през последните години почти никак. Това, преди всичко, си е част от традицията. Вечният Наследник е... ами, много специален, съвсем не е като владетелите на Градищата. Не може да си позволи да бъде... въвлечен като Негова НепокOLEбимост или Негово Топлейшество, в каквото пожелае, още по-малко в ежедневни дела.

Ако говоренето, докато се изкачваше, бе причинило на Дариън дел Дариън дори и най-незначително физическо натоварване, то не пролича нито по лицето, нито в гласа му.

— И тук започва твоята роля, доколкото разбирам.

— Да започва ролята му ли? Аха. — Дариън дел Дариън кимна. — Да. Тънките му устни се стиснаха, но само след секунда се разтегнаха в усмивка. — Разбирам. Останал си с впечатлението, че пазителя на ключовете от Вечното светилище изпълнява същата длъжност като пазителя на ключовете във всяко едно от Градищата, така ли? — Той поклати глава и се обърна към Хоузи. — Орфиндел, ти умишлено ли не си му казал как точно стоят нещата при нас?

Хоузи не отговори веднага.

— Казал съм му, но не съм сигурен, че Иън ме е разбрал правилно.

„Страхотно. Изкарайте ме пълен глупак.“

— Не — отговори черният мъж, за да оправдае неизречената мисъл на младежа. — Тук не става въпрос за глупост. Нека да го наречем, липса на правилен усет, или може би на ориентация. Тук нещата стоят малко по-иначе, те не се вменват в същите измерения, с които си свикнал.

— Всичко е различно навсякъде — каза Иън.

— Именно. Точно това исках да кажа и аз — отвърна веднага Хоузи. — Въпреки че — отбеляза доста небрежно той — невинаги е било обичайно Вечният Наследник да бъде толкова далече от нещата и толкова несъпричастен като настоящия.

— Той е преценил — опита се да го защити Дариън дел Дариън, — че колкото по-малко се меси в ежедневните въпроси, толкова повече

влияние ще оказва появата и присъствието му, когато все пак реши да каже тежката си дума.

Може би това наистина беше някаква своеобразна истина, може би така се постигаше повече. Съвсем не бяха малко случаите, когато някой владетел е държан в изолация, без на практика да му се дава възможност да участва в управлението.

За приблизително хиляда години, императорът на Япония и неговият двор са били буквално затворници на онзи род или семейство, които на практика са движели делата на страната, като са били допускани пред останалите благородници изключително рядко, и то единствено, за да покажат кой управлява. Краят на шогуната настъпва по някое време през деветнайсети век — Иън не бе добре запознат с подробностите — ставаше въпрос за някаква Реставрация. Мейджи, май така беше, Реставрацията Мейджи.

Само че японците отново бяха навлезли във вид гражданско-военен шогунат, който ги бе вкарал във Втората световна война, благодарение на който бяха преживели войната...

И бе прекратен с Хирошима и Нагасаки.

Да не би Дариън дел Дариън да се притесняваше, че управлението на пазителя на ключовете на Вечния Наследник ще бъде прекратено с появата на Вречения войн? Ако съществуваше любезен начин да зададе този въпрос, то Иън нямаше ни най-малка представа какъв може да бъде той — по-късно щеше да попита Хоузи.

С всеки кръг нагоре по спиралните стълби дискът над тях се доближаваше и Иън — най-сетне — успя да забележи тъмното очертание на нещо като люк, което очевидно бе единственият вход.

Ако Вечният Наследник искаше да си живее отделно и далече от всички, очевидно бе избрал прекрасно място. Извитите стълби най-сетне свършиха на площадка, където смешна на пръв поглед, най-обикновена, дървена стълба се оказа единственият път към тъмния зейнал отвор над тях.

— Ще бъдете ли така любезни да изчакате тук за момент? Веднага ще проверя дали Вечният Наследник ще благоволи да ви приеме. — Дариън дел Дариън се заизкачва с обидна лекота и изчезна в тъмнината отгоре.

Иън се облегна на хладния камък и си пое дълбоко дъх.

— Сега вече няма как да скрием кой се е размекнал напоследък.

— Има различни видове издръжливост, Иън — каза му Хоузи. —

Ние с Дариън дел Дариън имаме много по-слаби мускули, отколкото доста други хора.

Лицето на Дариън дел Дариън се появи от дупката над тях.

— Моля, заповядайте.

Иън нямаше представа какво да очаква — а това си оставаше един от основните проблеми в Тир На Ног; след известно време свикваш, може би дори прекалено много — но определено бе очаквал да попадне на едно удобно и сравнително луксозно място. Та нали тук бяха покоите на Вечния Наследник, а като се сети за лукса в гостните на Градищата, той очакваше нещо значително по-пищно и внушително.

Кръглата стая обаче се оказа гола, почти аскетична. Имаше няколко прозореца с витражи, които пропускаха светлина, но гледката навън си оставаше скрита. Подът представляваше нещо като мозайка, сложна плетеница от малки парчета дърво, на пръв поглед сякаш напълно безсистемно нарязани, но веднага след това ставаше ясно, че са подредени с изящна прецизност, следвайки кръговете на самото дърво.

Малка, богато гравирана, дървена масичка бе вградена в далечния край и на нея бе оставена кристална гарафа с вода и няколко чаши — Иън бе виждал значително по-елегантни чаши в кухнята на семейство Торсен — малък чайник върху стоманена подложка, оставен да бълбука кротко върху уред с нисък пламък. Мирисът на горящ алкохол се смесваше с неприятната миризма на гнило и мухъл и напомняше за влажно мазе.

В стаята бяха поставени само два стола, и двата хлътнали и много ниски, пред всеки — малка масичка. Върху едната масичка имаше листове, някои просто хвърлени, други навити на свитъци; другата имаше много по-спретнат вид само с една писалка и мастилница и напълно обикновен, доста стандартен на пръв поглед нож, който Иън би определил като ловджийски, въпреки че се съмняваше дали притежателят му изобщо ходи на лов.

Дълго черно перде бе закачено на метална релса високо горе на стената и преграждаше част от кулата. Ако на това място съществуваше някакъв лукс, то той можеше да бъде скрит единствено тук, зад завесата.

„Е, Вечни Наследнико, защо не оставиш за малко кръшните танцьорки и не излезеш да разменим по някоя и друга дума?“

— Пожелавам ви денят ви да е благодатен — прозвуча сподавен глас иззад пердето. — Благодаря ви, че дойдохте, за да ме видите. — Беше трудно да се определи възрастта на говорещия. Мъж, това бе сигурно, в никакъв случай не бе млад, но гласът му не трепереше от старост.

— И ние ти благодарим, разбира се — отвърна на поздрава Хоузи. — Но мен ме измъчва любопитство. Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

— Това зависи единствено и само от въпроса. Питай и ще видим.

— Защо се криеш зад това перде? — Хоузи го посочи, не че Вечният Наследник можеше да види жеста му. — Не за пръв път посещавам Вечното светилище и...

— Разбира се, че не е за пръв път. Нали ти, Орфиндел, си го строил.

— Ами — поколеба се Хоузи, — има различни легенди, че било построено от Старей, който се казвал Арвиндел, в други се говори за Орфиндел, както и доста неприятни за ухото неща — но това съвсем не ме прави същия Орфиндел, не е ли така?

— Не. — Дочу се тънък кикот. — Това определено не те прави същия. Но нека забравим този въпрос, поне засега.

— Та исках да кажа — продължи Хоузи, — че и преди съм бил тук, но не бях останал с впечатлението Вечния Наследник да е чак толкова...

— Отдаден на уединението си — довърши вместо него Вечният Наследник. — Мисля, че искаше да кажеш именно отдаден на усамотението си.

„Или по-скоро потънал в изолация“, помисли си Иън. Дали самият Вечен Наследник си бе избрал подобна съдба, или така бе решило онова чучело, дето го вардеше?

А и пердето. То пък за какво беше нужно?

Точно в този момент щеше да е много удобно, ако тук се мотаете някое малко кученце, което да поотмести завесата. Никой нямаше да обвини едно симпатично малко кученце. Не че имаше представа какво щеше да разкрие животинката, освен че там нямаше да заварят Франк Морган. Гласът на Вечния Наследник приличаше много повече на гласа на Уолъс Бийри.

„Само спокойно, и аз не съм Джудди Гарланд.“ Въпреки че изпитваше непреодолимо изкушение да удари пети и да изреве на висок глас: „Мой любим дом, мой любим дом, мой любим дом“, Иън се въздържа, защото бе очевидно, че от това няма да излезе нищо добро.

— И така, Орфиндел, всичко е ясно. Напоследък предпочитам тишината и спокойствието и се срещам с малцина.

— Доколкото разбрах, Наследникът и пазителят на ключовете са единствените — отвърна Хоузи.

— Разбрал си прекалено много неща. Усамотението и уединението са ми напълно по вкуса.

— Добре — прекъсна ги Иън. — Ако усамотението и уединението са ти чак толкова по вкуса, защо тогава си търсиш белята и пращаш помиярите си по петите на семейство Торсен? На мен ми се струва, че сам си просиш белята.

Дариън дел Дариън отвори ужасен уста, а Хоузи отстъпи крачка назад.

Очевидно бе, че никой не си позволяваше волността да разговаря толкова грубо и рязко с Вечния Наследник.

— Задаваш ми... доста интересен въпрос, Иън дел Бенджамин — отвърна Вечният Наследник.

Иън не бе сигурен защо скритият употреби тъкмо това име. И какво от това, че знаеше за онзи боклук, който се водеше баща на Иън? Ако се опитваше да отправи някаква заплаха, тя изобщо не бе в състояние да притесни младежа.

„Ей, ало, Вечни Наследнико, давай, изпрати помиярите си да сръфат любимото татенце. И какво от това? Пет пари не давам.“

Не, това не беше съвсем истина. Не би трябвало да му пука, но истината бе, че не можеше да остане безразличен. Просто не можеше. Ето ти още една от несправедливостите в живота. Някъде дълбоко в

подсъзнанието му един тъничък гласец непрекъснато щеше да му повтаря, че ако бе казвал правилните неща, ако бе вършил всичко, както трябва, ако си бе чистил стаята и я бе поддържал спретната, дори ако бе изкарвал по-високи оценки, ако бе слушал баща си повече, ако си бе подбрал по-добри приятели и по-подходящи хобита и занимания, ако знаеше кога да говори и кога да премълчи... само ако се бе справял с всичко по-добре, тогава баща му сигурно щеше да го обича и да държи на него.

Спомняше си с мъчителна яснота всички онези нощи, когато лежеше в леглото си и не можеше да заспи, докато баща му бе някъде и се надяваше, макар и да знаеше, че надеждата няма да му помогне, че онзи гад ще се блъсне с колата си в някое дърво и ще стане на пихтия, но всеки път, без изключение, проклетата врата на гаража издрънчаваше, а Иън се обръщаше към стената, изпълнен с друга надежда, че този път ще успее достатъчно убедително да се престори на заспал, че баща му ще се довлече в собствената си спалня и ще потъне в безпаметен пиянски сън.

След всеки подобен случай той бе усещал в себе си нещо като облекчение, че му се е разминало.

— Предпочитам да ме наричат Иън Силвърстайн — каза Иън, — или Иън Сребърния камък. Поне така ме нарича тя — обясни той. Нямах да се отрази зле, ако напомнеше на Вечния Наследник, че Иън разчиташе на приятели с власт и мощ.

— Искаш да кажеш Фрея? Говориш за онази тя, която всички познават под името Фрида, жената на фериботаджията? — уточни Вечният Наследник. — Тя е доста добре запазена за възрастта си, нали? Знаеш ли, Орфиндел, винаги съм ви завиждал на вас, Старейте, заради дълголетието, но според мен вече сте свикнали с тази човешка проява на завист.

Хоузи не отговори.

— Затова пък Арни Селмо — продължи Иън, — този, който владее Мьолнир — сигурен съм, че си виждал светкавиците му далече на юг — той ми казва просто Иън.

— Значи си мислиш, че те ще отмъстят за всяко зло, което те сполети? — Въпросът бе зададен с небрежен глас, сякаш Вечният Наследник го питаше за времето навън, сякаш си говореха напълно приятелски и неангажиращо.

— Надявам се — отвърна искрено Иън. — Ако трябва да сме точни, надявам се ти да си мислиш, че те ще отмъстят за всяко зло, което ми е причинено.

— Много добре. Сигурно правилно съм разбрал, че те са приятелски настроени и към двамата Ториан дел Ториан — както възрастния, така и по-младия?

— О, да. — За Арни ли ставаше въпрос? В Нощта на Чедата, Арни бе изскочил от дома си и се бе изправил срещу глутница Чеда във вълчи облик, въоръжен единствено с пушка, същата онази пушка, която много бързо бе показала, че дори не е в състояние да подразни достатъчно Чедата.

— Кажете ми тогава, глупако, защо реши, че бих предизвикал толкова мощни врагове? А и защо да го правя? Да не би да си мислиш, че съм луд и затова съм готов да предизвикам гнева им — както и твоя, ако се окаже, че си Вреченият войн от легендите — само за да постигна някакво си евтино отмъщение срещу бивш поданик, когото самият Орфиндел е взел под крилото си?

— Не! — Гласът на Вечния Наследник загуби небрежното си звучене и благостта. Изведнъж стана съскащ, дразнещ и опасен като на раздразнена змия. — Никога не съм правил подобно нещо. Такава заповед не е излизала от Градищата. Не Владенията са изпратили Чеда през Скрытите Проходи, за да дебнат Ториан дел Ториан; бил е Старей, огнен гигант, преструвал се дълго време на Огнения Херцог, а той не го е сторил в името на Владенията, а единствено заради себе си, за да примамва Орфиндел, за да го измъкне от скривалището му, за да успее да го пипне.

По онова време Хоузи бе знаел къде са скрити скъпоценните камъни от Брисингамен и въпреки че преди е устоявал на мъченията, въпреки че тялото му е било подлагано на какви ли не мъки години наред, дотолкова, че съвестта на един дуелист от Градищата се е разбудила, той бе дал дума да защитава Тори и Карин, а ако това означаваше, че трябва да издаде скривалищата на скъпоценните камъни, той нямаше как да се отметне от обещанието си и огненият гигант си бе направил сметката отлично.

Така ли беше наистина?

Да, така беше. Хоузи не раздаваше лесно обещания и то не защото нямаше да му е приятно да престъпи дадената дума, а защото

не можеше да я престъпи. Тя го обвързваше завинаги, безотказно. Беше се връщал в Тир На Ног поне два пъти, за да защити Тори и Карин, и то не само защото ги обичаше, а защото бе дал обещание пред бащата на Карин, че ще ги пази. Бе дал това обещание, съзнавайки, че старият Рьолке може да отпрати и него, и Ториан дел Ториан в момент, когато подобна възможност би била напълно неприемлива.

— Значи не си бил ти — каза Иън. — Добре тогава, ще приема думите ти за истина.

— Колко благородно от твоя страна — отвърна Вечният Наследник, а гласът му бе леденостуден и приглушен.

— Тогава кой го е сторил?

— Не знам — отвърна Вечният Наследник, с глас, осезаемо по-слаб след избухването. Той се закашля и задъха мъчително и тежко.

Дариън дел Дариън се надигна от стола.

— Вечният Наследник е много зает — каза той. — Трябва да си почине.

— Не, пазителю на ключовете, имам нужда от...

— Не. — В тона на Дариън дел Дариън нямаше и следа от сервилност. — Имаш нужда от почивка, Вечни Наследнико. Трябва да пазиш силите си за други неща.

Единствено железният контрол накара Иън да се въздържи да кимне доволно за правилната си преценка. Все пак правилно бе схванал нещата. Вечният Наследник наистина бе васал на така наречения си слуга и по всичко личеше, че Дариън дел Дариън е човекът, който управлява Владенията.

Дали пък Дариън дел Дариън не бе изпратил Чедата със задача? Още одеде стана ясно, че Херолф му се подчини с готовност. А защо бе така? И какво би могъл да направи Иън по този въпрос?

— Недей, Дариън — каза Вечният Наследник. — Имам достатъчно енергия, повече от достатъчно...

— Ако ще да ви служа вярно и достойно, позволете ми аз да преценя, Вечни Наследнико. — Дариън дел Дариън се изправи и в стойката, както и в поведението му, нямаше и следа от покорство. Нито бе слуга, нито бе васал... какъв всъщност беше той? — Дал съм обет да ви служа вярно и предано, а не със сляпо подчинение, Вечни Наследнико, като ви отдам пълната си вяра, и ще бъде така, докато

дишам, защото, ако не съумявам да спазвам дадения обет, то тогава няма да мога и да дишам.

Изад пердето се чу сподавен кикот.

— Ти да не би да се опитваш да ме сплашиш, стари приятелю?

— Не, не ви заплашвам, Вечни Наследнико. Но ако не се вслушвате в думите ми, може би, след като тялото ми издъхне пречупено и потънало в кръв долу пред кулата ви, може би тогава с повече готовност ще се вслушвате в моя син и наследник — той няма да може да ви служи с опита си, но поне в душата му е събрана искрена преданост.

Дариън дел Дариън пристъпи към стълбите и свали от врата си тежката златна верига с медальона. Пусна тежкото украшение на пода и веригата шумно издрънча, а звукът отекна във всяко кътче на малката стая.

— Още днес ли ще желаете той да поеме изпълнението на задълженията си? Предупреждавам ви... не, Вечни Наследнико, заплашвам те... той ще ти бъде верен и предан не по-малко от мен, но ако не се вслушваш в съветите му по въпросите за твоето собствено добруване, тогава ще останеш съвсем сам, единствено с дванайсет годишния си внук, който ще чака ти да свършиш всичко.

Чу се тъничък писклив смях.

— Доколкото разбрах, Дариън дел Дариън младши е доста умно и будно дете и отличен другар на моя Наследник.

Очевидно Дариън дел Дариън прие тези думи като знак за примирие. Наведе се и вдигна веригата, символ на положението му, от пода, след това се изправи бавно и я върна на врата си.

Колко ли пъти, зачуди се Иън, тези двамата бяха разигравали същата тази сцена? По всичко личеше, че всяка дума и действие са отлично отработени, а ако представлението бе предназначено за гостите, те значи бяха значително по-добри актьори, отколкото публиката си даваше сметка, защото всичко бе пропито с искреност. Дариън дел Дариън наистина щеше да се самоубие, ако Вечният Наследник не бе отстъпил.

Дариън дел Дариън поглади пердето с протегнатата си ръка, познат и изпълнен с обич жест.

— Сега почивайте — каза тихо той. — Ще се върна, за да ви донеса супа, може и малко хляб. Да, знам, че нямате апетит, но трябва

да се храните. — Обърна се към Иън и Хоузи и им даде знак с ръка, че могат да си вървят. — Ще се разбера с тези двамата, можете да разчитате на мен.

— Да разчитам на теб ли? Та нали винаги и за всичко разчитам на теб, стари мой приятелю.

ГЛАВА 18

ВИК В НОЩТА

Тори най-сетне успя да натъпче Джеф в самото и покри високата бяла яка с кариран шал с разръфани краища, който някога, много отдавна, може и да е бил нов.

— Затегни здраво каишките, Тори — каза Джеф и изпусна шумно дъха си, за да може Тори да затегне. Младежът се напъна.

По нищо не личеше, но Тори бе пробвал да пробие с ножа си едно място близо до ръба. Дори външното покритие бе трудно да се пререже, а той така и не успя да го пробие с върха на ножа, камо ли да направи разрез.

Непробиваем синтетичен полиамид ли беше това? Татко каза, че няма никаква представа.

— Трябва да ти призная, че името на марката много ми харесва.

— „Втори шанс“ — ухили се Джеф Бйерке. — Твърди се, че може да издържи на куршум 45-и калибър. Ако имам късмет, поне ще успее да забави Чедото. — Той прехапа долната си устна за момент. — В случай че ме нападне пръв.

Торсен сви рамене.

— Ако ме нападне мен пръв, ще се разкрие пред теб, стига да си достатъчно близо. А той ще нападне. Трябва ти само секунда, само един отскок встрани и ще успеем да го свалим.

Щеше да стане така, ако имаха късмет. Тори им бе помогнал да се облекат и да се въоръжат, а сега ги изпращаше до вратата.

Стъпките им отекнаха надолу по стълбите, а след това заглъхнаха някъде навън.

— Баща ти знае какво прави — каза Маги и стисна ръката му. Дланта ѝ бе суха и топла. — А Джеф ми прави впечатление на съобразителен и доста бърз, не е ли така?

Тори кимна. Имаше нещо в отношенията между Маги и баща му, което не му беше особено приятно, сякаш...

Я стига. Погледна Маги право в очите. Там не беше ли стаено нещо повече от страх?

— Ако си уплашена — каза той, — значи съзнаваш сериозността на положението.

Тя не му отговори, просто се обърна и пое към кухнята, за да се заеме с нещо, което му се стори, че дрънчи оглушително, въпреки че той не можеше да се сети какво има за оправяне в безупречно поддържаната кухня.

Чувстваше се някак неловко, бе неестествено, че остана тук, но Маги не можеше и не биваше да бъде сама. Истината бе, че тя можеше да се погрижи за себе си при почти всякакви обстоятелства — щеше да ѝ стане неприятно, че някой се суети около нея, дори и да имаше нужда — а сега, поне според него, определено имаше огромна нужда някой да бди над нея.

По дяволите!

Погледна часовника си. Десет и петдесет и една. Бяха минали цели три минути, откакто те излязоха.

Опита се да седне спокойно и да почете вестник, но не можеше да се съсредоточи. Маги не вярваше на нищо от нещата, които предаваха по телевизията, затова не му се искаше да се заяпва в екрана. Зачуди се дали да не извади бруста и да наточи с него меча, но острието бе отлично поддържано. Пистолетът с късото дуло бе в джоба му и той се поколеба дали да не се поддаде на изкушението да го извади, за да го провери отново, но пък това си беше пистолет, а човек не бива да се занимава с огнестрелно оръжие, когато нервите му са изпънати до краен предел.

Затова отново взе вестника.

Десет и петдесет и седем.

Така. След като не можеше да свършиш нищо полезно в даден случай, то тогава свърши нещо, с което да се позабавляваш. Ако се окаже, че от теб имат нужда, така ще си по-полезен и отпочинал, отколкото ако си гризеш ноктите и трепериш от притеснение.

Приятна мисъл му мина през ума. Ако и двамата имаха нужда да се отпуснат, то тогава...

Не. Идеята не струваше. Двамата с Маги трябваше да се пазят един друг, а това, което имаше наум, съвсем нямаше да мине за взаимна загриженост. Освен това му се стори, че в тази идея има нещо перверзно.

А и ако трябваше да е честен пред себе си, вътрешно бе убеден, че Маги ще каже „не“ на предложението.

Нов трясък от кухнята.

Осъзна, че за безброен път препрочита първия ред от някаква статия за отбора на викингите, без дори да разбира какво искат да кажат. Но всъщност на кого ли му пукаше какво искат да кажат? Разни там дебеловрати милионери в стегнати клинове се налагат заради някаква си топка.

По дяволите. Отпусна се назад и стисна очи.

Тори се опитваше да отпусне мускулите на врата си, когато телефонът на масичката пред него звънна и на него му се стори, че е готов да изскочи от собствената си кожа.

— Не се обаждай! — кресна Маги от кухнята. — Аз ще вдигна.

— Нямах и намерение да се обаждам — сопна ѝ се раздражено и грубо Тори. Това си бе телефонът на Маги и щом тя се страхуваше, че ако родителите ѝ се обадят, могат да попаднат на мъжки глас, който отговаря на нейния телефон, и да си направят съответните напълно правилни заключения, добре, да бъде както тя иска.

От друга страна обаче, да си крещят съвсем не беше добре. По всичко личеше, че не само Тори е изнервен до крайност.

Изправи се и се упъти към кухнята, за да ѝ се извини.

— ... Ами, не, татко — всичко е съвсем наред. Просто денят ми се стори безкраен... нали знаеш... контролни, ей такива неща...

„Извиняван, че ти се сопнах, изрече с устни Тори. Просто съм малко нервен.“

Малко ли? Все едно да кажеш, че ако си пресоваш палеца с чук, е като да почувстваш леко убождане.

Тя продължи да говори по телефона, но вдигна ръка, усмихна му се, кимна и също изрече с устни: *„Няма нищо“*, докато изслушваше баща си. Тори излезе от кухнята и затвори обикновено отворената плъзгаща се врата, за да може да ѝ създаде поне елементарна илюзия, че е сама, докато разговаря с баща си.

„Браво, моето момче, това беше добър ход.“ помисли си той. Тя беше тази, която му кресна, и би трябвало тя да се извини, но тя никога не се извиняваше и по всяка вероятност никога нямаше да чуе извинение от нея. Но ако искаше да е с Маги, се налагаше да приема тези дребни нейни недостатъци, а той спокойно можеше да ги

прегълтне. Просто трябва да си готов да признаеш, че тя има право, дори в случаите, когато очевидно не беше така. Макар че тя никога нямаше да си признае, че е допуснала грешка, поне не и направо, много добре съзнаваше какво става.

Това бе една от причините, поради които никога не се бе притеснявал за Иън и Маги, не и в началото, когато започнаха да излизат заедно. Тогава започваше да се усеща известно напрежение — Маги бе в самото начало на уроците по фехтовка, а пък Иън винаги се справяше по-добре от Тори — но Тори бързо осъзна, че умът на Иън е съсредоточен над други неща, че с небрежното си поведение показва, че няма намерение и с пръст да пипне Маги.

Това не бе никакъв проблем за Тори. Да постъпи правилно, за него винаги бе много по-важно, отколкото да докаже, че е прав, а едно от нещата, които научаваш, когато живееш в малко градче, бе, че не можеш да си позволиш лукса да си винаги прав не само защото това е напълно невъзможно, а защото е особено важно да се разбираш със съседите си. Ако не се разбирате, няма да постигнете нищо, само ще се гледате накриво.

Дяволите да го вземат, Тори бе научил този урок толкова рано, че дори не бе наясно, че го знае, докато не постъпи в колежа и не се оказа сред градските момчета, които пет пари не даваха дали са в добри отношения със съседите си по коридор, защото това съседство нямаше да продължи кой знае колко дълго време.

В големия град нещата определено ставаха все по-зле. Ню Йорк пък бе...

Бззззт. Той се извърна рязко, когато чу звънеца, и дясната му ръка веднага се стрелна към мястото, където обикновено висеше мечът.

Кой, по дяволите, бе решил да се натресе точно сега? Сигурно Чедото, преценил, че ще ги завари беззащитни.

Той се въртна към кухнята.

„Би ли отворил?“ — изрече само с устни тя.

— Всичко наред ли е? — прошепна той.

Тя се намръщи неодобрително, задето той бе проговорил.

— Изчакай само секунда, татко — трябва да изключа чайника на котлона. — Тя притисна слушалката към гърдите си. — Това са просто

неща, който засягат семейството ми — каза тихо тя. — Би ли отворил вратата?

— Да — отвърна той също толкова тихо. — Отивам веднага, след като видя пистолета в ръката ти.

Никой не би трябвало да приема загрижеността ти за параноя, след като Чедата са по петите ти, готови да пролеят кръвта ти. Да натиснеш звънеца на входа, а след това да изтичаш отзад и да нахлуеш, след като вече си отвлякъл вниманието на целта, може и да не беше особено хитро измислено, но ако се получише...

Тя се намръщи, протегна се зад себе си и в ръката ѝ се появи малък автоматичен пистолет, който тя стискаше правилно, с подпрян на предпазителя пръст.

— Сега доволен ли си?

Обърна му гръб и залепи телефона на ухото си.

Тори се отправи към вратата, за да слезе долу, като поспря единствено за да си дръпне палтото. Идеята му бе връхната дреха да прикрие пистолета. Ако отвореше вратата, стиснал сабя в ръка, и там се окажеше не който трябва, щеше да причини доста приказки и обяснения.

Мъжът, застанал навън на студа, му се стори познат и на Тори му отне момент, за да се сети кой е. Новодошлият бе в черно дълго кожено манто, пристегнато с колан на кръста, а шапката бе ниско нахлупена над очите или за да прави по-силно впечатление, или за да го предпазва от вятъра.

Щом Били Улсън вдигна глава и се усмихна, Тори се отпусна на мига и посегна към дръжката на вратата.

Леденият вятър последва Били в антрето.

— Били — възкликна Тори. — Извинявай много. В първия момент просто не те познах.

— Ако ме поканиш и ме почерпиш с чаша горещо какао, съм готов да се преоблека в гащеризон и тениска, стига да кажеш, че от това ще се почувстваш по-добре. — Били се пресегна и затвори плътно входната врата и чак след това се обърна отново към Тори. — Честно да ти кажа, Тори, докато чаках да ми отвориш, вече си мислех, че си решил да ме оставиш да премръзна навън.

— Вече ти се извиних, при това съвсем искрено. Хайде, влизай — каза Тори и прикри пистолета под палтото. Били не бе избрал най-

подходящото време, за да се отбие на гости, но нямаше как да му го каже, а и не можеше да го остави навън на студа.

— Ако си тръгнал да излизаш, много се радвам, че те хванах — говореше Били. — Навън е кучешки студ. Това палтенце няма много да те стопли.

Тори потупа тънката дреха.

— Неее. Никъде няма да ходя. — „*Защо тогава си го понесъл? Хайде, бързо, мисли бързо.*“ — Някакъв приятел на Маги беше казал, че ще се отбие да донесе разни инструменти, и мислех да му помогна да ги качим.

— Някои неща така и не се променят — каза Били.

— Какво?

— Нищо, нищо.

Тори винаги бе харесвал Били Улсън, но Били така и не се отърси от идеята, че Тори вече не е дребното момченце, което винаги се влачеше след тях с Джеф и Дейви, затова, щом Били каза, че някои неща така и не се променят, старото познато раздразнение отново обхвана младежа. Наистина, някои неща така и не се променят.

— Радвам се да те видя — каза Тори, което бе просто един любезен поздрав и нищо повече. Но още щом изрече думите, разбра, че е казал истината.

— И аз исках да кажа същото — отвърна Били с крива усмивка.

Тори въведе Били в апартамента и щом старият му приятел се обърна, за да си свали палтото, Тори натъпка пистолета в левия си джоб и веднага измъкна ризата, за да покрие щръкналото дуло.

Ето, това беше проблемът на тези проклетии. Винаги се притесняваш как да ги скриеш, защото в града поне, ако някой видеше човек с огнестрелно оръжие, щеше да се напикае от страх и паника, все едно че някой метален демон щеше да изскочи и да ги ухапе без предупреждение.

А не беше точно така, защото един добър меч, дори добра шпага за тренировки, си имаше нещо като душа, имаше дух. Тя оживяваше в ръката ти, отскачаше и се движеше бързо, гъвкаво и уверено, сякаш притежаваше своя собствена воля, тя винаги бе на твоя страна, готова да те защитава, а върхът напипваше слабостите, все едно че бе продължение на собствения ти пръст.

Докато пистолетът си оставаше парче бездушен метал. Насочваш го, дърпаш спусъка, чува се оглушителен гръм и някъде се появява дупка. Ако си го насочил правилно, дупката може дори да се окаже там, където си се целил.

Маги се показа иззад плъзгащата се врата на кухнята, а дясната ѝ ръка отскочи зад гърба за частица от секундата.

— Били! — изписка тя, сякаш бяха дългогодишни приятели.

— Здравсти, Маги — каза Били. — Бях наблизил и реших да се отбия и да кажа „здравсти“, но само за малко. Нали не е проблем — ако не сте тръгнали нанякъде или... да не сте заети с нещо?

Тя се разсмя, щом забеляза очевидното неудобство на Тори.

— Не, смятахме да прекараме една спокойна вечер тук — каза тя и посочи парчетата от бюфета „Стикли“, спретнато подредени върху разстлани вестници. — Трябва да довършим една работа.

Размениха си любезности, за Били бе направено какао, а Маги и Тори стиснаха по една чаша кафе. Били се отпусна на дивана до Маги, след това погледна от Тори към Маги и после обратно.

— Май трябваше да се обадя — каза той. — Само че не можах да ти открия номера, Маги.

— Води се на името на съквартирантката ми — обясни тя и отпи от кафето. — Но на теб мога да го дам — и ти ли си такъв паметлив като Тори, или да ти го запиша?

— Запиши ми го, ако обичаш.

Седяха мълчаливо, докато тя търсеше малък бележник и химикалка сред купчината вестници и списания върху масичката. После тя отвори бележника и записа номера.

— Май на това му казват неловко мълчание — каза Били и се усмихна непринудено и естествено.

— По дяволите, Били...

— Боже, какъв език, Тори. — *„И аз мога да те попитам, защото веднъж през изминалите три години не се обади и не се отби“*, казваше изражението на Били. — Не — каза той и вдигна длан. — Не съм тук, за да ви тормозя или преча, въпреки че малко се изкушавам. Сигурно защото ми беше много забавно да бъзикам Джеф пред Маги...

Маги се изкиска.

— Тори, да го беше видял само. Имах чувството, че всеки момент ще изскочи от кожата си.

— Значи можеш да бъдеш и гадна, а, Маги — обърна се към нея Били. — Харесва ми.

Тори се почувства като предател, докато слушаше как двамата се забавляват за сметка на Джеф, и то по време, когато Джеф бе навън и служеше за примамка, също като червей на вьдичарска кукичка, изпълнен с надеждата, че Чедото няма да успее да го захапне.

Тори хвърли един убийствен поглед на Маги, но тя не му обърна никакво внимание.

— Това не е честно — каза Тори. — И вие много добре го знаете. И двамата го знаете. — Не можеше повече да се съобразява и да се старее да не настоява, че е прав.

Така или иначе, не беше честно.

— И животът не е честен — отвърна Били. — Нямам нищо против големия град. Всъщност на мен ми харесва. Тук има толкова много неща, за които не съм имал... никаква представа. — Той вдигна пръст. — Не говоря единствено за мъжете. — Сви рамене и въздъхна. — Просто понякога ми се иска да можех да се прибирам от време на време у дома.

„По дяволите, Били. Защо винаги трябва да бъдеш толкова...“

— Можеш да се прибереш у дома винаги, когато пожелаеш — каза Тори. — Ако при вашите няма място...

— Има достатъчно място. А и ти много добре познаваш мама и татко. Може да се почувстват неудобно, че съм при тях. Хората ще започнат да говорят.

Тори не бе запознат с подробностите около заминаването на Били. Май имаше нещо, в това бе почти сигурен, нещо свързано с единия от близнаците Куист. Знаеше, че са хванали Били и Нейтън, докато вършели нещо, но за какво точно нещо ставаше въпрос, Тори не искаше и да знае. И Били, и Нейтън заминаха за града, за да завършат гимназия, така Тори повече не видя Били.

Всички обаче знаеха. Но човек не може да си вре носа навсякъде.

— У нас си винаги добре дошъл — каза Тори. — Знаеш го много добре. Само че не мога да те накарам да се чувстваш удобно...

Били прехапа устни. Затвори очи и вдигна глава.

— Моля те, бъди така добър да не ми казваш кога бих се чувствал удобно или неудобно, след като никога не си бил... на мое място. — Били беше ядосан, но той си бе просто Били. — Не заради

това съм дошъл, въпреки че ако някога ти се прииска да се видим на кафе и да поговорим — за това, а може и за много други неща — ще се радвам да се видим.

— Щом не е за това, защо тогава си тук?

— А ти как мислиш? Джеф Бйерке се изтърсва пред вратата ми, защото трябва някъде да преспи, но не може — или не иска — да говори защо е тук в града. Очевидно е възникнал някакъв проблем, при това доста сериозен проблем, защото иначе не би дошъл, още по-малко би си позволил да си вземе душ в моята баня, където ще трепери от страх да не си изпусне сапуна.

Маги кимна.

— Разбрах.

Само че Тори не бе разбрал нищо.

— Не мога да говоря по този въпрос; много съжалявам.

— Да, да, да, ние никога не говорим за тайните в семейството, независимо дали става въпрос за двама напълно непознати, които изведнъж се появяват в града, неизвестно откъде; не проронваме и дума по въпроса, че Боб Орстед изведнъж се сдобива с дъщеря тийнейджърка, която никой никога преди не е виждал, при това от някакъв си първи брак, за който жив човек не е чувал; не се споменава нищо и за онова обратното момче на семейство Улсън, което изчезва просто защото в един малък град няма място за такива като него. Да не би да греша? — Когато Били се ядосаше, в гласа му се прокрадваше старият норвежки акцент, който все още личеше в говора на майка му и баща му, въпреки че нито единият, нито другият знаеше норвежки.

— Само че аз много добре знам — продължи Били. — Тези неща никога не се обсъждат, за тях не се говори. Трябва да пазим тайните си. Не искам да споделяш с мен тайни, Тори. — Това да не би да беше сълза в ъгъла на дясното око на Били?

— Не те моля да ми разкриваш каквото и да е — продължи той. — Не ми трябва да знам каквото и да е. Не съм дошъл при вас, за да си вра носа и да ви измъквам безценните тайни, нито пък да ви разкривам моите. Не съм дошъл в този кучешки студ, за да си поклюкарстваме, въпреки че ако трябва да говорим истината, клюките от дома наистина ми липсват. Просто попитах... — Били спря за миг и Тори усети, че всяка казана от стария му приятел сричка се стоварва върху него като

удар на чук. — Просто попитах дали има нещо, с което бих могъл да ви помогна. Аз...

Той бе прекъснат от висок пронизителен писък отвън, раздиращ въздуха, изпълнен с неподправен ужас.

Тори скочи на крака в мига, в който викът отекна, а Маги скочи частица от секундата по-късно.

Някой навън отново изпищя.

Били веднага се превърна в градско момче; вече бе застанал до телефона и набираше 911. Това бе типична за големия град постъпка, но идеята му бе напълно разумна.

— Да — обясняваше той, — на алеята зад Брайънт, южно от езерото. Някой навън току-що изпищя. Искam да кажа, изпищя страшно. Не, не знам...

Очите му се ококориха, когато забеляза, че и Маги, и Тори стискат пистолети.

Тори загаси лампата в кухнята, приближи се до задната врата и дръпна резето.

Проклетият прозорец на вратата в антрето веднага се замъгли. По дяволите, по дяволите и отново: по дяволите!

Маги живееше в тих квартал за стандартите на града, но тук въпреки всичко си оставаше големият град.

Отново проехтя писък, пронизителен и раздиращ.

По дяволите! Ако беше вкъщи, досега навън щяха да са се събрали всички, но тук той не си беше у дома.

И времето, когато всичко тук се случваше, беше наистина подозрително.

— Не, не, не, не е тук вътре, идва отвън. — Гласът на Били беше станал писклив и остър. Беше уплашен, но поне вършеше каквото бе по силите му, и Тори се засрами от себе си, задето се изненада от това.

— На юг, на самата алея, струва ми се. Не знам... не, не мога да остана на телефона; излизам навън, за да видя дали някой няма нужда от помощ. Просто пратете полицията, при това бързо.

— Тори? — Фигурата на Маги се бе очертала в рамката на вратата на спалнята ѝ. — Нищо не виждам навън. Прозорците са прекалено замръзнали.

По дяволите, по дяволите, много пъти: по дяволите!

— Били — каза той, докато продължаваше да търка с длан прозореца. — Влизай веднага вътре и ми донеси сака с оръжието.

Очакваше неодобрение, недоволство, поне началото на спор — все пак пред него бе не друг, а Били — но Били се появи до него, стиснал сака в ръка. Тори му подаде пистолета и пое сака.

— Добре, слушайте ме сега и двамата. Оставете заедно тук и да внимавате накъде насочвате тези неща.

Вдигна меча в едната си ръка и въпреки че на този свят нямаше много неща, на които да можеш да разчиташ, поне знаеше, че можеш да насочиш върха на сабята си право напред в нощта.

Налагаше се да го направи.

Заслиза надолу по стълбите, прескачайки по едно стъпало, но почти веднага си наложи да се успокои. Сега не беше времето да се препъне надолу и да си счупи я крак, я ръка.

Резето на входната врата не бе пипнато, а проклетото куче на хазяина не се виждаше никакво. Не че Тори го винеше. И той самият предпочиташе да е някъде другаде в този момент. Където и да е другаде.

Не изчака Били и Маги — искаше му се да са зад него, не пред него — докато отваряше вратата. Противната врата бе замръзнала отново; той се засили й я блъсна с рамо веднъж, два пъти, след това отстъпи крачка назад и я ритна точно под бравата.

Навсякъде се разлетяха трески, чу се пропукване на лед и вратата поддаде. Очакваше тя да се отвори със замах, но ето че проклетията отново заяде и се отвори само няколко сантиметра, сигурно спряна от по-голямо парче лед, затова той отново я ритна, този път по-силно.

Изскочи в задния двор, насочил острието на меча право напред, и в същия момент остана заслепен от ярка светлина. Скапаният наемодател бе монтирал лампи със сензори за движение не само на самата сграда, но и на един от стълбовете на оградата на двора, въпреки че Тори нямаше представа какво е мислил да постигне с това скапанякът.

Портата на оградата зееше отворената не бе оставена така, преди да мръкне — баща му внимателно я бе затворил и залостил — затова той се втурна напред, разчитайки на Маги и Били да се справят, ако бе

пропуснал някой или нещо спотаено отзад. Имаше случаи, когато трябваше да се движи бавно и внимателно, както имаше и случаи, когато се втурваш стремглаво право напред.

Сега моментът изискваше точно такъв устрем и той се надяваше, че късметът му е с него.

Подхлъзна се на леда, събрал се в коловоза по алеята, и едва успя да запази равновесие, като ту стъпваше, ту прескачаше от коловоз в коловоз, въпреки че не се чувстваше никак стабилен. Никога не бе попитал баща си защо настояваше да се бият понякога зиме на снега, а и до този момент не бе търсил обяснение.

Благодаря ти, татко.

Тъмни, слабо осветени лица надничаха иззад оградите от едната страна на алеята, а някъде в далечината се понесе сирена на полицейска кола. Той свали малко меча, но острието остана да сочи напред. След като нямаше силна светлина, зяпачите нямаше дори да забележат, че стиска меч.

Само че от коя посока бе долетял писъкът? Стори му се, че долетя от самата алея, а нямаше никакъв смисъл да стои така и да мръзне, затова затича.

Тук нямаше нищо, не се чуваше и звук, освен някакви далечни викове и топуркането на Маги и Били зад него. Обърна се. Маги бе смъртно бледа на зеленикавото улично осветление, или може би това бе просто оттенък от светлината.

— Ето там — каза тя и посочи със свободната си ръка пистолетът остана скрит в гънка на дрехата отзад и отстрани на бедрото, точно както баща му я бе учил.

— Там има нещо — повтори тя и посочи към езерце светлина точно пред вратата на гаража. Единственото, което Тори успя да види, бяха очертанията на тумбестите пластмасови боклукчийски кофи, осигурявани от общината.

По някаква причина Били дрънкаше с връзка ключове, но в следващия момент откъм него блесна силен лъч и освети скритото под стрехите място.

Колкото и глупаво да беше, първото, което се мерна пред погледа на Тори, бе найлонова торба, разкъсана върху снега, от която се бяха изсипали яйчени черупки, филтри за кафе, ситно смляно кафе, някакви топки хартия и развалена храна.

Едва когато Маги възкликна, сивото очертание, проснато на земята до вратата на гаража, придоби очертанията на жена, облечена в безформен сив анцуг. Тя бе прекършена също като ненужна кукла.

От едната ѝ страна тъмнееше петно, което се разширяваше към вратата на гаража. Бе възможно там да се крие някой или нещо, можеше да е какво ли не, но когато се втурна напред, се включи още една от лампите със сензори за движение и разряза тъмнината.

Нищо.

Той се отпусна на колене върху леда, а все още топлата кръв на жената затопли коленете и краката му. Пръстите му откриха не само кръв, но и разкъсана плът, но когато посегна към дългата коса, спуснала се на врата ѝ, сигурно я бе извърнал леко и тя се претърколи на гръб, при което жълти вътрешности се изсипаха по мръсния лед и се понесе ужасна смрад, която го задуши и му се доповръща.

Все още замаян, забеляза сини и червени светлини да се отразяват по леда и стената на гаража и гръмък глас изрева:

— Полиция! Не мърдай! „Партньоре, той има нож.“

— Заеби ножа. Другите двама са с пистолети.

Тори Торсен все още разтриваше червените следи по китките си, докато чакаше пред очуканото гише, решен да прибави и ключ от белезници към връзката, която винаги носеше, а втори да зашие някъде в дрехите си или пък да го скрие в колана.

Не бе никак приятно да бъде с белезници.

Не, това бе просто любезният начин, както казваха в Хардуд, да нарече преживяното. Истината бе, че се оказа пълна отврат, че се бе почувствал безпомощен, бесен, че единственото, което можеше да направи и тогава, както и сега, бе да се контролира. В онзи момент Чедото можеше да го повали много лесно, защото ръцете му бяха вързани зад гърба и той бе напълно безпомощен.

Всеки, който се приближеше, можеше съвсем спокойно да го наръга.

Но нито тогава, нито сега ставаше въпрос за опасността. Той изпитваше силно презрение към тези преносими измишльотини, които превърнаха Тори Торсен в едно безпомощно създание, зависимо от добрата воля на хора, които нито познаваше, нито му бяха приятни.

Не, моментът не бе подходящ, за да се измъкне и да избяга, без да се интересува какви ще са последствията. Но може би следващия път щеше да се измъкне. Тогава ще бъде подготвен.

— Ей, 'сякви гадости стават, тъъ... — униформеният сведе поглед. — Ториан, съжалявам за белезниците, ама нали се сещаш...

— Да, Стан, прав си, 'сякви гадости стават.

Сержант Доналдсън, полицейска значка номер 615, белокош набит мъж на около петдесет, който смътно напомняше на Тори за Чарлз Бронсън, смръщи чело и вдигна поглед към гишето.

— Стан ли?

— Не се ли казваш Стан?

— Не. Името ми е Боб. Можеш да ме наричаш сержант Доналдсън, ако нямаш нищо против.

— Тогава ти можеш да ме наричаш господин Торсен, сержант Доналдсън. Стига да нямате нищо против, сержант Доналдсън.

След моментно колебание по широкото лице на Доналдсън се разля почти приятелска усмивка.

— Добре. Приемам забележката. Това е само част от задължителната процедура, господин Торсен.

— Да, разбира се.

Естествено, Тори много добре знаеше, че е така. Просто стандартна процедура. Нищо повече от обичайната, просто стандартна полицейска процедура, изпълнена по градски маниер.

В големия град всеки бе заподозрян в нещо и ако случайно забележите някой, надвесен над едно тяло, човек, който само се опитва да помогне, веднага решавате, че това е кръвожадният убиец, и насочвате в него пистолети, заплашвате да го застреляте и го блъскате с всички сили в стената на сградата, а след това му лепвате чифт белезници.

Следващата стъпка е да го натъпчете на задната седалка на патрулната кола и да го задължите да ви казва „господине“, докато вие му говорите на „ти“ и на малко име и докато е подложен на целия този стрес, съпровождан от виенето на сирената, а двамата тъпи самодоволни мухълъвци на предната седалка се опитват да изкопчат от предполагаемия виновен информация или признание, подхождайки уж с професионален психологически похват.

Ако пък гадното полицайче, дето те е закопчало, си втълпи, че ти си истинският виновник, още по-добре. Как беше старата приказка? „Ако не бяха виновни, нямаше да са на подсъдимата скамейка.“

Освен всичко друго, нещата бяха прекалено близо до момента, когато можеха да му смачкат достойнството завинаги. Да моли за разрешение да отиде до тоалетната съвсем не му се отрази добре, а от мига, в който ченгетата му поставиха белезниците, най-голямото му желание бе да отиде да се изпикае.

Ако обаче той вземе, че не признае това, в което е заподозрян, може би крие нещо друго, нещо, което с готовност би споделил, ако получи една кока-кола или пък разрешение да отиде до кенефа, или просто някоя и друга мила дума и потупване по главата.

А Тори бе прекалено близо до момента, в който щеше да се разприказва и да оплеска нещата.

Може би. Или може би единственото, което го бе възпряло, бе, че нямаше да има кой да му повярва.

— Успокой се — каза ченгето. — Обвинения няма да има, няма да имаш и досие, а щом нещата се изяснят докрай и всичко мине по каналния ред, сигурен съм, че шефът ще ти напише едно хубаво извинително писъмце със специални благодарности за оказаната помощ и съдействие. — Той сви рамене. — Не че да хукнеш посред нощ, защото някой бил изревал, е разумна постъпка за един гражданин, но не мога да отрека, че постъпката ти е смела.

Той отвори жълт плик и изсипа съдържанието му на гишето.

— Часовник „Уинстън“ с тройна защита, което по всяка вероятност показва, че не е фалшив, че кой ще тръгне да ти прави менте на един „Уинстън“? Неръждаем, скъп. Браво, браво. — Той вдигна поглед. — Напоследък няма много механични часовници. Нож, ръчна изработка, също много добър, няма да го оглеждаме отблизо, за да не се окаже, че е автоматичен, защото сега сте герой, господин Торсен, а не някоя смрадлива отрепка. Петдесет и три долара и четирийсет и шест, не, четирийсет и седем цента в брой, ключодържател с най-разнообразни ключове, портфейл, пълен с кредитни карти до пръсване. Два презерватива. — Приведе се зад гишето и се надигна с дълъг кафяв хартиен плик увит с връв. — Античен меч, добре опакован, за да не те оберат, като тръгнеш да се прибиращ. Отвори го и провери дали всичко му е наред.

Той обърна листа на гишето и го застопори с отработено движение.

— Подпиши тук, господин Торсен, освен ако не решиш да твърдиш, че нещо липсва. Ако нещо все пак липсва, подписваш ето тук, където е графата за изчезнали вещи, господин Торсен. — Той зачака мълчаливо Тори да огледа написаното, докато се подписваше с бърза дракулка. — Освен това да ти кажа, напълно официално, че вие с приятелчетата ти сте пълни идиоти, за да си врите гагите навън, но пък, маама му стара, смелчаци сте. Много пипе нямате, но поне ви стиска да действате.

Тори не можа да се сдържи и се усмихна.

— Ще предам на Маги тези думи — каза той.

— Направи го, господин Торсен. И момичето е смелчага. — Той извади някаква визитка и надраска нещо на гърба ѝ. — Това не ти е пропуск и гаранция, че никога няма да попаднеш в затвора, господин Торсен, но ако някога се натъкнеш на някой дребен проблем в този град, дай това на полицаия и го помоли да ми позвъни и аз ще видя, казвам само, че ще видя, дали мога да посмекча нещата. — Той плъзна визитката по гишето и зачака Тори да я пхне в джоба на ризата си, за да му подаде едрата си ръка. — Така вече по-добре ли е, Тори? — попита той и едва забележимо килна глава на една страна.

— Абсолютно, Боб — отвърна Тори. Ръкостискането на ченгето се оказа стегнато, но не и като месомелачка. — Абсолютно.

— Тогава да внимаваш и да се пазиш. — Доналдсън си взе химикалката и посочи с нея знака „Изход“ зад Тори от дясната страна. — Приятелите ти те чакат там отвън. За мен е необяснимо защо, но те категорично отказаха да минат през детектора за метали. Пожелавам ти приятна вечер.

Независимо от всичко, каза си Тори, щеше да се снабди с един ключ за белезници. Но ако трябваше да си каже истината, сержантът на гишето можеше да се окаже някой пълен дръвник.

Татко му и Маги го чакаха във фойето до входа. В — той бързо погледна часовника си — точно два и петнайсет сутринта тук бе пусто и стъпките им отекнаха по износения мрамор.

— Казаха, че са ви пуснали — започна Тори.

Маги го целуна бързо.

— Ние не бяхме целите оплескани в кръв. — Прегърна го през кръста. — Дори ни върнаха пистолетите с кратка лекция за това, как гражданите трябва да оставят професионалистите да се справят с убийствата.

Баща му изсумтя.

— Били и Джеф са отвън в колата — каза Маги. — Ти нали си добре?

Тори сви рамене.

— Ами да. — По дяволите! Поне бе в значително по-добро състояние от бедната жена.

Погледна баща си и понечи да зададе очевидния въпрос, но баща му само поклати глава, предвидил какво ще попита.

— Ще поговорим по-късно — каза той. — След като похапнеш и вземеш един горещ душ. Според мен на приятеля ти Били трябва да му се кажат някои неща.

— Ама...

— Трябва. — Гласът на баща му прозвуча необичайно изморен. — Да, той е бил. Убиецът е Чедото.

ГЛАВА 19

НАСЛЕДНИКЪТ

Докато четирима войници отвеждаха Иън и Хоузи по широките коридори, им се стори, че вече не е чак толкова студено.

Вечното светилище е било построено от Туата, но хората, които го бяха населявали през вековете, определено го бяха превърнали в уютно за живеене местенце. Просторните коридори бяха покрити с плътни килими, а студените, богато гравирани стени — покрити на места с гоблени, които ако не друго, поне придаваха илюзия за топлина.

А пък бяха толкова красиви! Гобленът, който най-много допадна на Иън, бе осветен от два фенера и насочваща светлина на отсрещната стена, поставена точно срещу нишата... Той показваше шест необичайно сладки дечица, заиграли се в градина с цветя, а топката им бе уловена в полет; наблизо, три високи, доста слаби жени ги наблюдаваха с доволни усмивки и сякаш предаваха същото това задоволство и на зрителя.

Ако Иън обикаляше, за да търси Скрити Проходи на това място, първо щеше да провери зад този гоблен единствено защото той изглеждаше прекалено красив, за да си позволи някой да го премести или отметне настрани.

Безкрайно сложната плетеница от гравюри по стената не бе създадена за красота или просто за да събира прах. Те със сигурност покриваха система от прикрити тунели, защото и Вечното светилище не бе кой знае колко по-различно от Фалиас, а също и от къщата на семейство Торсен.

Пресякоха висок открит мост между две кули и Иън веднага стисна Убиеца на гиганти, за да усети малко повече сигурност, защото, след като нито един от войниците не се докосваше до древните каменни стени за опора, той също нямаше да си позволи. Най-сетне пое по безкрайно дълго, извито като спирала, стълбище, което ги отведе към далечна музика и изпълнени с веселост и смях гласове, които все повече и повече доближаваха.

Щом приближиха, две врати се отвориха със замах и те попаднаха в ярко осветена шумна зала, където се носеше звънтене на чаши, а някъде в далечния край отекваше пиянска песен с гърлено звучене, много подобна на немските кръчмарски песни.

В залата имаше поне стотина грижливо облечени мъже и жени, пръснати на малки групички наоколо, въпреки че и още няколко пъти по толкова да се бяха събрали, помещението пак щеше да е достатъчно просторно. Една група седеше на островче, застлано с килим пред камина с човешки ръст, широка поне петдесет метра, докато в другия край на залата, шестнайсет двойки бяха образували четири квадрата от по две двойки и танцуваха, следвайки някакви сложни стъпки, които Иън се изкушаваше да нарече менует, но пък музиката имаше необичайно японско звучене.

Поне десет слуги вестри в небесносини ливреи се провираха между разговарящи и танцуващи, пълнеха отново и отново високите метални чаши и гарафите, но нито един от тях не се разхождаше наоколо с табла в ръка. Храната бе сервирана на дълга маса, която, ако Иън се ориентираше правилно, бе поставена плътно до южната стена.

Когато влязоха в стаята, от групата край камината, където гласовете бяха най-високи и разгорещени, се отделиха двама мъже, пуснаха наметалата си на една страна и се отправиха рамо до рамо към центъра на залата, където златен кръг, вероятно шейсет метра в диаметър, бе инкрустиран на белия мраморен под.

Иън така задълбочено ги наблюдаваше как се репчат един срещу друг, че не забеляза кога Бранден дел Бранден се е промъкнал и застанал зад него, докато другият мъж не прочисти гърло, наистина тихо и дискретно, но достатъчно силно, за да стресне младежа.

Бранден дел Бранден бе облечен по почти същия начин като Иън — бяла туника, пусната над тъмни панталони, като изключим това, че туниката на Бранден дел Бранден бе обточена с изключително натруфени ширити в златно и черно, докато тази на Иън бе съвсем семпла, без излишни украшения. Туниките на повечето от мъжете бяха извезани със синьо, въпреки че Иън забеляза една кафява и две сиви.

— Добър вечер, Иън Среброкаменни — поздрави Бранден дел Бранден. — Помолиха ме тази вечер да ви бъда домакин и придружител. — Той посочи друго малко островче с килим и столове пред една от по-малките камини на западната стена.

Когато Иън и Хоузи преминаха покрай танцуващите, свадата на двамата мъже вече бе приключила и губещият куцукаше към огромната камина, подскачаше на един крак, подкрепян внимателно от печелившия.

Двамата мечоносци бяха разменили поздрави, докоснаха мечовете си и след това бяха започнали битката си, но движенията им се оказаха прекалено бързи и едно несвикнало неопитно око нямаше да успее да проследи движенията им. Отначало Иън бе готов да се обзаложи, че по-високият мъж ще спечели, но дребният изпълни някаква много сложна маневра и приключи дуела почти веднага, като прободе стъпалото на значително по-едрия противник и го накара да изреве от изненада и болка. Веднага бяха привикани двама вестри, всеки понесъл поднос с превръзки и мазила. Те посрещнаха двойката и се заеха да се погрижат за крака на високия. Разговорите се възобновиха почти веднага и наблюдавайки групите мъже и жени, човек не би казал, че се бе случило нещо необичайно или дори трагично.

Дариън дел Дариън ги чакаше търпеливо, седнал в най-големия от столовете на островчето. Посочи на Иън да се настани в стола срещу него, а Хоузи — на другия.

На четвъртия стол се бе настанило момче на около дванайсет, може би тринайсет, толкова червенокос, че човек би казал, че е ирландче, с безкрайно много лунички, пръснати по носа и бузите. Беше официално облечен, също като възрастните наоколо, само ефесът на меча му бе семпъл, без орнаменти, за разлика от богато гравираните ефеси, обсипани със скъпоценни камъни, които се срещаха непрекъснато.

— Поздравявам те с добър вечер, Иън Среброкаменни — каза Дариън дел Дариън. — Обещах на Вечния Наследник, че тази вечер ще ти покажем типичното за Владенията гостоприемство, затова и помолих Наследника да остане като свидетел и да докладва за делата ми.

Момчето склони глава на една страна.

— Не че баща ми няма доверие на пазителя на ключовете — каза той с прекалено сериозно лице. — Но ако той сам му обясни колко внимателно и грижовно се е отнесъл към вас, ще излезе като

високомерна хвалба. Затова съм тук. Танцуваш ли? Не са малко дамите в двора, които с истинско удоволствие ще ти станат партньорки.

Иън поклати глава.

— Искрено съжалявам, но не познавам вашите танци, а и никога не съм се чувствал особено добре по време на танци.

Наследникът — ако момчето си имаше някакво друго име, Иън определено нямаше да разбере какво е то — веднага се оживи.

— Ами в такъв случай ще наредя на музикантите какво да свирят и ще те учим на смени. — Усмивката му бе изпълнена с увереност. — Няма нищо сложно в тази работа, Иън Среброкаменни. — Той се обърна към Дариън дел Дариън. — Може ли? Моля те.

Пазителят на ключовете веднага кимна одобрително.

— Да, Наследнико мой — каза той. — Само че първо ще те помоля известно време да не ни прекъсваш. Двамата със Сребърния камък трябва да обсъдим някои неща. — Момчето се надигна от мястото си, поклони се любезно на всички и бързо се отдалечи. Усмивката на Дариън дел Дариън се стопи в мига, в който малкият се обърна.

— Разпратих мъже навсякъде да търсят Валин. Заповедите ми бяха да го върнат жив и здрав и да му позволят да избяга, ако няма друга възможност. До този момент от него няма никаква следа — обясни Дариън дел Дариън.

— Не мога да си кривя душата и да кажа, че съжалявам — отвърна Иън. Всъщност можеше, но това щеше да е просто една нагла лъжа.

— Ти би трябвало да съжаляваш, че е избягал. Ако той действително е този, който твърди, би трябвало да може да ни отведе при глутницата, за която се твърди, че е изпратила едно от своите Чедата след приятелите ти.

— Да не би да си много притеснен заради това? — попита Хоузи.

— Притеснен. Притеснен ли? Не. — Дариън дел Дариън поклати глава. — Загрижен съм, да. Да се разбере кой стои зад това, е много ценна информация и добра разменна монета, а и аз не съм някоя женска, която да се остави да я преметнат, когато трябва да се направи сделка с вас. А вие какво ли не бихте дали за главата на вашия враг, поправете ме, ако греша. — Той сви рамене. — Само че ако не

разберем за кого става въпрос, аз лично не мога да направя почти нищо. Поне не и директно.

— Ами индиректно?

— Индиректно вече съм предприел някои мерки — каза Дариън дел Дариън. — Можем да ги обсъдим, ако стигнем до споразумение по един друг въпрос.

— Значи искаш нещо от мен. — *„Уроци по фехтовка, може би? Да знаеш, че много ме бива да уча хората на фехтовка.“*

Не се справяше никак зле и в дуелите, въпреки че репутацията му бе доста преувеличена, ако трябваше честно да се сравни с възможностите му. Градищата разрешаваха повечето от вътрешнополитическите си проблеми с дуели. Това, разбира се, съвсем не беше най-добрият начин да се разреши някоя неуредица, но важното бе, че благодарение на него повечето въпроси лесно биваха разрешавани по един или друг начин.

— И то много — отвърна Дариън дел Дариън. — Готов съм да направя всичко по силите си за теб и твоите приятели. Наистина, думата ми може и да не е ненарушима като на някои други, но ти сам ще откриеш, че хората ме уважават и разчитат на казаното от мен, а смятам така да бъде и занапред. Мога да ти обещаю злато — със сигурност ще успееш да оползотвориш златото — мога да ти обещаю и всичката помощ, която успея да събера, както от силите, поставени на мое разположение, така и от силите на Владенията. Мога да ти уредя бързо прехвърляне между Вечното светилище и Фалиас, както и през Скрытите Проходи до дома ти; ако кажеш сега, а може и по-късно. И също така ти обещавам моята... безкрайната ми благодарност.

Иън наведе глава на една страна.

— И след всичките тези гръмки обещания, кажи ми най-сетне какво искаш от мен?

— Това е същността на този разговор, нали? — Дариън дел Дариън кимна. — От теб искам едно-единствено нещо. Ти трябва да ми го донесеш тук, при това в рамките на един-единствен ден. Става дума за един от скъпоценните камъни от Брисингамен.

В първия момент на Иън му се стори, че не е чул правилно. Това ли беше всичко? Заради това ли бе цялата тази игра? Затова ли Дариън

дел Дариън бе изпратил Чеда в Хардуд, за да уплаши Иън и да го принуди да дойде в Тир На Ног, за да открие причината. А щом се появише, Дариън щеше да му отправи предложението си.

„Защо просто не ме помолиш следващия път?“ — помисли си той.

— Аз... аз май... има нещо, което не разбирам. Да не би това да е всичко?

Дариън дел Дариън изсумтя.

Да — отвърна той, а устните му побеляха на изпитото лице. — Това е всичко.

Хоузи поклати глава.

— Това е много, и ти го знаеш. Иън Сребърния камък не разполага с нито един от скъпоценните камъни и...

— Да, да, да, а ти много внимателно си изрязал от ума си знанието за местата, където са скрити останалите — отвърна Дариън дел Дариън с тих гневен глас. — Доколкото аз знам, три от тях все още са на скришно място.

Три ли? Ама...

— Три ли? — Хоузи наклони глава на една страна.

— Три — отвърна Дариън дел Дариън. — Доколкото знам, смарагдът е у вандестийците.

Хоузи се обърна към Иън.

— Той е сигурен в това, което казва — заговори възрастният мъж на онзи звучен език, който бе използвал и преди. Кой знае как, Иън се сети, че това е старохарвийски. — Той шпионира в онази страна, в която от теб искаха да се подложиш на Болката, и знае много добре какво става там.

На Иън му трябваше известно време да се сети, че Вандескард си остава „Вандескард“ и на старохарвийски и затова Хоузи така беше предал нещата, че Дариън дел Дариън да не може дори да заподозре за какво става въпрос.

— И ти знаеш това със сигурност?

— Напълно. Той си мисли, че това, което ни каза, скоро ще бъде общо достояние, иначе нямаше да обели и дума. Иска да се доближи до теб по някакъв начин и очевидно е избрал пътя на честността.

— Аз не смятам да... — Иън едва преглътна думите, които се канеше да изрече. — Няма проблем — каза на английски той. На

старохарвийски най-близкият вариант на думите му бе: „Аз не смятам да изям децата му и да изнася жена му пред очите му, за да се наслажда на отмъщението си.“ — Които и да са били старохарвийците, Иън искрено се надяваше да не са останали живи техни представители.

— Носи се слух — продължи Дариън дел Дариън, — че сапфирът е бил намерен съвсем наскоро във Финварасланд.

Иън погледна към Хоузи и възрастният мъж кимна.

— Иън Сребърния камък откри два — диаманта и рубина. — Пазителят на ключовете погледна към Хоузи. — Векове изминаха, докато седемте лежаха скрити. И аезирците, и ванирците, и сидхите, и другите Старей започнаха да изчезват, а седемте си останаха скрити. Туата наредиха да се създадат Градищата от неразрушим камък, но те също остаряха в тези градища и изчезнаха един по един също като сапунени мехури, а седемте продължаваха да лежат скрити. Туарините — а в същото време и раси, и хора, за които никога не съм чувал, идват и си отиват — и скъпоценните камъни от Брисингамен си остават скрити.

И ето че за по-малко от две години се появяват два от камъните, а след тях още два. Да не би да навява отнякъде мирисът на Фаталната зима? — Той вдигна ръка. — Знам, знам, ако е така, то нищо друго няма вече значение. След като това ще бъде краят на всичко, тогава... — Той махна с ръка. — Ако е така, каквото и да правим, няма никакво значение. Но аз предпочитам да мисля иначе. Аз трябва да служа на Вечния Наследник и за да изпълня задълженията си, както се иска от мен, трябва да получа само за един ден един-единствен от твоите скъпоценни камъни от Брисингамен.

Истината бе, че Тори намери рубина, а Арни диаманта. Иън бе този, който ги изпрати на Фрея, а тя бе побързала да ги скрие на безопасно място.

Но ето че сега Иън за пръв път чуваше, че са открити още два от скъпоценните камъни. Двамата с Тори си бяха говорили да тръгнат да ги търсят, щом Тори се дипломира, ако не за друго, то поне за да прекарат известно време в Тир На Ног.

— Ето че благодарение на едно съвпадение — започна Иън, — аз, не, ние дойдохме тук в компанията на едно джудже, което, колко

удобно наистина, но удобно за теб, струва ми се, изведнъж изчезва, а ти настояваш да обсъдиш с мен тази услуга.

Дариън дел Дариън разпери примирено ръце.

— Разбирам защо изпитваш тези подозрения. Ако бях на твое място, щях да имам доста по-черни подозрения. Но ако аз се бях опитал да те доведа тук, не мислиш ли, че щях да измисля някой доста по-простичък и достоверен начин? Начин, където нямаше да има такива прояви на враждебност? — Той се приведе напред. — Да, можех да изпратя Чедата през Скрития Проход, контролиран от Негово Топлейшество, и те щяха да се озоват в онова село, където живееш толкова лесно, колкото и аз.

Но те щяха да знаят за твоя свят и за страната ти точно толкова, колкото знам и аз. Онзи град, в който Чедата се опитват да пролеят кръвта на двамата Торсен, е доста отдалечен от селото ви. Има ли някаква следа, път, който да ги отведе право до мястото, където се е настанил Ториан дел Ториан младши? — Дариън дел Дариън се отпусна назад на стола си. — Не ти ли се струва, че това е невъзможно?

Невъзможно ли? Не. Дариън дел Дариън се опитваше да се прави на засукан адвокат. Ивар дел Хивал бе прекарал известно време в Хардуд. Само че да издаде информация, която би дала възможност на Чедата да пропътуват стотици мили от Хардуд чак до Минеаполис? Нямаше начин. Ако бяха започнали да му задават прекалено много въпроси, той щеше да стане подозрителен.

Да, в интерес на истината Ивар дел Хивал би могъл да отведе един или повече от Чедата в Минеаполис. Но той никога не би тръгнал след Тори. Не можеш да живееш с вяра във всички. Иън отдавна бе научил тази истина, но не е възможно и да живееш, изпълнен с недоверие към всички. Щеше да е толкова хубаво, ако Ивар дел Хивал бе тук. Да, той бе положил обет пред Пламъка и Небето, но той бе приятел, познат, човек, на когото Иън смееше да се довери и който спокойно се доверяваше на Иън.

— Много добре — каза Дариън дел Дариън. — Може би не е невъзможно, но не ти ли звучи някак неправдоподобно?

Само че ако Владенията не бяха изпратили Чеда след двамата Торсен, тогава кой го беше направил и защо? Да не би Валин да лъжеше?

Колко хубаво щеше да бъде да разбере със сигурност. Само че, господ знае за чие удобство, дребният се бе изпарил. И отново се появи въпрос, ако Дариън дел Дариън не бе освободил Валин, ако никой не бе подшушнал на джуджето тайната на затворническата килия, тогава къде бе той?

Това бе същността, а мислите на Иън се въртяха все около тази същност.

Не че нещата губеха смисъла си. Иън бе израснал в дом, където нищо нямаше смисъл, където ръцете и гласът на родителя, които би трябвало да те подкрепят и успокояват, твърде често замахват и обиждат.

Това, което го притесняваше най-много, бе чувството, че всичко тук си бе напълно смислено, че единственото, което трябваше да направи, бе да погледне на нещата от подходящата гледна точка и тогава всичко щеше да си дойде на мястото, а на него ще му се избистри какво точно трябва да направи.

Но подобни разсъждения не бяха нищо повече от мъчителното наследство на детството му.

В момента изпитваше непреодолимо желание да почувства лентата за фехтовка под краката си, защото там срещу себе си щеше да има един-единствен опонент, когото можеше да види и разпознае; наистина, беше от особена важност да печели всеки път, а ако все пак загубеше някоя и друга точка, то загубата бе единствено в точки.

Най-неочаквано пръстенът на Харбард започна да пулсира на пръста му.

— Трябва да си помисля — каза той. — Само че преди това искам да разбера, ако реша да го направя и ако донеса скъпоценния камък от Брисингамен, ти ще се закълнеш ли, че ще ми го върнеш... непокътнат?

Дариън дел Дариън понечи да кимне, а след това поклати глава.

— Не — отвърна той. — Иска ми се да можех, но не мога.

Поне човекът му отговори честно.

— Мога да обещаая, че двамата с Вечния Наследник ще сторим всичко по силите си, за да го върнем, а ако кажа друго, то ще бъде лъжа. Поне така мисля аз и съм съгласен на всички условия, които ти упоменеш, че... моля те, Иън Среброкаменни, моля те, поне помисли. — Той вдигна поглед и повика някого, който очевидно се намираше в

другия край на залата, а след това се надигна от стола. За момент държанието му се промени от достойнството и високомерието на владетел, какъвто той бе — на практика, ако не и на теория — в сервилността на иконом, може би дори в добронамереността на домакин.

— Междувременно — каза Дариън дел Дариън, — позволи ни да ти покажем, че гостоприемството на Вечното светилище е не по-лошо от това във Фалиас. Наследникът ми съобщи, че великолепната обожаема Диандра е помолила да ѝ бъде предоставено удоволствието да те придружава по време на танците.

Хоузи отдавна бе заспал, когато Иън се запрепъва в покоите им, този път обзет от приятна умора.

Бе имало доста по-неприятни вечери в живота му, при това не една и две. Оказа се, че си има причина тесните коридори отстрани на залата, водещи към малки, но уютни стаички, да не са осветени. Великолепната Диандра се оказа не само изумителна танцьорка, но и много весела и забавна дама, също и красива, а по-късно се оказа, че си има доста предимства да си се превърнал в жива легенда...

Само че сега, на стола до леглото на Хоузи, се мерна тъмна сянка.

Иън сграбчи с всички сили Убиеца на гиганти.

— Хоузи! — Студена вълна от паника го заля и веднага изличи приятното усещане, на което се бе наслаждавал.

Хоузи се изправи на мига и в тъмнината проблеснаха единствено очите му.

— Няма нужда да се плашиш, Иън Среброкаменни — дочу той дрезгавия глас на Вечния Наследник. — Нямам намерение да нараня нито един от вас. — Той се изкиска с тънък гласец. — Не че и в добрите си дни бих могъл да се изправя срещу Вречения войн и да му устоя, не бих могъл да се справя дори и с новоназначен ординарец от Ветрения Род. Но ако прецениш, че ще се чувстваш по-спокоен с изваден и готов меч, моля, остани така.

— Как влезе вътре? — попита Иън и едва изрекъл тези думи, осъзна колко глупав въпрос е задал. Стражите пред вратата при

никакви обстоятелства не биха се поколебали да отворят на владетеля си.

— Доста уместен въпрос — отвърна Вечният Наследник. — Поздравявам те за разсъдливостта.

— Ще откриеш, че Иън притежава много повече качества, отколкото предполагаш, Вечни Наследнико — обади се Хоузи.

Иън едва успя да забележи, че Хоузи се протяга, за да вземе нещо, когато Вечният Наследник му направи остър знак, с който го накара да не мърда повече.

— Ако обичаш.

— Разбира се — каза Хоузи. — Виждам, че...

— Да, да, разбира се, че можеш да виждаш в мрака, можеш да виждаш и в миналото, и в бъдещето, виждаш всичко и всички, но нека някои неща останат неизказани, поне за момента. Обещавам ти, че по-късно ще имаш възможност да поговориш и за тях. — Той се намести на стола. — Ако... когато се прибереш в спалнята си, Иън Среброкаменни, ако се покачиш на таблата на леглото си и се протегнеш нагоре, доколкото това е възможно, ще напипаш редица кабарчета в свързващата линия между стената и тавана и ще усетиш, че всяко едно от тях лекичко поддава. Натисни третото, петото и шестото само, а след това бързо скочи от леглото, преди тежестта ти, отпусната на таблата, да върне механизма в основно положение. Тогава част от стената ще се спусне навътре към теб и така ще има как да се вмъкнеш в нещо като таен килер, ако мога така да го нарека.

— Само че това не е никакъв килер — каза Хоузи.

— Напротив, тъкмо килер е. Ще откриеш стари доспехи, няколко навити на рула гоблени, а също и какви ли не други дреболии.

— Това не е само килер — каза Иън. — Като знаеш къде да отвориш друга тайна врата, веднага ще се озовеш в някои от тайните Проходи, които пресичат Градищата.

— Може да се окаже, че е точно така. Не бих могъл да кажа.

— Само че ти познаваш този изход към някой от Скрытите Проходи.

— Този изход ли? — Вечният Наследник се изсмя. — Този значи? О, Иън Среброкаменни, та аз познавам всичките Скрыти Проходи.

„Как, според теб, Иън Среброкаменни, бе казал Вечният Наследник, би могъл един владетел да следи какво става там, където управлява? Кое е това, което кара хората, които очевидно са решили нещо различно, да постъпват така, както им се каже?

Да, наистина вариантите са много и съм сигурен, че ти не се съмняваш в думите ми. Има облаги, които се предават с традициите и властта, като например да се подчиниш сляпо на владетеля, да го оставиш той да вземе решенията, защото ако не на него, тогава на кого би могъл да се подчиниш?

Така е, нали?

Но, честно казано, всичко се свежда до силата. Ти вършиш това, което владетелят ти е казал, защото, ако не го сториш, ще си носиш последствията. Ще дойдат яки мъже в селото ти, ще те извлекат от дома ти и ще те отмъкнат нанякъде или пък ще те вържат на позорния стълб и ще ти раздерат кожата на гърба с камшици от сплетена биволска кожа. Ако трябва, ще танцуваш по мъже или по нажежени въглени.

Не ти ли допада картинката? Че откога стана така, че някои се интересува дали на теб нещо не ти харесва?

Може би си мислиш, че ние, жителите на Градищата, сме декаденти, че отдавна сме преминали разцвета си като раса, като хора и аз нямам намерение да споря с теб по този въпрос, защото ти ще се окажеш прав. Имаше време, когато Алената и Древна Церулийска компания откупиха с кръвта и телата си не само мира във Владенията, но също така и удобствата, а животът ни в Градищата е много отдавна невероятно удобен и уютен. Стените ни са стабилни, солидни; полята и селата, които ни изхранват, са тучни и дават небивала реколта, дори редниците от Родовете прекарват колкото може повече време в покоите си в Градищата.

Но за да имат всичко това, те се подчиняват на властта на своите управници. Често се казва, че единственият начин, по който владетелят може да наложи волята си, е, като подслони благородниците и семействата им под покрива си, защото под този покрив вратовете им ще бъдат изложени на неговата милост и благоволение.

А ако животът под неговия покрив се окаже по-комфортен, по-интересен, по-вълнуващ и по-приятен, защото задълженията не са кой знае какви, тогава още по-добре, нали така?

Но щом сториш това, щом задържиш хората близко около себе си, ти всъщност ги държиш за гушите. Какво би казал, ако десет благородници, или десет пъти по десет те изненадат, или пък да кажем, че се съюзят с твоя пазител на ключовете и ти заявяват в лицето, че от този ден насетне те ще са владетелите на Градищата?

На някое друго място, по някое друго време, един владетел може да се обгради с верни и предани мъже, мъже, от чиято груба сила и лош нрав всички се плашат. Те могат да оцелеят, както и потомците им, ако се погрижат за оцеляването на владетеля и неговите потомци. Но работата им ще бъде да държат в подчинение околните. Прав ли съм? Те трябва да поддържат у тях непрекъснат страх.

А този непрекъснато поддържан страх предизвиква наченките на конспирация, която на свой ред води до нестабилност. Тогава владетелят има нужда от армия, която да държи благородниците в подчинение.

Тук също се крие опасност. Ако поддържааш прекалено голяма армия, ти ставаш зависим от нея и главнокомандващите ще решат, че са в състояние да управляват по-добре от мекушавите благородници. Може би генералът ще свали владетеля и сам ще си сложи короната. А може и да не постъпи така.

В края на краищата, това няма особено значение. Силите непрекъснато ще се лашкат ту напред, ту назад. Фракции, движения, конспирации ще се местят и сменят също като танцьори и никой няма да знае как ще се презгрупираат силите следващия път.

Освен ако...

— Освен ако — продължи вместо него Иън — не се появи един-единствен човек, който да е в състояние да достигне до всички, да докосне всички, независимо къде се намират те.

Подобно нещо не можеше да се постигне на кой знае колко места. Един владетел не можеше сам да изпълнява ролята на палач, не

и прекалено дълго.

Само че нещата в Градищата бяха различни. Тук имаше тайни Проходи, както и самата вселена бе прорязана от Скрити Проходи. Така че ако някой познаваше тези тунели, можеше да се придвижва навсякъде, по всяко време.

И освен това, ако покоите му бяха на върха на кула, до която не можеше никой да се добере без предварително да е известил за идването си...

— Има Скрит Проход в центъра на кулата — каза Иън.

— Това, разбира се, е напълно възможно. Ако е така, Вечният Наследник ще знае — отвърна Вечният Наследник. — Защото какъв е смисълът на това название „*Вечен Наследник*“? Той е потомък, приемник, продължител, той е наследникът на всичко.

Иън се облегна назад и се опита да си изясни нещата, доколкото това бе възможно.

Поне този път трябваше да е възможно.

Вечният Наследник устояваше властта си, защото той бе единственият, който познаваше всички Скрити Проходи и тайници в Градищата — не просто във Вечното светилище, а във всички Градища. Това му позволяваше да протегне ръка, независимо дали своята собствена, или да действа посредством ръката на свой доверен слуга, за да оказва задължителното влияние, да убие, ако това се налагаше, всеки в Градищата, който представляваше заплаха.

Естествено, той би предпочел сам да протегне ръка, за да свърши необходимото, както се правеше с всяко късче секретна жизненоважна информация. Със сигурност имаше Проходи, известни на всички, както и други, достояние едва на малцина, а трети, Вечният Наследник бе запазил единствено и само за себе си.

По дяволите, скритият килер в спалнята на Иън едва ли беше особено важен, а като познаваше изобретателността на строителя на Градищата, той сигурно бе създал десетки фалшиви входи към тунелите.

А не би се учудил, ако се окажеше, че има и пътища, които отвеждат право в капани.

Може и така да беше.

— Значи това, което Наследникът получава — обади се Иън, изказвайки мислите си на глас, — са тайни. Не всички — ако разполага

с всички тайни, тогава става прекалено уязвим, прекалено ценен за вражеските амбиции, но също така ще разполага и с прекалено много власт. Може да се изкуши да използва всичко за свои цели.

— Изкушение няма; когато достигне пълнолетието си, моят Наследник ще стане Вечен Наследник в момента, когато пожелае. Не бих застанал на пътя му, когато прецени, че е готов, също както баща ми не застана на моя.

— Но на него му е дадено достатъчно, за да може сам да си направи изводи за това, което е премълчано, и да го предаде на своя Наследник, когато той реши да поеме поста като Вечен Наследник.

— Времето му все още не е дошло.

— Ала-бала — отвърна Иън.

— Какво?

Усети, че е заговорил на английски.

— Той знае достатъчно, пазителят на ключовете също знае достатъчно и един-двама други също са посветени в част от информацията — Какво? Пълна карта на тайните на Градищата? Не, тук нещо не се връзваше — ... за да могат и сами да се досетят къде точно е скрита пълната и много подробна карта на Градищата.

Тъмният силует кимна.

— Да — каза той. — Надявам се да разбереш защо не ми се иска да обсъждам подробности за начина, по който тази система функционира.

— Подробности ли? Не искам нищо да знам.

Вечният Наследник се изкиска с тънкия, вече познат на Иън, гласец.

— Значи ти си този, който е освободил Валин? — попита Иън.

— Не съм. Валин сам се е освободил. Този изход се отваря само от вътрешната страна, от килията, отвън е недостъпен. Аз лично го проследих през тунелите, следвайки отпечатъците му в насъбралата се там прах. Уверих се, че вестрито... ами той е поел по път, за да може да излезе, по който трудно би успял да се върне, защото самият аз едва успях да се добера обратно.

Вечният Наследник поклати глава.

— Не, истината е, че нямам представа кой е изпратил твоя слуга вестри, както нямам ни най-малка представа кой е пуснал Чедата по дирите на приятелите ти. Но едно нещо знам със сигурност — каза

той. Направи неочаквано движение с ръце и във фенера на масата блесна жълта светлина, изненадващо ярка.

Някога е бил красив мъж, някога, и това все още личеше на лявата страна на лицето му, по силно подчертаната челюст и високите скули.

Дясната страна обаче представляваше ужасна гледка. Плътта изглеждаше... тя приличаше... сякаш се бе стопила. Това бе единствената точна дума, която хрумна на Иън. Отворени рани бяха разяли кожата и разкриваха мускули и плът. Дясното ухо вече го нямаше, а косата и повечето от кожата ги нямаше на черепа от тази страна. На места се виждаха белезникави кости.

Колкото и странно да бе, устните бяха останали непокътнати, а отстрани бузата бе покрита с много тънък мускул. Много скоро, ако това гниене продължаваше, Вечният Наследник нямаше да може да говори.

На врата му имаше превръзка и се виждаше, че под нея кожата е зачервена, раздразнена и сълзяща. Превръзката бе увиснала, вече мокра и замърсена от някаква жълта течност, на места примесена с червени капки, подобно на кървава лимонада.

— Знам само, че ако не ми помогнеш, не ми остава кой знае колко време. Плътта ми гние ден след ден и това, което виждаш, е всичко, което хирургът вестри и старата вистари, която приготвя лекарствата ми, успяват да сторят, за да забавят гниенето. — Той се раздвижи бавно, може би, за да не ги притеснява, бръкна отпред в туниката и извади сгънато на квадрат парче лен, което бързо разгърна и притисна към бузата си.

— Когато си отида — а не ми остава много време, не и със скоростта, с която нещата се развиват, — това проклятие дали ще се задейства и върху сина ми, върху Наследника ми? И дали това проклятие е запратено по мен, или по Вечния Наследник?

— Двамата с Дариън дел Дариън ще направим каквото можем за вас и за вашите приятели — продължаваше той. — Дори и да не успеете да ми помогнете, дори и да се окаже, че е станало прекалено късно, кълна се да го обвържа с клетва, за да ви помага винаги, стига да успеете да спасите сина ми от този ужас.

Гласът му бе пълен по-скоро със страх, отколкото с болка, когато отдръпна лена от бузата си. Той се отдели напоен с кръв и дребни

парчета плът. Вечният Наследник бързо го сгъна и го прибра.

Хоузи застана до Вечния Наследник. Тук старият човек спеше гол и във всеки друг момент, щеше да се стори доста комичен на Иън.

— Остани мирно, няма да те нараня. — Той попила бузата и пръстите му се плъзнаха надолу по врата.

— Миеш ли я често с прясна вода? Много добре, това би трябвало да забави развитието. Сигурен съм, че хирургът я налага с корен от ружа, но му кажи да добави една част гръцка коприва на всеки четири части стрък комунига и пет части корен от диланка, така ще ти се отрази по-добре. Сварен овес — да е сварен, докато се разкашка, и да не забравиш, трябва да го оставиш добре да изстине на бузата ти, освен това се добавя хвоощ, коприва, трицветна теменуга, цвят метличина, корен от репей, листа от орех, стрък камшик, волски език и босилек. Всичко това се стрива и се добавя в яденето, за да ти усили апетита. Трябва да ти подейства благотворно.

— А какво е това? — попита Иън.

— Известно е под много имена. — Хоузи затвори уморено очи. — Нарича се стопяващата болест. Или докосване на елф. — Очите му срещнаха погледа на Иън. — Или проклятието на Один.

Звездите блещукаха иззад млечнобелите облаци, а когато Иън погледна надолу, където музиката и смехът все още кънтяха в голямата зала, му се стори, че се намира на някакъв остров в пустото море, а музиката и смеховете му прозвучаха глухи и плашещи, без следа от веселост.

Или просто Иън бе уплашен и не намираше защо да се весели.

До него застана Хоузи — не, тук той се наричаше Орфиндел — подпря се на лакти на балюстрадата.

— И така — започна той. — Струва ми се, че имаме проблем.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“, снежинке?

— Моля?

— Нищо, не е важно. — Иън поклати глава. — Стара смешка, при това не особено успешна.

— Истина е, че имаме проблем. — Хоузи притисна едно от кокалчетата си към устата. — Ще изпълниш ли молбата на Вечния Наследник?

Странен въпрос.

— А кой знае дали ще стане? И всъщност какво друго ни остава?

— Задавай ми въпросите си един по един, Иън, един по един. На кой от двата искаш да ти отговоря първо?

— Добре, нека да е на първия. Смяташ ли, че ще стане?

— Дали, като използва един от скъпоценните камъни на Брисингамен, ще успее да неутрализира проклятието? То е все едно да ме питаш дали ще успееш с електрически нож да направиш нещо на пакетче меко масло. Взети заедно, седемте скъпоценни камъка от Брисингамен съчетават... не, крият... — Хоузи сви рамене. — Заедно, те съчетават в себе си достатъчно скрита материя, за да се положи ново начало на вселената. Вечният Наследник притежава някаква вродена устойчивост на проклятието, а като държи някой от скъпоценните камъни до себе си, тази устойчивост ще се увеличи многократно.

— А друг начин дали има?

Хоузи поклати глава.

— Не, поне доколкото аз разбирам от тези неща. Може някой да знае повече. Все още са останали от старите вистари и ако се съберат няколко, може и да успеят да постигнат нещо. Разбира се, Один също може да премахне проклятието, без значение кой го е направил...

— Само ако знаехме къде е той. — Но и този вариант не беше толкова прост. Да се пречупи волята на някой от аезирците, съвсем не беше лесна задача и ако пръстенът на Харбард бе в състояние да постигне подобно нещо, Один никога нямаше да го остави да му се изплъзне от ръцете. Никога не би предоставил на Иън оръжие, което да бъде използвано срещу него.

— Не, той не би ми помогнал, нали?

— Едва ли. — Устните на Хоузи се свиха в тънка линия. — Съмнявам се, че Фрея ще даде някой от скъпоценните си камъни, но поне си струва да опитаме. Поне ще знаем, че сме направили всичко, което ни е по силите.

Той сигурно грешеше. Та тя нямаше да има нито единия, нито другия, ако не беше Иън. Освен това...

— Да, Иън, тя наистина много държи на теб — каза Хоузи и се усмихна. — Наистина много държи на теб. Само че тя и преди се е привързвала силно към смъртни, но ги обиква до някаква граница,

нищо повече. Трудно ще ѝ бъде да ти посвети нещо безценно, защото животът ти преминава толкова бързо, че не можеш дори да забележиш как се ронят и смаляват планините.

Ти гледаш на нея като на Карин Торсен и виждаш млада жена — по-възрастна, разбира се, от теб, но въпреки това тя си е една стара жена.

Само че тя, Иън, съвсем не е млада. Тя дори не е човек. Тя е една от аезирците. Мисли по различен начин от теб — дори различно от мен, защото аз не съм нито жена, нито аезирец. Нямаше по-сигурни ръце, в които да повериш скъпоценните камъни, но това е, защото няма други сигурни ръце — каза Хоузи и се усмихна окуражително, без следа от порицание.

Значи всичко беше ясно. Да остави диаманта в ръцете на вандестийците, щеше да е много по-зле, отколкото да остави рубина в ръцете на управниците на Владенията. А ако се бе опитал да ги задържи, това щеше да е равносилно на самоубийство.

Кой би могъл по-добре от Фрея да опази тези скъпоценни камъни, докато настъпеше краят на времето?

— Тя за себе си ли иска да ги запази? — Ако Хоузи кажеше, че е така, Иън щеше да се опита да му повярва, но...

— Не. Нали все ти повтарям, че тя е стара. Ти май не можеш да разбереш какво означава това. Да пресътвориш вселената по свой образ, е подтик, на който се оставят младите луди глави, не старите и уморените. Може би тази идея щеше да ѝ допадне на млади години, както би допаднала и на аезирците, и на ванирците, и на туата, и на вистарите, и на туарин, както и на всички останали.

— Само че тях ги няма. Също като Бойн, някои са се превърнали в уморени планински духове или горски духове, като например Мариган — пази се от горите, Иън! — и Дамона. Ако те притежаваха достатъчно жизненост, за да се съхранят, Иън, те щяха да са като преди, а не каквито са сега. Поне така си мисля.

Имаше и още един начин, по който да се погледне на нещата. Да забравим всичко сложно, да пренебрегнем заплетените замисли и усуканите игрички, така любими на Старите, нека опростим всичко, доколкото това е възможно. Двама мъже — Вечният Наследник и неговия пазител на ключовете — му бяха обещали помощта си в замяна на услуга от негова страна и се бяха заклели, че не са те

източникът на проблемите на семейство Торсен, и макар да бе напълно възможно това да се окаже лъжа, на Иън му се струваше, че те казват истината. Беше се постарал да ги убеди, че единственият начин да се съгласи да помогне, бе ако говорят истината, но не това бе причината, поради която той реши да отиде да се види с Фрея и да ѝ поиска назаем един от скъпоценните камъни от Брисингамен.

— Ще опитам — каза най-сетне Иън.

— Знам — кимна Хоузи. — Поне така предполагах — довърши той. Остана смълчан доста дълго, очите му — затворени, сякаш се молеше на божество. Тялото му се полюшване напред-назад едва доловимо. — Ако това е било планирано — каза той, — този, който го е планирал — независимо дали става дума за Вечния Наследник или за Харбард, или за някой друг — не би могъл да съобрази по-добре, защото е разчитал на слабостта ти. — Очите му се отвориха. — Според мен тук не става въпрос за съвпадение.

„Слабост ли?“ Иън настръхна.

— Да, Иън, става дума за твоя слабост. Защото същността на нещата е, че Вечният Наследник моли за помощта ти не заради себе си, а заради сина си, заради Наследника. Той не иска да спасиш живота му, а да защитиш бъдещето на сина му. Помисли си, Иън Среброкаменни — не завиждаш ли на Наследника за тази бащина привързаност, на която се радва? Не го ли мразиш, поне малко?

Трябва да можеш да изричаш грозните истини пред приятелите си. Ако ги пазиш за себе си, те ще те разяждат отвътре по същия начин, по който проклятието на Один разяждаше плътта на Вечния Наследник.

— Не, ни най-малко — каза Иън. — Много повече от това. — Беше проява на дребнавост и завист, беше изключително грозно да мразиш и презираш син, който си има грижовен любящ баща. Да, можеше да наблюдава чуждата бащина любов със студена завист, която доста наподобяваше омраза, но...

Само че ти не си виновен за това, което си. Ти си отговорен само за постъпките си.

Ако Иън бе избран да служи за нечий защитник, то изборът е бил правилен.

Така да бъде.

ГЛАВА 20

ВАЛИН

Бранден дел Бранден сам провери каишките на седлото на Иън и му отправи тънка, макар и незлоблива усмивка, когато младежът ги провери втори път, вече сам.

— Не исках да те обидя — каза Иън и дръпна здраво юздата. Изчака конят да изпръхти, а след това дръпна отново.

— За мен ще бъде много трудно да ти се обидя в такъв момент, Иън Среброкаменни, дори и да решиш да си разкопчаеш предната част на панталона и да се облекчиш небрежно върху ботушите ми, не си ли съгласен?

— Може и така да е — каза Иън. — Но ако не настояваш, предлагам да не проверяваме, а?

— Както кажеш — отвърна Бранден дел Бранден с усмивка.

Иън побърза да прехвърли Убиеца на гиганти от лявата страна на седлото, след това пхна крак в стремето и се надигна. Конете. Младежът не мразеше конете, но не можеше да се каже, че ги обича кой знае колко.

Бранден дел Бранден завърза товарния кон към дясната страна на седлото на Иън и протегна длан за бързо ръкостискане.

Някъде високо горе на бойниците, които ги заобикаляха, войниците, облечени в синьо, не изглеждаха по-ентусиазирани да се заемат със задачата си да започнат да пускат стрели и мятат копия, отколкото предишния ден. Това бе наистина чудесно.

— Сигурен ли си, че не искаш да изпратя поне една малка група войници, които да те придружават?

Иън поклати глава.

— Според мен група войници, поели към Брода на Харбард, ще създадат погрешно впечатление. Ти не си ли съгласен?

— Можем веднага да разпратим глашатаи на коне при съответните маркграфи, които да отнесат честната ни дума, че нямаме намерение да навредим на никого, че това е единствено предпазна мярка, която по никакъв начин не застрашава добруването на

маркграфинята от източните Вътрешни земи, но... — Бранден дел Бранден се намръщи и вдигна примирено ръце, когато забеляза, че Иън упорито клати глава. — Щом не искаш...

— Според мен е прекалено рисковано. — При това не само в едно отношение. Имаше достатъчно причини, поради които Иън предпочиташе да не бъде придружаван от група войници на Владенията, които да следят зорко всяка негова стъпка. Ако имаше успех в начинанието си, трябваше да се пази и много да внимава къде минава през цялото пътуване на връщане. Някой войник, роден хитрец, решил, че е прекалено умен, можеше да прецени, че му е изгодно да предаде Вечния Наследник, и сам да се заеме да защитава и управлява земите, като отнеме скъпоценния камък от несигурните ръце на набедения Вречен войн.

— Както пожелаеш — каза Бранден дел Бранден. Той беше достатъчно добър и прозорлив политик и отлично знаеше кога един спор няма да доведе доникъде.

— Между другото — каза Иън, — Хоузи остава тук по своя собствена воля, за да помага на жената вистари да приготвя билкови отвари. Когато е готов да потегли, той трябва да...

— Да, да, да, ще бъде ескортиран, където и когато пожелае. Имаш думата на Вечния Наследник по този въпрос, Иън Среброкаменни, както и на неговия пазител на ключовете. От моята нямаш нужда. Но независимо от това, ти я давам.

Иън кимна и заби пети в заоблените хълбоци на мудната черна кобила. Тя потегли послушно, макар и с доста бавна крачка, а след нея заситни малко товарно пони, преди още въжето, с което бе привързано, да се опъне.

Защо му се струваше, че виещата се пътека през тунелите сега е значително по-дълга, отколкото на идване?

Иън поклати глава. Може би само така му се струваше, или просто конят вървеше надолу по хълма по-бавно, отколкото нагоре, или пък си беше същото, но му се стори цяла вечност, докато отворът на тунела зейна блеснал пред него... към някаква искряща мъгла, в която се стопяваше дългият черен тесен път.

Е, нагоре имаше един-единствен път, значи и надолу можеше да има само един път. Иън зацъка с език и конят ускори ход.

Мъглата го обгръщаше от всички страни, но пред себе си и назад вече успяваше да види малко по-далече. В този момент долови отдавна очаквания дрезгав шепот в сивотата.

— Иън Среброкаменни.

Той дръпна юздите на коня и го спря. Изчака няколко секунди и една тъмна сянка се показа от мъглата.

Иън бе виждал Валин да изглежда и по-зле, но обикновено джуджето изглеждаше значително по-добре. Пухкавите му месести бузи бяха хлътнали, а тънката муселинова туника бе влажна. Вестрите умееха да живеят и да се изхранват в пустошта, далеч от цивилизацията, доста по-умело от хората, но ако трябваше да е честен, не бе същото, когато се налага да се лута в мъглата.

— Поздравявам те, Валин. Изглеждаш повече от ужасно. — Иън скочи леко на земята и издърпа одеяло и кожена чанта от товара на понито. Ако поразместеше малко нещата и прехвърлеше част от тях на гърба на черната кобила, товарното животно можеше да носи и Валин.

Хората от Градищата знаеха доста неща, за които Иън нямаше представа, но и те си имаха своите недостатъци. След като Валин бе избягал веднъж от Вечното светилище, за тях той бе изчезнал завинаги — дори Вечният Наследник се притесняваше единствено от възможността, че той може да се промъкне обратно.

Но ако той бе непознат за жителите на Вечното светилище — а те очевидно не го бяха виждали — значи следваше, че не би трябвало да познава и местността около крепостта. Така че какво би могъл да направи един беглец? Щеше да се лута в мъглата като слепец и да се надява, че обикаля някъде наблизо около Светилището, и в някой момент мъглата благородно ще се разтвори, за да му разкрие накъде да тръгне.

Или пък просто щеше да изчака следващата група, която си тръгва от крепостта, за да може да поеме след тях.

Иън уви раменете на джуджето с одеяло и понечи да свали оръжието.

— Хапни си от кюфтетата, Валин, и се стопли. Има някои неща, за които трябва да поговорим — каза Иън.

Или бяха доста повече.

— Добре, Иън Среброкаменни — отвърна Валин. — Както
желаеш.

ГЛАВА 21

ПРЕЦЕНКА

Ториан дел Ториан огледа жълтата ограничителна полицейска лента около мръсния кървав сняг на мястото на убийството.

„Получихме съобщението ти, помисли си той. Който и да си ти, каквито и да са намеренията ти, съобщението е получено.“

Тялото бе отнесено отдавна от мъже с бели престилки, които го натовариха в линейка — нещо, което силно изненада Ториан дел Ториан; не бяха ли линейките предназначени да превозват ранени до място, където да ги лекуват? — и огромен брой мъже и жени прекараха цялата нощ и голяма част от деня да оглеждат земята, първоначално под светлината на фенерите, които бяха донесли, а после, под насочените прожектори и камерите на разни телевизионни станции с непроизносими имена.

Наемодателят на Маги вече бе поправил задната врата, а Ториан побърза да му възстанови разходите и да му плати за труда.

Ториан дел Ториан поклати глава. Тези градски люде не притежаваха дори елементарна гордост. Синът му бе разбил вратата в опит да спаси един от собствения си вид, а вместо да получи почести за геройството си, го бяха оковали, хвърлили в тъмницата, а сега дължеше и глоба.

Е, поне не остана окован в тъмницата дълго, а пък наложената му глоба съвсем не представляваше проблем за Ториан дел Ториан.

Карин сигурно щеше да негодува за цената, но пък тя беше жена, следователно всички проблеми, свързани с финансите на семейството, си бяха нейна грижа. Ториан дел Ториан просто бръкна във вътрешния си джоб и измъкна, без дори да поглежда, три пачки с двайсетачки и ги подаде с жеста, на който тя го бе научила. Беше неизказано горд със себе си, задето се сети първо да прехвърли с пръст пет от банкнотите и да подаде останалото, въпреки че подобни прояви съвсем не му бяха по вкуса.

Наемодателят прие пачката с нещо като ръмжене и усмивка. Направо невероятно, та той се усмихваше, когато приемаше парите!

Нима бе възможно тези градски люде да нямат капчица гордост?

Не. Не беше прав. Те си имаха своята гордост. Просто тук ставаше въпрос за една различна, макар и низша проява на гордост, която Ториан дел Ториан бе научен да отминава с безразличие още по времето, когато бе прощъпалник в краката на баща си.

Докато Ториан наблюдаваше жълтата лента, някакъв градски чиновник, който не можеше да спре треперенето си в студа, се измъкна от колата си, на която двигателят все още работеше, тресна вратата с всички сили и бързо се отпрати към Ториан.

— Има ли нещо, с което мога да ви помогна, господине? — Той бе наполовина на възрастта на Ториан с редки мустачки, под които прозираше горната му устна. Въпреки това бе употребил уважителното обръщение „господине“ и бе предложил на Ториан помощ, макар и по онзи необичайно високомерен начин, в който не се долавяше нито уважение, нито искрено желание да се притече на помощ.

В Градищата, всеки жител, който проявяваше подобна арогантност, трябваше добре да умее да върти меча и да обича болката — защото щеше много бързо да научи, че проявите на арогантност трябва да са добре контролирани и да не излизат наяве. Истината бе, че винаги имаше по-добър мечоносец от теб, защото ти никога не си единствен и незаменим.

Само че Ториан дел Ториан не живееше в Градищата от вече колко, повече от половината си живот и май беше крайно време да свикне и приеме тази често срещана, макар и евтина проява на грубост. Добре че не му се налагаше често да напуска района на Хардуд.

Поне отдавна не му се беше налагало. Направо бе невероятно, че хората могат да свикнат да живеят в такива странни места.

— Господине? — Гласът на служителя прозвуча прекалено високо и държанието му очевидно ставаше по-агресивно.

— Да ми помогнете ли? Не. — Ториан дел Ториан се усмихна и поклати глава. — Благодаря ви, че попитахте, но не. Аз... всичко е наред.

Искаше му се да огледа по-отблизо окървавената земя. Но ако решеше да го направи, трябваше да изчака по-подходящ момент, за да се прехвърли от другата страна на жълтото полицейско ограждение. Въпреки това знаеше със сигурност какво ще намери, тъй като Чедото не бе извършило нападението във вълчи облик, въпреки че по снега

личаха отпечатъци, оставени от някое Чедо — властите така или иначе нямаше да разберат какво означават оставените следи.

— Значи просто гледате? — попита полицейският служител.

— Тъжна работа — отвърна Ториан. — Млада жена да бъде убита по такъв жесток начин, при това, без да има причина.

— Да, така е. — Младият мъж видимо се отпусна и кимна. — Така е, наистина. Тъжно е, прав сте. Много бихме искали да запазим мястото такова, каквото е оставено след произшествието.

Торсен погледна ограждението и му се прииска да попита защо не са оградили по-широк кръг, но се сети, че младият полицай едва ли знае. Единственото, което му бе станало ясно, бе, че едрият мъж с белега, който оглеждаше местопрестъплението, поверено за охрана на младия полицай, изнервя служителя на реда, въпреки че Ториан така и не можа да си обясни защо. Беше очевидно, че ще се почувства значително по-спокоен, ако едрият непознат се отдръпне и си отиде.

Затова Ториан дел Ториан реши да се махне.

— Съжалявам, че ви притесних — каза Ториан и едва се сдържа да не се поклони в знак на извинение, преди да се отдалечи. Обичаите в тази страна не допускаха подобни прояви на уважение, а той не искаше да се откроява като различен и да бъде запомнен от младия полицай.

Потегли бавно, с равномерна крачка. Този ден нямаше защо да бърза.

Гръцкият ресторант бе на диагоналния ъгъл на улицата. Помещението до вратата, която непрекъснато се отваряше, бе студено и неуютно, но ароматът на чесън и печено месо го заля като животворна вълна.

Вътре бяха монтирани две огромни... пеци? Не, не бе правилно да се казва така. Онова нещо там, каквото и да му беше името — два огромни метални шиша с набучени на тях части от някакво огромно животно — се въртяха бавно и пръскаха наоколо, дори отвъд нажежените метални решетки, и на всеки няколко минути един от яките мургави мъжаги в бели престилки, които толкова много приличаха на южняци, грабваше остър дълъг нож и двузъба вилица с

удобна дръжка и отрязваше няколко парчета, които политаха с обигран замах в едно плато.

Ресторантът бе много популярен, което според разбиранията на Ториан дел Ториан означаваше, че ще бъде претъпкан. Беше му приятно да среща непознати — едно рядко срещано удоволствие в дома, наречен Хардуд — но по един или двама, не му допадаха шумни зали с прекалено много посетители, които се радваха на усамотението си сред анонимната гълчава.

Прекалено кльощава млада сервитьорка с конско лице, с коса, боядисана в абсурден ален цвят, се приближи до него и му подаде менютата, които досега бе стискала до гърдите си, сякаш бяха някакви безценни предмети, които някой можеше да ѝ отнеме.

— За колко? — попита тя.

Трябваше му част от секундата, за да разбере въпроса ѝ.

— Ами аз... аз трябва да се срещна с едни приятели.

Ставаше хубава, когато се усмихнеше.

— А, да, бас държа, че сте с четворката. Казаха ми, че чакат още някого, и поръчаха саганаки.

Преведе го покрай двата шиша към стаята отстрани.

Помещението, в което се влизаше от улицата, бе пълно с хора, но задната част на заведението, също толкова голямо, бе пълно с празни маси, с изключение на четиримата, заели места в дъното. Погледът на Ториан се спря на свободния стол край стената.

И четиримата бяха мрачни и унили, дори младият Ториан. Знаеше, че всички, дори Били Улсън, са се срещали със смъртта преди, но ето че им се бе случило отново.

— И последният телевизионен екип си замина — каза той. — Екипът беше от Уайко.

Така и не можа да разбере тази работа. Защо им трябваше да измислят имена като Кюбюс или Юбук, или Ейбюк, Уайко или Кимстап?

— Съкращение — отговори младият Ториан на озадачената Маги. Много го биваше в четенето и писането. Беше така открай време. Може би бе прекалено запознат с въпросите на аритметиката и знаеше всичко за парите, но нека това да му бъде недостатъкът.

За разлика от някои други. Били Улсън изпружваше малкия си пръст, докато надигаше чашата с какао и отпиваше прекалено

изискано.

Джеф Бйерке полагаше всички усилия да не го гледа лошо и бе очевидно, че се чувства неловко в компанията му.

Да, Ториан Торсен го разбираше в това отношение. Само че Били Улсън се бе държал достойно и компетентно според Маги, а Маги си оставаше кръвен брат на Ториан и нито един мъж не биваше да я подценява! — затова Ториан Торсен бе склонен да прости на младежа и да преглътне непростимия му недостатък.

— Тори беше... — Били Улсън замълча, когато сервитьорката, петдесетинагодишна южнячка с щръкнали черни мустаци, която би се вписала много по-успешно в обстановката на някое полицейско управление; пристигна с димящ тиган на едната ръка, а в другата — стиснала метална чаша и евтина пластмасова запалка.

Били остави чашата на масата — малкият му пръст вече не бе изпружен, не и този път — и зачака.

Тя сипа някаква бистра течност върху тигана и с уморено „*Она*“ запали жълтата палачинка вътре, изцеди отгоре прясно разрязан лимон и остави готовото вече ястие на масата с чиния тънки резени хляб.

След цялата тази показност се оказа, че палачинката е някакво сирене, панирано в нещо като тънък пласт тесто. Беше доста вкусно, каза си той, а тръпчивият възкисел вкус на пресен лимон много вървеше с горещото сирене. Ториан дел Ториан бе ял и по-неприятни неща през живота си, докато това тук всъщност не бе никак лошо.

Ториан дел Ториан трябваше да... не. Не се налагаше да запомни какво е, за да поръча следващия път.

— Имат агнешко, татко — обади се младият Ториан. — Поръчах ти агнешка пържола с допълнително чеснов сос, не препечена.

— Обичам агнешко. — Той кимна. — А какво е онова животно, което се пече на шишовете в предната част?

— Не можеш ли...

— Шишове ли? — Маги изви едната си вежда.

— Това са дюнери, татко. А пък месото е смесица от различни видове — сложени са заедно на пластове телешко, главно телешко, агнешко и подправки. Казват му или „*гирос*“, или „*хирос*“ и затова много хора го наричат „*гирозавър*“...

Ториан дел Ториан въздъхна. Не биваше да пита. Отново се оказа, че истината съвсем не е толкова интересна, колкото му се

искаше и колкото бе в представите му, както ставаше с повечето неща на този свят.

— Агнешко е добре.

Били Улсън остави чашата какао на масата. Този път не я държеше по онзи странен и много женствен начин. Но пък този път Джеф Бйерке не гледаше към него.

Ториан дел Ториан се зачуди защо е цялата тази работа, но не можа да измисли любезен начин, по който да попита. Въпреки това, щеше да е хубаво да разбере...

— Та исках да кажа — започна отново Били Улсън, — чух някои неща, на които нямаше да повярвам, но пък Джеф не е от хората, които дрънкат небивалици.

Колко от личните проблеми бяха разкрити пред това момче, отхвърлено от съгражданите му? Ториан Торсен понечи да каже нещо, но се спря. В бъдеще семейните проблеми щяха да се решават от младия Ториан, а той винаги си бе подбирал добре приятелите, много по-добре, отколкото си даваше сметка баща му. Иън Сребърния камък и Маги дел Албърт бяха изключителни.

Затова той само кимна.

— Да, напоследък ставаха някои странни работи.

— Всъщност, знаех, че си някъде отдалече, но все си мислех, че си незаконен германски емигрант, може би датчанин, нещо такова, но... — той се огледа. — Чак от Оз, или както там го нарекоха...

— Нарича се Тир На Ног — рече Ториан дел Ториан. — Това му е името. — Той сви рамене. — Въпреки че аз винаги съм се смятал, че съм от Стоманения Род, защото така е било.

— Моля?

Ториан дел Ториан бе готов да свие рамене и да приключи с този въпрос, но сега не можеше да постъпи така.

— Когато някой те попита откъде си, да не би да им казваш, че си от планетата Земя?

— Ами... не. — Били повдигна чашата и отпи, кимна и се намръщи в знак на съгласие, което си бе същият начин, по който реагираха и в Градищата.

Градищата липсваха на Ториан дел Ториан много повече, отколкото си бе давал сметка до този момент.

Но не би разменил и хиляда години живот във Фалиас дори за един ден с Карин. „*Мин алсклинг*, помисли си той, *надявам се да не чакаш дълго, преди да допуснеш друг мъж да топли леглото ти.*“

— Добре — прекъсна мислите му младият Ториан. — Какъв ще бъде следващият ни ход? Трябва да...

— Не. Изобщо не може да става и дума за „*ние*“. — Ториан дел Ториан поклати глава. — Ние няма да предприемаме никакъв следващ ход. Следващият ход е само мой, както и по-следващият и по-последващият, а ако след това остава още нещо, то това ще бъде последният етап от играта.

Джеф Бйерке поклати глава.

— Тая работа никак не ми харесва.

— Не ти ли харесва, наистина? — Ториан дел Ториан си взе ново парче от сиренето с лимон. — И на мен никак не ми харесва. Само че ти май не си успял да разбереш съобщението, което ни оставиха снощи. — Той постави два пръста на масата и с тях се отдалечи от чинията си. — Двамата с теб зложихме втори капан и този път ти беше примамката. Делта ни бе да го измъкнем напаяве с надеждата, че аз, истинската цел, ще успее да те защити теб, предполагаемия ми защитник, когато той те нападне.

Само че не се получи. Той не ни обърна никакво внимание. Нападнал е невинен човек, някой случаен минувач наблизо, за да не сбъркаме кой е бил, така че Ториан и Маги да изскочат на улицата и той да може да нападне този, за когото е изпратен.

— Кое е могъл спокойно да направи.

Как ли изглеждаше изпратеното Чедо? Повечето бяха доста грозни и космати и изглеждаха необичайно в човешки облик, но затова пък през зимата, когато всички бяха така нагугушени в дрехи и омотани с шалове, козината по лицето нямаше да бие на очи. Може би щеше да изглежда доста глупаво, когато се преобразеше, но нищо не му пречеше да се обръсне, при това, когато пожелаеше и стига да не оголваше зъби и да не демонстрираше обраслите си длани, едва ли някой щеше да го заподозре.

— А кой ще бъде следващият? Маги, съквартирантката ти се връща утре... може да се окаже тъкмо тя. Били Улсън вече се разкри, че е един от нас; трябва ли да чакаме, докато той бъде набелязан за следващата жертва. Както вече казах на Джеф, не можем да си

позволим да си играем, защото имаме прекалено много слаби места, които той спокойно ще атакува, и то с единствената цел да ме изкара от скривалището ми. Не знам каква точно е причината, но той иска мен.

Защо ли? Ториан дел Ториан дълбоко се съмняваше, че всичко това имаше нещо общо с Маестрото по дуелите, или със Стоманения Род, въпреки че той на практика си бе предател, но подобни въпроси се разрешаваха от шампионите, а и Ториан дел Орвалд спокойно можеше да остави въпроса да заглъхне.

Лицето на младия Ториан беше мрачно, въпреки това той кимна.

— Това не е заплаха. Трябва да приемем нещата като предложение. Той се държи изключително прилично, доколкото това е възможно за неговия вид. От действията му става ясно какво е предложението му. Ако се изправя срещу него, ако изляза в двубой срещу него, лице в лице, той ще остави всички вас намира, което е желанието ми. — Той сви рамене. — Можеше да бъде и много по-зле. Можеше да убие теб, Ториан, и да ми направи същото предложение, но цената щеше да бъде животът на майка ти. Може би. Или пък да убие Маги...

Тя го стисна силно за ръката, а силата ѝ го учуди. Не бе истински силна, а силата невинна се измерваше по издутите мускули.

— Можеше да я убие — продължи той — и да тръгне по петите ти, за да ми покаже, че има нещо, което не съм успял да разбера — точно както постъпи снощи, когато уби онази невинна жена.

— Как? — Младият Ториан бе ядосан. — Бяхме трима, а аз носех меча си и...

— Ти си изскочил навън в нощта и си натоварил другите двама да ти пазят гърба, но не е имало кой да пази техните гърбове. Това е стар номер, Ториан — не се цели в първия от враговете си, а в последния и след това си пробивай път напред. — Той се усмихна. — Веднъж спечелих бас с капитан от Древната Церулийска компания, като използвах точно такъв метод. — Усмихна се отново — Така че не ни остава кой знае какъв избор. Можем да го оставим да убива отново и отново, докато накрая се задъха от убийства, или пък да му дадем това, което иска. — Той вдигна предупредително пръст. — Не съм нито толкова слаб, нито толкова немоощен, колкото си мислите. Има голяма вероятност да спечеля...

— Татко, ако те убие, ще отмъстя...

— Няма да правиш нищо подобно! — Ториан дел Ториан разпери ръце. — Не ти ли е хрумвало, че да те накара да тръгнеш по пътя на отмъщението е скритата му цел? — Той поклати глава. — Тук си имаме работа със Старей, Ториан. А тях трудно може да ги разбере човек. Те са изключително хитри и невероятно търпеливи.

Нали знаеш историята за бягството на Хонир. Ние с теб не бихме и помислили да засадим една малка семка, от която да поникне дърво, след което да подхранваме фиданката и да насочваме развитието ѝ, като внимателно кастрим тук или пробуждаме растеж малко по-настрани, така че да сме сигурни, че в случай на нужда, ако някой поведе конен отряд, да те преследва точно към това дърво, ти ще можеш да се покачиш на него, като използваш за подпора ниските клонки, а с ножа си освободиш място, за да изтеглиш меча, който отдавна си скрил под кората. Ние не бихме замислили подобно нещо, но дългокракият Хонир веднъж направил тъкмо това.

Той замълча за момент.

— Единственото, в което съм сигурен, е, че той не иска да си седим просто така, вие с Иън да следвате предначертаните си планове да завършите колежа и да хукнете да дириите скъпоценните камъни от Брисингамен, защото той не би ви позволил.

Така че, Ториан дел Ториан младши, тъкмо това имах предвид, когато споменах отмъщението. Ти... — Той замълча отново. Сервитьорката пристигна с огромен поднос, отрупан с чинии, храната в тях бе подредена великолепно, а пък ароматът ѝ — прекрасен.

Първата чиния жената постави пред него. Вътре имаше шест малки агнешки пържолки — скарата бе отбелязана отвън, но когато заби ножа, отвътре се оказаха сочни и кървави.

Агнешкото имаше вкус на кръв и чесън и един удивително приятен привкус на лимон, който още преди много му бе допадал, но сега се усещаше в комбинация с великолепия вкус на непознати подправки. С истинска наслада сдъвка първата хапка. Много бавно. Имаше доста неща, които трябваше да каже, и много малко време, за да ги каже, но нямаше никаква полза да бърза с последното си ядене.

Заведението нямаше да се нареди нито на първо, нито на петнайсетото място в предпочитаните му, а една от причините щеше да бъде, защото никога преди не бе влизал.

Определено би си избрал, ако това бе възможно, последното му ядене да бъде вечерята в Деня на благодарността, защото това винаги бе любимото му хранене у дома — не, не у дома, в Хардуд.

Не, не, първия път го каза правилно — у дома. Това бе любимото му ядене у дома.

Преглътна с усилие.

— Ти, млади Ториан — каза той, — ще постъпиш, както ти кажа, без да се опъваш и спориш. Да помниш кой си и какво си. Ти си Ториан дел Ториан, син на Ториан дел Ториан и Карин Рьолке Торсен, и ще се държиш подобаващо.

Младият Ториан сведе глава, нещо като поклон в знак на примирение, но и известно несъгласие, поклон, който определено изразяваше готовност да противоречи, но той щеше да я преглътне.

— А сега, приятели мои — каза Ториан и се обърна от Били Улсън към Джеф Бйерке, докато най-сетне погледът му се спря на неговия брат по оръжие, на кръвния му брат, Маги дел Албърт, — предлагам да се насладим на храната.

Другите ровеха в чиниите си — за младия Ториан бе очевидно защо — беше си поръчал най-обикновено телешко, залято с ужасен на цвят зеленикав сос от някакво сирене, от което всеки би загубил апетит, дори и да не носеше такова грозно име.

Ториан дел Ториан лапна нова хапка агнешко.

Беше превъзходно.

ГЛАВА 22

БРОДЪТ НА ХАРБАРД

Птицата сигурно ги бе забелязала още предишния ден, но едва когато вдигнаха лагера на сутринта и излязоха от боровата гора на пътя, Иън я забеляза да се рее над тях.

В първия момент я сбърка с орел — горе в планините се въдеха доста орли и гнездяха точно под облаците. Но това не беше орел; формата на главата бе различна, размахваше криле по различен начин и затова младежът бързо реши, че над него се рее или Хугин, или Мунин.

Надяваше се това да означава, че двете птици са се върнали на Брода на Харбард, но сами, без Харбард или Один, или както там бе решил да ги нарича напоследък. Само дано не беше някъде наблизо. Иън имаше високо мнение за собствените си способности, но дори и стиснал Убиеца на гиганти в ръка, не би се изпречил за повече от минута на пътя на Один, защото даже и без копие Гунгнир, за Один нямаше да представлява никакъв проблем да разпръсне враговете си само с един замах.

Няма смисъл още отсега да се тормози. Същото бе и докато растеше и се притесняваше какво могат да натворят руснаците, не, тогава те бяха Съветски съюз, и все още си бяха Съветски съюз, но в онези години бяха готови във всеки един момент да изстрелят ядрените си ракети.

Въпреки че трябваше да се успокои с тази мисъл, тя не му подейства благотворно.

— Мога ли да направя нещо за теб, Иън Среброкаменни? — попита Валин от гърба на понито, сякаш имаше нещо, което бе способен да свърши, докато седеше на гърба на товарното добиче. Тази все по-натрапчива сервилност на дребния започваше да опротивява на младежа, но той знаеше, че не може нищо да направи, за да промени нещата. Ако натовареше Валин с някоя задача, джуджето веднага щеше да скочи и да се заеме с изпълнението ѝ — като например рогозката за през нощта, която изплете удивително бързо от окапали борови

иглички — а щом приключеше, щеше да иска още. Ако Иън откажеше, Валин се чувстваше длъжен след около минута или две да попита отново, защото, ако имаше нещо, което на Иън Сребърния камък му трябваше, а Иън Сребърния камък бе забравил да спомене, по господ знае каква причина, може би сега бе моментът да се свърши.

Беше малко вбесяващо, но съвсем малко, защото Иън не бе склонен да се поддаде на раздразнението.

Високо над тях птицата започна да се снишава.

„Да, Хугин или Мунин, отново съм аз“, помисли си той.

Птицата направи още един кръг и полетя някъде на юг.

Пристигнаха в къщата късно следобеда; Иън бе слязъл от коня и вървеше пеша. Одеве беше оставил Валин да води конете нагоре по склона, но не го накара да бърза. Беше хубаво да се правят компромиси: конете се нуждаеха от почивка, а и Валин бе натоварен с поне една полезна задача. Въпреки че кобилата на Иън бе изключително кротко животно, тя позволяваше на Валин да я води с видимо неудоволствие, без да спира да пръхти, да се дърпа и да процвилва.

Не че за Иън това имаше някакво значение. Нека Валин сам да се оправя с недоволното животно. Валин и кобилата щяха да се разберат без всякакъв проблем, джуджето безспир щеше да я пита дали не може да направи нещо за нея, а тя безспир щеше да цвили и да се дърпа, с надеждата да се отскубне от юздите.

Направо да вземат да се установят двамата заедно, да се оженят, да си народят смешни дечица.

Иън забърза.

Позна Арни Селмо в далечината единствено защото очакваше да го види.

Имаше промени, но това не бяха промените, които Иън бе очаквал да види. Арни все още си бе слаб, въпреки че като го сравняваше с образа отпреди, му се стори малко понадебелял. Естествено, че беше така. Арни бе твърде стар, за да натрупва мускули.

Плешивото петно в косата на Арни бе избуяло, а сивата му коса, която преди той носеше късо подстригана, сега висеше сплетена в стегната плитка, която се полюшваше наляво и надясно, докато

вървеше. Арни винаги бе блед — това му бе останало от годините, прекарани под съскащите флуоресцентни лампи, докато бе държал „*Лекарства Селмо*“. Но ето че сега и лицето, и вратът бяха потъмнели от слънцето, а щом се изправи от стола пред вратата на къщата и тръгна по пътеката, на Иън му направи впечатление, че ходи изправен, с изпънати назад рамене.

В походката му имаше енергичност, която преди не бе съществувала, а по устните му плъзна усмивка, когато затича към приятеля си.

— Иън Силвърстайн — извика той. — Казаха ми, но така и не можах да повярвам.

— Какво са ти казали?

— Че си се върнал в Тир На Ног и че не си дошъл да ме видиш. — Лицето му посърна. — Всичко е наред, нали?

— Не съм сигурен. — Иън поклати глава. — Не, напротив, сигурен съм. Имаме си проблеми.

— Има ли нещо, с което да помогнем?

„Така значи, ние?“ Иън се почувства странно, когато го прониза болезнена ревност при звученето на това „*ние*“.

Не биваше да се учудва. Фрея си оставаше богиня на плодородието и на млади години доста бе хойкала. Дори се твърдеше, че е спала със седем вестри, за да получи огърлицата Брисингамен още преди да бъде разкъсана и разделена, а сега скъпоценните камъни бяха разпилени във всички посоки.

— С много неща — отвърна Иън. — Наистина с много неща. — Той посочи към къщата. — Тя вкъщи ли си е?

— Не, в момента я няма. — Арни поклати глава. — Излезе тази сутрин, отиде за месо. — Той премлясна несъзнателно. — Шпикована сърнешка плешка, печена на скара, залята с горещ ябълков сос... направо неземно. Тя е доста придирчива — няма да се учудя, ако се върне чак довечера, но не бих се притеснил, ако отсъства няколко дни. — Той отново поклати глава. — Хич не е свикнала да дава обяснение за това, къде ходи и колко се бави, нито на мен, нито на когото и да е друг.

— Това притеснява ли те?

— Неее. По-различно е от... просто трябва да свикнеш, това е всичко. — Арни плесна с длан рамото на Иън. — Влизай в къщата.

Сложил съм да варя яхния, много е хубава. — Изви едната си вежда. — Едва ли ти се намира малко кафе?

Иън се усмихна.

— Нося малко — подарък от Хоузи. А ти имаш ли си кафемелачка?

— Естествено. Електрическа, обезопасена... истинска мечта. — Арни се разсмя. — Да ти призная, тук не ги продават. Ама по дяволите, момче, работя като аптекар още от времето преди да си се родил, имам и чукче, и хаванче, а и ръцете ми са здрави. Аз... — Той наклони глава на една страна и отстъпи от Иън с протегната напред дясна ръка. В следващия миг нещо сиво профуча от мястото над вратата и прас! Настани се точно в дланта на Арни. Мьолнир беше в ръката му.

Иън вече бе извадил Убиеца на гиганти и бе обърнал гръб на Арни, очите му шареха трескаво сред дърветата, а сетне обходиха и небето.

— Какво... къде?

Нямаше нищо, заплаха не се усещаше, освен ако не се броеше Валин, който при движението на Арни се хвърли на земята и се провлече по корем към храсталака от едната страна на пътеката.

— Стой мирен, момче, спокойно — извика му Арни. — Всичко е наред. Май просто съм малко нервен. Добре че се сетих, че съм оставил Мьолнир до вратата — иначе като нищо щях да избия нова дупка в стената. — Човек никога не би си и помислил, че слабата ръка на Арни би могла да вдигне тежкия боен чук, още по-малко, че би го размахвал с такава лекота, когато посочи надолу по пътя.

Иън се обърна.

— Бил е просто Мунин.

Щом чу името си, птицата изскочи иззад дърветата, крилете ѝ разцепиха въздуха и нещо дребно се загърчи в ноктите ѝ.

— Приятелят ти ми изглежда бая плашлив — усмихна се Арни.

Валин проявяваше кураж, когато това си струваше, но когато преценеше, че няма смисъл, забравяше какво означава тази дума, а Иън никак не го винеше. Мунин пикира надолу, направи кръг над храсталака, за да открие къде точно се е скрил Валин.

— Просто го остави намира — извика Иън. — Ще излезе, когато е готов.

— Приятелят ти шава и се гърчи и се влачи из храсталака — отвърна гарванът, направи последно кръгче, плесна веднъж и се приземи. — Просто исках да го попитам накъде така се е разбързал.

Докато огромният гарван кацна пред него, шаването, гърченето и влаченето в храстите бе престанало, а нещото в ноктите на птицата, което се оказа плъх с размерите на кутре, вече висеше неподвижно отпуснато. Мунин го погълна на две бързи хапки, след това се приведе напред и Иън с усилие на волята си наложи да прибере Убиеца на гиганти в ножницата.

Проклетият Мунин му действаше зле на нервите.

Да, по свой начин той бе едно прекрасно създание, перата му бяха толкова лъскави, сякаш са току-що намазани с олио, клонът — черен като нощта, а очите — пронизващи и нетрепващи. Но когато гарванът се нагугуши в перата си, за да бръкне с човка и да извади нещо, нещото се оказа част от вътрешностите на плъха и то провисна отстрани на човката му. Стомахът на Иън бе готов да се обърне при тази противна гледка.

— Какъв е проблемът, колебая се да запитам аз — рече птицата и наклони глава на една страна, сякаш втречена в Иън само с едно от нетрепващите очи. — Знаеш, че съм изпълнен с готовност помощ всяка да окажа, без значение каква възложена задача ще е тя.

— Добре — отвърна Арни с кимване. — Тогава върви да я намериш и да й кажеш, че си имаме гости, а в това време аз ще настаня гостите. Чака ни дълъг разговор — каза той.

— Ако можеш и ръце да размахваш, както приказваш, сигурно щеше вече да си се отправил към небето и никога повече не би стъпил на земята — каза Мунин, докато изтръскваше пера. След това с мощен замах на огромните криле, от които се вдигнаха толкова много прах и дребни камъчета из въздуха, че Иън трябваше да покрие очите си с ръка, гарванът подскочи във въздуха и запляска с криле. Издигна се високо в небето и се отправи нанякъде.

Арни продължи да следи птицата с поглед, докато изчезна.

Обърна се към Иън.

— Хайде да си направим по едно кафе, какво ще кажеш?

— Чудесна идея.

Арни подуши въздуха.

— Идва зима — каза той.

ГЛАВА 23

АРНИ И ФРЕЯ

Не само Арни бе променен, но и къщата. Рамката за легло в единия ъгъл бе заменена от грубо сковано истинско легло с високи табли, по които личаха нечий опити да издяла нещо като орнаменти, макар и твърде неуспешно. Импровизираният матрак бе привързан с плетени кожени каиши. Богатите пухкави кожи ги нямаше, заменени от нещо като обемни кресла, които спокойно биха могли да влязат в каталога на някой скъп магазин, ако не бяха зашити малко грубо и ако цветът не бе прекалено избелял.

В кухненската част, близо до стоманената печка, се виждаше нещо като семпла ръчна помпа, монтирана на стената точно над варела за вода.

— Бас държа, че Валин ще донесе вода от реката и да има, и да няма нужда — каза Иън.

— Щом иска. Нямам нищо против. Тя никак не се притеснява от това да пренася вода чак от там, но на мен ми писна да я гледам как крепи огромния варел ту на едната, ту на другата ръка нагоре по пътеката.

На стената, на мястото над вратата, където трите метални ръце бяха поддържали Гунгнир, бе закачен дълъг дървен лък — сигурно на Арни. А кукичките, на които обикновено висяха лъкът и колчанът на Фрея, бяха празни.

Най-голямата промяна бе в липсващите неща. От десетината ковчежета с различна големина, пръснати из цялата къща, винаги поставени така, че да пречат, бяха останали само три.

Стените бяха необичайно празни; от полиците, наредени на всяко свободно местенце на стената, не бе останало почти нищо, нямаше ги и странните дребни предмети, останали като спомени, които напомняха на Иън за колекцията от кристални фигурки и дребни

звънчета на Зайда Сол. Тук никога не бе приличало особено много на хола на Ефи Селмо, но сега всяка случайна прилика бе изличена.

Стените бяха прясно боядисани и единствено на места личеше, само по вълнообразните неравности, че тук строителният материал са били пънове, подредени плътно и сигурно.

Овалното огледало си беше на мястото, закачено високо на стената, леко кривнато на една страна. Почти незабележимо изкривено.

Арни се намръщи, щом забеляза, че котлето ври прекалено силно, и затова нахлузи дебела кожена ръкавица, за да го измести. Опита вареното с дървена лъжица с дълга дръжка.

— Ммм... малко е безвкусно, още нещо му трябва... Иън, би ли ми нарязал малко лук? — попита той и посочи ракитовата кошница, закачена на стената.

— Няма проблем.

— Горе-долу две чаши.

— Дадено.

Дъската за рязане представляваше резен от дънера на някакво дърво с диаметър шейсет сантиметра, закрепен на четири дървени крачета, вклинени в самата дъска. Кухненският нож не би направил впечатление на никого в един обикновен дом, освен че бе по-дебел и значително по-тежък, отколкото бе свикнал Иън.

— На дребно ли да го накълцам?

— Ако искаш.

Лукът бе на дребни глави, почти бял, и когато Иън приключи с беленето и започна да реже, носът му вече бе потекъл, а от очите му се стичаха сълзи. Не след дълго и от очите на Арни потекоха сълзи, а след като Арни изсипа нарязания лук от дъската в гърнето, двамата плачеха и се смееха едновременно, затова изскочиха от къщата навън, на чист въздух.

— По дяволите, момче, не биваше да го кълцаш чак толкова ситно — каза Арни, докато махаше дървения капак от варела за вода на верандата. Загреба първо за лицето на Иън, а след това и за себе си.

— Приемам забележката — отвърна Иън. Тръсна глава, за да паднат капките вода от очите му, и ги разтърка с ръцете, с които бе рязал лука. Все едно че се опитваше да потуши огън с масло. Най-сетне започна да примигва по-спокойно.

Сега вече беше по-добре.

— А пък ти — каза Иън, — можеше да ме предупредиш, че дивият лук, дето се въди тук, е такъв убиец.

Арни отново си плисна вода от варела и се отпусна тежко върху единия от грубо издяланите дървени столове, а след това посочи на Иън другия.

— Къде ти е джуджето?

— То не е мое — отвърна Иън. — От някакво селце на южната граница е. Там се занимавали със земеделие. Семейството му научило, че са изпратили Чедата по следите на семейство Торсен...

— Как по-точно?

Иън сви рамене.

— Кой знае? Чедата имат слуги вестри, а ти сам знаеш, че вестрите предпочитат да слушат, отколкото да говорят. Само че този път новината се е разнесла, стигнала до неговото село и там се разчуло, че приятелят на Бащата на всички вестри е в опасност и очевидно някой там е знаел за Скрит Проход, който отвежда във Фалиас...

Арни кимна.

— А пък вестрите там познават Скрития Проход, който отвежда право в Хардуд и си стои отворен от Нощта на Чедата, така ли?

— Май е така. Той твърди, че са му помогнали да премине тайно. — Иън кимна. — Хванали са го и за малко някакъв пазач да го убие, но той все пак успял да се шмугне в Скрития Проход, преди да изгуби съзнание. Следващото, което си спомня, е как се събудил на операционната маса, докато Док Шърв се опитвал да го закърпи...

Арни се намръщи.

— И ти не знаеш кой е изпратил онези помяри. — Устните му бяха стиснати и годините личаха по лицето му. Арни бе лошо ранен през Нощта на Чедата, когато се бе опитал да попречи на изчадията да завлекат Маги и Карин в нощта. После двамата с Уле бяха успели да повалят тримата, които бяха преследвали семейство Торсен и Маги чак до Хардуд.

И той не понасяше помярите, също както и Иън.

Иън поклати глава.

— Не са същите. Херолф твърди, че не били от Северната глутница.

— Да, и ти му повярва, защото Чедата никога не лъжат.

— Разбира се, че лъжат. Само че Вечният Наследник каза, че не бил чул...

— И владетелите никога не лъжат.

— Арни... — На Иън му идваше да го напсува. Майка му стара, не беше там работата. Важното бе да разберат кой е отговорен за всичко, което ставаше, но това щеше да почака. Трябваше да се справи първо с най-важните неща, а най-важното в момента бе да обвърже Вечния Наследник да защитава семейство Торсен, като преди това помогне на Вечния Наследник да остане жив. Ако Чедата отново са били изпратени от Пламения Род, то Вечният Наследник щеше да се справи с поръчителя най-успешно.

А ако по-късно се окажеше, че Вечният Наследник, или неговият пазител на ключовете стоят зад тази работа, той щеше да се разправи с тях допълнително.

Ако пък се окажеше, че Вечният Наследник си е поиграл с чувството на завист на Иън и нарочно го е пробудил, като му е показал какво е бащина обич и привързаност, ами тогава... и с това щеше да се справи по-късно.

Иън разказа на Арни в каква насока се въртят мислите му.

— Затова най-добре е да предположим, че двамата Торсен ще успеят да се справят с Чедото, но...

— Но може да се появят и други. — Арни поклати глава. — Не, ако те действително искат да пролеят кръвта на Торсен, значи ще има и други. Може би влиянието на Вечния Наследник ще успее да пречупи онзи, който изпраща помиярите... — Арни засия при тази мисъл.

— Добре — каза Арни след известно време. — Ами ако се окаже, че всичко е само един хитър капан? Ами ако Чедата и Владенията планират да се докопат до един от скъпоценните камъни на Брисингамен? Искам да кажа, че дори и това проклятие да е истинско, дори и те да нямат абсолютно нищо общо с Чедата, изпратени да ликвидират двамата Торсен, още щом ти занесеш скъпоценния камък във Вечното светилище, те ще преценят, че нямат никакво намерение да се отказват от него. Какво от това, че са ти обещали? — Той направи недоволна физиономия. — Та това тук е Тир

На Ног, Иън, няма нищо общо с Хардуд. Никога ли не си чувал за политик, който е нарушил дадената дума?

— Мен не са ме лъгали — отвърна Иън. — Не и тук. Не и сега.

— И какво те прави чак толкова специален? — попита Арни. — Тук и сега?

— Имам си приятел — каза Иън, — който би могъл, ако се ядоса достатъчно, да срути стените на Вечното светилище и да го остави да се разпилее като колода карти — обясни младежът.

Арни се усмихна.

— И още нещо — обади се възрастният човек.

— Какво?

— Прав си, Иън. — Той плесна с длан рамото на Иън. — Я върви до реката и довлечи онова джудже. Вечерята е готова и можем да сядаме, щом кажеш, че си огладнял.

Бяха се нахранили. Яхнията се оказа изненадващо вкусна, а ябълките от мазето под къщата, както Иън очакваше, имаха превъзходен аромат — обелката бе хрупкава, а жълтеникавата среда на плода отдолу бе сладка, леко тръпчива и също хрупкава.

Ботушите на Иън се проветряваха на верандата отпред. Колко бе хубаво да имаш възможност да свалиш тези тежки обувки, да си измиеш краката и да си сложиш гуменки, които му се сториха истински лукс след цял един ден, прекаран по пътищата.

Храна, почивка, сухи крака... и кафе.

Арни импровизира начин за правене на кафе. Беше смачкал зърната в хаванче, а Иън се разсмя и му каза, че сигурно не е използвал хаванче от времето, когато е учил фармация. След това едро смачканото кафе бе прехвърлено в метално казанче, което постави на печката и заля с вряла вода, след което го остави да покисне няколко минути и най-сетне го прецеди през двойно сплетена марля, която Валин пое и веднага хукна да пере на реката.

Арни отпи първата си глътка и веднага се усмихна, при което поне десет години се стопиха от лицето му.

— Боже, колко е хубаво! — каза той. — Направо...

Отвън се чуха тежки стъпки. Три, а след тях още две.

— Тя е — обясни Арни, остави чашата кафе и се изправи.

Иън го последва навън и внимателно и тихо затвори вратата.

Единствената светлина в къщата идваше от три фенера и пламъците в огнището и на Иън му се бе сторило тъмно по стандартите, на които бе свикнал — и наистина беше прекалено тъмно, за да се чете — затова пък нощта навън бе черна като рог, тъмна и тиха, точно както е на безлюдни места сред природата посред нощ. Първия път, когато Иън попадна на такова място, се уплаши дотолкова, че дори и сега усети как по гърба му полазиха тръпки, които съвсем не бяха предизвикани от студения бриз, който появаше от запад.

Подобна чернота те караше да разбереш защо хората винаги са изпитвали страх от нощта, защо са си я представяли като черно чудовище, което трябва да бъде прогонено с огън, от което можеш да се спасиш, като се сгушиш до някого, и за момент Иън едва успя да се удържи да не хукне назад към светлината в топлата къща.

Блесна светлина, ослепителна и ярка. Арни се бе отдалечил от къщата и леснозапалимия ѝ покрив и се бе погрижил за една факла — как точно го бе направил, Иън не успя да види.

Пламъкът на факлата трепкаше и пращеше, а Фрея излезе от тъмното и пристъпи в светлия кръг, на раменете ѝ бе увиснала малка сърна.

— Здравей, мой Сребърни камъко — каза тя. Гласът ѝ бе съхранил онази напевна интонация, която бе типично скандинавска. — Чудех се кой е донесъл кафето.

Тя махна с ръка и не позволи на Иън да ѝ помогне със сърната и я провеси на кука на верандата за двата вързани задни крака. Животното бе изкормено и одрано, обвито във вече готовата кожа, но въпреки това кръвта бе потекла по рамото, докато се бе връщала; лявото рамо и цялата лява страна блестяха от кръв и полъскваха в полумрака.

Фрея имаше здрави и леко изпъкнали мускули, но в това нямаше нищо мъжко. Краката ѝ бяха дълги, силни и чудесно оформени, но не издути грозно — истинска Рейчъл Маклиш, нямаше нищо общо с един женски вариант на Арни Шварценегер.

Само като я погледнеше, той се задъхваше, въпреки че около очите и устата ѝ се виждаха бръчици от смях, а брадичката вече не бе толкова стегната, колкото преди, а пък кръстът ѝ, все още тънък, се бе

поналял и макар и да нямаше коремче, вече се виждаше, че мускулите не са толкова стегнати като на културистите, а приятно закръглени.

Вече не можеше да мине за младо момиче на двайсет, но пък на Иън тя се стори невероятно привлекателна. В цялостния ѝ вид имаше някаква честност, въпреки че тя си бе придала този нов облик единствено за да се чувства Арни по-спокоен, а не защото бе искала.

— Най-добре първо да се измия, преди да вляза в къщата — каза тя и разкопча тежкия колан. Пусна го на верандата, а след това бръкна в изкормената сърна и извади ловджийския нож, с който сигурно бе ловувала. Вероятно не искаше да го прибира в калъфа му, преди да го е почистила добре.

Пръстите ѝ попипаха края на туниката, сякаш се канеше да я съблече през главата.

След това се втурна към мрака, а усмивката, отправена през рамо, разкри, че туниката не е било единственото, което е пипала.

Арни вече оглеждаше сърната на светлината на факлата.

— Хубаво сърне — каза той. — Няколко пържолки добре ще ти дойдат за из път, нали? Утре сутрин можем бързо да резнем, стига тя тази вечер да донесе скъпоценния камък, за да можем да тръгнем. — Той вдигна поглед. — Нали става така?

— Ей, недей да мислиш, че аз съм този, който дава заповедите! — Иън почука с пръстена на Харбард по ефеса на Убиеца на гиганти. — Аз имам пръстен и меч, а пък ти си с Мьолнир.

— Което означава, че мога да удрям, по каквото ми попадне с все сили, но нищо повече от това, Иън. Щом ти не даваш заповедите, тогава не знам кой ще ги дава. Аз съм наемен бияч. — Усмивката му бе като вълча на светлината на пламъка. — По дяволите, момче, едно време бях от наемните убийци на Хари Труман, но никога преди не съм изпълнявал длъжността наемен бияч — каза той. — А да знаеш само колко лесно се свиква. Можеш да разчиташ да ти дам съвет, но заповеди — няма начин.

— Ще го запомня.

— Така и трябва — каза остро Арни. — Прекалено стар съм, за да отговарям за важни неща. — Усмивката му се стопи и годините изведнъж натежаха на раменете му. — Все ми повтаряш колко добре съм бил изглеждал, но нещо не ми се вярва. Фрея беше много добра с мен — каза тихо той. — А и ми се отрази много добре да бъда с нея.

Но тя не е моята Ефи. Готов съм да разменя всичко, което съм имал на този свят, само за един-единствен час с нея и отлично съзнавам, че съдбата е била благосклонна към мен. Само че не минава и ден без... — Той поклати глава. — Някои неща просто не можеш да ги преодолееш, нали?

— На мен ли ми го казваш?

— Знам, че знаеш. — Гласът му трепна. — Дай ми минутка-две.

— Дадено.

Когато Арни заговори отново, гласът му звучеше спокоен и естествен, без следа от сдържаните издайнически сълзи, които напиряха преди малко.

— Я подръж малко — каза той и подаде факлата на Иън. — Трябва да вляза да донеса на Фрея някакви дрехи. — Докато се отдалечаваше, цъкаше с език, клатеше глава и се кискаше сам. — Никога не спират да подклаждат желанието на мъжа, никога, докато са живи.

Косата ѝ бе потъмняла от водата и висеше на кичури по гърба и раменете.

Фрея се наведе, за да нагласи една цепеница в огъня, и към комина полетяха искри. Стар ръжен бе подпрян на стената до огнището, но тя не си направи труд да го използва. Нещо много по-силно от обикновения домашен огън можеше да я нарани, както не я притесняваха и ледените води на река Гилфи.

Сигурно топлината ѝ бе приятна, защото подви крака под себе си и се настани на дебелото чердже, постлано пред огъня.

— Къде ти е вестрито? — попита тя. — Бих искала да поговоря с него, стига ти да не възразяваш.

— Няма проблем. — Този път Иън не оспори принадлежността на вестрито. — При обора е, настанява конете за през нощта.

Среброчел нямаше нищо против кобилата и понито да бъдат настанени при него, което беше добре. Иън никога не би се осмелил да затвори при него жребец, но освен Среброчел, самият Иън не би яхнал некастриран жребец. Баща на Среброчел бе Слейпнир, което го правеше една четвърт аезирец, което означаваше, че никой не е в състояние да излезе наглава с него.

— Чудесно. — Тя вдигна поглед към Иън. — Разбирам какво искаш и защо. — Поклати глава. — Само че много съжалявам, но се налага да ти откажа.

ГЛАВА 24

СБОГУВАНЕ

Ториан Торсен местеше поглед по лицата на всички.

— Значи имам думата ви, на всеки един от вас. Нали няма да правите опити да ме проследявате? — Той срещна погледа на младия Ториан, без да мигне. Той щеше да бъде ключът.

— Имаш думата ми, татко — отвърна той. — Аз... ако смятах, че има някакъв друг начин...

— Би спорил с мен тук и сега, а нямаше да ми дадеш дума, която по-късно да нарушиш. — Той стисна устни. — Веднъж преди съм прекращвал тържествено дадена клетва. Не мисля, че ще ти се отрази добре тормозът, който трябва да преглътнеш по-късно.

Това бе лъжа, но напълно правдоподобна лъжа. Това, че поруга клетвата си дадена на Стоманения Род, го притесняваше всеки ден, при това години наред, докато една слънчева сутрин не се събуди до Карин и не разбра, че има неща, които са много по-важни за него, отколкото честта, която бе предал.

По начина, по който постъпи, бе паднал в очите както на баща си, така и на бащата на баща си, но какво пък, така е било писано.

Стараяш се да запазиш онази чест, която ти е останала, но сам преценяваш къде свършва честта и къде започват по-важните неща. Орфиндел не заслужаваше всичко онова, което му причинявах, и Ториан дел Ториан го бе измъкнал в момент, който самият той определяше като момент на слабост, момент, в който бе нарушил дадена клетва, бе престъпил честта си. А пък кражбата на златото на Негово Топлейшество бе — как казваха тук? — да покриеш тортата, не, крема на тортата. Точно така, кражбата тогава бе кремът на тортата.

Младият Ториан кимна.

— Да, щях да споря с теб, но преди това нямаше да съм се заклел. Ще остана тук.

Джеф Бйерке попипваше мустаците си.

— Тая работа никак не ми харесва, но май нямам друг шанс. Имаш думата ми, Ториан. — Двамата с Джеф се здрависаха, след което

полицаят се тръшна на канапето и избягваше да го поглежда.

— Мен хич не ме гледай. Нямам никакво намерение да тръгвам след теб. — Били Улсън сви рамене. — Мили боже — каза той и повдигна малкия си пръст. — Аз съм келнер, не съм нито идиот, нито герой — каза той. — Не че между двете има кой знае каква разлика.

— Няма — очите на Маги бяха мокри. — Нищо няма да ти обещавам...

— Маги. — Ториан дел Ториан пое ръцете ѝ и ги стисна здраво.

Колко жалко; щеше да е прекрасно да я гушне и подържи до себе си, докато тя държеше детето на младия Ториан в ръце. Момченце, още един Ториан. Щеше да е наистина чудесно, но кой знае защо, бе сигурен, че ще бъде не по-малко щастлив, ако бебето бъдеше момиченце.

— Пази го — каза тихо той с наведена до ухото ѝ уста. — Не чакай прекалено дълго, преди да го накараш да се ожени за теб — шептеше той. — Животът е прекалено кратък, мой кръвни братко; наслаждавай се на сладостта му, докато можеш, и не го изпускай.

Тя се притисна към него и в първия момент не отговори, но след това го отблъсна и кимна.

— Обещавам — каза тя, а кривата ѝ усмивка разкри, че се е съгласила и с двете неща, които той бе поискал от нея.

Погледна първо на едната страна, след това и на другата и отново се извърна към Ториан. „*И нея ще пазя*“ изрече само с устни тя и скръсти ръце на гърдите си, сякаш му даваше дума, че ще изтръгне сърцето си, преди да наруши дадената вече дума.

Ториан дел Ториан кимна.

— Може би ще се видим по-късно — каза той.

Обърна се и тръгна към вратата, заслиза по стълбите и излезе в нощта.

ГЛАВА 25

ПЛЪТТА НА ИМИР

Отговорът бил какво?

Иън не бе усетил, че пръстите му треперят, но когато понечи да остави чашата с кафето на масата, тя затрака по повърхността, докато той най-сетне не я пусна.

Светлината на пламъците в огнището хвърляха ту игриви отблясъци, ту спускаха тъмни сенки, докато стоеше вгледана в него от мястото си на черджето. Изглеждаше някак уязвима, което нямаше смисъл, след думите, които току-що бе изрекла.

— Извинявай, Иън, но идеята ти не е добра. Прекалено опасно е.

Опасно ли? Ако не направеше нищо, Вечният Наследник щеше да умре, а синът му да остане сирак без баща. А без Вечен Наследник, Владенията с помощта на Чедата рано или късно щяха да успеят да се доберат до семейство Торсен.

— Ако ще си говорим за опасности, погледни само в какво положение е Тори. Или дори Вечният Наследник.

— Иън... — Арни вдигна ръка. — Изслушай я — настоя той. „Ако се развикаш гневно и истерично, няма да постигнеш абсолютно нищо“, казваха поклащането на главата му и сърдитото изражение.

— Иън — заговори отново тя и се усмихна. — Моят Сребърен камък... — Тя също поклати глава. — Би трябвало и сам да знаеш за какво ме молиш, но очевидно не съзнаваш. Не говорим просто за нещо ценно, или дори уникално... като, ами...

— Като Мьолнир — помогна ѝ Арни.

— Като Мьолнир. — Тя кимна. — Или пък Гунгнир, или Чайника на Дагда, или Щита на Мориган, или... — тя махна към мястото, където ножницата на Убиеца на гиганти бе закачена — за други предмети, превърнали се в митове и легенди, не говорим нито за магия, нито дори за енергия.

— Незначителни неща — каза Иън.

— Стига, стига, мой Сребърни Камене, не бъди такъв. Гунгнир и Мьолнир могат да съборят планини, а твоят Убиец на гиганти може да

убие тез, що никой не може да унищожи. Това не е важно — освен ако не го свържеш с колието. — Ръката ѝ се плъзна към основата на врата с широко разперени пръсти. Ноктите ѝ не бяха дълги, но изглеждаха красиво оформени. — Някога го носех, тук — каза тя. Този път в стаята нямаше кой да ѝ припомни как го е получила. — Представи си, Иън. Седем скъпоценни камъка, в които е събрана достатъчно енергия и материя, с които да се пресътвори вселената, да започне всичко отново, невинно, недокоснато, сладко, чисто ново. — Тя облиза устни. — Но тогава не му беше дошло времето. Смяташ ли, че сега моментът е настъпил?

Не, разбира се, че не смяташ. — Тя поклати глава. — Но този час ще удари. Създаването и разрушението са просто две страни от една и съща монета. Гигантът Имир, първият от нас, се хранил с млякото на кравата Аудумла, която ближела солени камъни във формата на мъж Бури. Внуците на Бури убиват Имир и създават нивя от разлагащата му се плът, алени морета — от кръвта му, планини — от костите му и небесния свод — от черепа му. Една от миглите му оцеляла и била превърната в Гунгнир, някъде бил запазен нокът и той станал Щитът на Тир; облаците били създадени от набраздения му мозък. И всичко заради това. — В първия момент му се стори, че тя докосна пода едва-едва, но посудата в шкафа издрънча и чашата на Иън се стовари от масата на земята. — Всичко е било заради нещата, които ти... а също и аз, Иън, също и аз!... Заради нещата, които сме виждали и познавали.

За мен няма проблем, нито когато вдъхна сладкия утринен въздух, нито когато склупча крака около кръста на любовник. — Тя наведе глава на една страна. — Но кажи ми, ти как мислиш се е чувствал Имир?

Иън нямаше представа какво да отговори, а и освен това въпросът ѝ беше реторичен. Разбира се, че онзи гигант не е имал никакво желание да...

— Според мен — наруши Арни тишината, — поне се надявам, че е бил готов, че му е било омръзнало да бъде Имир, че е бил готов да започне отново, бил е готов да отдаде плътта си, за да бъде създадена от нея земя, кръвта си за морета, а нещата, които е мислил и чувствал, са се разпилели като пепел из въздуха. — Трепкащите пламъци превръщаха бръчките му в малки черни каньони, които браздяха лицето му.

— Аз също, Арнолд — каза тя. — Защото другата възможност е била да бъде отнета насила същността му и да бъде превърната в нещо неясно.

— Шива Разрушителя и Брами Създателя, Иън — каза тя и отново се обърна към него. — Те са едно и също, с други думи, жестоки натрапници, които разрушават това, което не е готово да приеме края, това, което не е готово за съществуване. Ти направи добър избор, когато постави двата скъпоценни камъка в ръката ми, и го направи заради това, което съм.

— А какво си ти?

— Ами... — тя се усмихна. — Аз съм много неща. Аз съм Фрея, стара богиня на плодородието, вече оттеглила се. Можеш да мислиш за мен като за Вишну с пъстрите цветя или което и да е от другите му превъплъщения: Маця, Курма, Вараха, Нарасимха, Вамана, Парашурама, Рама, Кришна, Буда... но не и Калкин, защото времето на Калкин предстои. — Изведнъж над лявата ѝ гърда неочаквано се появи черна къдрица като на мъжка гърд, но тя я докосна и къдрицата изчезна. — А може и вече да съм Калкин, времето ми може и да е дошло най-сетне, а пък Арнолд да е господарят Рама, принизил се да бъде твой прислужник и спътник, ако ти си Арджуна.

Може пък да съм Ищар и Инана, и Астарте, но винаги ще си остана жена, защото жената разбира създаването и съхраняването, и разрушението, и обновяването, защото сме готови за това начало всеки месец с телата си и трябва да опазваме същността си, вместо да я пилеем по света и да я размахваме като острието на меч или... някои други неща. Изчервяваш се очарователно, мой Иън, но виждам, че си разбрал какво искам да кажа.

— Но какво общо има това...

— Не. — Тя вдигна ръка и топлотата и очарованието ѝ изчезнаха, заменени от студенина и властност. — Няма да ти позволя да се преструваш, че не знаеш и не разбираш, не и в мое присъствие. В този момент, два от скъпоценните камъни са на сигурно място, сама ги скрих, за да мога да ги защитавам, аз и тежката ръка на моя приятел — каза тя и посегна, за да вземе ръката на Арни в своята. Притисна я бързо до устните си и я пусна. — За мен да оставя и един от тях да ми се изплъзне от ръцете...

— Но става въпрос само за един. Така или иначе ще имаш другия. А без другия...

— Какво без другия? Без другия вселената не може да бъде унищожена и пресъздадена ли? — Гласът ѝ се извиси. — Ти сигурен ли си в това, което казваш? Шестте няма ли да са достатъчни? Или пък петте? Каква е критичната маса, необходима за създаването на моноблок? Кажи ми, Иън, но освен това искам и да ми кажеш какво те кара да си сигурен, че рубинът и диамантът съдържат по една идеална седма част?

На Иън му дойде прекалено много. Как да запазиш справедливата си преценка, след като се налага да оставиш бащата на едно дете да умре, когато единствено твоята дума може да спаси поне един живот, а може би дори и повече? Имаше една стара поговорка, която Зайда Сол непрекъснато повтаряше за този, който успеел да спаси поне един живот, било все едно че е спасил целия свят, но обратното не беше ли и то истина? Ако убиеш някого, ако оставиш някой да умре, при положение че си можел да го спасиш, не е ли същото, като да унищожил цялата вселена?

Той грабна Убиеца на гиганти от стената, където, висеше и изскочи от къщата навън в нощта. Арни извика след него, но той не му обърна внимание.

— Остави го, Арни — каза тя.

ГЛАВА 26

ПРЪСТЕНЪТ НА ХАРБАРД

Ако изчакаш достатъчно, ако си оставиш достатъчно време и проявиш достатъчно търпение, индиговата тъмнина на нощта ще се вдигне, макар и съвсем малко.

Но това малко ти е достатъчно поне докато вървиш по пътя.

На светлината на звездите Иън се отправя надолу по пътеката към грубия кей, където дълго вѐже, плътно колкото мъжка китка, непрекъснато блискано от вълните, се протягаше чак до другия бряг на Гилфи. Лебедка, задвижвана по всяка вероятност от Среброчел, въпреки че Фрея без всякакво усилие също можеше да я задвижва, бе готова, за да го превози до другия бряг, където преките пътища щяха да го отведат на север във Владенията.

Нямаше да представлява проблем да открие Вечното светилище; по пътищата сигурно имаше множество съгледвачи.

А като отидеше там, какво да каже?

„Вижте, съжалявам.

Тя отказа.

Тя каза, че и ти, и синът ти не сте достатъчно важни, за да рискува за вас един от скъпоценните камъни от Брисингамен, които аз сам и поверих. Тя трябва да предвижда нещата и възможните последици. Все пак всички ще умрем, рано или късно. Ако не умрем млади, всички рано или късно оставаме сираци, а твоят ред да умреш и редът на Наследника да остане сирак също ще настъпи рано или късно, затова какъв е смисълът да вдигаш шум, защо създаваш проблеми?

Умирай си кротко, нека и синът ти да угасне кротко, в крайна сметка всички се превръщаме в прах и пепел и ще се преродим едва след като вселената бъде създадена отново, затова какво сте се вкопчили в живота?

Откажи се от цялата тази борба, Вечни Наследнико, не е чак толкова важно.

Както, разбира се, не е чак толкова важен и животът на моите приятели. Какво пък толкова, след още сто години, всички ще са отдавна мъртви и забравени, затова какво си тръгнал да се притесняваш, че някакви си там Чеда ще им изпият кръвчицата. Не че животът им е важен, няма такова нещо. Каквото там смяташе да направиш, каквото и да бе решил, за да им помогнеш да останат живи, че то няма смисъл, хич не си прави труда.

Нищо няма значение, ако гледаш на нещата, без да ти пука.“

По дяволите!

— Иън Среброкаменни. — Гласът на вестрито прозвуча тих и сподавен иззад него.

— Кажу, Валин? — „Мога ли да направя нещо за теб?“ „Ако го чуя да повтори това още веднъж...“

— Мога ли да направя нещо за теб, има ли с какво да ти помогна? Животните ти са нахранени и напоени и са полегнали за през нощта; дрехите ти са изпрани, както и нейната туника, защото тя само я изплакна небрежно в сивите води. Мога да приготвя и храна или пък...

— Или пък просто да си затвориш шибаната уста и да престанеш да ме притесняваш поне за една шибана минута. — Беше казал всичко това на английски, но джуджето схвана смисъла по интонацията. Валин, с насълзени очи, се отдръпна, обърна се и побягна към пещерата, която служеше за обор и конюшня.

Дребното лайно се оказа прекалено чувствително? И каква стана тя? Иън сви рамене. „Това въобще не е мой проблем.“ Тук става въпрос за нещо дребно и незначително като нечий наранени чувства. Щом човешкият живот се оказва нещо толкова тривиално и може, който реши да махне на него с лека ръка, какво тогава остава за чувствата на някакво си там джудже.

Майка му стара.

— Ей, Валин... — Той затича след джуджето: — По дяволите, човече, извинявай. Искам да кажа... — развика се той на берсмолски. — Този нещастник съжалява за грубото си държание, защото го е срам за баща му и за племето, и за рода, и за целия му вид.

„И всеки, който ме познава истински, Валин, знае, че не съм чак такъв смотаняк и задръстеняк. Честна дума, аз съм просто различен вид смотаняк и задръстеняк.“

Джуджето тичаше значително по-бързо от Иън, но Иън упорито следваше отекващите му стъпки по брега на реката, покрай шубраците, където се препъна и за малко не падна, но подгъна лошо крака си и издра твърде неприятно глезена.

По дяволите, по дяволите и пак по дяволите! Грешката си беше изцяло негова. Ако не беше хукнал така посред нощ, също като паникьосано дете, първо сега нямаше да се намира на брега на реката и нямаше да обиди...

Грешката беше единствено и само негова. Не можеше ли да свърши поне едно нещо на този свят като хората?

Беше се спречкал с Фрея, след това обиди нещастното джудже, раздра си глезена на някакъв камък, беше провалил надеждите на Вечния Наследник — *„Няма ли още нещо, което да прецакам тази вечер?“*.

По-скоро подскачаше на един крак, отколкото да куцука към пещерата.

Метален фенер бе закачен в ниша на самия вход на пещерата, а по-навътре бяха струпани десетки кръгли копи сено и достигаха до тавана. Някакъв дълъг прът бе забоден в сеното и той прехвърли Убиеца на гиганти на гърба си, за да може да използва пръта и като бастун, и като патерица. Страхуваше се да погледне надолу към глезена си. Усещаше стъпалото си мокро и топло и започваше да го боли зверски.

Подпря се тежко на пръта и закуцука навътре в пещерата, следвайки хлипането, което се носеше отнякъде навътре. Взе първия завой покрай дървени клетки, в които бяха настанени кобилата и понито, преживящи с нескрито отегчение сено, докато се натъкна на джуджето, изпълнено с решимост да се натъпче в някаква пукнатина между стената на пещерата и пода, където Среброчел пръхтеше недоволен; едното му огромно око бе втренчено в Иън с неприкрито раздражение.

Среброчел бе огромен кон, колкото Першерон или Клайдсдейл, въпреки че бе по-фин и елегантен, но въпреки това краката му изглеждаха по-едри, а копитата — по-големи от нормално.

Като се изключи белият знак на челото му и дългата неподдържана грива, той бе черен като гарван, но с това приликата с птицата свършваше: гърбът на Среброчел не беше нито лъскав, нито гладък, беше черен като нощта, черен като въглища, черен като самия ад.

Среброчел изпръхтя шумно и с такава сила, че във въздуха се разхвърча прах и слама и се наложи Иън за момент да прикрие очи, за да не се напращат. Едното масивно копито риеше камъка и разпращаше искри, от които сламата бе започнала да тлее, независимо от факта, че Среброчел никога не бе докосван от ковач и железни подкови.

Не беше много вероятно Среброчел да е ядосан — нали не отхапа ръката на Иън.

Това все пак беше наистина добър признак.

Конят бе напълно в състояние да го стори — тези едри зъби можеха да прехапят и малко дръвче; Иън лично бе виждал как го прави.

— Извинявам се — обърна се Иън и към двамата. — Ще ми се да кажа, че не исках да ти нанеса обида, но това е лъжа, Валин. Точно това ми беше целта: да те нагрубя, да те обидя, и то единствено защото аз бях наранен и объркан. Сбърках и се извинявам.

Беше важно и двамата да му повярват, поне за него бе от значение. Иън смяташе, че си е извоювал уважението на аезирския кон, въпреки че обичта му бе нещо, което нямаше да успее да оцени и разбере, а Иън бе благодарен на Валин, задето донесе предупреждението за семейство Торсен и изпитваше уважение към смелостта му.

Беше важно...

Пръстенът на Харбард започна да пулсира на пръста му болезнено силно — веднъж, два пъти, три пъти.

Валин се изправи и избърса с опакото на ръката си изуменото изражение, от което цялото му лице се бе сбръчкало. Среброчел престана да гледа гневно и да пръхти, тропна по някакъв метален съд с непознат за Иън вид зърно вътре и се зае бавно да дъвче.

Глезенът на Иън не спираше да боли, но той се бе насилил да не обръща внимание. Сега изръмжа от болка и се подпря на пръта, а след

това се отпусна на земята. Приведе се напред и вдигна подгъва на панталона.

Не се бе порязал толкова дълбоко, колкото се страхуваше, но въпреки това кръвта бе напоила и чорапа, и гуменката.

Чорапът не бе кой знае колко важен, но гуменката нямаше как да подмени; не и тук. Може би щеше да се изпере. Или пък щеше да изгние и да стане неизползваема.

Валин, верният и предан Валин, веднага застана до него, извадил незабавно една от аптечките от раниците.

— Моля те, височайши — каза той, — приятелю на приятеля на Бащата, той, самият Баща на вестрите, Баща на Народа — моля те, дай напътствия на този дръвник какво да използва, за да притъпи болката ти.

В аптечната имаше цял набор инжекции, всичките пълни и надписани, върховете им — пъхнати в някаква зелена пластмасова опаковка, за да останат стерилни до употребата.

По дяволите. Първото, което му се искаше да помоли Фрея, бе да му помогне да се излекува, но, по дяволите, как болеше... Изкуши се да притъпи болката с демерол и вистарил, но сега не бе време за подобни изкушения.

Разгледа внимателно спринцовките — какъв беше този атропин? — докато най-сетне погледът му попадна на надпис „Лидокаин“ — местна упойка за зашиване на дребни рани. Той издърпа зеленото капаче и впръска малко от бистрата течност върху раната, преди да забодне върха няколко пъти в плътта около раната — заболя го толкова силно, че му потекоха сълзи.

Нямаше представа колко време ще отнеме, докато лидокаинът подейства, но по законите на Мърфи, ако се опиташе да използва пръстена на Харбард, за да се самоубеди, че не го боли, той или нямаше да проработи на него, както обикновено, или пък лекарството ще подейства по времето, когато...

Пръстенът започна да пулсира силно. Само веднъж.

Глезенът му изтръпна.

Все едно че някои бе щракнал един ключ и болката изчезна.

Какво, по дяволите, ставаше?

Внимателно и много предпазливо, той докосна раната с върховете на пръстите си. Усещаше допира, но болката вече я нямаше.

Иън наистина нямаше никаква представа колко време е необходимо на лидокаина, за да подейства, но сигурно му трябваша поне няколко минути.

Не бе възможно да има ефект толкова бързо.

Пръстенът? Да, това бе възможно, но... не. Никога не бе успявал да го накара да подейства на него, въпреки че се бе опитвал, при това доста упорито, но обикновено, докато се съсредоточеше, това, за което искаше да го използва обикновено беше...

Мили боже!

Треперещите ръце на Иън отвориха черното пластмасово шишенце с кислородна вода.

— Моля те, използвай това, за да измиеш раната, а след това я подсуши с тези марлени тампони. Първо ще я дезинфектираме, а след това ще я затворим, като я стегнем с ластичен бинт — точно този, да, точно така.

Още преди е трябвало да пробва. Трябвало е да се сети. Фрея не беше някоя магьосница, както и Хоузи не е бил по времето, когато е скрил скъпоценните камъни от Брисингамен. Дали и тук важеше старата поговорка „Събери всичките яйца в една кошница, а след това пази кошницата“?

Да ги сложи на едно място ли? Ами какво ще стане, ако някой открие това място? Ако останеш там, за да ги пазиш, някой може да те открие.

Не. Нито единият, нито другият би постъпил така, защото не бяха глупаци.

Фрея бе скрила единия скъпоценен камък някъде далече.

Не който и да е от двата. Беше скрила някъде далече първия, рубина. Тогава все още живееше с Один, а бе обещала да не му го дава нито на него, нито на когото и да е друг. А след това, когато Иън ѝ повери и втория скъпоценен камък, диаманта, тя го бе задържала близо до себе си. Може да го бе скрила някъде в пещерите или пък под гредите на пода в къщата. Възможно бе и да го е заровила някъде дълбоко в земята, на място, което щеше да си го спомни. Като знаеше колко е силна, едва ли много я бе затруднило.

Както и да е, диамантът се намираше достатъчно близо, за да усили мощта на пръстена на Харбард.

Дали скъпоценният камък му бе придал такава сила, че да може да въздейства и убеди една от аезирците да му повери за кратко диаманта, макар и само за няколко дни?

Иън стисна зъби.

Време беше да открие отговора на този въпрос.

ГЛАВА 27

НАСЛЕДСТВОТО

Вратата бе оставена откритата, но въпреки това Иън почука на касата.

Отвори се толкова бързо, че той се зачуди дали тя не го бе чула да куцука по пътеката, докато го бе чакала да се върне.

— Иън, толкова много... — тя сведе поглед надолу. — Ти си ранен — каза тя и го прегърна през кръста, преди да му даде възможност да възроптае.

Никога не се бе съмнявал, че е силна, но въпреки това остана изумен, когато усети, че тя го повдигна без някакво видимо усилие и го притисна до себе си. При всеки друг подобен случай би му се сторило доста унижително, но той не хранеше никакви илюзии за силата, с която всеки един от тях разполагаше.

Арни скочи от стола си, а след това веднага се отпусна на колене пред него.

— Мислиш ли, че си го счупил?

Иън поклати глава.

— Не. Само го срязях на един камък.

Арни грабна позната на външен вид аптечка от една от малкото останали полици.

— Промисли ли го?

— Валин го промисли. С кислородна вода. Стегна го с ластичен бинт, за да може да се затвори раната. Ще се оправя, няма страшно.

— Естествено. Въпреки това искам да погледна. — Той счупи печата на никога преди неизползвани ножици и вдигна глезена на Иън в скута си.

Фрея постави ръка на рамото му.

— Може ли аз? Нали не си престанал да ми говориш, мой Сребърни камъко? А дори и да си решил да ми се сърдиш, може ли да сключим примирие поне докато ти помогна?

— Говоря ти — каза Иън. — Но просто не ме боли прекалено силно.

Истината бе, че изобщо не го болеше. Глезенът му не искаше да се движи толкова бързо, колкото на Иън му се искаше, и ако не беше ластичният бинт, благодарение на който изкуцука по пътеката към къщата, можеше и да падне. Май трябваше да вземе онзи прът, дето го намери в сеното, за да го използва като патерица.

Нямаше нищо против да се остави в ръцете на Фрея да го излекува.

По дяволите, та тя му бе длъжница. А и освен това...

— Говорим си, но искам да ти кажа, че разговорът ни все още не е приключил.

— Разбира се, мой Сребърни камъко. Винаги съм готова да те изслушам.

Той погледна надолу към глезена си и усети, че му се гади. Отвърна поглед, докато Арни режеше превръзката, за да може тя да се заеме с раната. Като знаеше, че раната е промита с кислородна вода и бацитрасин, сигурно нямаше никаква опасност от инфекция. А между другото, кога за последен път му бяха били инжекция против тетанус?

— Виждал съм и по-тежки рани — каза Арни. Вдигна поглед към Фрея. — Искане ми се да я промия още веднъж, преди да започнеш да правиш каквото и да е. Не мога да разчитам, че едно вестри е промило качествено раната.

Тя вдигна пръст, за да предупреди Иън да не се обажда.

— Това ще бъде чудесно, Арнолд, благодаря ти — каза тя и му хвърли една усмивка през рамо, докато отиваше към варела с водата. Искане Иън да разбере, че върши всичко така, за да може Арни да се почувства полезен, и щеше да е много благодарна на Иън, ако проявеше елементарна досетливост и се включеше в играта ѝ.

Може би дори не ставаше дума за игра. Може би ако раната се прочистеше добре, изцерението щеше да бъде по-бързо. Истината бе, че Фрея бе лекувала много по-лоши рани и без помощта на пенсиониран аптекар, при това още от времето, когато светът е бил млад. Само че истинското умение да цериш не представляваше просто физическо лечение; част от всичко бе лечителят да не наранява излишно хората, а в начина, по който тя се отнасяше към Арни, имаше нежност, нищо че я използваше, за да го манипулира.

— Иън? — Арни повдигна глава. — Кога за последен път са ти били инжекция против тетанус?

— Тъкмо това се опитвах и аз да си спомня. Струва ми се, че беше преди шест години, когато по време на един двубой ме наръгаха с пречупено острие в бедрото.

— Ммм. Док Шърв е трябвало да се убеди, че всичко е наред. — Тъгълчето на устата му се изви. — Може би дори е трябвало да ти извади апендицита.

— И аз така мислех. Сега вече е прекалено късно, но и на мен ми мина през ума.

— Това не е твоя работа. Док трябва да се занимава с тези неща. — Арни зацъка с език. — Преди десет или двайсет години нямаше да допусне подобно нещо да му се изплъзне. Напредват му годинките на Док. А и няма да е с нас вечно. Благодаря ти, скъпа — каза Арни, докато поемаше ведро с вода от Фрея. Тя задържа под глезена на Иън леген, който, изглежда, бе направен от издълбан широк дънер. Арни поля раната с чиста хладка вода. Младежът усети слаба болка, причинена от студа, но това не бе истинска болка. Очевидно използването на лидокаина бе истинско разхищение.

По дяволите!

— Аз не съм много сигурен дали ще успееш да постигнеш някакъв резултат с това — каза Иън и погледна Фрея, която наблюдаваше как Арни почиства раната, сякаш никога през многовековния си живот не бе виждала подобна магия. Арни не я поглеждаше, но гърдите му тежко се надигаха и той кимаше сам на себе си, сякаш вършеше някакво грандиозно дело.

— И защо така, мой Сребърни камъко? — попита тя.

— Не знам — отвърна тихо той и наум си пожела тя да му повярва. — Просто не мисля, че ще успееш. — Пръстенът започна да пулсира болезнено силно, толкова силно, че той се изненада и се уплаши дали пръстът му няма да се подуе от нарушено кръвообращение.

— Май е прав — намеси се и Арни. — И на мен ми изглежда прекалено... доста голяма, нали? Не може да се изцери току-така. — Той отвори стерилна попивателна, подсуши раната, без да обръща внимание на слабото сълзене. — Но не виждам защо да не опиташ.

Тя изглеждаше озадачена, но кимна.

— Нека пробвам.

Ръцете ѝ бяха меки и топли, когато докосна глезена му. Бавно и внимателно, тя покри раната с ръка, подлагайки другата длан под крака му.

„Не можеш да се справиш, помисли си той. Нещо не е наред и този път няма да успееш да ме излекуваш. Може би просто остаряваш, може би всичко се дължи на това, че не желая помощта ти, може би е заради нещо съвсем друго, но този път няма да успееш да ме излекуваш. Опитите ти са безнадеждни.“

Пръстенът на Харбард се бе стегнал на пръста му, поне така му се струваше, въпреки че нямаше да може да каже дали е така само от един поглед, а когато сви ръце, стягането го нямаше.

Пулсирането се усилваше все повече и повече, интервалите ставаха все по-кратки, докато най-сетне се превърнаха в непрестанно болезнено стягане, което се отпусна едва когато Фрея поклати глава и пусна глезена му. Отпусна се назад и със смутено изражение поклати глава.

— Това беше много неприятно — каза тя. Отново погледна глезена му и отново премести очи към ръцете си. Тънка струя алена кръв и парчета тъмен плат лежаха на дясната ѝ длан. Тя потри ръце, отначало леко, а след това по-силно, докато от тях започна да се издига дим, придружен от ужасна миризма на опърлено.

Арни постави ръка на рамото ѝ.

— Няма нищо — каза нежно и търпеливо той.

Тя изплакна ръце в легена, а в момента, в който пръстите ѝ докоснаха водата, от нея започна да се вдига пара и тя закипя. Вдигна поглед и той забеляза, че изглежда по-стара и по-тъжна.

— Много се извинявам, мой Сребърни камъко. Май вашият доктор Шърв не е единственият, който е остарял.

Сега вече беше лесно. Единственото, което трябваше да направи, бе да повдигне въпроса за скъпоценния камък и за Вечния Наследник, да пробва още веднъж. Имаше си уважителна причина, а тя щеше да се разтопи под мощта на пръстена, съчетана с тази на диаманта, щеше да омекне също като масло, оставено на слънце в някой горещ летен ден.

— Фрея, аз...

Тя вдигна поглед към него и му се усмихна.

— Виж ти, мой Сребърни камъко, май никога преди не си ме наричал по име, освен онзи пръв път, когато разбра, че не съм просто

жената на мъжа от ферибота. Моля те, довърши мисълта си. Какво искаше да кажеш?

Не можеше да погледне в тези доверчиви очи и да пречупи волята ѝ, да пренебрегне преценката ѝ, защото той така бе решил, при това под въздействието на пръстена и диаманта. Тя грешеше, а той бе правият, а един любящ баща щеше да страда пред очите на обичния си син, ако тя не променеше решението си, но да промени мислите на приятелка, бе все едно да се отнесе към нея като към някой предмет, към нещо, което може лесно да бъде контролирано.

Това не биваше да става. Не бе правилно.

Свали пръстена и го пусна в джоба си.

— Фрея — каза той. — Имам нужда от диаманта. Само за няколко дни. Наистина имам нужда от него за тези няколко дни. Не знам какво да направя, за да те убедя, но се кълна, че ако някога отново намеря друг от скъпоценните камъни, няма да го задържа от теб, защото не си пожелала да ми дадеш този, който съхраняваш. Обещавам ти да го върна. Но наистина е много важно да ми го дадеш. Щом върна диаманта, ще тръгна отново, за да открия третия. Кълна ти се, че ще ти го донеса, веднага щом го открия. Но сега трябва да те помоля да ми се довериш, както и аз ти се доверих.

— Иън, моля те. — Тя стисна дланта му между своите. Странно, ръцете ѝ бяха толкова силни и стегнати, а в същото време — меки и топли. — Наистина много съжалявам, Иън. Надявам се да си останеш моят Сребърен камък, както и аз винаги ще бъда твоята Фрея, но не мога да си позволя да се поддам и да се оставя да ме убедиш, защото нещата няма да се променят по никакъв начин. Ако искаш, можеш да се закълнеш, че никога повече няма да ми повериш друг скъпоценен камък, но какво от това? Но почти няма вероятност да намериш друг, не е възможно. Но ако все пак намериш, на кого ще го дадеш? На Харбард Скитника ли? Или на бъдещия си тъст? Трудно ще ти бъде да избираш между Один или маркграфа.

Но дори и да решиш в тяхна полза, аз няма да променя мнението си. Дори и да ми обещаеш, че ще заминеш и ще откриеш другите скъпоценни камъни, а след това ще ми ги повериш, до един, не мога да допусна дори един... — за момент челото ѝ се смръщи, след това тя поклати глава, сякаш за да проясни мислите си. — Не мога да допусна дори един да изчезне, макар и ти да твърдиш, че ще ми го върнеш,

дори да откриеш останалите някой ден. — Тя се изправи и погледна надолу към него. — Знам, че не можеш да приемеш моята истина, но не мога да я променя.

— Така е. — Той отвърна на погледа ѝ, без да трепва. — Никак не ми е приятно, но приемам нещата такива, каквито са. Надявам се да ми вярвате, и двамата.

Тя кимна.

— Вярвам ти — каза тя. Стисна ръката му нежно, а след това я пусна.

Арни вече бе бинтовал крака на Иън и той усети, че започва отново да го боли.

— И аз ти вярвам. — Вдигна поглед и се усмихна. — Нали знаеш, Иън, мен лесно можеш да ме убедиш.

— Да, ти си мека отстъпчива душа.

Арни се разсмя.

Така да бъде. *„Вечни Наследнико, искрено съжалявам. Съжалявам много и за сина ти, но...“*

— Ще тръгна утре сутрин, обещал съм да се върна. — Хоузи не можеше да бъде наречен заложник, но не беше точно и доброволен гост. Колко ли щеше да струва дадената от Вечния Наследник дума, ако ти не изпълнеше своята?

Нямаше как да прецени. Дали Вечния Наследник все още щеше да е склонен да отклони Чедата от двамата Торсен?

„Ами ако му кажа, че наистина съм опитал, че съм положил всички усилия? Дали ще се получи?“

Не. Какво го интересуваше Вечният Наследник, че някой бил опитвал? Думата му важеше за постигнатите резултати, не за направените усилия.

Иън се бе провалил отново, въпреки че всичко, което трябваше да направи, бе да извади пръстена от джоба, да си го сложи и да убеди Фрея да му даде за известно време диаманта.

Да му го даде за известно време ли? По дяволите, дори и той можеше да пази диаманта от Брисингамен; можеше да убеди Фрея, че ще бъде на най-сигурно място в неговите ръце, а това можеше и да се окаже истина, поне беше истина, че можеше да разубеди всеки, решил да му го отнеме.

С пръстена на Харбард и скъпоценния камък от Брисингамен в ръка, можеше да накара всеки да повярва на всичко.

Можеше дори да почука на вратата, на който и да е апартамент в Блумингтън и да накара стареца, който живее там, да се грижи за него също както баща се грижи за сина си, точно както Йън бе мечтал цял живот някой да се грижи за него, както се надява всяко дете, както винаги имаш нужда, защото дълбоко в себе си ти никога не преставаш да бъдеш дете.

По-скоро бе готов да пречупи Убиеца на гиганти на коляното си и да използва назъбения край, за да си пререже гърлото, отколкото да направи подобно нещо.

Арни кимна.

— Не, ние тръгваме утре сутринта. Ще имаш нужда от човек, който да ти пази гърба, а аз имам известен опит, нали, шефе? — каза той и докосна чело с два пръста.

— Да не би да мислиш, че някой ще ти повярва?

Арни сви рамене:

— Някога разказвал ли съм ти вица за папата и шофьора му?

— Поне няколко десетки пъти.

— Може и на мен да си го казвал — каза Фрея с усмивка. — Но защо не го повториш? Не съм много сигурна, че си го спомням.

— О, добре. Папата решил да излезе да пообиколи с кола из провинцията, обаче шофьорът му изведнъж пребледнял и спрял колата. „Ваше светейшество, казал той. Чувствам се изключително зле“.

— Тогава папата заема шофьорското място и...

ГЛАВА 28

ЧЕДОТО

Пронизващ вятър, студен и остър, брулеше над мястото, което по друго време на годината бе езеро. Ториан дел Ториан ускори крачка по пътеката покрай брега. Дните с минусови температури и стъпките на стотици, може би дори хиляди, ентусиасти, за да не ги нарече странни глупаци, бяха изгладили пътеката така, че само на места се виждаха заледени петна.

Не биваше да забравя най-голямото ледено петно — самото езеро Калхун. С приблизително овална форма, дълго кажи-речи цял километър и половина, широко почти километър, то бе така дълбоко замръзнало, че дори и камион можеше да мине по него, въпреки че Ториан никога не бе виждал градски автомобил, в което и да е от градските езера. Недалече, в северозападния край, се виждаше навесът за канута, пуст и самотен, обвит в лед, а в западната част се протягаше кеят и прорязваше леда също като дървен оплезен език, решил да предизвика някой да използва трамплина и да си счупи тъпия врат.

Сигурно някой някога бе опитал подобно нещо. Нямахме нещо глупаво, което тук да не бе опитано.

В северния край на езерото, както и в южния край, ледът бе излъскан и изгладен в широки кръгли участъци за кънки на лед, но останалата част от повърхността на езерото си оставаше покрита с ледени буци и сняг, набраздена от следите, оставени от скиори, които са го използвали, за да се упражняват или за да избягат от тълпите местни глупаци, които обикаляха в студа и се превиваха и клякаха около замръзналите води, с надеждата това да се отрази благоприятно на ръцете, гърбовете и краката им.

Ето ги и ледените къщички. И това ако не беше странно забавление — да седнеш в студа и да се опитваш да изтеглиш някоя и друга риба от дупка в леда.

Искаше му се да си погледне часовника, но защо ли му трябваше да вижда колко е часът? Можеше да отмерва времето със собствените си крачки, да брои ударите на сърцето си. Ех, да можеше да преброи

ударите на сърцето си. Щеше да му е интересно да разбере колко още му остават.

Не беше напълно безпомощен. Младият Ториан бе настоял да вземе онзи смешен малък нож и сега Ториан дел Ториан го бе пхнал във външния си джоб, сякаш дори и да му се предоставеше възможност да го извади, би предпочел да използва възможността, за да изтегли камата, наместена под лявата му подмишница, или дори другата, по-протичката, със стъваемото острие, която стискаше в дясната си ръка — не че щеше да му помогне кой знае колко, но острието беше направено от Орфиндел, а Ториан не се бе разделял с него нито за ден от петнайсет години насам.

Ако имаше време, щеше да изтегли револвера от левия джоб на палтото — но това не можеше да стане, преди да е сигурен коя е мишената, а това щеше да се разбере едва когато Чедото връхлетеше върху него. Човек не можеше да разчита на лоялността на pistolетите, те нямаха своя същност, а насочените куршуми можеха да бъдат избегнати.

Въпреки това си струваше да се опита.

Само че Чедото едва ли бе положил толкова много усилия, за да бъде застрелян, когато се доближи до набеязаната жертва.

От прозорците на къщите по хълма, закътал източната страна на езерото, започваше да струи светлина, а в далечината се долавяше глух тътнещ звук, какъвто и да беше той. Маги му бе казала, че този шум е просто досаден, не представлява никаква опасност и стига да си стоеше там далече, беше приятен също като далечната миризма на скункс, довявана през летните нощи от господ знае къде. Той ускори крачка в ритъма на тътнещия звук, но след малко си наложи да върви по-бавно. След като сам ясно долавяше шумното си дишане, а то наистина бе прекалено шумно, как тогава ще успее да чуе приближаването на Чедото?

Сега можеше да разчита единствено на зрението си, въпреки че ако Чедото бе по-голям глупак, отколкото Ториан предполагаше, можеше и да се чуе нещо преди първия му скок. Ако дочуеше потракването на нокти по заледения асфалт, може и да му останеше време, за да извади pistolета.

Миризмите и звуците на града му бяха непознати и той трудно ги оприличаваше и поставяше на място. У дома — дори и когато беше

във Владенията — звуците вечерно време, издавани от насекоми, птици и животни ти чертаеха една приблизителна карта, а пък рязко възцарилата се тишина те предупреждаваше на мига, че някой, много възможно да се окажеше и ти самият, прекалено едър и шумен, се приближава. Можеше веднага да разбереш, че семейство Томпсън ще вечерят телешко задушено или че старият форд пинто на Инга Свенсън е започнал да гори прекалено много масло, или че някой новопристигнал лисугер е маркирал оградата отзад, за да се знае, че територията вече е само негова. Есенно време ясно се чуваше как сърните шумолят и долавяше мускусната им миризма още преди да забележиш къде са трили гърбовете си. Във Владенията, острият мирис на пикня веднага ти показваше, че някъде наблизо в района има Чедо.

Може би ако имаше няколко години на разположение, щеше да разбере и опознае екзотичните миризми на големия град, но точно сега, единственото, което успяваше да разбере от мириса на изгоряло дърво, довян от вятъра, бе, че някой съвършен глупак се опитва да изгори бор, все още неизсъхнал, полят твърде обилно с керосин, че същият този глупак много скоро ще открие, че коминът му се е задръстил и подпалил. Какво разхищение, да се горят неизсъхнали дърва; че то по-голямата част от топлината на огъня се поглъщаше, за да се изсуши дървото. А и тукашните аптекари нямаха ли нещо полезно, за което да използват керосина?

Да усети предупредителни шумове тук, бе наистина невъзможно. Всеки няколко минути над него се чуваше гръмовен тътен, когато примигващите самолети се отправяха по обичайното си трасе към летището. Може би от тях се разнасяше тази особена миризма из въздуха. А и шумотевицата от колите по пътя и магистралите, нямаше край. От време на време зазвучаваше жалният вой на сирена. Как изобщо можеха да спят хората тук?

Е, човек свиква с всичко, няма начин.

Ако можеше да върне времето назад, би премислил нещата много по-задълбочено. Ако се налагаше младият Ториан да ходи на училище точно в този град, а то се налагаше, тогава Ториан щеше да си направи труда да го опознае. Както винаги преди — разглеждаше подробно и много обстойно арените, където щеше да се води поредният му дуел. Една-единствена разхлабена плочка на арената би представлявала

проблем единствено ако не знаеш, че я има, и би била предимство за теб, ако противникът ти няма представа къде се намира.

Но можеше да се случи така, че и ти да знаеш, и той да знае, но в такъв случай се налагаше да се правиш, че не знаеш, за да го заблудиш. Никога нямаше да забрави как успя да срази самия Маестро по дуелите благодарение на една такава разхлабена плочка.

Вече бе направил пълна обиколка на езерото, а от Чедото нямаше и следа, нито се чуваше, нито се виждаше. Имаше много възможности, когато някой или нещо можеше да изскочи и да го нападне — бе забелязал поне шест такива възможности — затова прецени, че Чедото изчаква, за да свърши работата си насаме и дискретно.

Да не би отново да бе попаднал на някаква подвеждаща маневра? Да не би все пак истинската атака да бе насочена срещу Ториан и Маги?

Не, този вариант не бе особено смислен.

Какво тогава ставаше?

Един самотен бегач обикаляше езерото, но освен него, наоколо не се мяркаше жива душа. Дори риболовците, дето клечаха на леда, се бяха затворили в ледените си къщички за през нощта. Като начин на отмора, риболовът в леда бе доста глупаво нещо, защото едно такова малко езерце какво може да им предложи? Но дори и градските люде не бяха чак толкова тъпи, че да чакат нещо да се улови на въдиците им нощем.

„Да не би да трябва да обикалям в тъмното на този студ, докато премръзна?“

Имаше още време. Бузите му бяха ледени, но поне лентата предпазваше ушите му да не се вкочанят, а щом усети, че започва да му става топло, веднага разкопча парката, за да може излишната топлина да излети и да не се изпоти.

Обикаляше езерото за трети път и вече минаваше полунощ, когато забеляза надрасканата с тебешир диаграма по асфалта. Когато обикаляше езерото за пръв път, това го нямаше. Той бе наблюдавал къде стъпва, за да запомни ледените буци по пътеката, и бе внимавал. Бе възможно да е била тук по време на втората обиколка.

Рисунката представляваше груба скица на пистолет, задраскан с две огромни пресечени черти.

Да не би Чедото да се бе сетил, че той носи пистолет? Или пък го беше подушил? Да не би смазката за огнестрелни оръжия да имаше някаква специфична миризма, а той винаги използваше Хопс, както го бе учил господин Рьолке.

Поклати глава. Добре, никакви пистолети.

Дали Чедото знаеше? Или просто налучкуваше? Щеше ли да му повярва, ако разпереше ръце, за да му демонстрира, че не носи такова оръжие, че дори не се бе сетил да си донесе пистолет?

Но ако беше така, защо тогава ще забележи рисунката? Защо стоеше и я гледаше така съсредоточено?

Отново се оказа, че някой бе една крачка напред.

Много добре: никакви пистолети.

Можеше да извади патроните и да метне пистолета някъде настрани, но нещо го притесни. Ами ако някое дете го намери? Празният пистолет не представляваше заплаха, но не му се искаше да посрещне евентуалната си смърт с толкова безотговорно деяние.

Можеше да стъпче пистолета и да го остави разбит на парчета. Но как да смачка едно парче метал, докато се разхожда около езерото? Ако беше лято, щеше да открие някой камък и да го използва като чук, за да размаже оръжието. Същата работа би му свършила и една най-проста отвертка, за да разглоби оръжието. Изхвърляш пружините на една страна, цевта на друга, а останалото запокитваш в езерото.

Жалко, че сега нямаше как да го хвърли в езерото...

Но разбира се, че можеше, и щеше да го направи.

— Може би тогава ще посмееш да се изправиш пред мен? — каза тихо той.

Единственият отговор бе бръмченето на кола някъде в далечината, която виеше и кашляше, докато се опитваше да запали на студа. Иу-иу-иу-иу-иу-иу-иу-иу-иу.

Той тръгна по брега и стъпи на леда. Съвсем не бе толкова хлъзгаво, колкото изглеждаше. Зърнестият сняг и сковаващият студ бяха направили повърхността достатъчно груба, така че бе, все едно че вървиш по сняг. Не бе очаквал да е така, но и да крачи по заледеното езеро така и не му бе дошло наум преди.

Беше се научил да се пързая с кьнки само защото Карин обичаше, но това го правеха единствено на футболното игрище през зимата, когато напръскваха терена с вода и изчакваха земята да замръзне хубаво. Тогава ледът ставаше плъзгав, въпреки че най-хлъзгаво ставаше не в студени дни, а когато времето леко се отвърнеше.

С тези мисли се приближи до най-близката дупка в леда, сега покрита с парче дърво.

Някой с повече оптимизъм, отколкото здрав разум бе изрязал дупка, достатъчно голяма, за да стъпи в нея човек, а вятърът бе навял сняг и я бе превърнал в истински капан за невнимателните и хората без късмет.

В дупката се бе образувал лед, но щом го блъсна с тока на ботуша, той се пречупи. Ториан бавно извади пистолета от джоба, задържа го за цевта и го вдигна над главата си, а след това бавно, съвсем бавно, спусна ръка и го хвърли във водата. Пистолетът пропадна с шумно „пльок“.

Нямаше никак да се учуди, ако някоя тъмна фигура изскочеше от най-близката ледена къща и хукнеше по леда към него, но всичко наоколо бе замряло, с изключение на фаровете на колите по „Лейк“ в далечния край на езерото.

„Е, хайде. Чакам.“

Пое обратно към брега, но се спря. Това бе най-очевидното, което можеше да направи, и по всяка вероятност Чедото очакваше тъкмо подобна очевидна постъпка — защо да го улеснява?

Обърна се и се упъти към лъскавата площадка за кьнки в южния край.

По всичко личеше, че Чедото иска честна битка: Ториан чу ръмженето му, когато изпълзя от сенките изпод кея. Вървеше с вдървени крака, направи няколко крачки, след това затича с удивителна лекота, която буквално изяде разстоянието помежду им.

Той се обърна и също затича, но междувременно дръпна ципа и извади ножа, скрит под мишницата. Само с едно дръпване, палецът му освободи кожения калъф, в който бе прибран, а той натисна копчето и острието изскочи, изтласкано от невидима пружина.

Трите подпорни стълба на стратегията бяха балансът, подборът на времето и мястото. В повечето случаи два крака не са толкова устойчиви, колкото четири, но ако успееш да стигне до хлъзгавия лед, изчадието нямаше да се радва на това предимство.

Щеше да има един шанс, въпреки че това не бе кой знае какъв шанс: щом Чедото се добереше сравнително наблизко, веднага щеше да се подготви за скок. Това би сложило кръст на предположението на Ториан за време и контрол на разстоянието помежду им, така че ако се сблъскаха във връхната точка на скока на звяра, човекът можеше и да успее да му нанесе удар, поне един. Беше възможно Чедото дори да не забележи острието на ножа, защото Ториан го бе замаскирал.

Ториан дел Ториан тичаше с къси отсечени крачки, а стъпалата му шумно тупваха по леда. Отсечката, която бе избрал, се оказа прекалено дълга, а той рискуваше да падне и тогава всичко щеше да приключи за броени секунди.

Може би така щеше да е най-добре, но Ториан дел Ториан не бе възпитан да приема поражения и не бе склонен да се остави да умре по този примиренчески начин.

Биеш се и си завоюваш правата във всеки дуел, всеки път нещата са съвсем истински, използваш цялата си сила, влагаш всички умения. Дуелистите се подсилваха с билки и молитви, молеха правосъдието да води и нагажда ръката им, краката, да се погрижи за добрия им баланс, както и да обостри зрението им, за да постигнат това, което смятаха за свое право. Човек се надява, че ако не е прав, другият дуелист ще победи, но Ториан така и не почувства подобно нещо. Независимо на чия страна бе правдата, той винаги искаше да побеждава.

Държеше здраво ножа, острието — паралелно на ръката си. Ториан дел Ториан продължи да размахва ръце и да тича напред. Много, му се искаше да погледне назад през рамо, за да прецени разстоянието, но неравният лед пред него го притесняваше и му подсказваше, че е прекалено рисковано.

Прекалено рисковано ли? Наложил си да не се изсмее на глас. Прекалено рисковано било. Съвсем скоро един от гнусните Чеда на Фенрис щеше да му види сметката, че какъв по-голям риск от това?

Стигна до лъскавата повърхност на площадката за пързаяне и скочи на нея, подхлъзна се и запази равновесие също като хокеист,

докато отново премина в нещо като крачки. Същото го бе пробвал преди с Карин, когато се изтласкваше ту с единия, ту с другия крак.

Нямаше да се получи, ако ледът бе хубав и гладък, но поради причини, които той така и не успяваше да разбере, когато станеше прекалено студено, повърхността на леда не се запазваше гладка и лъскава, както когато малко се затоплеше.

Знаеше, че отстрани тичането му изглежда тромаво, каквото беше, но когато дочу, че драскането на ноктите на Чедото по леда е вече по-бавно и затруднено, той прецени, че има вероятност да стигне до брега, преди чудовището да му се е нахвърлило, а това щеше да му даде предимство пред врага. Замисли се как да се престори, че пада, а след това бързо да си възстанови равновесието, когато чу, че драскането се превърна в ритмично и равномерно потракване на ноктите.

Не само че нямаше да има време да изпълни замисъла си, но нямаше и да има полза. Най-сетне рискува и хвърли бегъл поглед през рамо и в същия момент забеляза, че Чедото напредва с мощни подскоци и скъсява разстоянието с всяка секунда.

Бе разчел времето почти до съвършенство. Ако успееше да продължи да поддържа тази скорост по гладкия лед, Чедото щеше да го настигне някъде по средата на пързалката, когато ботушите му щяха да са предимство пред лапите с нокти.

Тук ледът беше набразден от кънки, почти навсякъде с кръгове, които се пресичаха, завиваха и отново се пресичаха.

Той се изви, плъзна се назад, след това ритна леда с единия си крак и заби пета с всички сили. Наистина успя, защото спря толкова рязко, че зъбите му изтракаха.

Беше виждал и по-едри Чеда, но не много. Този щеше да се окаже сравнително висок, чак до гърдите му, и сигурно тежеше поне с десет, ако не и с повече килограма от него.

Дори в мътната зелена светлина на далечните улични лампи, той забеляза, че звярът е прекрасно животно — с едра глава, красив, въпреки че черепът изглеждаше плътен, а краката му бяха по-тънки, отколкото би трябвало.

Гръдният кош беше изпъкнал, но неестествено тесен, а в очите проблясваха червени пламъци.

Вдигна се на задните си крака и се подхлъзна, а предните се разтвориха, сякаш в опит да спрат плъзгането на леда. Ториан дел Ториан се изви на една страна и отскочи.

Само ако успееше да го повали по гръб и да забие ножа между ребрата му, едно завъртане на острието и щеше да го притиска под себе си, докато умре.

Само че вълкът бе бърз като него, ако не и по-бърз. Вместо да се опитва да си възвърне равновесието, той просто се превъртя на една страна, така че се блъсна право в Торсен.

Едната от предните му лапи подпря ръката на Ториан с ножа, а челюстта изщрака шумно, пропускайки на милиметри лявата му ръка така, че раздра ръкава на парката.

Двата задни крака се свиха и ритнаха мъжа. Твърдите нокти проправиха огнени болезнени следи по гърдите и корема му, а топлият зловонен дъх на Чедото нахлу в ноздрите му с такава сила, че Торсен усети как му се повдига. Тялото на звяра се сви още веднъж и отметна човека настрана, след което скочи, макар и неуверено, на леда.

Рефлексите и десетилетията на практика го спасиха от това да остане без дъх след ритника на вълка. Той подложи лявата си ръка на леда, подгъна светкавично крака и се изтласка до клекнало положение в същото време, когато и Чедото вече се бе изправил.

Парката му бе раздрана отпред. Болезнените следи по гърдите чак до колана започваха да болят още повече от студа. По-добре стана, че звярът не успя да ухапе колана му със зъби, че само го издра със задните крака, когато се опитваше да скочи отново.

В ушите му отекна гърлено ръмжене и той разбра, че звукът идва от него, затова се овладя и престана.

Само че ръмженето не спря, напротив, започна да става още по-силно и натрапчиво.

— Какво...

Аха. Още един самолет прелиташе над тях, за да се насочи за кацане към летището. Младият Ториан веднага щеше да го познае по звука.

Дясната му ръка беше почти изтръпнала, затова той се опита да стегне мускулите, без да изпуска ножа. Задържа го пред себе си и прикова погледа на вълка, докато лявата му ръка опипваше за ножа, който младият Ториан му бе дал назаем.

— Ела и ме хвани, помяр такъв — каза той на берсмолски, защото на този език всяка от казаните думи бе обида, която би накарала един дуел до първа кръв да се превърне в битка до смърт. — Чакам те. — Думите му прозвучаха завалено и смешно в ушите му и той чак сега усети, че си е прехапал езика толкова лошо, че цялата му уста беше пълна с топла гъста кръв.

Значи вълкът не беше единственото създание, което можеше да умре с уста, пълна с кръв.

Звярът изръмжа, изви гръб и запристъпва бавно към мъжа, като заобикаляше от лявата страна. В този момент пръстите му напипаха ножа на младия Ториан.

„Точно така, ела ми от тази страна, помисли си той. Издебни слабата ми страна, за да се спасиш от ножа, които виждаш, ще те оставя да ме спипаш за дясната ръка.“ Само ако можеше за един-единствен миг да го пипне за главата, за да извие врата му така, че да го наръга. Щеше да нацели артерията и да го остави да се удави в собствената си кръв, докато лежи на леда.

Животното пое крачка напред, докато прегъваше задните си крака, за да го изтласкат напред и нагоре, но вместо да подскочи, той направи смешно малък отскок, с който скъси разстоянието, а след това се изтласка право нагоре от леда. Ториан замахна с ножа, но заради мрака така и не успя да види къде премина острието на големия нож.

Стисна дясната му ръка в пастта си, дългият нож изпадна от пръстите му, но той пхна ръка напред в устата на вълка и се опита с голи пръсти да стисне хлъзгавия език на животното.

Само че пръстите му се отпуснаха и станаха напълно безполезни, когато челюстите на противника му се склупиха около китката, а това, че не усети никаква болка в пръстите, го уплаши повече, отколкото ако бе усетил раздираща болка. Той отвори втория нож и замахна към близкото око, но лапата на вълка отблъсна ръката му.

Вълкът потръпна до него, когато някакъв шок разтърси тялото му, а след това още един.

Едва тогава той чу далечното проскърцване, което не бе доловил заради рева на реактивния самолет, едва тогава челюстта на звяра започна да се отпуска и той усети острата миризма на вълча пикня, а десният му крак стана мокър и топъл.

Коленете му поддадоха, усети, че дясната му ръка бе напълно безполезна, но в лявата все още продължаваше да стиска ножа, а гърлото на противника бе оголено пред него. Ториан Торсен замахна с всички сили: веднъж, два пъти, през гърлото на Чедото, след това още два пъти, докато топлата му кръв потече по дрехите му и закапа по снега.

Тъмна сянка се приближаваше по леда с много повече грация, отколкото Ториан притежаваше, и в следващия момент Били Улсън бе до него и му помагаше да се изправи на крака. В ръката си държеше нещо пластмасово като кутия, не, каква ти кутия, това беше един от онези малки мобилни телефони, дето се побираха в дланта.

— Побързай — казваше той. — Ще извлека баща ти от това място, но по дяволите, побързай с разчистването, защото ако не ми се обадиш, докато почистя него, просто се махаме. — Той затвори телефона и внимателно го пусна във вътрешния джоб на палтото, след това плъзна едната си ръка под гърба на Торсен и му помогна да се изправи на крака. — Хайде, господин Торсен... трябва бързичко да се разкараме от това място, наистина бързо. Колата ми е ей там.

Ториан Торсен изплю топла кръв.

— Ти обеща. — Почувства се измамен, въпреки че не можеше да обясни защо. Това си беше неговата битка, не на момчето му.

— Просто излъгах. Години наред съм лъгал и себе си, и другите хора — каза той, без да се забави дори за миг, въпреки че не спря да дърдори. — Просто много, ама много ме бива в лъжите — обясняваше весело той. — Реших, че вълкът не е имал достатъчно време онази нощ, за да ме подуши, но нямаше време да спорим и да се дрънкаме по този въпрос, особено пък след като ти беше преценил, че ще се оставиш да бъдеш убит.

— Само че сега...

— Хубава гледка към звездите има тук. Дори и ние обратните момченца се научаваме как да стреляме, когато пораснем, и въпреки че едва ли ми имат много доверие, когато става въпрос за стрелба на дълги разстояния, ето че тук се получи просто прекрасно. Много ми се искаше да ми дадеш малко време, за да го застрелям, преди да те спипа, но... вече няма значение. После ще имаме достатъчно време, за да поговорим за всичко това. Ако Тори и Маги ги хванат, ще се наложи ние с Джеф двамата да те прекараме.

Моторът на някаква непозната кола бе оставен да работи. Тя бе паркирана встрани от пътя без всякакви светлини. Приближаваха фаровете на някаква друга кола, затова Били го изправи и го подпря на някакво дърво, докато колата отмине.

— Ама къде беше ти?

— Седях си кротко в онази прелестна ледена къща на рибарите, докато сладкото ми малко дупе замръзна — отвърна Били.

— Ти ме излъга.

— И още как — каза той и кимна към колата. Отново потеглиха и този път задната врата се отвори. — Пет пари не давам за дадените обещания, господин Торсен. Хич даже не ми пука дали ще спазя дадената дума, или ще кажа истината или някакви такива простотии. Можеш да ме презираш колкото си искаш. Но пък няма да те пусна да си вървиш, преди да си си записал невероятната ми рецепта за пастет, за да можеш да я дадеш на прелестната си съпруга — той продължи да дрънка, без да спира, докато помагаше на Торсен да се настани вътре в колата.

— Накъде? — прозвуча гласът на Джеф Бйерке.

— Аз ще карам — заяви той. — Ти сядай отзад и гледай там да го позакърпиш, поне колкото може — нареди Били. — От кръвта ми се подкосяват краката, а пък от разните там игли направо ми прилошава.

— Били...

— Там в онова училище за големи момчета със значки не са ли ви научили как да оказвате поне първа помощ? Искам да кажа, поне понякога попадате в ситуации, когато нещата не се решават само с щракване на белезници, дори и в случаите, когато са подплатени с нещо мекичко. Тази стомана, такава простотия. Искам да кажа, не можете ли да измислите някакви подплънки, нещо такова. Или поне да ви ги раздават в различни цветове.

— Били.

— Ааа! Искаш да кажеш: „Къде отиваме?“ ли? — Били Улсън изключи от скорост и спря до тротоара. — Според мен това е повече от очевидно. Господин Торсен е ранен. Можем просто да го оставим в някоя болница, но пък там ще започнат да задават неудобни въпроси, а на нас не ни трябва някой да ни задава неудобни въпроси, дори и Тори, и Маги да успеят да разкарат трупа на Чедото от леда и да го натъпчат в бронкото и да го изкарат от града, без никой да ги спипа. Ако си

мислиш, че господин Торсен ще умре без лекарска помощ, тогава ще трябва да се примирим с неудобните въпроси и ще пратим всичко и всички по дяволите...

— Аз... аз съм добре — каза Ториан Торсен.

— Разбира се, че си добре, господин Торсен — продължи да бълбука неуморно Били. — Ти просто отиде да се поразходиш малко из парка, да глътнеш малко свеж въздух, а аз пък се явявам в ролята на кралицата на нощта, и ако бъдете така добри и двамата да ми простите за израза, няма нищо на този свят, което приемам за даденост, затова, м...

— Били!

— Добре, добре, Джеф. Май ще трябва да ти го напиша, за да се опиташ поне тогава да го разбереш. Отиваме си вкъщи. — Той включи на скорост и натисна рязко газта. — След около триста километра ще се наложи да заредим, затова или го оправи дотогава, за да не заподозре нещо оня на касата, защото веднага ще позвъни на ченгетата, или...

— Недей да караш прекалено бързо — прекъсна го Джеф.

— Дрън-дрън-дрън, вие нормалните само знаете да дрънкате.

Джеф се разсмя.

Ториан дел Ториан се отпусна назад и затвори очи. Вкъщи.

Да, отиваха си вкъщи.

ГЛАВА 29

ЧЕДАТА

Иън Сребърния камък се събуди от нечие докосване и веднага посегна към Убиеца на гиганти. Ръката му се сви около познатото оръжие преди още да разбере, че пред него е Арни Селмо, леко приведен.

— Навън има нещо — каза Арни с дрезгав глас, който приличаше на едва доловим шепот.

Иън се изправи и се заслуша в нощните шумове. Единственото, което долови, бе пропукването на огъня в огнището и шумното хъркане на Валин някъде в ъгъла.

Арни бе внесъл ботушите на Иън, затова клекна и му помогна да напъха болния си глезен в десния ботуш, след което го завърза болезнено стегнато. Така беше много добре — по-добре да усеща, че е стегнато, отколкото, че е удобно.

Освен това... Иън бръкна в джоба на панталона, напипа пръстена на Харбард и го плъзна на пръста си. Щеше да бъде много удобно, ако не...

Така бе по-добре. Опита се да стъпва, без да се отпуска изцяло на болния глезен. Трябваше да внимава раната да не се отвори заради прекалено резките му движения, поне докато не станеше крайно наложително.

Може и да станеше. Затова не бе много добра идея, ако не чувстваше никаква болка. Болката бе нещо важно и не биваше да се подминава с небрежно махване на ръката. Щеше да е чудесно, ако болката не го заслепяваше, ако не му пречеше, а служеше единствено за предупреждение, което той да има предвид. Това щеше наистина да бъде...

Чудесно.

Иън прие помощта на Арни да се изправи и да се облече. Коженото му яке висеше закачено на пирон на стената. Той прехвърли Убиеца на гиганти от едната в другата ръка, а после обратно, за да се облече.

Тя излезе от сенките. Тялото ѝ от главата до петите бе покрито в люспести сребърни доспехи. Бяха плътно по нея, сякаш предназначени да подчертаят налетите гърди и бедра и мускулите по плоския ѝ корем.

Лицето ѝ, дори и на светлината от огъня не показваше никакви следи на отпускане или стареене. Беше гладко и възрастта не личеше, някак страшно с тази своя нечовешка прелест и съвършенство.

Бойният ѝ шлем представляваше шапка със сребърни крила над ушите, покрила горната част от главата ѝ, а надолу косата ѝ се стелеше като в някакъв сън по люспестите рамене.

Движенията ѝ бяха като на танцорка, тя пристъпи към празния пирон на стената, протегна се и свали черна наметка.

Да, но нали на пилона нямаше нищо?

— Нарича се Капишона — каза тя, с глас като звън на сребърни звънчета. — Наметалото е принадлежало на първия вестри, въпреки че той го е дарил по-късно на един от по-младите и неспособни свои синове. — Тя поклати глава. — Казвах му аз, че не бива. Алберих винаги е бил един дребнав мръсник и боклук, въпреки че никога не е съществувал друг с по-умела ръка с чука и длетото.

Само че вестри не ме послуша, проблем, който съм имала много пъти, с много други — обясни тя с усмивка, докато държеше наметалото. — Мисля, че ти трябва да го вземеш. Поне засега. — Тя поклати глава. — През деня не действа особено ефективно, но затова пък през нощта единственото ти притеснение трябва да е собствената ти миризма и шумът, който вдигаш. Чедата ще предпочетат да те пропуснат да минеш, отколкото да преследват звуци и миризми в нощта.

Тя му го подхвърли и той го улови. Изглеждаше създадено от доста плътна материя, беше грубо и дебело, когато го стисна, но почти не тежеше, стори му се леко като от паяжина или шепот.

Виж ти, какво пък! Той пхна ръка, наметна Капишона на раменете си и закопча единственото му копче на врата. Протегна ръка предпазливо, после я прибра и отново я протегна. Не пречеше на движенията му, защото крайт сякаш сам се повдигаше, за да не спъва движенията му.

Фрея закопча колана на меча си и извади нож от едно от дървените сандъчета. Калъфката на ножа нямаше каишки, с които да се закачи, но когато го опря в ръката си, той сякаш застана там като

залепен. Фрея размърда пръсти и за пръв път Иън забеляза, че ноктите ѝ са сребърни и лъскави, също като огледало.

Дясната ѝ ръка оставаше свободна. Тя изтегли меча си от тежката ножница. Беше къс и широк с размерите на дланта му, дръжката — богато украсена със скъпоценни камъни, острието — черно като нощта, черно като Среброчел. Тя замахна няколко пъти с опитна ръка и мечът изфуча във въздуха.

Какво трябваше да направи Иън, за да накара Капишона да се задейства. Дали нямаше някакво копче?

— Фрея, аз...

— Шшш. — Тя се обърна към тих звук пред къщата. — Те чакат... нещо. — Смръщи чело. — Иън? — Вече не гледаше право в него.

— Тук съм — каза той и се отдалечи още няколко крачки от нея. Очевидно не се налагаше да прави каквото и да е, за да го накара да действа. Което бе просто чудесно, като се имаше предвид в какво положение бяха изпаднали. Щеше да бъде доста странно, ако не можеше да вижда собственото си тяло.

Ами Убиецът на гиганти? Той щеше да бъде проблем. Но Иън отлично знаеше къде се намира върхът на меча, също както знаеше къде е върхът на пръста му.

— Тръгвай към Среброчел — каза тя, говорейки на въздуха пред нея. — Помоли го да те пренесе. Все още не се е родило Чедото, което да успее да го настигне.

„За мен ще бъде истинско удоволствие, Фрея. Нямам абсолютно нищо против. Двамата с Валин ще се махнем от това място толкова бързо, че направо свят ще ти се завие. Но всъщност кого заблуждавам аз?“

— Неее — отвърна той. — Арни има нужда от човек, който да му пази гърба. — Това бе самата истина. Арни можеше да върти Мьолнир не по-зле от аезирец, но той не беше аезирец. Плътта и костите му не бяха поздравени от тези на Иън.

— Защо ми се струва, че това си е моя отговорност? — попита го тя. — Но както предпочиташ.

— Може ли един от вас да ми помогне? — Арни се опитваше да се пребори с неподатливите непознати каишки и катарамии на кожените си доспехи.

— Разбира се, но аз...

Преди още да довърши, Фрея върна меч в ножницата по-бързо, отколкото човешкото око можеше да проследи, и се озова до Арни.

— Височайши? Обожаема Фрея? — Валин разтъркваше сънените си очи. — Къде е Иън Сребърния камък? Не му ли е добре? Да не би да има някакъв проблем?

Иън бе започнал да харесва джуджето и се възхищаваше на смелостта му, но мнението за интелигентността му щеше да се стопи, ако имаше какво да се стопи.

— Ето ме тук — каза Иън. — Тук няма задна врата, или греша?

— Напротив, има — отвърна Арни и се надигна. — Само че и нея я пазят изключително зорко. — Арни вече бе закопчан в кожена кираса с метален предпазител на лявата ръка, докато дясната си оставеше незащитена. Той я протегна и Мьолнир подскочи във въздуха от мястото си до камината, за да се озове в изпружената му ръка.

— Как ще действаме? — попита той. Гласът му бе по-дълбок и по-дрезгав, отколкото Иън го познаваше. — Не съм много запознат с подобни неща.

Фрея се разсмя и коленичи пред него, за да закопчае още една каишка на бедрото, за която Иън нямаше представа как се нарича. Зае се първо с дясното, а сетне мина и на лявото.

— И този въпрос го задава ефрейтор от Кучешки взвод, Седми полк. Първа кавалерия? Колко са мъжете, които си оставил под слънцето, за да им изядат хищните птици очите?

— Напоследък нито един. Железният триъгълник е прекалено далече и там събитията се развиха много отдавна. А и никога не съм спирал да броя телата, които оставяхме на лешоядите. — Той изръмжа приглушено. — Освен това единствения път, когато се изправих срещу Чеда, съвсем не се представих като герой. Затова ще ви попитам още веднъж. Как ще процедираме?

— Излизаме на верандата и им съобщаваме, че трябва да се разотидат — отвърна тя с усмивка, пое ръката му и се изправи, с цяла глава по-висока от Арни. — След това, о, Гръмовни, когато те откажат да побегнат в нощта, както се полага на псета, каквито в действителност са, ще ги избием.

Тя извади пет-шест факела от кошчето до вратата, запали първия, като го пхна сред въглените в огнището, отвори вратата и излезе в

нощта. Арни пристъпи след нея.

Щеше да е хубаво, ако имаха някаква представа как ще се справят, но единственото, което им оставаше, бе да последват Фрея.

Никога преди не бе виждал толкова много светещи очи.

Поне стотина Чедата се бяха събрали в кръг около къщата, а докато Иън чакаше безмълвно на верандата, още шест се приближиха по пътеката, един по един, ръмжаха и се дърлеха за място в кръга.

Очевидно следваха някакъв ред; най-шумните и едри зверове се бяха струпали пред къщата.

Фрея забодее факлите в нещо като арка пред къщата, готова да ги метне като копия по нападателите. След това ги запали един по един. Сега изглеждаше още по-висока, въпреки че бе слязла от верандата и стоеше в тревата, а той нямаше с кого да я сравни.

Арни пробва да развърти Мьолнир, а след това също слезе от верандата. Иън се почувства чисто гол и много уязвим, но усети, че на верандата е съвсем сам, затова ги последва и застана отстрани. Дори и да искаше да си отиде — а идеята да побегне в този момент вече му се стори много по-примамлива, отколкото преди малко — просто нямаше начин: Чедата бяха напълно обкръжили къщата, скупчени по двама или трима, и той нямаше да може да подмине повече от неколцина.

Дори и да ги изненадаше, като хукнеше, беше малко вероятно да прочисти път през кръга, без да се сблъска с нови и нови, а той не хранеше илюзии, че е способен да се бие в няколко посоки, поне не и дълго.

Фрея изтегли меча си, късият необикновен меч с широко острие, и го насочи напред.

— Кой от вас ще говори от името на всички? Кой от вас ще обясни как така сте дръзнали да нарушавате почивката ми?

Сякаш в отговор, най-едрият от Чедата, широкоплещест звяр с разкъсано ухо, вирна муцуна към небето и зави толкова силно, че на Иън му се стори, че ще му се спукат тъпанчетата. Това не бе просто вой, а сложна последователност от вой и лай, нещо като четиринотна песен, която той повтори няколко пъти с вариации. Друго Чедо поде след него, започвайки по същия начин, а сетне повтори с вариации, докато най-сетне цялата глутница виеше.

— Не! — кресна тя.

Глутницата замлъкна.

— Не. — Фрея поклати глава. — Не ви позволявам да отведете гостите ми, те са мои приятели. Един от вас да придобие човешки облик и ще го обсъдим пред вас, след като приема извинението за това непростимо натрапничество. Друго няма за обсъждане.

Възцарилата се тишина бе неестествена и потискаща. Иън направи крачка към едната страна на къщата — ако Арни не го виждаше, можеше случайно да го прасне с Мьолнир. Щеше да е много хубаво, ако имаха възможност да обсъдят действията си, за да се справят по-успешно, но не за пръв път Иън се натъкваше на възрастни хора, които нямаха търпение да обсъждат неща с младите, както и обратното.

Фрея излъчваше увереност и бе сигурно, че е могъща, но ако тя сама лесно можеше да се справи с десетки Чеда, сигурно щеше да го е споменала.

— След като не желаете да разговаряме — каза тя със силен, но мелодичен глас, — тогава си тръгнете и отнесете недоволството ми със себе си, защото то ще ви струпа тежък товар на гърбовете.

— Последна възможност — измърмори Арни.

Дали това беше спусъкът, или някой от Чедата подаде сигнал, който Иън пропусна — защото не беше едрият, младежът го наблюдаваше в този момент — Иън не бе много сигурен, но без никакво предизвестие поне десет Чеда скочиха върху Фрея, докато други десетина се нахвърлиха върху Арни.

Проблеснаха светкавици, разнесе се оглушителен тътнещ гръм — веднъж, два пъти, три пъти и Арни насочи Мьолнир към главата на един от Чедата, разбивайки я като тиква, паднала на тротоара. Друг вълк скочи на верандата през перилата, но Иън бе предвидил този ход, че някой ще се опита да се промъкне зад Арни, и го посрещна, като го прониза право в гърдите, при което звярът шумно тупна на дъските, а от гърлото му изскочи гъргорене и кръв.

Другите Чеда не забелязаха защитника в суматоката и Иън успя да набоде меч си в ребрата на още един, а сетне и на друг, а после и на четвърти, докато най-сетне една кафява грамада го повали и блъсна в стената на къщата. Главата му се удари толкова силно, че пред погледа му затанцуваха светлини, а очите му се просълзиха.

В продължение на няколко минути след това нещата му се губеха. Иън си спомни, че разполови един от нападателите с Убиеца на

гиганти и продължи да го сече, докато накрая острието се заклеши в трупа и той трябваше да го рита с крак, за да освободи меча. През всичкото време изригваха светкавици и тътнеше гръм, съпроводжани от собственото му пышкане от усилие и болка, смесени с воя и писъците на наранени и умиращи Чеда.

Докато си пробиваше път с бой към предната част на къщата, Фрея бе някаква сребърна вихрушка, която улавяше само с периферното си зрение, едно обвито в метал торнадо, което вилнееше сред глутницата Чеда и разхвърляше тела и части от тела настрани, като междувременно разсичаше, ръгаше, размазваше, осакатяваше и риташе.

Въпреки че тримата посичаха Чедо след Чедо, въпреки че мирисът на екскременти от умрелите изпълни ноздрите на Иън, докато гръмотевиците и виковете на ранените изпълваха ушите му, все нови и нови Чеда се стичаха по пътеката надолу от хълма и се присъединяваха към битката.

Може би дори и Фрея щеше да бъде погълната от този рояк.

И то защо? Каква беше целта на всичко това? Чедата преследваха семейство Торсен, Фрея, Арни... но защо?

Сред шума наоколо той долови човешки стон от лявата си страна и започна да рита и сече и размазва всичко по пътя си, за да се качи на верандата, където Арни бе притиснат в стената, заобиколен от четири огромни звяра, които му се зъбеха, но се отдръпваха, когато той замахваше с Мьолнир.

Лявата ръка на Арни, кожените доспехи бяха разкъсани, сега висеше кървава отстрани и той едва имаше сили да замахва към Чедата. Ако отново замахнеше с Мьолнир, поне един щеше да успее да скочи върху него.

Иън изрита най-близкото Чедо и прониза следващия през врата. Чедото се сгърчи от болка и зави, като за малко не изметна Убиеца на гиганти от ръката на Иън. Той успя бързо да се отдръпне, за да го задържи, но друг вълк вече бе скочил към Арни, само че един замах на Мьолнир размаза гърдите му в кървава маса от плът и кости. Последва още един и още един...

— Дръпнете се от него! — изкрещя Иън. Пръстенът на Харбард стисна пръста му болезнено.

Чедата спряха и се отдръпнаха, подвили опашки, хленчеци от болка и страх.

Иън разкопча Капишона и го наметна върху раменете на Арни. С тихо стенание Арни изчезна.

— Извинявай, момче — дочу той тих глас до себе си. — Казах ти, че вече не ставам за подобни начинания.

Това нямаше никакво значение.

— Чуйте ме — каза Иън и извиси глас още повече. — Страхувайте се от мен. — Пръстенът на Харбард бе стиснал пръста му като менгеме, но поне ръмженето и воят затихнаха, докато най-сетне спряха напълно.

— Аз съм Иън Сребърния камък — продължи той! — Приятел съм на Фрея и на Гръмовния. Страхувайте се от мен, Чедата на Фенрис.

Чедата захленчиха и глутницата, заобиколила Фрея, се отдръпна. Около нея се бяха натрупали части от вълци, а тя бе покрита с кръв, шлемът ѝ го нямаше, както и част от доспехите. Един от люспестите крачоли бе разпорен от бедрото до глезена и на ханша ѝ висяха части от ризницата, а кървавият ѝ крак беше гол.

Всички очи бяха вперени в него, защото той бе пленил волята им и не я пускаше, докато прибираше Убиеца на гиганти в ножницата. Иън вдигна ръце.

— Страхувайте се от мен — повтори отново той и пристъпи към глутницата. Стори му се, че това е най-правилното, което може да каже.

Те се разделиха като водите на Червено море. Някои от вълците отстъпваха тромаво, почти комично назад през морето от тела и части от тела. Иън не се бе сетил, че половината от чедата са вълци, които се превръщаха в хора, а другата — хора, които се превръщаха във вълци. Чак сега се сети, че в смъртта си хората бяха възвърнали човешкия си облик, защото в смъртта те вече не притежаваха уменията да променят формата си, независимо от това, в какъв облик са били в момента на смъртта.

На мътната светлина под трепкащата светлина на разпръскващите искри факли, тела и части от тела на вълци и хора лежаха пръснати по целия хълм. На места се белееха кости и парчета плът също като счупени миди.

Нечия глава лежеше непокътната в краката му. Беше жена с дълга черна коса и лице, което му напомни за Вероника Лейк, мъртва, мръсна, очите — втрещени право в неговите. Половината от Чедата бяха хора в смъртта си. Щеше да приеме смъртта им по-лесно, ако бяха останали във вълчи облик.

Най-едрият от Чедата, онзи с разкъсаното ухо, застана сам пред него, скимтящ, с огромни оголени зъби.

— Страхувай се от мен — рече отново Иън.

Така и стана. Вълкът опика собствените си крака от страх, но въпреки това не помръдна от мястото си и остана с оголени зъби.

— Аз съм Иън Сребърния камък — повтаряше той. — Аз съсиям Чедата. Този от Чедата, който се осмели да се приближи, незабавно ще умре — каза той, а гласът му ставаше все по-тих. — Ти, помияр неден, ти умираш в този момент. Не можеш да си поемеш дъх...

Дишането на звяра спря, както и ръмженето.

— Краката ти омекват...

Просна се на земята и Иън мина от лявата страна на Фрея.

Чедото отново надигна глава, но очевидно бе повярвал на Иън, че не може да си поеме дъх, и затова не се опита да го ухапе.

— ... а сърцето ти отказва да...

— Не. — Гласът на Валин проряза скимтенето. — Достатъчно, моля те, това е достатъчно. — Валин стоеше на верандата с вдигната ръка. Той поклати глава. — Ти спечели. Уби много Чеда и уплаши останалите. Те си отиват. Моля те, позволи му да живее. Няма смисъл от всичко това, няма никакъв смисъл. — Джуджето слезе от верандата, без да спира да цъка с език. — Моля те, Иън.

Иън усети, че Фрея е застанала до него.

— Ако ти прецениш, мой Сребърни камъко, според мен нищо повече не може да се случи. — Тя се облегна на него и се отпусна с цялата си тежест. — Вече не.

Иън погледна Чедото.

— Можеш да дишаш и краката ти ще те слушат, ако побегнеш далече от мен. Затова бягай — бягайте всички — бягайте, докато можете. *Бягайте!*

Ненаранените Чеда побягнаха и се пръснаха във всички посоки, а ранените закуцукаха след тях.

Валин кимна.

— Благодаря ти, Иън.

Иън най-сетне проумя. Той не му говореше нито на езика на вестрите, нито на берсмолски, а на английски и в поведението му нямаше и следа от раболепие.

— Много хитро измислено, Лисичи братко — каза Фрея. — Нямах никаква представа.

Валин се изкиска.

— Не може да не си имала никаква идея. Толкова се надявах да дадеш назаем един от скъпоценните камъни на Иън. Той все пак мисли на всички само доброто. — По устните му трепна усмивка. — Нали са у теб? Или поне един от тях. Някъде наблизко, сигурно. Надявах се да го извадиш, ако положението започнеше да излиза от контрол, или поне да го пазиш, ако правилно си разиграех картите. — Той поклати глава. — Аз, разбира се, ще го потърся, но сигурно това няма да е напълно безопасно, прав ли съм?

— Напротив — отвърна тя със студена тънка усмивка. — Върви да го търсиш. Кой знае, може и да го откриеш. Не мисля, че ще бъдем в състояние да те спрем. Не, Арни няма да тръгне да те задържа. Не знам какво ще стане, ако запратиш Мьолнир по него, но той е обмислил и тази възможност.

— А пък от друга страна — продължи Валин, — много е възможно да блъфирам и да не мога да се защитя от Мьолнир, както не могат да ми пораснат криле и да полетя. — Той спря и започна да цъка с език над мъртвото тяло на един от Чедата.

— Напротив, криле могат да ти пораснат и ти ще полетиш — каза тя. — От всички аезирци ти винаги си бил най-добрият в приемане на нов облик.

Валин — Локи — изсумтя.

— Най-добър ли? Най-талантлив, да. Най-умел, да. Но най-добър? Кога ми се е отразило добре?

— Стой настрани — каза Арни Селмо и прехвърли Капишона върху лявата ръка на Иън, след което се обърна към Локи. В дясната ръка все още стискаше Мьолнир. Размаха тежкия боен чук с лекота, сякаш не тежеше повече от химикалка или от аптекарско чукче.

Фрея протегна свободната си ръка. За пръв път се движеше като старица. Много бавно пхна меч в ножницата.

— Вече няма да се бием, Арнолд — каза тя. — Всичко свърши, поне засега. — Тя кимна с възхищение към Локи. — Много добре измислено... сам ли успя да измислиш всичко?

— Хареса ли ти? — Локи вече бе започнал да се променя и когато застана до нея, се оказа едър мъж с огромна гръд, облечен в черен костюм, самото — обточено с ширит, но ушито точно по мярка на масивните му гърди, въпреки че и моделът, и платът се сториха непознати на Иън. Въпреки това му се сториха подобни на дрехите в Дивия Запад. Ризата бе снежнобяла, плисирана, сякаш предназначена за фрак.

— Трябваше да се сетя, че си ти.

— Моля те — каза той и се намръщи, но бръчките изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. — След като толкова много години се старах да не се забърквам в нищо. — Той подръпна ръкавелите си и нагласи копчетата. Те, изглежда, бяха направени от черепите на някакво дребно животно, въпреки че Иън не успя да се сети от кое точно. — Ще ми позволиш ли? — каза той и сви лакът, а тя го прие и не обърна никакво внимание на яда в очите на Арни.

— Бавно сега — каза Локи, докато тя куцукаше към къщата, подкрепяна от Иън от едната страна и Локи от другата. — Няма защо да бързаме.

Лицето му бе едро и кръгло, косата и огромната черна брада — гарвановочерни, на места едва-едва докоснати от сиви нишки. Носът му бе голям, а кожата сравнително мургава и приличаше по-скоро на хората от Средиземноморието, отколкото на скандинавец. Имаше приятен вид, когато се усмихваше, а гласът му бе тътнещ баритон.

— Но да, истината е, че си казах, че опитът си струва. Възможностите бяха няколко. — Той поклати глава. — Трябваше да упорствам малко повече — това винаги е бил един от основните ми недостатъци. До един момент имам търпение, но след това... Ооо...

Значи всичко е било негово дело? Проклятието на Один, хвърлено върху Вечния Наследник? Чедата тук и онези, изпратени след Тори в Минеаполис?

Локи се усмихна на Иън.

— О, да, височайши — каза той. — Както сам ще откриеш, че Орфиндел винаги може да разчита на обичта на вестрите, така и Чедата на Фенрис, пръснати по всички краища, са готови да ми отдадат вярата и послушанието си, защото съм бащата на Фенрис.

Иън стисна устни.

— Значи Херолф ме е излъгал.

— О, боже — каза Локи. — Защо ти трябва да мислиш за това? Той е предан на Владенията. Не бива да забравяш, че вълците са животни, които живеят на глутници, при тях стадното чувство е силно развито, може и да се дърлят, докато са заедно, но са ми предани също като дресирани кучета. — Той поклати глава. — Не. Не те е излъгал. Събрах помощниците си от Южната глутница, не от Северната. — Той въздъхна, докато подбутваше с носа на обувката си откъсната ръка, а след това я ритна настрани. — Горките нещастници — каза той. — Виждал ли си ги някога като кутрета? — Усмивката му бе нежна, но хищна. — Изключително сладки са — независимо дали са се родили в единия или другия си облик, въпреки че вълчиците се налага да ги държат отделно, поне отначало, иначе двукраките не остават дълго живи. — Той наклони глава на една страна. — Искаш ли да дойдеш с мен и да ги видиш? Ще те приемат добре. Ако има нещо, което уважават повече от Бащата на своя Баща, то това е някой, който е в състояние да уплаши цялата глутница.

Иън стисна зъби.

— Искаш да тръгна с теб?

— Ами да — отвърна Локи. — Разнасях ти сака с оръжието нагоре-надолу по хълмовете известно време. Не искаш ли да ми върнеш услугата? — Учудващото в усмивката му бе, че в нея не се таеше заплахата. — Освен това смятам, че в най-скоро време ще се добера до значителен брой от скъпоценните камъни от Брисингамен, а щом това се случи, сигурно няма да ти е неприятно да разчиташ на приятел в следващия Цикъл — а кой би могъл да ти бъде по-добър приятел от самия Господ Бог? — Той се огледа и кимна. — Мисля, че това място ще го възстановя. Намирам го за много приятно.

Фрея поклати глава.

— Не мисля така, Лисичи братко. Мисля, че начинанието ти е обречено на провал.

— Съдба? Орис? Какво е това? — Локи сви рамене. — Познавам съдбата, спал съм и с орисниците, и с бесовете, те всички са приятни, вече позастарели момичета, но когато в ръцете ми попаднат достатъчно скъпоценни камъни, тогава ще ти обясня какво е това съдба и орис. А сега внимавай, бабке; не искаш да се нараниш повече, отколкото вече са те подредили. — Усмихна се на Иън и усмивката му се стори искрена на младежа. — Сериозно ти говоря, момче, зарежи ги тези дърти фашисти и застани на моя страна. Мога да ти обещаю много повече забавления, отколкото тази дърта торбалана тук си представя, че съществуват.

— Сериозно? — Фрея се разсмя. — О, Локи!

— Сериозно, я — отвърна Локи. — Аз съм страхотен купонджия, момче. — Той нежно отдръпна Фрея от себе си и се изправи пред Иън. — Познавам най-шумните барове в Париж, най-добрите шивачи в Хонконг, най-прелестните гледки и пътеки във Владенията и местата за къмпингуване в Монголия. По дяволите, имам постоянна сметка в най-добрия бордей в Ада на Финавара. Остани с мен и ще си поживеем сладко, независимо дали ще се докопаме до скъпоценните камъни или не.

— Не.

— Моля те, много те моля, височайши — каза Локи с гласа на Валин. — Дори ще продължа да ти оправям леглото. — Той отметна една паднала къдрица от челото си с пръст.

Ръката на Иън и за миг не се отдели от Убиеца на гиганти.

— Да не би да има нещо, което не можеш да разбереш, като казах „не“?

— От теб никога няма да излезе добър бизнесмен, хлапе. Винаги трябва да си наясно каква е най-добрата оферта на другия, преди да откажеш...

Той направи стъпка напред и нежно докосна Иън по челото.

Този път щеше да е по-добре. Иън се отпусна на скърцащото старо легло и подложи длани под главата си. Баща му и новата приятелка щяха да се приберат от поредното официално гости всеки момент. Така наречената нова приятелка щеше да си глътне обичайното приспивателно и веднага да си легне — тази гълташе

приспивателни, както Иън хрупаше ментовите бонбони тик-так — а татко му щеше да се хване за бутилката, за да се приспи.

Този път бе решил да се усмихва.

Но на Иън му готвеха изненада. Не че всичко беше съвсем наред — беше изкарал шестица по биология, но господин Фуско не виждаше нещата в същата светлина. Не бил участвал достатъчно в клас, казал той, а и от време на време си позволявал да отсъства — тренировките по фехтовка не съвпадаха с часовете в училище, но Иън имаше нужда от допълнителни тренировки, защото предстоеше турнир — а също така и да закъснява. Часът по биология се падаше веднага след физическото и във вторник, и в четвъртък, а по време на часовете по физическо Иън успяваше малко да се отпусне, независимо дали се правеше на Боби Ададжиян, облечен в къси панталонки, докато тренира футбол, или се готвеше с непресторен ентусиазъм да участва във високия скок, дори в часовете по баскетбол, където нямаше абсолютно никакъв талант, но пък преподавателят бе включил й този спорт в учебната програма, а освен това, ако показваше достатъчно ентусиазъм и се справяше успешно, господин Даниълс изваждаше рапирите и маските и даваше на Иън бърз урок, докато останалата част от класа довършваха скоковете си. На млади години господин Даниълс се бе опитал да влезе в олимпийския отбор и имаше измамен стил на защита, който Иън бързо започна да усвоява. За да получи максималното от този сравнително кратък урок, момчето трябваше да вземе бърз душ, а това на свой ред означаваше, че ще закъснее за следващия си час, но този факт никак не го притесняваше. Не биваше и останалите да му обръщат кой знае колко внимание. По дяволите, та през първите десет минути господин Фуско бе зает да флиртува с момичетата.

Като цяло, сведението за бележките му бе добро. Като се изключеше една-единствена петица, всички останали оценки бяха шестици. Дори и в курса по кормуване, който никой не смяташе за нещо важно.

Поне веднъж се гордееше с постигнатите резултати и нямаше защо да ги крие.

Както обикновено, щеше да се престори, че спи, и ако случайно чуеше високи гласове, щеше да се престори, че се е събудил, когато те са се върнали, щеше да се покаже от спалнята си в приземния етаж, да

залита с притворени сънени очи нагоре по стълбите, но след като баща му забележеше, че е там. О, старият със сигурност щеше да намери начин да се заяде с него заради единствената петица, но нямаше начин да отрече, че това са почти съвършените резултати за едно несъвършено момче, което злата съдба му бе поверила.

Иън чу затръшването на вратата на кола отвън, след това вратата на гаража се вдигна — всеки би си помислил, че човек с болен кръст като баща му ще си монтира автоматична гаражна врата с дистанционно управление — а след това мощният двигател на понтиака му изръмжа и влезе в гаража, колата продължи да работи още няколко секунди, след което се чу глухото хлопване на вратите, стъпките и на двамата и тихите гласове в мокрото помещение, преди да влязат в къщата.

Иън въздъхна дълбоко. Говореха си за нещо, но много тихо. Това бе чудесно. Така дори нямаше да има нужда да се преструва, че спи, въпреки че дългогодишният навик го бе научил да диша бавно и равномерно, когато вратата на стаята му се отваряше.

— Спи — долетя до него гласът на така наречената нова приятелка. Запалката ѝ изсъска тихо.

— Добре. И стаята е в сравнително приличен вид. Бас държа обаче, че не е измил чиниите.

— И какво от това?

— Просто ще трябва да ги измие утре сутринта. Такава ни е уговорката — аз готвя, той мие. — Двамата се отправиха на горния етаж.

Тъкмо се протегна за халата си, за да се качи на горния етаж, когато чу, че баща му слиза.

Той почука на вратата.

— Влез — обади се Иън.

Вратата внимателно се отвори. Баща му стоеше на прага, тялото му бе очертано от рамката, а светлината в коридора го караше да прилича на силует. Мислите на Иън бяха съвсем ясни и неприкрити и той за пореден път се замисли защо ли един дребен мъж, не по-висок от метър и седемдесет и пет изглежда толкова огромен, когато застане в тази поза на вратата.

Поне този път всичко щеше да е наред.

— Добър опит. — Тук нещо не беше както трябва. Гласът на баща му бе спокоен и равнодушен, сякаш се опитваше да се сдържи.

— Ама аз исках да кажа, ами... — той започваше да изпада в паника. — Само една петица. Това е почти връхът.

Баща му изсумтя.

— Да бе, как ли пък не. Сигурно така си си въобразявал, когато си прегънал училищния доклад и си ми го залепил на шкафа така, че номерът да мине, без да забележа петте отсъствия и седемте закъснения през срока. Защо не ми каза. Никак не ми е приятно, че изпускаш часовете в училище, за да ходиш на фехтовка. Не че няма да го преживея, но никак не ми е приятно — горд съм, че се справяш така блестящо на фехтовка, но училището е много по-важно. Виж, стига средният ти успех да е какъвто е в момента, няма защо да се оплаквам. Просто искам следващия път да ми кажеш. Браво, синко, добре си се справил. — Той едва сдържаше усмивката си.

Той пристъпи напред и...

Иън се отдръпна рязко назад, повличайки и Фрея със себе си, а когато усети тежестта ѝ, той стисна силно Убиеца на гиганти.

— Както и да е — сви рамене Локи. — Не пречи да попиташ, нали?

— Ти, копеле — каза Иън. Само железният самоконтрол успя да го накара да задържи меча в ножницата. Ако преди бе грешка да напада Локи, сега все още щеше да бъде грешка, ако го нападне. В ушите на Иън отекваше някакво гърлено ръмжене, но щом осъзна, че той ръмжи, веднага се овладя.

— Какво има, Иън? — попита Арни; очите му бяха приковани в Локи, без да се откъсват. Той отново замахна няколко пъти с Мьолнир. — Единственото, което аз видях, беше, че те докосна по челото, но това бе за секунда или две.

Лицето на Фрея бе посивяло.

— Аз почувствах какво направи той — каза тя. — Това беше изключително жестоко, Лисичи братко.

— Нищо подобно, бабке. Направих едно напълно честно предложение. — Локи разпери ръце и се обърна към Иън. — Ако предпочиташ, ще те пренеса, на който планински връх си избереш и

ще разкрия пред теб царствата на небето и земята, но все си мислех за нещо по-интимно, нещо по-лично, струваше ми се, че ще ти допадне повече. Можеш да имаш каквото пожелаеш през следващия Цикъл, дори повече, отколкото си представяш. Просто остани с мен. Мога да се обвържа така, че да спазя думата си, а и защо да не я спазвам? Ти можеш да имаш всичко, което пожелаеш, дори и най-смелите ти мечти за мен ще бъдат като капка в морето.

Да, най-смелите му мечти. Ето че Локи отново хитруваше. Можеше да предложи на Иън много повече, но разчиташе на слабостите на младежа. Бащата в съня не беше непознат човек, той си оставаше баща му, един обикновен баща. Веднага го позна, като изключим това, че не се държеше с него като с боклук.

Намери скритата болка на някого и веднага ще можеш да го контролираш, стига да е достатъчно слаб, за да ти позволи. Иън обаче не бе достатъчно слаб и щеше да носи този сън, забоден в сърцето си като остър нож, чак до края на живота.

Само заради това бе готов да убие Локи, без да изпита и най-малко чувство на угризение, а след това да увеси тялото му на някое дърво, за да го изкълват гарваните. Иън извади Убиеца на гиганти на няколко сантиметра.

— Както решиш, Иън — каза тихо Арни. — Просто ми кажи.

— Недей, Иън — каза Фрея. — Не тук, не сега.

След това хлопна мечата на мястото му.

Добре. Нямаше да е тук и нямаше да е сега.

Но подходящият момент щеше да настъпи. Всеки, който би се възползвал от слабостта му, трябваше да бъде задържан далече от скъпоценните камъни. Нека това нещастно подобие на бог да си мисли, че Иън не е в състояние да се контролира, нека го подценява. Беше добре, че един толкова мощен и опасен враг го смята за по-незначителен, отколкото е.

Но щеше да настъпи денят, когато да забодне Убиеца на гиганти първо в китката на Локи, за да изпусне той оръжието си, а след това да го прониже през гърдите между ребрата.

Обърна гръб на Локи и двамата с Арни помогнаха на Фрея да доуцука вътре в колибата.

ГЛАВА 30

ПУРПУРНО НЕБЕ

Утринното слънце заля с ярка весела светлина мястото на клането, станало само преди няколко часа. От ужасяващата гледка на смазани тела бяха останали единствено тъмни петна по тревата и натрапчивата гадна миризма на вълчи изпражнения, която бавно започваше да се разнася.

Къде ли беше преместил Локи труповите и частите от телата? Имаше неща, които бе най-добре да останат тайна.

Иън се отпусна на грубо скования стол. С Капишона за възглавница той се чувстваше доста удобно, до него димеше чаша кафе и той никак не бързаше да тръгва. Нека Фрея поспи.

— Искаш ли да я погледна?

Арни Селмо се усмихна от другия грубо скован дървен стол, поставен до Иън. Мьолнир бе оставен напъряко на коленете му, сякаш възрастният човек имаше нужда да го докосва от време на време, за да се чувства сигурен, че му е подръка.

— Разбира се, Иън. Тя е добре, но ти, ако искаш, погледни.

Иън пхна Капишона под мишница и влезе в къщата; свали фенера от стената, за да не изчаква очите му да привикват с полумрака вътре.

Отпусната като труп, Фрея лежеше неподвижно на леглото, което обикновено делеше с Арни, завита само с тънък чаршаф. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха невъзможно бавно. Ако не беше лекото трепкане на перцето, което някой — по всяка вероятност Арни — бе закачил на тънък конец на една от полиците над главата ѝ, Иън щеше да се изкуши да постави огледало до носа ѝ, за да е сигурен, че диша.

Чаршафът бе поел извивките на съвършеното ѝ тяло, но в тази картина нямаше абсолютно нищо еротично.

Да не би да му бе минало увлечението по нея?

Неее. Май човек никога не успява да притъпи увлечението си по първата богиня на плодородието.

Само че тя изглеждаше толкова безжизнена, така бездиханна, че ако се бе почувствал възбуден, когато я видя, сигурно щеше да заподозре, че страда от някоя особено извратена форма на некрофилия.

Резките от нокти отстрани на шията и лицето вече представляваха стари, почти напълно излекувани рани. Само след ден или два, от тях щяха да останат белези като от отдавна забравени рани, а след седмица, всичко щеше да бъде само един тежък спомен. А тя пазеше толкова много спомени.

Арни се оказа прав; тя наистина беше добре.

Иън духна във фенера, за да угаси пламъка, закачи го до вратата и се върна на верандата, примигвайки в първия момент на светлината. Високо над тях се рееше Мунин, готов, на пост, сигурно оглеждаше дали няма да се появят други Чеда, въпреки че Иън бе напълно убеден, че глутниците щяха да заобикалят този хълм още дълго.

Освен, разбира се, ако Локи не ги изпратеше, за да потърсят диаманта.

Е, след като нямаше да вземе от нея диаманта, това означаваше, че не се налага да се връща, за да ѝ го остави отново, което пък означаваше, че скъпоценният камък си е неин проблем.

Или проблем на всички.

— По дяволите! — каза той.

Арни изви едната си вежда.

— Това по принцип ли го каза, или имаше нещо конкретно наум?

— По принцип.

— Тогава да, прав си. По дяволите! — Арни направи жест с бутилката. — Той наистина е почистил, точно както обеща да направи.

Локи наистина бе почистил двора, но това бе всичко. Вечният Наследник все още умираше заради проклятието, което Локи бе стоварил върху него, а и Иън, и Арни, и Фрея си оставаха лошо ранени. Само след няколко дни тя щеше да е отново на крака, все едно че нищо не се бе случило.

— Не стана така, както очаквах — каза Арни. — Винаги съм си мислил, че той е нещо като дявол, не като един от ония мазни политици. — Той се намръщи и надигна отново сребърното шише на Иън. — Всъщност намирам, че е доста очарователен, ти не мислиш ли така?

— Очарователен ли каза?

— Ами да — кимна Арни. — Можеш да изглеждаш очарователен пред хората, но това не значи, че си такъв. На мен ми се стори доста приличен и сравнително приятен като цяло. — След това поклати глава. — Само че, когато небето стане червено като обляно в кръв, а след това потъмнее, не си ли мислиш, че именно Локи е седнал в тъмното и се хили доволно, повтаряйки: „*Нека има светлина*“.

— Не.

— И аз казвам „не“. — Отново се обърна към Иън. — Искаш ли да поостанеш още някой и друг ден?

— Разбира се. Защо питаш?

— Мисля — каза Арни, оглеждайки шишето, — че ми се ще да се напоркам като казак, да пия, да пия, докато падна в несвяст, а ако това тук не ми стигне, тя е скрила в онези нейни ковчежета няколко бутилки с една огнена течност и смятам и тях да ги опразня. Не че съм някой заклет пияндурник, но сега имам желание да се натряскам — ти какво ще кажеш?

— Давай.

Той погледна Иън право в очите.

— Не, сериозно, ще ме изтърпиш ли? — Той стисна устни в плътна черта. — Мога да изчакам, докато тя се оправи, знам, че няма да има нищо против. Просто ми се ще алкохолът да е излязъл от кръвта ми, преди тя да се събуди.

— Добре, Арни.

Щеше да е толкова хубаво да си остави няколко дни, за да измисли какво да прави сетне, а и точно сега не беше в състояние да пътува. Когато се оправеше и подготвеше, Арни също щеше да бъде готов. Щяха да се върнат във Вечното светилище, задължително, да предадат лошите новини на Вечния Наследник и да отведат Хоузи у дома, на сигурно място.

А след това какво щеше да стане?

Той много добре знаеше какво. Нямаше смисъл да се самобичува заради миналото, но му се искаше да намери още от скъпоценните камъни и да ги предаде на съхранение на Фрея. Това, което го притесняваше, бе да не остави камъните от Брисингамен на такива като Локи, които да си ги присвоят.

Дали смарагда и сапфира ги пазеха добре? Сигурно много добре. Дали бе възможно Локи да се добере до тях?

Не. Не това бе въпросът — въпросът не бе дали, а как можеше да го направи.

Ето, над този въпрос трябваше да помисли.

Иън се отпусна назад и затвори очи. Първо трябваше малко да поспи, а след това да се заеме с лечението си. Щеше да е толкова хубаво, ако можеше да поспи, без да сънува, при това, когато пожелае, да се почувства затоплен, на удобно и сигурно място, а по-късно да се събуди отпочинал, свеж и бодър...

Пръстенът на Харбард запулсира един — единствен път на пръста му.

ГЛАВА 31

ЧЕДА

Кафето беше горещо, а сандвичите — забележително вкусни, дори и в студа. Част от тях бяха с прясно опечен хляб, естествено, с маруля и черни маслини, но какъв ли бе този солен привкус на риба, който ги правеше неповторими? Джеф отхапа отново. Не бяха сардини. Може би аншоа?

Тази седмица не беше чак толкова студено. Човек, свиква с щипещия студ и умът и тялото ти също привикват. А след като цяла седмица е било под минус десет, плюс пет-шест бе истински балсам за душата, толкова приятно, че ти се искаше да се съблечеш по къс ръкав.

Почти. Само че и Джеф, и партньорът му на смяна бяха разкопчали парките и свалили дебелиите ръкавици.

— Изключителен хляб — каза партньорът на Джеф по смяна, произнасяйки думата „изключително“ на подчертани срички. — Наистина невероятен. Ето, това е то, истинска селска храна, мисля, че точно такава ни трябваше.

— Вкусно е — отвърна Джеф и се облегна на стената на бараката, без да откъсва очи от дупката, освен от време на време, когато хвърляше по един поглед към мястото, където се беше настанил Били, опрян на вратата. Отхапа отново. — Много е вкусно, наистина.

— Нали сам каза, че сандвичите са традиционни за това наблюдение, а много добре знаеш, че съм роб на традициите.

Джеф не се сдържа и се усмихна. Всички други, които поемаха смени, обличаха парки по това време на годината, понякога комбинирани с нещо като ушанки, които на някои може и да се струваха смешни — е, не на всички — но поне пазеха и ушите, и главата топли.

Били бе в дебел костюм от някаква лъскава синя материя, която нямаше нищо естествено в нея, при това със златни райета. Изглеждаше толкова абсурдно, подпрян на стената на затоплената барака, стиснал пушка „Мосберг 500“, все едно че бе тръгнал на лов за патици, при това единствено за удоволствие.

Ушите му бяха скрити под лента, която си слагаха скиорите, направена от същия материал като грейката му, освен че бе няколко тона по-тъмна. Единствената отстъпка, която бе направил по отношение на традицията, бяха чифт ботуши за сняг и износени гамаши, които Джеф позна, че са на баща му.

Това, поне за Джеф, бе напълно достатъчно. Погледна часовника. Дванайсет и трийсет и пет, което означаваше, че му остават малко по-малко от три часа, докато се освободи, а след като направеше едно бързо кръгче из града — може би дори щеше да въртне набързо до къщата на семейство Хансен, за да види как е Дейвид Питърсън — щеше да се прибере, за да си вземе душ и да се преоблече. Беше сряда, което означаваше, че го очаква вечеря у семейство Орстед.

— Имаш ли някакви планове за вечеря, Били?

— Първо на първо, имам — усмихна се Били. — Тази вечер аз ще приготвям вечерята у семейство Улсън. Второ, не е нужно да се престараваш. — Изведнъж стана сериозен. — Ти отбивал ли си се у господин Торсен днес?

Джеф поклати глава.

— Може би утре. В понеделник обаче ми се стори съвсем добре. Отново е на крака и куцука напред-назад. Повечето време прекарва в мазето и тренира Тори и Маги, учи ги на разни стъпки, вместо да си прави упражненията, за да се възстановява по-бързо.

Док Шърв твърдеше, че трябвало да се лекува още малко, преди да може да се каже, че е отново във форма, а човек, стигнал на възрастта на Док, знаеше, че някои битки са предварително загубени.

Джеф също го знаеше. Когато сложиха Били на пост, решението бе правилно, а и на него можеше да се разчита. Само че Джеф просто не искаше да се замисля и да знае с кого може или не може да си позволи да остави Били на смяна, затова, докато някой не изявеше сам желание, Джеф щеше да дежури край дупката с Били.

— Добре. Ще се отбия да го видя утре, когато си тръгвам.

— Ще си тръгваш ли? Ама...

— Ей, че аз си имам апартамент и работа — поне до вчера имах; главният готвач Луис е много разбран човек, когато става въпрос за някой спешен семеен случай, а и на мен ми беше много приятно да се върна за известно време, но нали знаеш какво казват: не можеш да се върнеш у дома отново.

Джеф не знаеше какво да отговори. Не се бе замислял за плановите на Били — защото мислеше, че се е върнал отново у дома.

— Неее — каза Били, сякаш бе прочел в ума на Джеф. — Вече не. Обичам големия град, и то не защото имам много повече възможности да срещна, когото трябва, отколкото тук... Ама Джеф, ако такива приказки те притесняват толкова, колкото ми се струва, това си е твой проблем, бе човек, в никакъв случай не е мой.

— И аз това се канех да кажа.

— Въпреки това — каза Били и кимна доволно, — много ми е приятно, че мога да се връщам понякога. — Той сви рамене. — Аз и преди съм можел да се върна, нали така?

Джеф ритна малко сняг с върха на ботуша си.

— Да — отвърна най-сетне той. — И преди можеше да се върнеш.

— Да. Вече е време да забравим за миналото. — Били го погледна право в очите. — Я ми кажи, моят най-добър приятел отпреди ще се радва ли да ме види следващия път, когато намина?

Никой друг, освен Били не бе в състояние да накара Джеф да се почувства като мръсник.

— Разбира се, че ще се зарадвам.

Усмивката на Били му каза всичко.

— Това вече е добре — отвърна с усмивка той. — Мога да кажа, само че... заеби! — Били вдигна пушката и веднага зареди с патрон в цевта.

Бял парцал, закачен на пръчка, се издигаше от дупката и някой го размахваше с всички сили.

Джеф бе вдигнал своя „Гаранд“ и го бе наместил на рамото си, забравил за всичко останало на света.

— Много ще ви бъда благодарен, ако не стреляте по мен — избоботи познат бас, придружен с още по-трескаво размахване на белия парцал. — Аз съм Ивар дел Хивал с още двама спътници и искаме да помолим за подслон от студа, за коричка хляб и чаша вода, а може и някое топло ъгълче, за да поспим.

Били погледна Джеф.

— Ти този тип познаваш ли го?

Той кимна.

— Приятел на Ториан Торсен. Добър приятел. — Така. Щеше да се радва отново да види Ивар дел Хивал. Очевидно Иън и Хоузи го бяха взели със себе си, на връщане.

Но човек трябва да се увери във всичко.

— Хайде да следваме нещата едно по едно.

— Както кажеш, началник. Ще насоча оръжието си в безопасна посока и ще бърбрия приятелски, а ако много настояваш, мога дори да престана да бърборя.

— Това би било много приятно, но чак такава промяна би била невероятна — каза Джеф без нито веднъж да се обърне към Били. Вдигна „Гаранда“ на рамо и свали въжето от металната кука в колибата. Нямаше представа къде да го закачи, но винаги можеше да докара колата и да го върже на теглича.

На дъното на дупката наистина беше Ивар дел Хивал, огромен дебел мъж, облечен в оранжево и черно, усмивката му бе истински белозъб остров сред океана на черната му брада. Ръцете му бяха вдигнати, пръстите — разперени, както и на двамата брадати непознати, които стояха до него и трепереха в тънките си сиви клинове и туники. Имаше нещо странно и в двамата. Брадите им бяха прекалено гъсти и... майка му стара.

— Да, да, да — каза Ивар дел Хивал. — Имат косми и по дланите и това не е, защото са си играли с ония си работи. Искам да ви представя приятелите си Херолф и Лупен. Изпратени са с мен по заповед на самия Вечен Наследник, за да ви помагат, когато възникнат проблемите с Чедата, за които чухме, а и те не държат да бъдат застреляни, както и аз. Много благодаря.

— Били...

— Държа ги на мушка. — Били не бе отклонил поглед от дупката дори за секунда. Погледът му не трепна дори докато вадеше чисто новия мобилен телефон от калъфчето му. — Какъв е номерът?

— У семейство Торсен ли?

— Ти да не би да имаш по-добра идея?

— Просто натисни копчето за повторно набиране.

— Готово. След това сигурно натискам слушалката.

— Искаш да кажеш... Да, разбира се.

— Ти май никога не си имал мобилен телефон... О, здравейте, господин Торсен. Съжалявам, че ви притеснявам, но ние двамата с

Джеф сме на смяна при Скрития Проход и мисля, че много ще ви се зарадваме, ако двамата с Тори наминете. Не, не, всичко е наред... поне на мен така ми се струва... един ваш стар приятел... някой си, Иван, нещо такова... Ивар де, все едно... да, същия... ами той току-що се появи и си е довел двама приятели. Мисля, че всичко е наред, но единственият проблем е... ами те са Чеда.

Били остана заслушан за момент, след това отново пусна типичната си усмивка.

— Затвори. Кое то според мен означава, че всеки момент ще довтаса. Ти какво мислиш?

ИЗПРАЩАНЕ ОРИСНИЦА ЗА БЪДЕЩЕТО

Пролетта настъпваше; мирисът ѝ се усещаше във въздуха. Пъпките по дърветата се бяха раззеленили за една нощ, а много скоро, на пръв поглед сякаш изведнъж, щяха да се превърнат в пораснали листа. Още по на север щеше да изглежда дори по-бързо и неочаквано. Някога, всъщност много отдавна, тя бе чула, въпреки че не можеше да си спомни кога, че пролетта настъпва най-бързо и неуловимо в Сибир. Казваха, че ако си достатъчно търпелив, можеш да застанеш до цветните пъпки и да видиш как бавно се отварят. Би било хубаво да видиш подобно нещо, но вече бе твърде стара, за да пътува.

Всичко беше въпрос на време.

Тя бе от род, в който всички бяха твърди като камък. Мини бе Хансен по майчина линия, а също и по брак.

Нямаше да има рак, който да порази важни органи, нито пък артрит да нападне ставите; никакви прогресивни мъчителни болести. Просто с всеки изминал ден щеше да отслабва, всяко изкачване по стълбите щеше да я затруднява и плаши, всяко хранене да става все по-малко вкусно, докато един ден щеше да заспи в леглото си и животът да я напусне. Точно както в поемата.

Тя поклати глава. Вече не я преподаваха в часовете по литература. Имаше прекалено много за обясняване. Жалко.

*И какво мислите откри викарият,
когато стана и се огледа?
Горкото старо кресло, вече безполезна купчина,
сякаш бе смачкано!
Виждате, разбира се, ако не сте съвсем оглупял,
как изведнъж се е разпаднало —*

*най-неочаквано, без дори да каже дума —
Също като сапунени мехурчета, които се спукват.*

Представителите на семейство Хансен бяха същите. Но можеше да бъде и много по-зле.

Докато сапуненият мехур се пръснесе, тя щеше да се облича топло сутрин, да излиза навън на студа през задната врата, да оставя решетъчната врата отворена, а пък дървената — едва откrehната, да придърпва стария бастун и двете убийствено оранжеви пластмасови кофи от задната веранда, да смъкне старите си кокали по задните стълби и да се отправи по пътеката към гората.

Вървеше с прекалено много внимание, за да знае какво я очаква на връщане. На места все още беше останал по малко сняг, а земята бе все още замръзнала под черната кал. Много лесно можеше да се подхлъзне и да си счупи крака.

Пътеката се виеше през горите чак до любимите ѝ брези. Когато навремето започна да преподава в училището, те бяха тънички фиданки, сега превърнали се в огромни възлести бели пръсти, щръкнали към небето.

Десетина пластмасови кофи, в цветовете на дъгата, висяха на дърветата, за да събират бавно сълязщите капки.

Тя остави кофите на земята. Свали другите една по една и постепенно започна да пресилва събрания се воднист сок в едната кофа, а след това полека връщаше кофите по местата им. Утре щеше да си вземе ръчната бормашина, за да направи нови дупчици.

Преви гръб, подгъна и коленете, за да разпреди болката на две места, което бе чудесен компромис, след това вдигна бастуна и го постави на раменете си.

— Искате ли да ви помогна, госпожо Хансен?

Тя вдигна поглед. Пред нея бе застанал. Иън Силвърстайн, прехвърлил наметка през едната ръка, а със свободната заканваше раницата на един клон. Вътрешната страна на ботушите, както и коленете на дънките, бяха изцапани с червеникава пръст, каквато нямаше в цяла Дакота, а грубо зашита рана червенееше подута на

дясната му буза. Мечът му бе закачен на кръста, но той очевидно нямаше никакво намерение да го свали.

Готвеше се да го попита кога се е върнал у дома, но единствените случаи, в които задаваше въпрос, бе, когато знаеше отговорите, точно в клас, или когато наистина се налагаше.

— Разбира се, че можеш да ми помогнеш — отвърна тя. — Да не би да си въобразяваш, че ми е много приятно да мъкна тези тежки кофи, а?

— Аз пък си помислих, че ви е приятно. — Той се усмихна и вдигна бастуна от раменете ѝ с дразнещата лекота, която младите винаги демонстрираха, станеше ли дума за физическа дейност. — Много не разбирам от гората — каза той, докато вървяха по пътеката към къщата, — ама тези дървета тук ми приличат повече на брези, отколкото на кленове.

Тя изсумтя.

— Всеки, който си вари собствен кленов сироп, след като може да си купи много по-хубав в „Рейнбоу“ в Гранд Форкс, при това и доста по-евтин, си заслужава цялата хамалогия. Брезовият сироп, обаче... да знаеш, че ако го пробваш, ще ти се прииска и ти да направиш, или изобщо няма да се сетиш за него.

— А на дамите от рода Хансен винаги им е допадал.

— Ще ти препека филийки за закуска. Струва ми се, че една закуска добре ще ти се отрази. — Тя го погледна остро. — Знае ли някой, че си се върнал?

— Хоузи. Семейство Торсен. Това е.

Тя повдигна едната си вежда.

— Наистина ли? Успял си да се промъкнеш покрай тези, които са край дупката?

Той се усмихна накриво.

— Имам си начини. Не ми се разправяше с никого — едва ли ще остана кой знае колко; чака ме една недовършена работа.

— Така ли? — Тя повдигна и другата си вежда. — И въпреки че те чака недовършена работа, си дошъл да ме видиш? Чувствам се поласкана.

Той кимна.

— Да, дойдох да те видя — каза той и се заизкачва по стъпалата.

— Давай направо и просто бутни вратата — каза тя. — Оставила съм отключено.

Тя го накара да пресипе сока в двойна тенджера, поставена на старата готварска печка, след това запали котлона с бързо отработено движение и нагласи пламъка така, че сините езичета едва докосваха дъното. Бръкна бързо с пръст и установи, че нивото на водата е напълно достатъчно, но въпреки това свали една стара порцеланова кафена чашка с назъбени ръбове от полицата над мивката и я напълни с вода.

— Водата още ли е спряна у Арни? — попита тя.

Той се замисли за момент, а след това кимна.

— Май да. Не съм се отбивал там.

Тя посочи шкафа за бельо и банята в дъното на коридора.

— Има чисти кърпи и стар халат, останал от мъжа ми. Трябва да ти стане. Има вана, има и душкабина долу в мазето, точно до съдомиялната и сушилнята. Избирай кое предпочиташ.

— Аз...

— Да, да, знам, младите винаги бързате. Имаш достатъчно време да закусиш, да си вземеш душ и дрехите ти набързо да се изперат. Нищо няма да ти стане. Хайде.

Усмивката му бе колеблива, също като на уплашено малко момче.

— Един горещ душ ще ми дойде добре, съгласен съм.

— Върви тогава. Така ще имам време да препека хляб и да направя закуска като хората и за двама ни.

Когато заслиза по стълбите — коланът с меча бе прехвърлен през рамо така, че да може да използва и двете си ръце, за да избърше доста порасналата си коса с една от шарените хавлиени кърпи, които тя отдавна трябваше да изхвърли — възрастната жена бе приготвила пържени филийки, кафето бе сварено, сипано, имаше и дребни домашни наденички, препечени приятно, които все още съскаха и пръскаха на решетката на печката.

— Как предпочиташ яйцата? — попита тя.

— Да не са сурови. — Този път усмивката му бе по-естествена. — Може и бъркани. Да не са препържени, ако може. — Закачи колана с меча на облегалката на стола и се отпусна тежко.

Много време беше минало, откакто бе приготвяла храна за млад човек, но ѝ стана приятно, че все още умее да направи нещата както трябва. Въпреки че бе кльошав, Иън погълна четири наденички, три яйца, две препечени филии, изпи огромна чаша портокалов сок, а най-накрая тя сложи пред него и пържените филийки.

Загреба с лъжичката масло и го размаза отгоре, а след това ги заля с брезов сироп.

— Моля те, госпожо Хансен, преядох...

— Ти сам попита за сироп — каза тя и му даде знак. — Опитай.

Лицето му се изкриви недоверчиво, но въпреки това той си отрязва малко парче и го лапна предпазливо. Веждите му се вдигнаха нагоре.

— Доста... хубаво. Различно.

— Надявам се, че го казваш в положителен смисъл, млади човече — каза тя.

— Именно — отвърна той и отхапа нова хапка. — Забележително. Нещо като сироп, но е много вкусен, наистина.

Дори не бе забелязал, че тя не си е сложила чиния. Беше гладна, но щеше да се почувства неудобно да яде пред него, защото той веднага щеше да забележи колко малко ядеше напоследък.

Беше си сипала чаша кафе, седеше на масата срещу него и го чакаше да заговори.

— Искам да те помоля за нещо — каза най-сетне той.

Тя кимна и изви едната си вежда.

— Искам да пазиш едно нещо.

— Дълго ли? — Тя поклати глава, когато той кимна. — Не съм сигурна, че можеш да разчиташ за много дълго на мен.

Усмивката му стана широка.

— И това съм го измислил.

— Разкажи ми тогава — подкани го тя.

— Така, сега внимавайте с нея, внимавайте, нали ви казах! — Гласът на Иън се носеше отдолу, докато Джеф Бйерке проверяваше каишите на импровизираната люлка за последен път, преди да я спуснат в дупката.

Въжето под мишниците ѝ се изпъна, но тя успя да удържи част от тежестта си като стисна с длани, облечени в ръкавици, въжето и само след секунди вече бе на дъното на дупката.

Иън Силвърстайн подръпна възлите, а след това с типичното за младостта нетърпение извади малък нож и ги срязва.

— Насам — каза той и я поведе към тъмата на тунела; мечът и раницата бяха прехвърлени на лявото рамо, в свободната си ръка бе понесъл сгъваем стол.

Тя го последва в мрака и в...

... мътната сива светлина и тишина.

Само ако можеше, щеше да се възхити как изведнъж всички болести по тялото ѝ изчезнаха. Не че се почувства здрава и силна, но вече не чувстваше абсолютно нищо.

Все едно че бе гост, който наблюдаваше всичко през нейните очи.

Иън нагласи стола възможно най-близо до стената на тунела, а тя остави кошницата с плетката на земята и се настани. Столът бе обикновен, метален, взет от склада в църквата, но съвсем не се седеше неудобно на него. Изглежда, на това място неудобствата не се усещаха.

— И колко дълго да чакам тук? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не знам — каза той. — Но ти ще разбереш, госпожо Хансен.

— Нали Джеф Бйерке или някой друг ще минава всеки няколко месеца, за да ме вижда? — попита тя. Когато Иън бе заговорил, ѝ се бе сторило странно, но сега вече разбираше как ще може да седи тук търпеливо, докато се налагаше. — Сигурно ще се наложи да му поискам да ми донесе още прежда.

— Сигурно — отвърна Иън Силвърстайн.

Той извади кожена кесия от якето си и я постави в скута ѝ.

— Ще разбереш — каза той и свали плътен пръстен от пръста си и го сложи на палеца ѝ.

Стана ѝ отлично. Тя повдигна тежката кесия и се опита да развърже връзката.

— Отвори я, ако искаш — каза той. — Само не я давай на никого, докато не разбереш, че моментът е настъпил. Ако дойде някой и иска да ти я вземе, просто му кажи да си върви по пътя и той ще те

послуша. — Усмивката му бе малко пресилена, сякаш искаше да се усмихне, но чувството го нямаше, притъпено от тишината на Скрития Проход. — След като пръстенът е толкова близо до един от скъпоценните камъни, можеш да убедиш всеки в каквото пожелаеш.

— Ти сигурен ли си?

Той кимна.

— Нали така се сдобих с този — каза той. Закопча колана с меча на кръста си, след това коленичи и свали навитата на руло наметка от раницата. Тръсна я, за да се разтвори, задържа я първо с едната, а сетне и с другата ръка, докато си слагаше раницата на гърба.

— Ще се виждаме — каза той и се наметна.

В следващия момент изчезна и само екотът на стъпките му се разнесе в далечината, докато напълно се стопи.

Тя отвори кесията, но само за момент, и погледна зеления пламък вътре, а след това грижливо я завърза и отново я постави на скута си. Наведе се и взе плетката.

Колкото и дълго да се налагаше, Мини Хансен щеше да чака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.